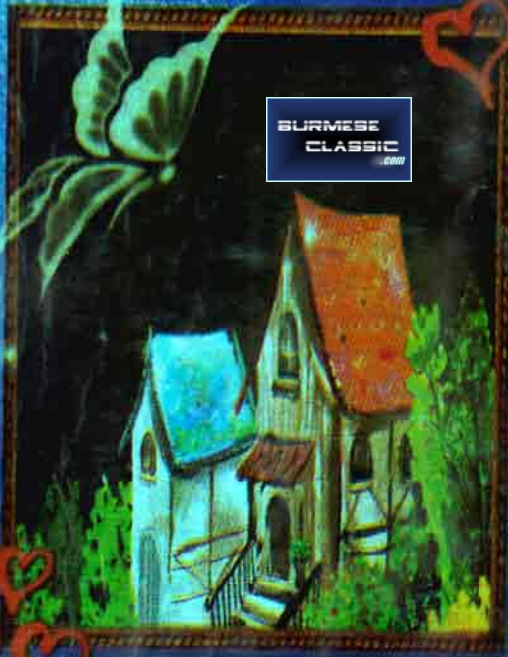

လရောင်ကျားရင်

ဒါပေမဲ့ . . . ချစ်တယ်

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရှေ့ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၈၃

လရောင်ကျူးရင့်
ဒါပေမဲ့ ... ချစ်တယ်/ လရောင်ကျူးရင့်၊ ရန်ကုန်၊
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
၃၆၀- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ဒါပေမဲ့ ... ချစ်တယ်

အခန်း (၁)

“ကဲ .. အဲဒီပိုက်ဆံ သိမ်းလိုက် ..၊ မမမျိုး က ခဏနေဦး ..”
အမိန့်သံ နှစ်ရပ်က ဆက်တိုက် ..
ရှေ့နေကြီး ဦးတောက်ထွန်း ပြန်သွားသည့်ကားသံ မပျောက်ကွယ်
မီ အိမ်ထဲမှာ ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေကျအတိုင်း ...
“ဟဲ့ .. နင့်ကိုရော ဘယ်သူက သွားခိုင်းနေလို့လဲ ..”
အဆင်း ကိုယ်လေး ကြွခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါ်မျိုးရီ ကို ပြန်ကြည့်
မိလျှင် ...
“ပြန်ထိုင်စမ်း ..”
အဆင်း မျက်လွှာလေးချပြီး ပြန်ထိုင်ရသည်။
ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်မျိုးသီရိ က အကြီးဆုံး အစ်မကြီးဖြစ်ကာ သူမက
ကိုယ်တစ်ပိုင်း လေဖြန်းထားသဖြင့် ဝှီးလ်ချွန် နေရသူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မျိုးရီ က အငယ်ဆုံးညီမဖြစ်ကာ အဆင်း ရဲ့မေမေ ဒေါ်မျိုး မြတ်ဇင် က ညီမအလတ် ..။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်မျိုးမြတ်ဇင် ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ ..။

“မမမျိုး လုပ်ပုံတွေက သိပ်ကို ဆောင်ကျော်တာပဲ .. တကယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရီ .. ငါ ဘာလုပ်မိလို့လဲ ..”

“ဒီကောင်မလေးကို ကားမောင်းသင်ပေးနေတာလေ .. ဘာလုပ်ဖို့ လဲ .. သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ရောက်စေချင်လို့လဲ ..”

“ဪ .. ရီ ရယ် .. ငါက အဲဒီလိုသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“အဲဒီလိုသဘောနဲ့ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..။ ဒီအိမ်မှာ မြတ် မရှိတော့ တည်းက မမမျိုး နဲ့ ရီ တို့ပဲ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရီ ငုတ်ချင်း တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမှာလေ ..”

သူမ လုပ်သမျှ ကိုယ် ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရှိခဲ့တာတွေကျတော့ မေ့နေပြီ ထင်၏။

ဒေါ်မျိုးသီရိ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။

အဆင်း က သူမကြောင့် ကြီးတော် အဆုတ်နေရပြီကို မျက်နှာငယ် လေးနဲ့ ကြည့်နေ၏။

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်လေးကို လွန်ဆန်ရဲတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိ ..။ ထိုပြင် ဒေါ်လေး ရဲ့ နောက်ယောက်ျားနှင့် ဆွေမျိုးတစ်စုကြောင့် ..။ ထိုအင်အားကို ဘယ်သူမှ မလှန်နိုင် ..။

ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် မျိုးဆက်သစ်ဟာ အဆင်း ပဲ ဖြစ်ပေမယ့်..။

“သူ့အတွက်ပဲ ရီ တို့ လုပ်နေကြတာ .. ဒါကို မမမျိုး က ဘယ်သူ ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ ..”

“အဆင်း ကို ကားမောင်းသင်ပေးမိတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ

ရီ .. အိမ်မှာ ကားတွေလည်း ပိုနေတယ် .. သူလည်း ကလေးမှ မဟုတ် တော့တာ ..”

“ကလေး မဟုတ်တော့တာကို ပြောနေတာပဲ ..။ ရီ တို့ သူ့ကို ဒီအရွယ်ထိ ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့ကြတာ .. အရွယ်လေးလည်း ရလာ ရော ခြေစုံကန်ပြီး ထွက်သွားတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ..။ လူမတတ် ပေမယ့် လက်ဖက်ထုပ်တော့ တတ်တယ်ဆိုတာ မမမျိုး မကြားဘူးလို့ လား ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ရီ .. သူ့တာဝန် သူ ယူနိုင်ရင် ငါတို့တောင် တာဝန်ပေးသေးတယ် ..”

“သူ့တာဝန် သူ မယူရဘူး .. လူကြီးတွေ ပေးတာကိုပဲ ယူရမယ်..။ ဒါဆို ဒါ .. ဟိုဟာကို ကျော်ကြည့်လို့ မရဘူး .. ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရတဲ့ ရီ ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါပဲ ..။ အချိန်တန် လာတော့ ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ဟာဆိုတဲ့ မာနတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ခြေရာတိုင်းလာ တာလည်း မခံနိုင်ဘူး ..”

ခက်ပါလား ..။

ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်လုံးတွေ အဆင်း ထံ ရောက်သွား၏။ လူတစ် ယောက်လုံးကို ရှေ့မှာထားပြီး ချုပ်ကိုင်မှာတွေ ပါဝါတွေကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြနေသည်။ အဆင်း လောက် အေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက လည်း အဆင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိနိုင်မှာပါ ..။

ငယ်စဉ်တည်းကနေ ခုအရွယ်ထိ ဒါစား ဆိုမှ စားသည်၊ ဒါယူ ဆိုမှ ယူသည်။ မရှိလို့ .. မဝလို့ ငိုကြွေး ပူဆာတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ သလောက် ..။

“ဟဲ့ .. နင် ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ..”

“အေး .. နောက်ထပ် ငါ့ကားတွေကို တက်မောင်းတယ် အသံ ကြားတာနဲ့ သေပြီ မှတ် ..”

အပြတ်အသတ် ကြိမ်းဝါးပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထွက် မသွားသေးဘဲ ...

“မနေ့က ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ ယိုးဒယားဟင်းမျိုးစုံ ချက်ပြုတ် နည်းတွေ ရပြီလား ..”

“ရှင် .. ဟုတ် ..”

“အခု မီးဖိုထဲ ဝင် .. နှစ်မျိုးလောက် စမ်းချက်ကြည့် .. ပြီးရင် ငါ့ဆီ အမြည်းယူလာခဲ့ .. ဒီည ကိုစိုး စည့်သည်ငါးယောက်နဲ့ ဒင်နာ ကျွေးမှာ .. အားလုံး ယိုးဒယားအစားအစာတွေချည်း လုပ်ရမှာ ..”

“ရီ .. နေပါဦး .. စာကျက်တာနဲ့ လက်တွေ့က ချက်ချင်း အဆင် ပြေပါ့မလားအေး .. တော်ကြာ မှားယွင်းကုန်ရင် ..”

“မမမျိုး တူမကို ရီ ဆူမှာ စိုးလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ညည်းပဲ ဒေါသထွက်ရ စိတ်တိုရ ဖြစ်မှာ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က နှုတ်ခမ်းကို သိသာစွာ မှဲ့၍ စောင်းကြည့်သည်။

“တိုပါရစေ .. ရီ အတွက် ပူမနေနဲ့.. မမမျိုး တူမကိုသာ အထူ အပါး နားလည်တတ်ဖို့ သတိပေး .. အေးတယ်ဆိုတာလည်း အထုံ အကျင့်စွဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာရင် သုံးစားမရတော့ဘူး ..”

ပြောပြီးတော့ အဆင်း ကို မေးဆတ်၍ ...

“သွားတော့ ..”

အဆင်း ကြီးတော်နဲ့ စကားပြောချင်သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ထပ် မနေရတော့သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မျိုးသီရိ လည်း အဆင်း ကို မှာချင်တာတွေ ရှိပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် မမှာဖြစ်ခဲ့ ..။

“ရီ အစ်မနဲ့ တူမကလည်း မခေဘူးနော် ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က အနားရောက်လာပြီး ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြော သည်။ သူမက ဒေါ်မျိုးရီ ရဲ့ခင်ပွန်း ဦးစိုးဝဏ္ဏ ရဲ့အစ်မ ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးဝဏ္ဏ နဲ့ ဒေါ်မျိုးရီ တို့မှာ ရင်သွေးရတနာ မရှိပေမယ့် ဒေါ်သစ်သစ် ကတော့ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကွဲနေခဲ့ လျက် အားလုံး ဒီမှာပဲ အတူတူ လာနေခဲ့ကြသည်။

ခုဆို သားရော သမီးပါ နိုင်ငံခြားမှာဖြစ်ကာ သွားကြတာကတော့ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ပေမယ့် ဘယ်လိုပုံစံတွေ ဖြစ်ထွန်းနေကြပြီး ဘယ်လို ပြန်ရောက်ကြမလဲဆိုတာ မသိ ..။

သေချာတာက ထိုအောင်နမ ဘာတွေလုပ်လုပ် .. ဘယ်လိုနေနေ ဒေါ်မျိုးရီ ကျေနပ် ကြည်ဖြူနေမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ရီ က အိမ်မှာ သိပ်မကပ်ဘဲနဲ့ ကောင်မလေး ကားခိုးမောင်းတဲ့ ကိစ္စ သွားပြောလိုက်တာကိုး ..။ တော်ကြာ တို့တွေက တို့တယ် ထောင် တယ် ဖြစ်ပါဦးမယ် ..”

“ဖြစ်စရာလား မသစ် ရယ် .. ကားခိုးမောင်းတဲ့ကိစ္စက စောင်ခြုံ ထဲဝင်ပြီး မုန့်ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ .. မသစ် တစ်ယောက်ပဲ မြင်လို့ ရတာလား ..”

“အဟွန်း .. တို့ကလည်း ကိုယ့်ချွေးမလောင်းလေးခိုလို့ မဖြစ်တန် တာ မဖြစ်ရအောင်လို့ပါ ..။ ဒါနဲ့ ခုနက ရှေ့နေ လာပေးသွားတဲ့ မုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံကို ရီ တို့ အိပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားပေးခဲ့တယ်နော် .. သေချာတော့ မသိမ်းခဲ့ဘူး ..”

“ရတယ် မသစ် .. ထားလိုက် .. အဲဒီပိုက်ဆံလောက်ကို ဂရုစိုက် လို့ မဟုတ်ဘူး ..”

အဓိကက ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ ကျော်လို့မရဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးကိစ္စ .. စီမံဆောင်ရွက်စရာ တခြား ဘယ်လိုကိစ္စဖြစ်ဖြစ်
ထိုလိုလက်အောက်မှာပဲ ရှိရမည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်မျိုးရီ ဆိုတာက အဆင်း ရဲ့ အဒေါ်
တစ်ယောက်အဖြစ် တော်စပ်ရုံသာ မဟုတ်ပေ ..။ သူဌေး ဦးဂူပါ ၏
ဒုတိယ တရားဝင်ဇနီး ..။

ထို့ကြောင့် မမမျိုး(ဒေါ်မျိုးသီရိ)လို ကြီးတော်တစ်ယောက်လို
နေရာမျိုးမှာ သူမ မနေနိုင် ..။ မမမျိုး လိုလူက ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး နေရာ
ယူမှာမျိုးကို မလိုချင်ဆုံး ..။

အဆင်း နှင့်တကွသော တခြားအရာကိစ္စ တော်တော်များများ
တို့မှာ ဒေါ်မျိုးရီ နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ ရှိသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးဂူပါ
နှင့် ပတ်သက်၍ ...

ဒါတွေကို လူ မသိပေမယ့် ကိုယ့်မှာတော့ သက်ဆုံးတိုင် နာကျင်
စရာတွေပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဆင်း ကို ဓာမအရင်းရယ်လို့ သူမ မေတ္တာတွေ
ပုံအောမပေးနိုင် ..။ သူမကိုယ်တိုင် ဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ နှစ်လိုခြင်း
ကင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမေရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုဘဲ ဖျက်
လုံးနဲ့ ကြည့်လာမှာလည်း မခံနိုင်ပါ ..။

အရာရာကို နောင်အခါလာ နောင်အခါဈေးလို့ မထားလိုက်နိုင်
သည်မို့ ..။

အခန်း (၂)

“မရဘူး ဟေ့ကောင် .. ခုပဲ ပြောရမယ် .. ငါ ပြောတာ ငါဈေးပဲ..
နောင်အခါ ဈေးဆိုတာ ကိုယ် သေသွားရင် သိတောင် သိလိုက်မယ့်ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟာ!... ဟေ့ကောင် မင်းကတော့ တကယ် ချစ်တီးပဲကွာ ..”

“တီးချင် တီး .. မတီးချင် နေ .. ငါက မင်းရန်သူ ..”

“အေးပါ .. ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းမှာ ချစ်သူ
မရှိတော့ဘူး ..”

“သိရင် ပြီးတာပဲ ..”

အပေါ်ပိုင်းမှာ အကျိုးမပါ ကိုယ်ဗလာနှင့် ဝတ်ထားသည့် ဂှင်း
တောင်းဘီကိုလည်း ခူးဆစ်နားထိ လိပ်တင်ထားသေးသည်။

ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်တွေ ဆေးထားသည့် ဇလုံလဲကရေကို
ရေစည်နားထိ ‘မ’ သယ်သွား၏။

သူလုပ်သမျှကို အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ထိုင်ကြည့်နေသည့် စောရန်

အဆေးသား ကြည့်နေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. အဲ့ဒါ ..”

“အဝတ်လျှော်နေတာ မမြင်ဘူးလား ..”

“အေးလေ .. အဲဒီရေတွေကို မေးတာ ..”

ရန်သူ က မဖြေပါ ...

ရေလေထဲက အပေါ်ယံမှာ ပေါ်နေသည့် ကန်စွန်းရွက်အစအန အမှန်အမှားတွေကို လက်ခုပ်နဲ့ အသာလေး လိုက်သဲ့၍ ဆယ်ထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

ရေကြည်တွေချည်း ကျန်ကာမှ တခြားရေပုံးထဲ ပြောင်းထည့်ပြီး အောက်က အနည်ကို သွန်ပစ်၏။

ပြီးတော့ ကျကျနန ပြန်ထိုင်ကာ လျှော်ပြီးသား အင်္ကျီသုံးထည်ကို ထိုရေဖြင့် ...

“စေ့စပ်ပုံကတော့ မိန်းမက အရှုံးပေးရတယ်ကွာ .. ကန်စွန်းရွက် လည်း ဆေးတယ် .. အဝတ်လည်း လျှော်တယ် ..၊ အေးပေါ့ .. ရေ အလကား မသွန်ရတော့ဘူးပေါ့ ..”

ဖြေမယ့်သူ မရှိဘဲ စောရန် က သူ့ဘာသာ မေးပြီး သူပဲ ပြန်ဖြေ တာ ...

“ဒါပေမယ့်ကွာ .. ကန်စွန်းရွက် ဆေးတဲ့ ရေကတော့ ..”

“မင်းပါးစပ်ထဲ လာထည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. အေးဆေးနေ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မင်း ရေ အလကားဖြစ်မှာ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေ ရင် နေ့စဉ် ဝယ်ရမယ့်ရေ ငါ ထမ်းပြီး ထည့်ပေးမယ်ကွာ ..”

“အလကား ထည့်ပေးမှာလား ..”

“ဟုတ်မလားကွ .. ငါ ပေးစရာရှိတဲ့ကြွေးနဲ့ ရေဖိုးကို ..”

“အံ့မာ ..”

ရန်သူ ရဲ့ အံ့မာသံကြီးမှာ စောရန် စကားမဆက်ရဲတော့ဘဲ တိခနဲ ပြတ်၏။

“တော်ပြီလား .. မင်း ..”

“သူငယ်ချင်းချင်းပဲ မင်းကလည်း .. မင်း လိုချင်နေတဲ့အချိန် ငါမှ မပေးနိုင်သေးတာ .. အဲ့ဒါကြောင့် ကြွေးလည်း ကျေ .. မင်းလည်း ရေဖိုး မကုန်တော့ဘူး .. မကောင်းဘူးလား ..”

“မကောင်းဘူး ..”

အဝတ်တွေကို တဗွမ်းဗွမ်း ရေလျှော်ချပြီး တဖြုန်းဖြုန်း ခါသည်။

“ဟာ!... ဟေ့ကောင် .. ရေညစ်ဦးလေ .. ကုန်ပါပြီ .. စိုကုန်ပြီ”

ရေမညစ်ဘဲ ခါထုတ်လိုက်သဖြင့် အကျအန ထိုင်ကြည့်နေသည့် စောရန် ဆီ ရေတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ကုန်၏။ စောရန် အလဲလဲ အကွဲကွဲနှင့် ထပြေးရကာ ...

“ကုန်ပါပြီကွာ .. အင်္ကျီလဲစရာ မရှိရတဲ့အထဲ အဝတ်ကို ရေမညစ် ဘဲ ဒီတိုင်း ခါရသလားကွ ..”

“မညစ်နိုင်ဘူး .. ရေညစ်တာ အင်္ကျီနာတယ် ..”

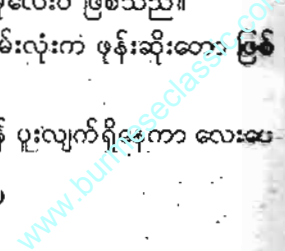
“နာပြီးသား အင်္ကျီကြီးများကွာ ..”

စောရန် မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီ အပြာကျားလေးကို ကြက်သီးဖြုတ်၍ နေပူမှာ ကပျာကယာ ပြေးလှန်းသည်။

အိမ်လေးက ပျဉ်ထောင်အိမ်ပုလေးဖြစ်ကာ အောက်ခြေ နိုင်ပေ မယ့် အပေါ်ပိုင်းကတော့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ အိမ်အိုလေးပဲ ဖြစ်သည်။

ခြံက ကျယ်ပေမယ့် ခြေရင်းတစ်ခြမ်းလုံးက ဖုန်းဆိုးတော့ ဖြစ် နေ၏။

ဒီဘက်မှာ ကျောက်ကန်ကြီးနစ်ကန် ပူးလျက်ရှိနေကာ လေးပေ

ကျောက်ပြားကြီးနှစ်ချပ် ဆက်လျက် ခင်းထားတာက ရေချိုး အဝတ်
လျှော်နေရာလို သတ်မှတ်တာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျောက်ကန်တွေထဲမှာ ရေက မရှိ ...

ဒီဘက်ဘေးမှာ နှစ်ပေ ကျောက်ကန်သေးသေးလေးတစ်လုံး ထပ်
ချတာ ရန်သူ တစ်နေ့ ငါးဆယ်ဖိုး ရေဝယ်ထည့်နေတာ ထိုကန်လေးထဲ
မှာပဲ ဖြစ်လျက် ...

“ကိုယ်က ရေစိုသွားပြီ .. ငါ ရေနည်းနည်းတော့ ချိုးမှ ရမယ်..”

“သွားချိုးပေါ့ .. လမ်းထိပ်မှာ ရောဘိုဘိုင်ကြီး ရှိတယ် ..”

“မင်းကလည်း ညနေ ငါ ပြန်လာရင် သောက်ရေကန်မှာ သွား
ထမ်းပေးပါမယ် ..”

“မလိုချင်ဘူး .. ကြွေးဆို ဆွမ်းကျွေးဖိတ်တောင် မသွားဘူး..”

“ဒါဆို ငါ ဒီတိုင်း နေရမှာလား ..”

“ဟေ့ကောင် စကားတွေ လွဲမနေနဲ့ .. မင်းကို ငါ ကြွေးတောင်း
နေတာ နော် .. ဈေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ဒီည မပါလာရင် နောက်နေ့ ဒီမှာ
လာအိပ်လို့ မရဘူး ..”

စောရန် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ရန်သူ စိတ်ကို သူ သိသည်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဘာညာ
သိပ်ခေါင်းထဲထည့်တာ မဟုတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပါလက်ပါ
ကူညီတတ်သလောက် အမြဲတမ်းလိုလို ပြောတတ်တာက ဂျစ်တီ
ဂျစ်ကန် ...

ဒါဆိုဒါပဲ တစ်ယူသန်တတ်တာလည်း သူ့အပြင် မရှိ ... မိဘမဲ့
ချင်း တူပေမယ့် ကိုယ်က အိမ်ရာမဲ့တာဖြစ်ကာ အတူတူ ကပ်နေခွင့်
တော့ ပေးခဲ့ပြီး ...

“အိမ်မှာ အလဲကား လာနေတဲ့အပြင် ပိုက်ဆံကလည်း ဈေးသုံး

သေးတယ် .. ဆံထုံးစိုက် .. ဆီစိုက် မစိုက်နိုင်ဘူး ..၊ ပြောပြီးသားနော်-
ဒီည မပါလာရင် နောက်ဆုံး ..”

“ကြားပါတယ်ကွာ .. အော်မနေစမ်းပါနဲ့ .. ပိုက်ဆံလေး တစ်
သောင်းခွဲကိုများ ..”

“ဟွန်း ..”

‘တစ်သောင်းခွဲတောင် မရှိလို့ ဈေးသုံးပြီးတော့ ဆိုသည့် အကြည့်
နှင့် ရန်သူ က မဲ့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီမကပ်နိုင်ကြဘဲ ဖြစ်သွား
ကြကာ ...

“မင်းရော .. ဒီည အလုပ်ဖြစ်မှာလား ..”

ရန်သူ က အင်္ကျီတွေ ချိတ်နဲ့ချိတ်၍ တန်းမှာ လှမ်းချိတ်ရင်း
ခေါင်းခါ၍ ...

“ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဒီလူက ထောင်ထွက်ဆိုလို့ လန့်သွားတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဆက်ပြောလာမလားလို့ နားစွင့်နေပေမယ့်
ရန်သူ က ဘာမှ မပြောတော့သဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒေါ်စကားပါ နဲ့ ရှောင်ရှါလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟင် .. တကယ်လား .. အံ့ဩစရာပဲ .. ဒေါ်စကားပါ ဒီလောက်
သဘောကောင်းတာ ..”

“သဘောကောင်းလွန်းလို့ ခက်နေတာ ..”

“ဟမ်!...”

မူန့်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားသည့် ရန်သူ မျက်နှာကို ကြည့်၍ စောရန်
သဘောပေါက်သွားသည်။

ပြီးတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ မမြင်ဖူးခဲ့သလို ပြန်ကြည့်မိ၏။ အရပ်မြင့်ပေမယ့် ကိုယ်လုံးက ပိန်သည့်ဘက်ကို လှနေသည်။ အဖျားတွေ တွန့်ကောက်နေသည့်ဆံပင်က အမြဲတမ်း ပခုံးထောက်သာသာ ရှိတတ်ကာ သူ့စတိုင်လ်နဲ့တော့ လိုက်ဖက်နေတာပင် ...။

ပြီးတော့ ရန်သူ က လက်စက အနားရစ်နှင့် စပိုရှပ် တီရှပ်တွေပဲ အဝတ်များကာ အပြင်ထွက်သွားတိုင်း လျှာထိုးဦးထုပ် ဆောင်းတတ်၏။

ခုခေတ် ပုံစံအရတော့ လူငယ်စတိုင်လ် ခပ်မိုက်မိုက်ပါ ...။

အလုပ်ကလည်း ကြွေးတောင်းပေးရသည့် လူမိုက်အလုပ် ဖြစ်ကာ နဂိုတည်းက ဂျတ်ဆတ်ဆတ် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပုံစံနဲ့ အံ့ကိုက် ...။

မကိုက်ညီတာတွေကတော့ ခုလို ကြားလိုက်ရမှပဲ ...။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“မင်းကိုပေါ့ကွ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ပုဆိုးကို ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက်ပြီး ဖွန်ပန်းရံဘက် ထပ်ကပ်ကာ ဆောင်ဘိဇ္ဇာတ်နေသည့် မျက်နှာက မျက်မှောင်ကုတ် ရှုံ့တွဲနေသဖြင့် ...။

“ခင်းထွာ .. ဒီအပျိုကြီးကို လူတိုင်း ..”

“ဘာ အပျိုကြီးလဲ ..”

“ယောက်ျားသေသွားပြီလေ .. ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားမရှိတော့ရင် အပျိုကြီးလို ခေါ်ကြတာပဲ .. ခုချိန်ထိ ရုပ်ရှိရေလျှံ အလတ်ကြီး ရှိသေးတာ ..”

“မင်း သွားပါလား ..”

“ငါ့ကို မဟုတ်လို့ပေါ့ကွ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ငါ ထင်သားပဲ ..။ အပျိုကြီး မင်းကိုပဲ ခဏခဏ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ကြွေးတောင်းပေးပါ .. သွားပြောပေးပါတော့ ခိုင်းနေတည်းက ..”

“ဖုန်းလည်း ပြန်ပေးလိုက်ပြီ ..”

“ဟုတ်လား .. မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို ပေးထားတာကို ..”

“သူ့အလုပ် လုပ်နေလို့ ဆက်သွယ်ရလွယ်အောင် ငါ့ လက်ခံထားတာ .. ညတိုင်း နားငြီးနေရတယ် ..”

“အပျင်းပြေတာပေါ့ကွ ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း သွားစရာရှိတာ သွားတော့ ..”

“လေသံမမာစမ်းပါနဲ့ ရန်သူ ရာ .. အလုပ်လက်မဲ့ချင်း ..”

“အစတည်းက ငါ့ ဘယ်သူ့ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်ဘူး .. ပိုက်ဆံရမယ်ထင်ရင် လုပ်တယ် .. ကိုယ့်သဘော မတွေ့လာရင် ထွက်တယ် .. ဒါပဲ ..”

“မင်းကိုတော့ သဘောတွေကြတာ များပါတယ် .. ဟဲ .. ဟဲ ..”

“ဘာ ဟဲ .. ဟဲ လဲ ..။ ရုပ်ကိုက ဆပ်ပြာခွက်စာ မိတော့မယ် ..”

ရန်သူ က လက်မြန်တတ်သည်မို့ စောရန် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ကယျာထယာ ဘရိတ်အုပ်ရသည်။

“ငါက အကောင်းပြောတာပါ ..။ ကြွေး တစ်ခါတောင်းပေးရင် နှင့်နေအောင် ရတာ .. ဒီအလုပ်မျိုးက ရှားတယ်လေ ..”

ရန်သူ ရေချိုးနေတုန်းမို့ ကိုယ့်အသံကို မြှင့်ပြောနေရင်း ...။

“မင်းပဲ ပိုက်ဆံရရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ သူကလည်း သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမပါက္ခာ .. မင်းကို စိတ်ကူးလေးနဲ့ပဲ ရင်ခုန်နေမယ့်သူမျိုးပါ ..။ ဘာဖြစ်လဲ .. အလုံးအရပ်လျှော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“စောရန် .. လောလောဆယ် ပါးစပ်အရသာခံနေတာ မင်းနော် ..”

မြန်မြန် ဒီနားက သွား .. မသွားရင် မင်း မလွယ်ဘူး ..”

“သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ပြောပြတာပါ ..”

စောရန် က ပြောပြော ထထ လုပ်ရင်း အိမ်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်း ပြင်နေကာ ...

“နုမြောစရာကြီး .. ငါတို့လို အလုပ်လက်မဲ့တွေအတွက် ..”

“ဒုန်း .. ဝှမ်း ..”

“သွားပြီ ..”

ဒန်ဖလားကြီး လွင့်တက်လာတော့မှ စောရန် ပြေးဝင်သွား၏။ သို့သော် ရန်သူ က ဒေါသထွက်နေဆဲနှင့် ...

“ဟေ့ကောင် .. ငါ့ရေခွက် ပြန်ကောက်ပြီး ပိန်သွားရင် ပြန် ထုခဲ ..”

စောရန် မျက်နှာမဲ့သွားကာ မမြင်ကွယ်ရာကနေ ပွစိပွစိ ရေ ခွတ်၏။

“ကျလည်း ကျတဲ့ ကောင် ..”

အခန်း (၃)

ရင်ဘတ်နဲ့ လက်ဝဲတွေမှာ အပြာနုရစ်ထားသည့် အဖြူရောင် နီရောင်လက်စကနှင့် ဂျင်းဆောင်းဘီက ရန်သူ ကိုယ်ပေါ်မှာ သက် သောင့်သက်သာပုံစံနှင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ထိပ်မိုးမပါသော လျှာထိုးဦးထုပ် အပြာရင့်က အဖျားကောက်နေ သည့် ဆံပင်တွေနှင့် လိုက်ဖက်သလို မျက်မှန်ကလည်း အကောင်းစား မဟုတ်ပေမယ့် ဖြူဝင်းသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်းနေ၏။

မျက်ခုံးမျက်လုံးက အလှကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားပီပီ ကော့ထင်းနေသည့်နှာတံနှင့် မထူမပါးနှုတ်ခမ်းအစုံက မျက်မှန်တပ် ထားတိုင်း အထူးသဖြင့် ပေါ်လွင်နေတတ်ကာ ...

“ဒုတ် ..”

“အယ်!...”

ပလက်ဖောင်းဆားမှာ ဘီးလိုမိုရ် အရှိန်လျှော့လာရင်း ရန်သူ မည် တတ်ရပ်နေတာကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးမိသွားသည့်အပြစ် ...

ဒုက္ခပါပဲ ..

ရှေ့ကားကို ထိလိုက်မိတာ သေချာကာ ရန်သူ ကလည်း မြင်သွားပြီနို့ စကားဝါ ရှက်ရှက်နှင့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် လမ်းဘေး ဆီးသီးသည်နားကနေ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်လာကာ ...

“ဟယ်!... ဒုက္ခပါပဲ ..”

လက်တစ်ဖက်မှာ ဆီးသီးထုပ်လေးနှင့် ပိန်ချိုင့်နေသည့် ဘန်ဘာကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်ရင်း ကမ္ဘာပြိုတော့မလို ..

“ညီမလေး ..”

စကားဝါ မထူးစိတ်ပိုက်၍ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းခဲ့ရကာ ရန်သူ့ဆီကို မသွားနိုင်တော့ဘဲ ...

“အစ်မကားနဲ့ နည်းနည်း ထိသွားတာပါ .. တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် .. ကားအတွက် အစ်မ လျော်ပေးပါမယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အလျော်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး .. ဒါကြီးနဲ့ အဆင်းဒီတိုင်းပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. အစ်မကပဲ အစအဆုံး ပြင်ပေးလိုက်မှာပါ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလိုလည်း မရလို့ .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

ရန်သူ က ဆံပင် ပခုံးလောက်သာသာ ပါးပါးပျော့ပျော့လေးနဲ့ ကောင်မလေးကို နောက်ကနေ မြင်နေရကာ စကားဝါ နဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြမှန်းလည်း မသိ ..

သေချာတာက စကားဝါ အဲဒီမှာ ပြောဆို ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ သူ့ဆီ ရောက်လာမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ထဲသွားဖို့ကလည်း နှုတ်မဆက်ဘဲ ရှောင်သွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် မကောင်း ..

သူမ ရောက်မလာခင် သွားနှုတ်ဆက်ပြီး ဒီနားကခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ထိုနေရာဆီ သူပဲ သွား၍ ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မဝါ ..”

“မင်းမင်း ရယ် .. ဒီမှာ ကြည့်လည်း ကြည့်ပါဦး .. တို့က နောက်ကနေ နည်းနည်း တိုက်လိုက်မိလို့ .. အားလုံး တာဝန်ယူပါမယ် ပြောနေတာပါ .. သူက မဖြစ်ဘူးချည်းပဲ လုပ်နေတာ ..”

“ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ ..”

“မသိပါဘူးကွာ .. ဘယ်နှယ် ဒီမှာပဲ အကောင်းတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် တို့က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ..”

“မမကို အဆင်း အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ကားကို အဆင်းက ခိုးမောင်းလာတာ .. ကားသွားပြင်ဖို့လည်း အချိန်ပေးလို့ မရဘူး..”

“အဲဒီတော့ .. မင်းက ကားအသစ်တစ်စီးများ ထပ်လို့ချင်လို့လား”

အကြံအဖန် လုပ်နေသည်လို့ပဲ ထင်ကာ စကားဝါ က လက်ပိုက်၍ မထိတထိ မေးသည်။

အဆင်း ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိတာလား .. ဘာကို အုံ့သွားတာမှန်း မသိဘဲ စကားဝါ ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ပြန်ကြည့်၏။

ဘေးမှာ ရန်သူ ရပ်လာတာ .. စကားဝင်ပြောတာတွေ ရှိပေမယ့် သူမက တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ သူ့ကားကို ငဲ့ကြည့်လိုက် .. ညည်းသူလိုက်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့လျက် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

စကားဝါ ကို အကြာကြီး ငေးသွားပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။

“ကားအသစ်တစ်စီး ထပ်ဝယ်ဆိုလည်း အဆင်း ဝယ်နိုင်ပါတယ် .. ကားခိုးမောင်းလာတာကိုပဲ လူသိခံလို့ မဖြစ်တာ .. သွားတော့မယ်..”

မခံချင်စိတ်လေးတော့ ဖြစ်သွားပုံ ရှိ၏။ ဒါပေမယ့် ချေချောင်ပဲ
ရှင်းပြသွားကာ ကားပေါ် ကပျာကယာ ဖြန့်တက်သည်။

“ဟွန်း .. ဘယ်လိုဟာလေးလဲ မသိဘူး .. အဲဒါ မင်း ရောက်လာ
လို့ရယ် .. မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက် ရစ်နေမလဲ မသိဘူး ..”

“သူပုံစံက အဲဒီလိုတော့ မရှိပါဘူး ..”

ပြောနေရင်း ကားကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သိပ်မောင်းတတ်သေးပုံ မရှိဘူးဆိုတော့ တကယ် ခိုးမောင်းလာ
တာ နေမှာပါ ..”

“ကဲ .. ဟုတ်ပါပြီ .. တို့ပဲ လူကဲခတ်မှားသွားတယ် ထားလိုက်ပါ။
အခု ဘယ်ကို လိမ့်မလို့ ဒီမှာ ရပ်နေတာလဲ .. တို့ဆီလည်း မလာဘူး..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုကို ငြီးငွေ့လာရင်
မလုပ်ချင်တော့ဘူး ..”

“အခု တို့အလုပ်ကို မလုပ်ပေးချင်တော့ဘူးပေါ့ .. ဟုတ်လား..”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း .. အဲဒါကြောင့် မဝါ ကို လူတစ်ယောက် ထပ်ရှာပါလို့
ကျွန်တော် ပြောသားပဲ ..”

“ဪ .. ဖြစ်ရလေ မင်းမင်း ရယ် .. ငွေကြေးကိစ္စကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည် ခိုင်းရတာ .. လူတိုင်းကို ယုံလို့ ရသလား .. ပြီးတော့
မင်းနဲ့ ဒီအလုပ် လိုက်ဖက်သလို ငါတို့ချင်းလည်း နားလည် ယုံကြည်
နေကြပြီးသား ..”

“နောက်ထပ် ယုံကြည်ရမယ့်သူ ပေါ်လာမှာပါ .. ကျွန်တော်
သွားတော့မယ် ..”

“အို .. နေပါဦး .. တို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရ
အောင်လေ .. မင်းကို တိုင်ပင်စရာလည်း ရှိလို့ ..”

“ကျွန်တော် မအားဘူး မဝါ .. အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေး
တယ် ..”

“အလုပ်ကိစ္စ .. ဟုတ်လား ..”

စကားဝါ က သူ ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ရှိနေ
လျက် ...

“အလုပ်ဆိုတာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇောက်ချလုပ်ကြည့်ရတယ်ကွ .. အလုပ်
ရဲ့အကျိုးအပြစ်ကို မသိသေးဘဲ ဟိုခန့်ဒီခန့် လုပ်နေရင် ဘယ်တော့မှ
မတိုးတက်ဘူး ..”

“ကျွန်တော်က တိုးတက်မှုကို ရှာဖွေနေတဲ့ လူတော်လူကောင်းမှ
မဟုတ်တာ ..”

ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည့် စကားဝါ ကို သူ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“သွားမယ် ..”

အပိုစကား ပြောခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း စကားဝါ ဆိုသည့် သူမ သိ
နေမှာပါ။ လူတိုင်းပဲ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်ချင်နေကြတာမို့လို့လား။
အားလုံးမှာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ..။

“ဟဲ့ .. ဒါ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူးလား ..”

“မ .. မသိပါဘူး မမကြီးရယ် .. ကျွန်မတို့လည်း နောက်မှာပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ ..”

အိမ်ရှေ့ကို မခေါ်ဘဲ မလာရဆိုသည့်အမိန့် ထုတ်ခဲ့တာလည်း ကိုယ်ပဲမို့ ဒေါ်မျိုးရီ ဒေါသတွေနှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“တောက်!... အိမ်မှာ လူတွေ ဒီလောက် တစ်လှေကြီး ရှိနေတာကို .. အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး ..”

တက်ခေါက်ရင်း မျက်လုံးက 'တန်းစီရပ်နေကြသည့် အလုပ်သမားတွေဆီ ရောက်သွားသည်။ အိမ်မှာ ဧည့်သည်လာပြီဆို စပ်စုချင်လွန်းလို့ သင်းတို့ပဲ ပြုတစ်ပြုတစ် ..’

ခြံထဲကို တစ်ယောက်သွားလို့ ခိုင်းလိုက်လျှင် အတွဲလိုက် .. အပြုလိုက် သွားကြတာတွေ ..’

ခုကျမှ ဘယ်မှ မထွက်ပါဘူး .. ဘာမှ မမြင်မိပါဘူး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဒါကို သိကို သိရမည်။

ဒါမှမဟုတ် အားလုံးက ဖုံးဖိနေကြတာပဲဆိုတာ စိတ်ထဲက ခံစားမိနေ၏။ အဆင်း တို့ တူဝရီးကိုဆို ဘာဖြစ်လို့ စေတနာတွေ ပိုနေကြမှန်း မသိ ..။

စူးစူးရဲရဲ ကျရောက်နေသည့် မျက်လုံးဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းတွေ ငုံ့ထားကြရင်း အားလုံး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

“ကဲ.. သူတို့ မသိဘူးတဲ့မို့လား.. သွားကြပါစေ .. မင်းကလည်း.. ကားက နောက်က တိုက်ခံထားရတဲ့ဥစ္စာ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ဒီကားကို ရှင်လည်း မမောင်းဘူး .. ရီ လည်း မမောင်းဘူး .. အိမ်မှာ ကားမောင်းမယ့်သူ ဘယ်သူ ရှိသေးသလဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မကျေနပ်နိုင် .. နောက်ပေါ် မော်ဒယ်လ်မြင့်ကားတွေမှ မမောင်းနိုင်လျှင် ခေတ်နောက်ကျရချေရဲ့ဆိုပြီး ကားတွေ ထည်လဲစီးနေပေမယ့် မာစီဒီးအနက်ရောင်ကို သူမ အကြိုက်ဆုံး ..

နောက်ထပ် မော်ဒယ်လ်မြင့်တဲ့ မာစီဒီးတွေ ဘယ်လောက်လှလှ ကိုယ့်ကားလေးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေမိလို့ .. ဒီနေ့ထိ မရောင်းရက်ခဲ့တာ ..။

ပြီးတော့ ကားကသာ မော်ဒယ်လ်နိမ့်သွားခဲ့တာ .. ထိခိုက်ရှုရှာနည်းနည်းလေးမှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ် ..။

“သွားကြ .. သွား .. နောက်ကို 'ဘူး' တစ်လုံး ဆောင်ထားကြ .. ဘယ်နေ့ အထုပ်ဆွဲပြီး ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမလဲဆိုတာ ..”

အားလုံးကို အော်ခေါက် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးစိုးဝဏ္ဏ က သတင်းဖွင့်ကြည့်နေရင်း အသံတိုးလိုက်ကာ ..

“တိုယ် မမြင်လိုက်ဘူးဆိုရင် သူများ မမြင်လိုက်တာကိုလည်း ဒေါသတကြီး ပြစ်တင် မောင်းမဲလို့ မရဘူးကွ -”

“တိုယ် ခြင်လိုက်ရအောင် ကိုယ်မှ အိမ်မှာရှိမနေတာ .. သင်းတို့ တို့ ဒီလောက်တောင် အားမကိုးရဘူးလား ..”

“ကိုယ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာ အားကိုးဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ .. မင်းပဲ အမိန့်တွေ အမျိုးမျိုး ထုတ်နေပြီးတော့ .. အလုပ်သမားကလည်း သူ့ဘက်က ပညာပြုခွင့်ရရင် ပြသွားမှာပဲ .. ခုပဲ မင်း ခံလိုက်ရပြီ ..”

“ဘာ!... ရယ် ..”

“သူတို့ တစ်ခုခု သိနေတယ်လို့ မင်း ထင်တယ်မို့လား .. ဒါပေမယ့် မသိပါဘူးလို့ ပြောသွားတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သလဲ ..”

“အကုန်လုံး တန်းစီပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ် ..”

“ထုတ်လေ .. အိမ်အကူ လိုအပ်နေကြတဲ့ အိမ်တွေမှ အများကြီးပဲ .. မင်းအိမ်က ကန်ချလိုက်လည်း ပြေးဆွဲခေါ်မယ့်သူတွေ ပုံလို့ .. မင်းကတော့ ပွဲစားဆီ ဖုန်းတွေ ဆက် .. လာအပို့ကို စောင့် .. ရောက်လောခင်စပ်ကြားမှာ မင်းပဲ ..”

“ကိုစိုး .. ရှင် ဘယ်သူ့ဘက်က ပြောနေတာလဲ ..”

“အဲ့ဒါပဲ .. မင်း အဲဒါတွေ ခက်နေတာ .. ငါ နိုင်ရမယ် .. ငါ ရရမယ်ဆိုတဲ့ မာနတွေပဲ မင်းမှာ ပြည့်သိပ်နေတာ .. ဒီမှာ မှတ်ထားကွ .. မပိုင်ရင် ခြင်တောင် မရိုက်နဲ့ .. တစ်ခါတလေ ခြင်ကို မမိဘဲ ကိုယ့်အသားမှာ ကျန်ခဲ့ရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်မပျောက်တာတွေ ရှိတတ်တယ် .. အသားလည်း နာရသေး .. မမိလိုက်လို့ ဒေါသဖြစ်ရတာက ခံရခက် ..”

သူ့စကားသူ ပြောပြီး ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ပြုံးလိုက်သေးသည်။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် .. စကားပုံက ရိုင်းပေမယ့် ဒါ မြောလိုက်

မှ ပိုရှင်းမှာမို့လို့ .. ‘ဟောင်လွန်တဲ့ခွေး လူမလေး’ တဲ့ .. ငါ တစ်ခုပဲ ပြောမယ် .. မင်းအစ်မနဲ့ တူမကို သူတို့ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ကြည့်နေလိုက် ..”

“ကြည့်နေလိုက်ရင် ထင်ရာ လုပ်သွားမှာပေါ့ .. မမမျိုး အကြောင်း ရှင် ဘာသိလို့လဲ ..”

“မင်းကို လုံးဝ အကောင်းမမြင်တဲ့ မိန်းမမှန်းတော့ သိပါတယ် ..”

“သိရဲ့သားနဲ့ ကြည့်နေခိုင်းရလား .. မဖြစ်ပါဘူး .. ဝင်းထွန်းကို ပြန်ခေါ်ပြီး ပေးစားထားလိုက်တာပဲ အေးမှာ ..”

“အေး .. အဲဒါကို သိရမှာ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ပြောပြီး တစ်အိမ်လုံးကို စေ့ခနဲ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ..

“အဲ့ဒါလည်း မင်း ပါးစပ်လေးကိုပိတ်ပြီး ခေါင်းနဲ့ တွေး .. ကိုယ် ဘာကြံနေတယ်ဆိုတာ လူမသိစေနဲ့ ..”

ကိုယ့်တူနဲ့ ကိစ္စကျတော့ ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်နှာမှာ တက်ကြွခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“ကောင်မလေးက အသက်မပြည့်သေးတော့ ..”

“အို .. မတတ်နိုင်ဘူး .. အသက်မပြည့်ခင် ယောက်ျားပေးစား ချင်လာအောင် သူတို့ပဲ လုပ်နေတာ .. စာချုပ်ထဲကအတိုင်း အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့်သူက ဝင်းထွန်း ပဲဆိုတာလည်း အသိပေးထားပြီးသား .. အခု နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးလည်း လက်ထပ် စာချုပ် လုပ်ထားရမှာပဲ .. စာချုပ်ပြည့်လို့ အမွေတွေ လွှဲတာနဲ့ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ် .. ဒါပဲ ..”

သူတို့ ပြောနေသမျှကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြကြသဖြင့် အဆင်းတို့က အားလုံး သိနေခဲ့၏။

“ကွန်မတီ ပြန်ပြောပြတာတွေတော့ မမကြီး မသိပါစေနဲ့ မေမေကြီးရယ် .. တစ်ခါတည်း ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမှာ သိလား ..”

“အေးပါအေ .. ငါ သိပါတယ် ..”

ဒေါ်ချိုသီရိက ဒေါ်မျိုးရီနဲ့ အသက်ကိုးနှစ်ကွာသည့်ပြင် ရောဂါဘယနှင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေသူရဲ့ အစ်မကြီးနဲ့မတူဘဲ အမေနဲ့ သမီးလောက် ကွာအောင် အိုမင်း ရင့်ရော်နေခဲ့၏။

အလုပ်သမားတွေကလည်း သူမကိုတော့ မေမေကြီးလိုပဲ ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ဒေါ်မျိုးသီရိသည် သူမဘေးမှာ ကျွဲကျွဲလေး ထိုင်နေသည့်အဆင်း ရဲ့ခေါင်းလေးကို တယုတယ သပ်ပေးရင်း ပင့်သက်ရွိုက်၍...

“ချမ်းသာရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားကွယ် .. အင်း ..”

“အဆင်း ဘာလုပ်ရမလဲ .. ဟင် ကြီးတော် .. ကိုကြီးဝင်းထွန်းကို အဆင်း မလိုချင်ဘူး ..”

“လိုချင်စရာမှ မရှိတာပဲ သမီးရယ် .. ရုပ်ရည်လေး သံဃားကမားနဲ့ ရုပ်လိုက် ပွေလိုက်တာ လွန်ရော .. အပျော်အပါးက မက်သေး .. ဝိုက်ဆံဖြုန်းတာကျတော့ တကယ် ချန်ပီယံပဲ ..”

“ဖအေကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ပေးတာတွေက ရှိသေး ..၊ အင်း .. ငါ့ညီမ မြတ် တို့ လင်မယားမှာ ဘယ်ဘဝကကြွေးတွေ ပေးဆပ်နေကြရသလဲ မသိပါဘူး .. ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ နေကြ .. ကိုယ့်စီးပွားရေးကို မှီခို နှိုက်လျှို စားကြ ..၊ တကယ်ဆို မွေးထားတာက သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ..”

ကိုယ် ရှာခဲ့ပြီး ကိုယ် မစားရဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည့်ပြင် .. အဆင်း လက်ထက်ထိ ကိုယ့်မိဘပစ္စည်းရယ်လို့ ပိုင်နိုင်စွာ သုံးစွဲခွင့် မရှိ ..။

ပစ္စည်းတွေကို မထိရဲပေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက လည်ပတ်

ပိုလျှံတာ မှန်သမျှဟာ ဦးစိုးဝဏ္ဏ တို့ ဆွေမျိုးစုတွေ စားသောက် သုံးဖြုန်းကြတာနှင့် မကားမိ ..။ စီးပွားရေးတွေ တိုးတက်ပွားများလာသမျှတို့ ထင်သလို သုံးစွဲနေတာ အားမရနိုင် ..။

“ကြီးတော် ..”

“ဟင်!..”

“ဒေါ်လေးက အဆင်း ကို ကိုကြီး ဝင်းထွန်း နဲ့ပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပေးစားချင်နေတာလဲ ဟင် ..”

“ဪ .. ခုမှပဲ ဓေးဖော်ရတော့တယ် ငါ့တူမရယ် .. ညည်းရမယ့် အမွေတွေကို မက်လိုပေါ့ ..”

“အမွေဆိုတာ ဘာတွေ ရှိသေးလို့လဲ ကြီးတော်ရဲ့ .. ခုလည်း အဆင်း တို့က ဒေါ်လေးတို့ ပေးမှ ရတာ .. ကျွေးတာပဲ စားနေရတာ .. ပိုက်ဆံလည်း ကိုင်ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဒါက စီးပွားရေးတွေက လည်ပတ်နေဆဲလေ .. ဒါတွေကို ဦးစီးထားမှတော့ ထင်သလို သုံးနိုင်ပြီပေါ့ .. အမွေအနှစ်ဆိုတာက စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပြောတာ ..၊ သမီး မဖြစ်ချင်တာ အားလုံးကို သမီး ရင်ဆိုင်နေရမှာပဲ .. အဲဒါ အမွေပစ္စည်းတွေကြောင့်ပေါ့ ..၊ သမီးရဲ့မေမေက မပြုလည်တဲ့ ညီအစ်မတွေဆိုပြီး အားလုံးကို ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းတယ် .. အိမ်မှာ လာနေကြတာလည်း ကြည်ဖြူခဲ့တယ် .. သူ သေဆုံးခါနီးမှသာ ကောင်းတာ မကောင်းတာတွေကို ခွဲခြားမိတာလေ ..၊ ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် သေဘေးကြုံရတော့ ဘာမှ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ဘူး ..”

တချို့တလေက သိပြီးသားတွေပေမယ့် ကြီးတော်က ပြောချင်ရင် ထပြော .. စိတ်ကုန်သွားတာနဲ့ အသံပါ တိတ်သွားတတ်တာမို့ ကြားရတိုင်း မသိသေးတာ တစ်ခုခုတော့ ပါလာတတ်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် သမီးမေမေက သတိရှိတယ် .. ဒါကြောင့်လည်း

သမီး ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့ မိဘအမွေအနှစ်ကိုတော့ သူတို့ မထိပါးနိုင်ဘူးလေ ... ဒီ စီးပွားရေးတွေနဲ့ နှစ်စဉ် ဖြစ်ထွန်းတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေကို တောင်မှ သမီးက သေချာ ချက်(စ်) အောက်(ထ်) လုပ်လိုက်ရင် သူတို့ တော့တော့ ထွက်ကြရမှာ ..

“ဟင်!...”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့လက်ထဲမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ အကျိုးအမြတ် ဘာမှ မရှိတာ .. အိမ်ပေါ်က နှင်ထုတ်ပစ်ရုံပဲ လုပ်မလား .. ထောင်ပါ ချပစ်မလား .. သမီး လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကြီးတော် .. ဒေါ်လေးက ဖေဖေဖေနီး ..”

“ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် ဘာမှ ..”

“တော်ပြီလား မမမျိုး ..”

ဟင်!...

ဒေါ်မျိုးရီ အသံကြောင့် ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြဿနာ ဘယ်လောက်ထိ ကြီးထွားသွားတော့မည်ကို သိထားသဖြင့် ...

“သမီး .. အပြင်ထွက် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က အခန်းထဲ လက်ပိုက်ဝင်လာရင်း မဲ့ကာ ...

“ဘာလို့ ထွက်ခိုင်းတာလဲ ... ဒီကောင်မလေးရှေ့မှာ ရီ မပြောရဲဘူး ထင်လို့လား ..”

“နင် ပြောရဲမှန်း သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မပြောလည်တာတွေ ပြောကြမှာ .. ကလေး မကြားတာ မကောင်းဘူးလား ..”

“ဒါ .. ကလေးအရွယ် မဟုတ်ဘူး မမမျိုး .. မမမျိုး က သူ့ကို အဲဒီလို စကားအနုအရွဲတွေနဲ့ လက်သပ်မွေးပြီး ယုံကြည်မှုကို ရအောင် ယူနိုင်တယ် ... ပြီးတော့ ရဲ့ အကြောင်း မကောင်းတာတွေ သာသာ ထိုးထိုး ပြောပြီး သွေးထိုးတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး ရီ ..”

“ဟုတ်တယ် ... ဟော .. ပြန်ထိုင်စမ်း ..”

ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည့် အဆင်း ကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွား၏။ ဒေါ်မျိုးရီ က စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ဟွန်း .. ငါက ဘာကို မပြောရဲရမှာလဲ .. ငါ့ဘဝ .. ငါ့အနာဂတ် အားလုံးကို နှင့်အတွက် ထိုးကျွေးထားရတာ .. နှင့်အဖေကို ငါ လက်ထပ်ခဲ့တုန်းက ငါက မနူးမနပ်လေးရယ် .. အဲဒီတုန်းက နှင့်ကိုလည်း နှင့်ကိုလည်း ချစ်နေသေးတယ်လေ .. မမြတ် ဆုံးသွားတော့မှ ငါ့ဘဝ အညွန့်ကျိုးခန်း စတာကိုး ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ စိတ်မချမ်းသာစွာ နားထောင်နေရရင်း မျက်လုံး အပိုင်းသားနှင့် ရှိနေသည့် အဆင်း ကိုပဲ သနားကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

တကယ်တမ်း အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောကြကြားဆို ဒေါ်မျိုးရီ ပြောသလို တစ်ဖက်သတ် နှစ်နာမူတွေချည်း စခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပေ ...

ညီအစ်မသုံးယောက်က နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ပြောလည်ရုံ မိသားစု တစ်စုကနေ မြို့တက်ပြီး အဝေးသင်ဖြေရင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ရီ ကတော့ အငယ်ဆုံးမို့ သူမ ပါခဲ့ပါ ... သုံးယောက်တည်းမှာ မြတ် နဲ့ ရီ က ချောမောလှပကြသလောက် မျိုး ကတော့ အသားညိုညို ပီနီပီနီသေးသေးမို့ မလှသည့်စာရင်းဝင် ဖြစ်သည်။

မြတ် က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီး သူဌေး ဦးစုပါ နဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ ဦးစုပါ က မိဘမဲ့ဖြစ်ကာ ဦးလေးတစ်ယောက် အုပ်ထိန်းမှုနဲ့ နေသော သူဌေးလေး ဖြစ်၏။

မြတ် ရဲ့ဘဝ နေ့ချင်းညချင်း ကောင်းစား ကြီးပွားသွားတာနှင့်

ကျန်ခဲ့သည့် ညီမအငယ်ဆုံးကိုလည်း ခေါ်သည်။ မျိုး ကိုလည်း အလုပ် မလုပ်စေတော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ အတူတူ နေကြ၏။

အစ်မအိမ်မှာ လာနေရင်း ရီ က ဆယ်တန်းအောင်သည်။

တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း ညီမကို သူဌေးသမီးလေးလို အလှူပယ် ထားခဲ့၏။

ဦးဝဏ္ဏ ဆိုသူနဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်းဆိုတာက ဘယ်တုန်းက ချစ်ကြိုက်ခဲ့မှန်း မသိပါ။ ဒေါ်မျိုးသီရိ သိနေတာကတော့ သူဌေး ဦးရူပါ ကို ရီ က ရင်းနှီးလွန်းတာပဲ ဖြစ်၏။

ဦးရူပါ က ရုပ်ရည်ရှိသည်၊ ချမ်းသာသည်၊ အစ်မဖြစ်သူအပေါ်မှာ သည်းသည်းလှပဲ မြတ်နိုးနေတာ မြင်နေသမျှ ထိုမြတ်နိုးမှုတွေကို သူမ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းတွေနှင့် တစူစူ တဆောင်ဆောင် ဖြစ်လာ၏။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ရင်းနှီးရာကနေ ရဲတင်းမှုတွေ သိသာလာကာ မြတ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်လာခဲ့ရှာသည်။ ညီမ အငယ်ဆုံး လေးမို့ မဆူရက် မပြောရက် ဖြစ်ခဲ့သမျှ အစ်မကြီးဖြစ်သည့် ဒေါ်မျိုး သီရိ ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ခဲ့တာ မျက်ရည်လေး တပဲဝဲနှင့် ။

သမီးလေး အဆင်း ကို မွေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆုံးသွားတော့ လည်း ဦးရူပါ ကို လက်ထပ်လိုနေတာက ရီ ပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်အလိုမကျမှုတွေ ဖြစ်လာခဲ့သမျှကတော့ ...

“ငါ့ကို ကလေး မယူရဘူးတဲ့ .. ဟွန်း ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က သူမ နာကြည်းခဲ့ရသမျှကို အဆင်း မျက်နှာလေးကို သာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒါ နှင့်ကြောင့်လေ။ နှင့်ထက် ပိုချစ်မိမှာ စိုးလို့တဲ့ .. မိတဆိုး လေးမို့ နှင့်အပေါ်မှာပဲ မေတ္တာ အကြင်နာတွေ ပုံအောပေးချင်တယ်တဲ့။ ဟွန်း .. သူတိုယ်သူ စောစောသေမှာကို ကြိုသိနေတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

ပြောနေရင်း ဒေါ်မျိုးသီရိ ရဲ့ ပိုးလ်ချီရှေ့မှာ ပမာမခန့် မော့မော့ လျှောက်နေရင်း ...

“ဘယ်လောက်ထိ ထောင့်စေ့သလဲဆိုရင် ငါ ဘယ်တော့မှ ကလေးမရနိုင်တော့အောင် လုပ်ဖို့ သူ ခိုင်းခဲ့တာ ..”

အဲဒါကို လက်မခံခဲ့ရင် မရဘူးလား ။

ပြောသမျှ ခေါင်းညှိတ် နာခံရလောက်အောင် ဒေါ်လေး မကြောက်ဘူးဆိုတာ သူမ သိသည်။

အဆင်း ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ ဝင်သွားပေမယ့် တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မမေးရဲပါ ။

“အဲဒါကြောင့် သူ သေတာနဲ့ ကိုစိုး ကို ငါ တန်းလက်ထပ်တယ်၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး .. ကိုစိုး က ငါ့ရဲ့အဆက်ဟောင်း ပဲ .. ပြီးတော့ သူက လူပျို .. ကလေးမရနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ။ ကိုစိုး နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုစိုး ချစ်တဲ့သူမှန်သမျှကို ငါ ချစ်နိုင်တယ် ။ ငါ့အတွက် သူ ပေးဆပ်သလို သူ့အတွက် ငါ ပေးနိုင်သလောက် ပေးမှာပဲ .. ညည်းအတွက် အတွင်း ပစ္စည်းတွေကို လွှဲခဲ့ပေမယ့် စီးပွားတွေက ငါ့စီးပွား ..”

အဆင်း နဲ့ ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ ဒေါ်မျိုးရီ က မဲ့ပြုံးပြုံးရာကနေ ရယ်ချလိုက်ကာ ...

“ပြောလိုက်လေ မမမျိုး .. ခုနက ပြောနေတာတွေ ပြောလိုက်စမ်းပါ ။ ဘယ်စက်တိုင် တက်ရတက်ရ .. ရီ တို့က ရစရာရှိရင် ရအောင် ယူနိုင်တယ် ။ ဦးရူပါ ပိုင်သမျှ သူ့ရဲ့ဇနီးက ဘာလို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိ ရမှာလဲ .. သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ရီ ရအောင် ယူမယ် .. မမမျိုး မနာလိုရင် တားလေ ..”

“မတားပါဘူးအေ .. လုပ်ချင်သလို လုပ်ပါ .. ငါ စိတ်မကောင်း

တာ တစ်ခုပဲ .. သမီး အဆင်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရင် အမွေလွှဲမှာ
လေ .. အိမ်ထောင်ရှိနေမှ မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့အိမ်ထောင်ဖက်လေး
ကိုတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ..”

“မရွေးရဘူး.. ရီ က တစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်ပြီး သူ့အတွက် အညွန့်
ကျိုးခဲ့ရတာ .. ရီ့ အတွက်လည်း သူ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပေးရမှာပဲ..
မောင်ဝင်းထွန်း ကလည်း ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး ..
ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားဖို့ ရှိသလဲ ..”

“ညည်းအတွက် ရအောင် ယူမှာတွေက ညည်းအတွက် မဟုတ်ဘဲ
သူများ ကောင်းစားဖို့ ဖြစ်နေတာလေ ..”

“သူများ မဟုတ်ဘူး မမမျိုး .. ကိုစိုး က ရီ့ အတွက် သာယာမှု
ပေးနိုင်တဲ့သူ .. သူ့ကြောင့် ရီ့ ဘဝ ခုလို ရပ်တည် ရှင်သန်နေတာ ..
မဟုတ်ရင် စိတ်ဓာတ်ကျ ယှက်ပြားပြီး ရီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်
သေမိမလားပဲ ..”

“ရီ ရယ် .. ရူပါ က ညည်းကို မရမက သိမ်းပိုက် ရယူခဲ့တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘယ်လို!... ဘယ်လို ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ် ပေါင်းသင်းခဲ့ဇာန်ဆိုရင်
တောင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အဲဒီမိန်းကလေး ရုန်းထွက်သွားမှာပဲ..
နင်ကိုယ်တိုင် ရူပါ နဲ့ သင့်တင့်မျှတ ..”

“မမမျိုး က ဒါတွေပြောပြပြီး ဒီကောင်မလေး ရီ့ ကို အထင်မြင်
သေး အံ့တုချင်အောင် လုပ်နေတာလား ..”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ် .. ဒါတွေ မပြောချင်လို့တောင် ကလေးကို
ထွက်သွားခိုင်းခဲ့တာ ငါပါ ..”

“ဒါကြောင့် .. ခု ပြောတယ်ပေါ့ ..”

“ခက်ပါလား ..”

ဒေါ်မျိုးသိရီ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“ငါ့ဘက်ကတော့ သူ့စိမ်းလူတွေပဲလေ .. နင်က ခံစားချက်တွေနဲ့
ပုံမှီးနေခဲ့တာဆိုရင်တောင် မောင်ဝင်းထွန်း တို့က စိုးဝဏ္ဏရဲ့ သားသမီး
တွေမှ မဟုတ်တာ ..”

“တူ တူမ အရင်းတွေလေ .. သူ့တူတွေကို သူ ချစ်တယ် .. ပြီး
တော့ သူ့အတွက် ရီ က ရင်သွေးရတနာ မွေးမပေးနိုင်တော့ဘူး ..
အဲဒါကြောင့် သူ ချစ်တဲ့လူတွေကို ရီ ချစ်ရမယ် .. သူ့ ပုံမှီးချင်တယ်
ဆိုရင် တစ်လောကလုံးကိုပဲ အလုပ်အကျွေး ပြုနေရပါစေ ..”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ရီ .. အငှားလက်နဲ့ နှိုက်ထုတ်တယ်ဆိုတာ
ကလေးမွေးပေးတဲ့ လက်သည်ရဲ့လက်ပဲ ကောင်းတယ် ..”

“မမမျိုး ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“နင် တစ်ခုခု လွဲနေပြီဆိုတာ သိစေချင်တာပါ .. အတွင်းထရံ
အပြင်ကာ .. အပြင်ထရံ အတွင်းကာ သဘာဝကျတာတွေကို ကိုယ့်
ဘာသာ အတင်းဖန်တီးရင် ..”

“ပြောစမ်းပါ .. ဘာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သလဲဆိုတာ ..”

“ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးလေ .. ငါ မပြောနိုင်ပါဘူး မှန်ပါတယ်..
ပြောနိုင်တဲ့အချိန်ရောက်ခဲ့ရင်လည်း ငါ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်
ဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်ကို ငါတို့က အငယ်ဆုံးညီမလေးဖို့
သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာကိုး ..”

“ကျေးဇူးပဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ခပ်ရိုင်းရိုင်း မဲ့သည်။

“ချစ်လို့ဖြစ်ဖြစ် .. မုန်းလို့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကိစ္စမှာမှ ဘာမှ ဝင်
မပြောနဲ့ .. ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

“ဘာမှဆိုတာတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ရီ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နင့်ကို ချစ်သလို .. မြတ် ရဲ့ သမီးလေးကလည်း ငါချစ်တဲ့ ကလေးလေးပဲ .. နင် ချစ်တဲ့လူတွေကို နင် ပေးဆပ်ချင်သလို ငါ့တူမ အရင်းအတွက် ပြောသင့်တာတချို့ ရှိလာရင်တော့ ပြောမိဦးမှာ .. ပြောပြတာပါ .. တော်ကြာ ‘ကျေးဇူးတွေ တင်လိုက်ရတာ’ ဆိုပြီး နင် ထပ်ခံစားရမှာစိုးလို့ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ ကိုယ် ပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ငိုလဲချက် ကိုယ့်ဘာသာ ထွန်း၍ ကွယ်ရာရောက်မှ မျက်ရည်ကျမိ၏။ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ ..။

ဒီလိုတွေ ပြောရုံနေတာ ထက်မြက်တဲ့ သတ္တိတွေလား ..။ အစ်မ အကြီးပီပီ အသက်သေဆုံးခဲ့တဲ့အထိ ပြောမထွက် ..။ မငြူစူရက်ခဲ့သော မြတ် ကို သတိရကာ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်၍ ဆုတောင်းမိ၏။

နင်ကတော့ သွားပြီ .. ဒါတွေနဲ့ ကျွတ်လွတ်သွားပြီပေါ့ မြတ် ရယ် .. ငါ့မှာသာ ကိုယ့်ဒုက္ခလည်း ကိုယ် မနိုင် ..။ ကလေးရဲ့ ဒုက္ခကို လည်း ရှင်းမပေးနိုင် ..။

ဘုရားတပည့်တော်မ ကိုယ့်ကိုယ်မှာလည်း လောဘ မောဟစိတ် တွေ မဖိစီးပါရစေနဲ့ ..။ ထိုစိတ်များနဲ့ အမှားတွေ ကျူးလွန်နေသူများနဲ့ လည်း ကင်းဝေးရပါစေ ..။

ဒီဒုက္ခများ အမြန်ဆုံး ငြိမ်းရပါစေ ဘုရား ..။

အခန်း (၅)

“မောင်းရမယ် သမီး .. သမီး ကားမောင်း တတ်ကို တတ်ရမယ်..။ ဆရာနဲ့ သင်ထားပြီးနေကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ပစ်ရမှာလဲ ..။ ဘာ ပြဿနာတွေရှိရှိ ကြီးတော် ရှင်းပေးမယ် ..။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထား .. ကြီးတော်တို့က အတိုက်အခံ လုပ်ကြဖို့ မလွယ်သေးဘူး လေ ..။ တတ်နိုင်သမျှ မသိစေနဲ့ ..”

“ဟိုနေ့ကလို တိုက်မိ ခိုက်မိလာရင်ရော .. အဆင်း က တစ် ယောက်တည်း မောင်းရတာ ..”

“စိတ် ငြိမ်ငြိမ်ထား .. မှန်မှန် သွား .. သမီး ခုလောက်ဆို ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ခုန်ပေါက်ပြေးနေတဲ့ အဆင့်မျိုးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး .. မကြောက်နဲ့ .. ရဲရဲ မောင်း ..”

ကြီးတော် ပြောတာတွေကို ပြန်တွေးလိုက် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲဆေးတင်လိုက်နှင့် မျက်နှာကလည်း လူတတ်ကြီးပုံ ဖြစ်နေပြီလား မသိ ..။

ကားက အိမ်ရာလမ်းသွယ်တွေဘက်ကို ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်ကာ လူငှင်းရာ ရွေးလိုက်ကာမှ ဒီလမ်းသွယ်တွေက သူမ ထင်သလောက် ထူးထူးကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိဘူး ဖြစ်နေ၏။

ရှင်းတော့ ရှင်းနေပေမယ့် လမ်းဆုံတွေက များကာ ကားနှစ်စီး ရှောင်ပြီဆို အဆင်း ရင်ခုန်သံတွေ တဒိန်းဒိန်း မြည်နေတော့သည်။

ထို့ပြင် ...

“ဒုန်း .. ဂျီး ..”

“အယ်!...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ကိုယ့်ဘာသာ အကြောက်လွန်ပြီး အတင်းကပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ဘီးက ပလက်ဖောင်းနဲ့ ပွတ်တိုက်ကာ မြည်သံကြီးက ကြောက်မက် ပွယ် ...

ဟိုဘက်ကားပေါ်က ယောက်ျားလေးတွေ ခေါင်းတွေ ပြူကြည့် ကာ ဟားတိုက် ရယ်သွားကြ၏။

ကြောက်သည့်စိတ်က ပင်လာပြီဆို တော်တော်နဲ့ ထိန်းသိမ်းလို့ မရ ...။

ဒီလမ်းသွယ်တွေထဲက ပြန်ထွက်ရမည် ...။ ဘယ်လို ပြန်ထွက် မလဲ ...။

ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ကားကို ညာဘက် လမ်းကွေ့ထဲ ကွေ့ဝင် လိုက်လျှင် ...

“ဟာ!...”

“အမလေး!...”

“ဒုန်း ..”

ရိပ်ခနဲ ကွေ့ဝင်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ လူနှစ်ယောက် ...။

ဘုရား!... ဘုရား ...!

ကားကို စွတ်ရွတ် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ပလက်ဖောင်းနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် မိတ်ဆက်သွားပြန်ကာ ...

“ဟေ့ .. မင်း ဆင်းခဲ့စမ်း .. ဒီလောက်တောင်း စက်ဘီးတစ်စီးလုံး ကို မမြင်ရအောင် ..”

“တောင်းပန်ပါတယ် .. အဆင်း တောင်းပန်ပါတယ် ..”

ဘေးမှန်ကို ထုခွဲချလိုက်တော့မလို ဒေါသတကြီး ခေါ်ထုတ်နေ သဖြင့် အဆင်း တွင်တွင် တောင်းပန်ရင်း ကားပေါ်ကနေ ခလုတ်တိုက် မတတ် ဆင်းသည်။

“ဟင်!...”

စက်ဘီးနောက်ဘီးက ကားအောက်မှာ ဝင်နေကာ လူတစ် ယောက်က ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဖိနှိပ်၍ လူးလိုမို့ ညည်းညူနေတာ အသံပင် မထွက်နိုင် ...။

“တွေ့လား .. ခြေထောက်ကျိုးပြီ ထင်တယ် .. စက်ဘီးကလည်း ရစရာ မရှိတော့ဘူး ..။ ပြော .. မင်း ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ ..”

“သူ .. သူ ဘာဖြစ် ..”

“ဟိတ်ကောင် .. ငါ .. ငါ မျက်လုံးတွေ ပြာလာပြီ .. ငါ့ခေါင်း.. အား!...”

“ဟာ!... စောရန် ..”

လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသူကို တစ်ယောက်က ပြေးပွေ့လိုက်ကာ ခေါင်းကို စမ်းသည့်လက်ကို မျက်နှာရှေ့မှာ ထောင်ကြည့်ပြီး ...

“အမလေး!...”

သွေးတွေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အဆင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို လက် ဝါးနဲ့ အုပ်ကာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်မိ၏။

“လာ .. မင်း လိုက်ခဲ့ .. ဒီလူကို ဆေးရုံပို့မယ် .. သူ ပြန်သတိရလာတဲ့အထိ မင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရမယ် ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် မျက်ခနဲ မော့လာတော့ ထိုသူ ဒေါသထွက်သွားသည့်မျက်လုံးက ပိုပြူးလာကာ သတိလစ်နေသူကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဒီကောင် သေသွားလို့ကတော့ မင်းကို ငွေကုန် ထောင်ကျဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်မယ် .. မယုံမရှိနဲ့ ..”

“မ .. မလုပ်ပါနဲ့ .. အဆင်း တောင်းပန်ပါတယ် .. အခု .. အခု အဆင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင် ..”

“ဒါကြီးကို ကားပေါ် ဆွဲတင်မယ် .. လာ ဝိုင်းကူ ..”

“ဟင်!... ဘယ်လို ..”

“ဟ!... ဆေးရုံပို့ရမယ်လေ .. လာ .. လာ မြန်မြန် .. တော်ကြာလူတွေ ဝိုင်းလာရင် မင်း ဒီနေရာမှာတင် ခေါင်းကွဲသွားလိမ့်မယ် .. ဘယ်နှယ် .. တစ်ခါမှ ဒီလိုနေရာတွေမှာ ရာဇဝင် မရှိခဲ့ဘူး ..”

လူနာကို ရျှိုင်းကနေ ဆွဲ ‘မ’ တော့မလို လုပ်နေသဖြင့် အဆင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားကာ ...

“အစ်ကို့ .. အစ်ကို့ နေပါဦး .. သူ့ကို အဆင်း ကားပေါ် မတင်ပါနဲ့ ..”

“ဘာကွ!...”

“အဆင်း က ကားခိုးမောင်းနေတာ .. အချိန်မီ မပြန်ရင် အိမ်မှာ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်မှာ အစ်ကို့ရဲ့ ..”

“ဪ .. မင်းက ဒီမှာဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကိုတော့ ပြဿနာလို့ မထင်ဘူးပေါ့ .. ရတယ်လေ .. မင်း ပြန်လိုက် .. ဒါပေမယ့် ဝိတက်နဲ့

မင်းရဲ့လိုင်စင် ထားခဲ့ရမယ် ..”

“ဝီ .. တက် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“လိုင်စင် .. ဟုတ်လား ..”

“ဟား!... မင်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ .. ကားမောင်းနေပြီး တော့ ..”

“အဲ့ဒါတွေ အဆင်း မှာ ဘာမှ မရှိဘူး ..”

အခြေအနေသည် လိုချင်သည့် အတိုင်းအတာထက် ပို၍ ရွပ်ထွေးကုန်ကာ ပြူးပြဲ ဟိန်းဟောက်နေရသည့် ရန်သူ ကိုယ်တိုင် ရူးချင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဘေးလူတွေ မလာခင် လက်စရိုင်းဖို့ တွေးမိကာ...

“ကောင်းပြီ .. လူနာကို ငါ့ဘာသာ ခေါ်သွားမယ် .. သူ သေရင် မင်းတာဝန် နော် ..”

“သူက အစ်ကိုနဲ့ ဘာတော်တာလဲ ဟင် ..”

“ငါ့သူငယ်ချင်း .. သူက နယ်ကလာတာ .. သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်က ဖိုလ်မှူးကြီး ..”

ဘုရား!... ဘုရား ...!

“မင်းလိပ်စာ ပေးခဲ့ .. ငါ့ကို လိမ်မယ်တော့ မကြန့်နော် .. ကားနံပါတ် ငါ မှတ်မိတယ် ..”

“မလိမ်ရဲပါဘူး အစ်ကိုရယ် .. စိတ်ချပါ .. ဒါပေမယ့် အိမ်ကို ဖုန်း .. ဖုန်းတော့ မဆက်ပါနဲ့ နော် .. အိမ်က လူကြီးတွေက အဆင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့အတွက် ငွေကို အဆင်း လားပေးပါမယ် ..”

“ဒါဆို ပြီးရော .. မငင်ကား ထားပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့ ..”

“ဟင်!... ဒီလူနာက ...”

“အပြင်ဆေးခန်းမှာပဲ ဝင်ရှင်းရမှာလေ .. ကားတိုက်မှုဖြစ်ထားတာကို ဆေးရုံကြီး ရောက်သွားရင် မင်းကို ငါက ညှာချင်ပါတယ်ဆိုလည်း မရတော့ဘူး ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. သူ့အခြေအနေလည်း အဆင်း လာမှပဲ ပြောပြပါတော့နော် .. ဟို .. ပိုက် .. ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ယူခဲ့ရမှာလဲ ..”

“လောလောဆယ် ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသေးပေမယ့် အပြင်ဆေးခန်းတွေက ပိုက်ဆံ သိပ်ကုန်တာ .. သုံးသိန်း အရင်ယူခဲ့ .. ဓူးအသက်အန္တရာယ်ကြောင့် အော်ပရေးရှင်း ဘာညာတွေ ပါလာရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး ..”

သူက ပြောပြီးတာနဲ့ လိပ်စာကတ်ကို ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာ လူနာဆီ ပြန်လှည့်သည်။

“စောရန် .. စောရန် .. မင်း သတိထားဦး ..! စောရန် သတိရရဲ့လား ..”

“အား!... အင်း .. ဟင်း .. ဟင်း ..”

“ခေါင်းမထူနိုင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ .. သတိတော့ ထားဦး .. ငါ့ခါးကို နောက်က ဖက်ပြီး ထိန်းလိုက်ခဲ့ .. လမ်းထိပ်ကျမှ တက္ကစီခေါ်ရအောင် ..”

“အင်း .. အား!...”

“ဟင်!... သူ သတိမလစ်သေးဘူး .. ဝမ်းသာလိုက်တာ .. ဒါ .. ဒါဆို အဆင်း သွားလို့ ရပြီလား ဟင် ..”

“ရပြီ .. မင်း ကတိတည်နော် .. ဆေးခန်းကို လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ .. ဒီက ကွေ့လိုက်ရင် ..”

“အို .. မလိုက်ဘူး .. အဲဒါ မဖြစ်လို့ပါ ..! အဆင်း ဒီနားမှာပဲ လာပေးမယ် နော် .. သွားမယ် နော် ..”

အဆင်း ကားပေါ်ပြေးတက်ကာ ကမန်းကတန်း မောင်းထွက်သွားလျှင် ကားက ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားလိုက် .. တုံ့သွားလိုက်နှင့် အကွေ့မှာ ပလက်ဖောင်းနဲ့ ကပ်ငြိသွားလိုက်သေးသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ် .. တကယ့် ဂေါက်လေး..”

“အား!... သေပါပြီ .. မင်းက ရယ်နေတယ် .. ဟုတ်လား ..”

“ဘာလဲ .. ဟန်ဆောင်မနေနဲ့တော့ .. ပြေးပြီ ..”

“ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ .. ဒီမှာ ခြေထောက်က တကယ်ကျိုးပြီ ထင်တယ် ..”

“သေပေါ့ .. မင်းဘာသာ အကယ်ဒမီရှောင် လုပ်ပစ်တာ .. ဒီလောက်တုံးတဲ့ဟာလေးကို အေးဆေး လှိုင့်လှိုင့်ရတယ် ..”

“ငါလည်း ဟန်လုပ် လှဲတာပဲ .. ကားနဲ့ အရမ်းကပ်သွားတော့ လန့်သွားတာပေါ့ .. ပြီးတော့ ကားဘီးအောက် တကယ်ရောက်တော့ မလို့ သိသိလေး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ရန်သူ က ခိုက်နှိပ်ရယ်သည်။
စောရန် က စက်ဘီးကို အားပြု၍ သူ့ဘာသာ ကုန်းကွ ထရပ်ပြီး ထော့နင်းဖြစ်နေကာ ...

“အခု သုံးသိန်း ပေးမှာ သေချာလား ..”

“လုံးဝ သေချာတယ် .. ဒီကောင်မလေး ပြန်လာမှာ ..”
လိပ်စာကတ်ကို ပြန်ထုတ်ကြည့်ပြီး ရန်သူ က သဘောကျမဆုံး
“တကယ့် သူဌေးတွေပဲ ..”

“ကောင်မလေး ကြည့်ရတာတော့ မလန်းပါဘူးကွာ .. ဒါပေမယ့် သန့်သန့်ချောချောလေး ..”

“ကဲ .. မင်း သွားတော့ .. ငါ ဒီက စောင့်နေလိုက်မယ် ..”

“ငါ ဆေးခန်းမှာ တကယ် ဝင်နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး နော် ..”

“မလိုဘူး ..”

“ဘယ်လိုမလဲကွ .. တကယ် ကျိုးတာမှ မဟုတ်တာ ..”

သုံးယောက်က ရှေ့တစ်ယောက်က ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နှင့် နောက် နှစ်ယောက်က လမ်းဆေးက မြက်ပင်ရှည်၏ ရိုးတံမာလေးတွေကို ပန်း လို ဆော့၍ ပါးစပ်မှာ ကိုက်လိုက် .. လက်နဲ့ ပုတ်လိုက် ..

“ဟဲ .. ဟဲ .. ဘယ်လိုလဲ .. နှစ်ဖက်စလုံး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ

ဖြစ်သွားအောင် နည်းနည်းပါးပါး ညှိကြည့်မလား ..”

“ဝါသနာမပါဘူး ကိုယ့်လူ .. ကိုယ့်အိမ်ကို အကောင်းတိုင်း ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် အခု ငါ စိတ်မပြောင်းခင် ရွေ့လိုက်တော့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ရယ်စရာ ပြက်လုံးပဲကွာ ..”

“အေးလေ .. ဟိုတစ်ယောက်က ထော့ကျိုး .. မင်းက တစ် ယောက်တည်းနဲ့ ငါတို့ ..”

“သိချင်နေတာ ပါးစပ်က ပြောရင် ကြာတာပေါ့! ..”

“ခွပ် ..”

“အား!...”

“ဘုန်း ..”

အလစ်ငိုက်မှာ ထိုးပြီးသား ကန်ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး နောက် ထပ်တစ်ယောက်ဆီကို အိတ်ထဲက စုပ်လုံးနှစ်လုံးထုတ်၍ အနီးကပ် ပင့်၍ ...

“ဒေါက် ..”

“ခွပ် ..”

“အား!...”

မျက်နှာကို အုပ်၍ မြေပြင်မှာ လူးလို့မိသွား၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခြံတံခါးကြီးက ထွက်လာကြသည့် လူသုံး ယောက်က ဒီဘက်ကို အာရုံစိုက်လာကြတာ မြင်လိုက်သဖြင့် --

“ခွပ် ..”

“အ!...”

သုံးယောက်စလုံး ထိုဆီကို အာရုံရောက်သွားကြစဉ် တစ်ယောက် ၏မျက်နှာကို လက်သီးဆုပ်နှင့် လက်ပြန်ခေါက် ချပစ်လိုက်ကာ --

“သိပ်တော့ အားမရလိုက်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဟိုမှာ မင့်ဘိုးအေတွေ လာတော့မယ် ..”

အံကြိတ်သံနှင့် ပြောရင်း လမ်းနောက်ပြန် နှစ်လှမ်းလောက် လျှောက်ရင်း ...

“နောက်မှပဲ ဟွန်း ..”

သူများ မခံချင်အောင် မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပစ်၍ ...

“ပလေး အဂင်း(န်) ..”

ပြန်လစ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် စောရန် လက်ထဲက စက်ဘီးကို ဆွဲယူပြီး စောရန် တက်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာမှာ ဆွေးသံရဲရဲနှင့်လူတွေကို မထိတထိ ပြန်ခဲ့ ကြည့်ပြီး ပြောသွားတာ ခပ်ရိရိ ..

“မင်းကလည်း .. ဟိုက ပြေးလိုက်လာကြဦးမယ် .. သွား သွေနေ သေးတယ် ..”

“ပြေးလိုက်လာတော့ ဆီးကန်ထည့်လိုက်မှာပေါ့ .. မကြောက်

လို့ စိန်ခေါ်လာတာ .."

စောရန် ခြေထောက်နာတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း သိဘော့ပါ ..။

ရန်သူ သည် 'မင်းရန်သူ' ဆိုသည့်အတိုင်း လာစလိုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖော်ရွေပျူငှာတယ်ဆိုတာ မရှိ ..။

သူများကို နောက်က ချောင်းရိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်လေး မရှိပေမယ့် အမြဲတမ်း လက်ဦးအောင် ဆော်သည်။ ဝင်သွားပြီဆို လက်သီး ချက်တွေက ဆက်တိုက် .. ခြေရော ခူးရော သူ့လောက် မြန်တာလည်း မရှိ ..။

ထိုပြင် ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါသည့် ပီကေကအစ လက်နက်လုပ်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တာတွေလည်း သူ တတ်၏။

"မင်းတော့ တစ်နေ့တခြား ရန်သူ တိုးနေပြီ .."

"တိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..။ လိမ်လည် လှည့်ဖြား ဖြတ်စားလုပ်ပြီ ဆိုတည်းက ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး .."

"နေပါဦး .. ဒီကောင်မလေးကို မင်း ဘယ်တုန်းက သိခဲ့တာလဲ .."

"ဘယ်တုန်းကဖြစ်ဖြစ် မစပ်စုစမ်းပါနဲ့ .. မင်း ခြေထောက်နာတဲ့ အတွက် ငါ့အကြွေးတွေ အားလုံးကို လျှော်ပေးလိုက်မယ် .."

"အဲမာ .. အခန့်မသင့်ရင် သေနိုင်တယ် .. မင်းကောင်မလေးက မမောင်းတတ်ဘဲနဲ့ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်နေတာ .. မင်း အဲလောက်တော့ မရက်စက်နဲ့ ရန်သူ .. ငါ့ကို နည်းနည်းတော့ ကျွေးမွေးဖို့ စဉ်းစား .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

စက်တီးနင်းနေရင်း ရန်သူ က ရယ်သည်။

ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး -

"တကျိုကျို .. တချုပ်ချုပ်နဲ့ မင်း လှည်းကြမ်းကြီးနဲ့ ဒီမှာ နေခဲ့တော့ .. ငါ ပြန်စောင့်လိုက်ဦးမယ် .."

"ဟိုကောင်တွေနဲ့ ပြန်တွေ့နေဦးမယ် .."

"ဒီကောင်တွေရော မပြေးဘဲ နေမှာမို့လို့လား .. အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ .. ချောင်ကျကျစားပွဲမှာ သွားထိုင် .. လမ်းဘက်က လှမ်းမြင်ရတဲ့ နေရာ မဖြစ်စေနဲ့ .."

"နေဦး .. ငါ့မှာ ဘာမှ မပါဘူးနော် ရန်သူ .."

"စားချင်တာ မှာစားထား .. လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက်ကတော့ ဒီညအဖို့ သထာပါတယ် .."

ကျေးဇူးကြီးပါပေ သခင်ရယ် ..။

အခန်း (၆)

“ဘယ်လို!... ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသွားတယ် .. ဟုတ်လား ..၊ သတိတွေလည်း မကောင်းတော့ဘူးဆိုတော့ ခေါင်းကိုပါ ထိသွားလို့ လား ..”

“ဟုတ်တယ် ကြီးတော် ..”

“ဟဲ့ .. အဲဒါကို သမီးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့လို့လား ..”

“မြင်ခဲ့တယ် .. အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားပြီ .. လူက ပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့ .. ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြီး အဆင်း ကို ကြည့်နေတာ ..”

“ဘုရား!... ဘုရား .. အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ရသလား အဆင်း ရယ် .. တစ်ယောက်တည်း မလည်မဝယ်နဲ့ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ ရင်တတ်ဖိရင်း ဘုရား တနေမိသည်။

“ဆေးရုံကို အဆင်း မှ မလိုက်ရဲတာ ..၊ သူတို့ကလည်း အဆင်း က ညစ်သွားရင် ဆေးရုံစရိတ် မတတ်နိုင်လို့တဲ့ .. ဒဏ်ရာ စစ်ဆေး ဆေးထိုးပြီးတာနဲ့ တန်းဆင်းသွားကြတာလေ ..၊ အဲဒီတော့ အိမ်ထိ လိုက်ကြည့်ရတာပေါ့ ..”

“ဪ .. ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ ညစ်စရာလားအေ ..”

“သူတို့ကမှ မယုံတာ ..”

“အခု သုံးသိန်းအပြင် ဘယ်လောက် ထပ်ပေးရဦးမှာတဲ့လဲ ..”

အဆင်း ဘေးဘီကို ကြည့်၍ ခေါင်းလေးကုတ်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွတွနှင့် ...

“သူမိန်းမနဲ့ ကလေးငါးယောက်က သူ့ယောက်ျား အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ လိုက်လာကြတော့မှာတဲ့ ..၊ အဲဒါ ဒီလူက အခု ဒုက္ခိတဖြစ်သွားပြီ ဆိုတော့ ..”

“နေပါဦး .. ဒီလူက ဘာအလုပ် လုပ်တာမို့လို့လဲ ..”

“ကျုပ်နဲ့လုပ်တာတဲ့ .. ပန်းရန်ရော .. ခွက်စုတ် ပလုံးစုတ် အလဲ သည် လုပ်တာတွေရော .. အရမ်း ကြိုးစားတာတဲ့ .. သူ့ဝင်ငွေက တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှစ်သောင်းနီးပါး ရှိတယ်တဲ့ .. သူ့မိသားစုကို ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားတာတဲ့ ..”

“ဪ .. သနားစရာပဲ ..၊ ဟုတ်မှာ .. အဲဒီလို အလုပ်ကြမ်းသမား တွေက လခစားတွေထက် ဝင်ငွေ ပိုကောင်းတယ် .. ဒါနဲ့ ပြောပါဦး .. သမီးကို ငွေရေးကြေးရေး ဘာပြောလဲ ..”

“အဲဒီလူရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒေါသအရမ်းကြီးတာပဲ ကြီးတော် ရယ် .. သူက ဒီလူ ပြန်မကောင်းမချင်း ကုပေးရမယ့်အပြင် သူ နေ့စဉ် ဝင်ငွေ ရနေတဲ့အတိုင်း ပြန်မကောင်းမချင်း ထောက်ပံ့ရမယ်တဲ့..၊ ဒီလို မလုပ်ပေးရင် တရားစွဲမယ်တဲ့ ..”

“အို .. အဲဒီလောက် ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး .. သမီး မကြောက်နဲ့..၊ ငါ့တူမ ဘာမှမဖြစ်ရဘူး .. နေ့စဉ်လည်း ထောက်ပံ့နေဖို့ မလိုပါဘူး တွယ် .. ရောဂါကုဖို့ သမားတော်နဲ့ အပ်ပေးလိုက် .. ထောက်ပံ့စရိတ် ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ပို့ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ .. ကြီးတော်က သမီး

လူလိမ်ခံရမှာပဲ စိုးတာ .. ပြီးတော့ လူကို မတော်မတရား ပြုခံမှာရောပဲ.. ခုတ သမီး သေချာမြင်ခဲ့တာပဲ .. ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တာ .. သူတို့ တောင်းဆိုစရာတောင် မလိုဘူး .. အမှုအခင်းမလုပ်ဘဲ ကျေးအေးမယ်ဆို အားလုံး ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သည့် ကိုယ့်ဘဝကိုပဲ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသည်။ တူမလေး လူတန်းဆင့်မမိမှာစိုးလို့ သာ ကားမောင်းရမယ် .. ဘာတတ်ထားရမယ် .. ညာတတ်ထားရမယ် စေတနာတွေ ပိုနေမိသည်။

ထွက်သွားပြီဆိုရင်လည်း အိမ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင် ..။

“သမီးရယ် .. ကြီးတော်မှာက သွေးတိုးရောဂါကြီးနဲ့ ဆီးချို ကလည်း ရှိသေးတယ် .. ကြီးတော် သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ .. ကြီးတော်ကလည်း ..”

သူမ စကားစလိုက်တာနဲ့ အဆင်း မျက်ရည်ဝဲပါပြီ ..။ ဒေါ်မျိုး သီရိ သက်ပြင်းချရင်း လက်မောင်းတွေကို နှိပ်ပေးနေသည့် အဆင်း ရဲ့ လက်ခုံလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ ...

“အဲဒီလို အသည်းငယ်တတ်တာတွေကြောင့် ကြီးတော် စိတ်မချ တာ ..။ အခု သမီးရဲ့မေမေကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စွာ အပ်နှံခဲ့တဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းလေးတချို့ ရှိနေလို့ ရီ ကလည်း ဒါကို သိလို့ လေးစားမပျက် ရှိနေသေးတာ .. သမီးအတွက် ခုလိုကိစ္စတွေမှာ ဖြေရှင်းပေးနေရင် ကြီးတော်မှာ ဒါတွေ ကုန်သွားရင် ..”

“အဲဒါကြောင့် သမီး ကားမမောင်းတော့ဘူး ..။ သင်တန်းတွေ လည်း ..”

“တတ်ရမယ် သမီး .. တတ်သင့်တဲ့ပညာဆိုတာ တတ်ကို တတ် ရမယ် .. ပညာသင်နေရင်း အသိအမြင် ကျယ်လာမယ် ..။ လူတွေနဲ့

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွေ ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်လာရမယ် .. သမီးရဲ့ တစ်ဘဝလုံး ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာပဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြီးသွား ချင်လို့လား ..”

“အဆင်း မှာလည်း ကြီးတော်တစ်ယောက်ပဲ အားကိုးရာ ရှိတာ.. အဆင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင် ..”

“သမီး ကိုယ့်စိတ်ကို မာကျောအောင် ကြိုးစားရမယ် .. အတတ် ပညာတွေ .. အတွေ့အကြုံနဲ့ အသိပညာတွေကို ကြီးတော် အသက်ရှိ နေတုန်း ကြီးတော်မှာ ရှိထားတာလေးတွေ မကုန်ခင်မှာ သမီး လေ့လာ လိုက်စားနိုင်ရမယ် .. လူတွေဟာ သိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ် သမီး .. ခုနေ သမီး ဒီလိုပုံစံနဲ့သာ ကြီးတော် သေသွားခဲ့ရင် သမီးဘဝ သွားပြီ ..”

အဆင်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာပေမယ့် မျက်တောင် မခတ်မိ အောင် ကြိုးစားရင်း မျက်နှာမော့ထားမိ၏။

“ဟုတ်တယ် .. နေရာတကာ ဝမ်းနည်း ငိုကြွေးချင်လာတဲ့စိတ်ကို ဖျောက်ရမယ် .. သမီးရဲ့စိတ်ဓာတ် မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့ အရာအားလုံးကို ဆုံးရှုံးရမယ့်အပြင် သမီးကိုယ်တိုင် ဘဝပျက်ကိန်း ဆိုက်တော့မှာ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ အားလုံးကို တွက်မိနေသည်။ ဝင်းထွန်း နဲ့ အဆင်း ကို လက်ထပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင်လည်း အားလုံးဟာ သူတို့ရဖို့ချည်းပဲဖြစ်ကာ လိုတာရပြီးရင် အဆင်း ကိုတော့ ဘယ်လိုနေရာမှာ ထားကြမလဲ ..။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာဖို့ သေချာနေသည့်အချက်က ဝင်းထွန်း ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် နဂိုတည်းက ဖွေရွပ်နေတဲ့လူ ဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာကို သုံးဖြုန်းခွင့်ရပြီဆိုတာနဲ့ ဘာတွေ ငြိမ်လာ မလဲ ..။

“သမီး ဝင်းထွန်း ကို လုံးဝ လက်မထပ်ရဘူး ..”

စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရုတ်တရက် ခိုင်မာစွာ ပြောမိ၏။

“သူများပစ္စည်းကို မတော်လောဘနဲ့ လိုချင်နေတဲ့သူတွေ .. တာတစ်ခုမှ မရစေနဲ့ သမီး .. မတော်လို့များ ချိန်မျိုးမှာ ကြီးတော် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း သမီး ဝင်းထွန်း ကို မယူရဘူး ..၊ ရှောင်နိုင်အောင် ရှောင် .. ဖိအား အရမ်းပေးလာရင် နောက်ဆုံး သမီး စွန့်စားသင့်ရင် စွန့်စားရမယ် .. သမီး ရသင့်တဲ့အမွေက သမီးကိုယ်တိုင် လက်ခံမှ ရမှာ .. ပေးရမယ့်အချိန်တန်ရင် ပေးလာမှာပဲ .. ဒါကို ပူစရာ မလိုဘူး ..”

“ကြီးတော်ရယ် .. အဆင်း ဒေါ်လေးကို ကြောက်တယ် .. ဦးလေးစိုး ကိုလည်း ကြောက်တာပဲ .. ဒီစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ လွယ်ပါ့မလားဟင် .. အဆင်း လူဖြစ်လာတာကိုက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့လဲ ..”

“တကယ့်အခက်အခဲ သမီး မကြုံသေးလို့ပါ .. အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်တယ် .. ဥစ္စာကို ကံစောင့်တယ်” တဲ့ ..၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ‘ရသူစံ’ ရတာ မဟုတ်ဘူး .. ‘ထိုက်သူမှ စံ’ ရတာ ..၊ သမီးအတွက် ထားရစ်ခဲ့ကြပေမယ့် သမီး စံစားထိုက်မှ စံစားရမှာဖြစ်သလို သူတို့ ဘယ်လို အာဏာပါဝါတွေနဲ့ပဲ ရယူနိုင်ပါစေ စားထိုက်မှ စားရမှာ .. ကိုယ် မတတ်နိုင်တော့အခါ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်လိုက်ပါကွယ်..”

အခန်း (၇)

“အေးပါ .. စားထိုက်လို့ စားရတာပါ .. ငါလည်း စားထိုက်တယ် လေကွာ .. မင်းကလည်း မင်းချည်းပဲ ..”

“ဘာလဲ .. မင်းရဲ့ အံ့ကယ်ဒီဇီရော့စ်အတွက်လား .. လုပ်မနေနဲ့ ဇောရန် .. အိုင်တီဇော့မှာ အိုင်ဒီ(ယ)ပဲ အဓိက ..၊ မင်း ဘာလုပ်တတ်နေနေ ဒါ မကောင်းဘူး .. နားတော့ပဲ ..”

နားထင်ကို ထောက်၍ လက်ခါပြကာ ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ရင်း ...

“ရှော့ .. ဟိုဆရာဝန်စုတ်ကိုလည်း ပေးရဦးမှာ .. ဂျူတီကုတ်ဝတ်ပြီး ဆေးရုံရှေ့မှာ နှစ်ခေါက်လောက် လျှောက်ပြရတာနဲ့ ..”

“အဲဒါပဲလေ .. မင်း သူ့ကျတော့ ရက်ရက်ရော့ရော့ ..”

“မပေးမဖြစ်တာကို ပေးရမှာပေါ့ကွ .. ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူပေမယ့် ဆရာဝန်တု လုပ်ခိုင်းရတာ သူ့မှာ သမားဂုဏ် ရှိတယ် ..”

“ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ .. ဒါကျတော့ ကြံဖန် ဂုဏ်တင်ပေးနေတယ် ..”

တကယ် မကျေနပ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ရှုံ့မဲ့ ရေရွတ်နေသည့် စောရန် ကို ကြည့်၍ ရန်သူ က ရယ်သည်။

“အေးဆေး နေစမ်းပါကွာ .. မင်း ပွားနေတာနဲ့ အာရုံတွေ လွင့်ကုန်ပြီ ..”

“ဘာလဲ .. ပိုက်ဆံကုန်တော့မှာမို့လို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအဖြစ် ခဏတစ်ဖြုတ် ဆွဲသုံးဖို့က ငွေ လိုသေးတယ် ..”

“ရန်သူ .. မင်း အဲဒါတွေ လုပ်နေမယ့်အစား ကောင်မလေးကို..”

“ဘာကွ!...”

“ပြောကြည့်တာပါ .. တစ်ဖုံချင်း ဖုံစားနေမယ့်အစား ကောင်မလေးက ဝင်းဝင်းစက်စက် ဖြူဖြူစင်စင် သူဌေးသမီးလေး ..”

“ဒီမှာ ဟောကောင် .. ရန်သူ ဆိုတဲ့ ငါက ကလိမ်ကကျစ်တွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်တတ်နေပေမယ့် အဲဒါမျိုး ပြားယောင်း ဖျက်ဆီးပြီးမှ မှီခိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ..”

“သိပ်မှ မထူးတာကွာ .. ခုပဲ ဒူးနှုတ်စားနေရတာဆိုပြီး မင်းပဲ ပီတိတွေ ဖြာနေတာ ..”

“ဒါ .. ငါ့ အိုင်ဒီ(ယ)လေ .. ‘အ’တဲ့လူကို ‘လည်’တဲ့လူက ဖြတ်စားလုပ်တယ် .. ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဒါကျတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မင်း လုပ်နေတာ ကောင်းလား ..”

“ကောင်းတယ် ..”

“ပြောချလိုက်တာ ကျေနပ်အားရစွာ ..”

“မိန်းမဖြစ်ဖြစ် .. ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်ရှိနေကာမှ သူငယ်နှစ်စားလေးလို တုံးတိ နဲ့အနေတာ ကြည့်မရလို့ ..”

“ဧည့် .. ကြည့်မရတဲ့ ပုဒ်မကိုး ..”

“အမှန်ပဲ .. ကားခိုးမောင်းတာ သေးပါမတတ် ကြောက်နေတာတွေကို လမ်းတကာလည်ပြီး ကြော်ငြာနေတာ .. သူ့ကို လိမ်စားနေတဲ့ ငါ့လိုကောင်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိနေပြီလဲ မသိဘူး..”

“မင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တာပဲ ..”

“ဒါဆို ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ .. အဲဒီလိုလူကို ရွေးပြီး ရိုက်စားလုပ်ဖို့ ရွှေညက်တော် စူးရောက်ခဲ့တာ ငါပဲ ရှိတာ ဆိုတော့ ..”

ဘယ်လိုပြောလို့မှ ဂရုစိုက် ဒေါပုသွားပုံ မရှိတော့ စောရန် မှဲသွားသည်။

“ငါက လိမ်ရဲလို့ လိမ်တယ် .. သူက ပေးနိုင်လို့ ပေးတယ် .. အားလုံး အိုခေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းပဲ အိုခေ .. ငါကတော့ မခေသေးဘူး ..”

“မင်းက လောဘကြီးနေတာကိုးကွ ..”

“မကြီးတော့ပါဘူး .. တော်ပါပြီ .. ဒီနေ့ကစပြီး ကျောက်ခဲ နို့မညစ်တော့ဘူး ..”

“ဆေးစား မှန်သွားပြီ ..”

“မင်းလည်း ပိုက်ဆံကို ဒီလောက်တောင် ကုတ်စီးကပ်ပြီး ပြူးပြဲဖြစ်နေတာ .. မချမ်းသာသေးတာ အံ့ဩစရာပဲနော် ..”

“ချမ်းသာအောင် လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ ..”

ရန်သူ က ပိုက်ဆံအထပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ပေါက်ချလိုက်ပြီး စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသံနှင့် အော်သည်။

“ဘာမှမရှိတဲ့ကောင် ချက်ချင်း ချမ်းသာချင်ရင် ဓားပြထွက်တိုက် မှပဲ ရမယ် .. ဒါတောင် ထောင်ကျဖို့က ကိုးဆယ်ရာနှုန်း ..”

“မင်းဆို ထောင်မကျလောက်ပါဘူးကွာ .. ဒါမှမဟုတ်လည်း ကြေးစားလူမိုက် လုပ် .. ဂိုဏ်းစတားကြီး ဖြစ်သွားရင် .. ပြီးပြီ ..”

“ဘာပြီးတာလဲ .. မင်းနှမနဲ့ ညာသွားရောလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

မကျေမနပ် ရေရွတ်နေသူက တဟားဟား ထရယ်သဖြင့် ရေသန့် ဘူးနား ရောက်သွားကာမှ ရန်သူ က မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ပြန်လှည့်ကြည့် ၏။ စောရန် က ရယ်လက်စမျက်နှာနှင့် ...

“ညားစေချင်လိုက်တာကွာ .. ငါ ဟိုတစ်ခေါက် ပြန်ခါနီးတုန်းက စက်ရုံကနေ အလုပ်ဆင်းအပြန် ငါ့ဆီ လက်ဆောင်လာပေးတဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ လေ .. မင်း သိတယ်မို့လား ..”

စောရန် ဘာပြောတော့မှာကို သိကာမှ ရန်သူ က ရေဘူးဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်၍ ရေရွက်ကိုင်သည်။

“နွယ်နွယ်ဦး လေကွာ .. မင်းကို မြင်သွားပြီး မင်းအကြောင်းတွေ ချည်း မေးနေတော့တာ .. ဘယ်လိုလဲ ရန်သူ .. စကားအဖြစ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...၊ ယောက်ဖတော်ရပြီဆိုရင် တော့ ဒီအိမ်မှာ ရေမီးအစုံနဲ့ အခန့်သား နေခွင့်ရမှ ဖြစ်မှာ ..”

“အဲဒီလောက် အခန့်သား နေချင်ရင်လည်း မင်းညီမကို ဗန်းထဲ ထည့်ပြီး လည်ရောင်းပါလား .. ရေမီးအစုံနဲ့ အိမ်အပါနဲ့ဆို ညီမတစ် ယောက် ရောင်းရန်ရှိသည်လို့ ..”

“ဒါကတော့ သဘောတူဦးမှကိုးကွာ .. သူက မင်းမှ မင်း ..”

“ခွေးသူမိုး .. ဒီလောက် မျက်နှာပြောင်တာ ပိုပြောင်သွားအောင် .. ရော့ ..”

“အမလေး ..”

“ဟာ!...”

ရေက ဖျန်းခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် စောရန် က ရှောင်လိုက်သဖြင့် တံခါးဝမှာ ပေါ် လာသည့် အဆင်း မျက်နှာလေးနဲ့ ရင်ဘတ် တစ်ပြင်လုံး စိုရွဲသွား လျက် ...

“ဆောရီး .. ဆောရီး ..”

ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန် မရလိုက်သဖြင့် တဟားဟား ရယ်နေသည့် စောရန် ရော့ .. ရန်သူ ပါ ပျာယာခတ်သွားကြသည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးက ဖျတ်ခနဲဆို မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင် လိုက်ကြကာ မျက်နှာကို ရေစိုသွားသည့် အဆင်း ကတော့ ရုတ်တရက် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ဘဲ ပွတ်သပ်ခါနေဆဲမို့ ...

“ဆောရီးပါ .. မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အသံမပေးဘဲ တက်လာတာ လဲ ..”

“အဆင်း ..”

ပြောမလို့ မျက်နှာမော့လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေ စပ်နေသဖြင့် လက်နဲ့ ပြန်ပြီး ပွတ်သပ်နေရလျက် ...

“စကားပြောသံတွေ ကြားလို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ .. ပြီးတော့ .. ဟို ..”

မျက်နှာ မမော့သေးဘဲ အပြင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“ဟိုဘက်ခြံက ခွေးဟောင်နေတာနဲ့ မြန်မြန် ဝင်ခဲ့မိတာ ..”

နောင် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ခွေးမွေးထားဖို့ လိုပြီမုန်း ရန်သူ ထ တွေး၏။

“လာလေ .. ထိုင် ..”

“ဟုတ် ..”

အဆင်း ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ကော်ဖီရောင် ဘောင်းဘီ ရှည်ဖွဖွလေးနှင့် အဝါရောင် ရုပ်လက်ရှည် ရှန်သားလေးကို ဝတ်ထား သည်။

ရွှေအိုရောင် အိန္ဒြေနေသည့် ဆံနွယ်လေးတွေ ပခုံးလောက်နှင့် စောရန် ပြောခဲ့သလို တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းဝင်းစက်စက်လေး ..။

ဒီကောင်မလေး ကားမမောင်းတတ် .. ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်သေးသည်။

ပြီးတော့ ဒီလိုပုံစံလေးနဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမိဘကများ တစ် ယောက်တည်း လမ်းပေါ် လိမ့်ခိုင်းနေတာလဲ ..။

“အဆင်း ဝိုက်ဆံ လာပေးတာပါ ..”

မျက်လုံးတွေ စပ်နေဆဲပုံနှင့် တိုကော့ကော့ မျက်တောင်ဖျားလေး တွေကို ဖိပိတ်ခတ်နေတာ မပြီးနိုင်သေး ..။

“ဒီအစ်ကိုက နေကောင်းသွားပြီလား ဟင် ..”

“မကောင်းသေးလို့ ထိုင်နေရတာပေါ့ .. ဒီကောင်က နေမကောင်း ဖြစ်ရင်တောင် အိပ်ရာထဲ မလဲမချင်း အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ ပြတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့မိန်းမအတွက် ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားနေတာ ..”

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ...”

“ကလေးတွေကလည်း များတော့ မလုပ်လို့ မရဘူးလေ .. ငါး ယောက်တောင် ..”

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ...”

“အို .. ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးနေတာပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ပါးစပ်ကြီး ပိတ်မထားနိုင်ရင်လည်း အထဲ သွားနေ ..”

“နေပါစေ အစ်ကိုကလည်း .. သူက လူမမာပဲဟာ .. အစ်ကို ဖျားများနေလားဟင် ..”

“မ ဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ရတယ် ..”

အနားလာပြီး ကိုယ်ပူစမ်းတော့မလို လုပ်နေသဖြင့် စောရန် ပျာပျာသလဲ လက်ကာ၍ ခပ်လျှော့လျှော့ မှီရာကနေ ခြေထောက်၍ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ!... ဒီကောင်ကတော့ .. လာစမ်းပါကွာ .. မင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်ပူနေလည်း မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အယ် .. ဖြည်းဖြည်း .. ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ..”

ရန်သူ က စောရန် ကို ခြေထောက်ဖို့ မလိုအောင် ဆွဲထူ ‘မ’၍ အခန်းထဲကျမှ လက်သီးနဲ့ ကပ်ကြိမ်း၏။

“ဆိုး .. အဲဒီမှာ ချောင်း .. သေအောင် ဆိုး ..”

“ဟိ .. ဟိ ..”

ပါးစပ်ပိတ်၍ စောရန် က တဟိဟိ ရယ်၏။ ရန်သူ က ပြန်ထွက် သွားကာ ...

“မင်း ဝိုက်ဆံ လာပေးတာမို့လား .. ထားခဲ့လေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဟိုအစ်ကိုရဲ့ မိသားစု ဒီနေ့ ရောက်မယ်ဆိုတာ ..”

“မရောက်သေးလို့ မင်း မမြင်တာပေါ့ .. ဘာလဲ .. ရွာလိုက် သွားပြီး ကြည့်ချင်လို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ရောက်နေလောက်ပြီ ထင်လို့ပါ .. ဟိုလေ .. ကလေးငါးယောက်ဆိုတော့ အံ့ဩနေလို့ ..”

“ဘာ!...”

“ဆေးရုံစာအုပ်မှာ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံး ဆိုလို့ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အဆင်း က ကြီးတော်ကို ပြန်ပြောပြတော့ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကလေး ငါးယောက်တောင် ဆိုတာ ..”

“ဘာလဲ .. မွေးခွင့် မရှိဘူးလား ..”

သူ အော်ပစ်လိုက်တော့ အဆင်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ကြီးတော်က ပြောလို့ပါ .. ဟို .. အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီး ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူမိန်းမက ဘာသတ္တဝါသေလို့ ဝင်စားသလဲ မသိဘူး .. နှစ်ခါ မွေးလိုက်တာ ငါးယောက် ..”

“ဟင်!...”

“ဒုန်း ..”

အာမေဇိုတ်သံနှင့် အိမ်ထဲကမြည်သံ နှစ်ရပ် ပြိုင်တူ ထွက်လာ၏။ ရန်သူ က ခပ်တည်တည် ..

“အခုလည်း ဗိုက်ကြီးနေပြန်ပြီ .. မိုးပျံ့ပူဖောင်း ကျနေတာပဲ .. ဆရာဝန်တွေက စမ်းသပ်ပြီး ပြောပုံအရတော့ ဘယ်နှစ်မြွှာမှန်း မသိပေမယ့် အမြွှာဖြစ်မှာတော့ သေချာတယ်တဲ့ ..”

“ဘုရား!... ဘုရား ..”

“ဘာ ဘုရားတတာလဲ .. အဲဒါတွေ မင်းပဲ တာဝန်ယူရတော့မှာ တွေ့ မိလို့လား .. အဲဒါ လုံးဝ အတိအကျ မှန်တယ် နော်.. ရှာဖွေ ကျွေးမယ့်ယောက်ျားက ဒုက္ခိတ ဖြစ်နေပြီ .. သူ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ မင်းမှာပဲ တာဝန်ရှိတာ ..”

အဆင်း မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကာ မျက်တောင်တွေ မရှည်ဘဲနဲ့တောင် ဖြန့်ကပ်နေတာကို ဒီတိုင်း မြင်နေရသည်။

ရန်သူ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်လာသဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ရ ကာ...

“မင်း သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ညနေလောက်ကျ တစ်ခေါက် လာခဲ့လေ .. ကားနောက်ကျနေတာ ထင်တယ် .. ဒါမှမဟုတ်ရင် ထိုင်စောင့်လိုက် .. နာရီဝက် တစ်နာရီပေါ့ ..”

“ဟင့်အင်း .. အဆင်း မစောင့်တော့ပါဘူး .. ဒေါက်တာဇော်ကို ဆိုတာ ဒီနားမှာ ဆို ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“လူနာ အခြေအနေလေး မေးကြည့်ချင်လို့ ..”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည့်မျက်နှာက ခပ်ချဉ်ချဉ် မဲ့ပြုံးနှင့် --

“လူနာကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာတောင် ဘာမေးမှာလဲ .. မင်းက ငါတို့ကို မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေတာလား ..”

“အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး .. ဟိုလေ ..”

“ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့ .. မယုံကြည်မှုတွေ ဖြစ်နေရင် ငါတို့ သက်ဆိုင်ရာက စကားပြောလို့ ရတယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”

ခေါင်းတခါခါနှင့် အလန့်တကြား ထရပ်သည်။ ပြီးတော့မှ လွယ်ထားသည့် ကြိုးသိုင်းအိတ်ရှည်လေးကို သတိတရ ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ .. သက်ဆိုင်ရာကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် .. ယုံပါတယ် .. အဆင်း ကြောက်လို့ မေးတာပါ ..”

“ဘာ ကြောက်တာလဲ ..”

“သူ ဒီတိုင်းကြီး ဆက်သွားရင် ကလေးလေးတွေကို သနားမိလို့ပါ .. သူတို့အားလုံးအတွက် တွေးမိပြီး ဒဏ်ရာကို ပျောက်ဆေးပေးတာပါ .. အဆင်း မညာပါဘူး ..”

မျက်နှာလေးက ဟန်ဆောင်မှု မပါမှန်း သိသာ၏။

ဒါပေမယ့် ရန်သူ က အထင်မြင်ဆေးသလို ရွံ့မဲ့မဲ့ ကြည့်သည်။
ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့များ တစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားနေသေးသည်။
တစ်ဖက်လူက စည်းစိမ်ပါ ပြုတ်အောင် အချိုင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ ...။

ကားနိုးမောင်းသည်ဆိုသော စကားအရ အုပ်ထိန်းသူတွေ ရှိနေ
ကြတာ သေချာသည်။

သူမ ဘာဖြစ်လို့ မလည်မဝယ်နဲ့ သွားလာနေရတာလဲ ...။
ကောင်းတာပေါ့ .. ဒီလိုလူတွေ ရှိနေလေ ကိုယ့်အတွက် ကောင်း
လေ ...။

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့စည်းစိမ် ပြုတ်အောင်တော့ ငါ မရက်စက်ပါ
ဘူး ...။

အခန်း (၈)

“စည်းစိမ်ပြုတ်သွားပြီလားလို့တော့ မမေးပါနဲ့ ရီ ရယ် .. ငါ့လိုလူ
မှာ ဘယ်တုန်းကများ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ ..”

“မရှိခဲ့ဘူးလို့ ထပ်ပြောရင်တော့ မမမျိုး ညာတာပဲ ..”
ထမင်းစားနေရင်လည်း အစအဆုံး ကောင်းကောင်း မျိုချရတယ်
မရှိပါ ...။ သူတို့ချင်း တိုင်ပင်နေကြသည့် စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးတွေ-
အဆင်း အကြောင်းတွေ ကြားနေရတိုင်း စိတ်မချမ်းသာ ...။

ခုလိုမျိုး ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ကြည့်ပြီး ခနဲတာ ရွံ့တာတွေကအစ
ရန်စကားတွေ ပါလာတာက အဆုံး ...။

“မမမျိုး ကို မမြတ် က ယုံကြည်ခဲ့တာပဲ .. ကိုကိုကြီး မဆုံးခင်မှာ
လည်း မမမျိုး နဲ့ပဲ စားအတူ သွားအတူ တိုင်ပင်ကြ .. ကြိတ်ကြည့်နဲ့
တပူးတွဲတွဲကြီး ..”

“ရီ ..”

“မြင်နေတာတွေ ပြောတာပဲ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ မမှန်လို့လား .. တကယ် သူဌေးပေးကြီးတွေရဲ့ လူယုံတော်က ငါ့မှာ ခြူးတစ်ပြားမှ ပိုင်ဆိုင်မှု မရှိပါဘူးဆိုတာ လိမ်တာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ..”

“ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားတော့ ငါ မပြောမိဘူး ထင်တယ် ရီ .. နင့်လိုလူက စိုက်ဆံရှိရင် ခဏ လှည့်စမ်းပါဆိုတော့ ငါ့မှာ မှီတာလောက်ကို ပြောတယ်လို့ မထင်ဘူးလေ ..”

ရီ က ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်၏။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေသေးတာကို မဲ့ပြုံးတွေနှင့် အတန်ကြာအောင် ဝါးနေရင်းမှ ...

“ကဲပါ .. ငြင်းမနေတော့ပါဘူး .. မမမျိုး မှာ သုံးဆယ်လောက်တော့ အလွယ်တကူ ရှိမှာပါ ..”

“ဘာ!... ဘယ်လို ..”

“ဘာလဲ မရှိဘူး ပြောမလို့လား ..”

“ရှိစရာလား ရီ ရယ် .. အလွယ်တကူ ပြောလိုက်တာ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးပဲ .. နင်ရော ငါရော မြတ်နဲ့ ညီအစ်မတွေပါ .. အစတည်းက နင့်ကို ညီမအငယ်ဆုံးလေးဆိုပြီး အရေးပေးခဲ့ကြတယ် .. နောက်ကျတော့ ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ နင်ပဲ .. ငါ့လိုလူက ..”

“မမမျိုး အဲဒီကိစ္စကို ပြန်ပြောချင်တာလား ..”

ရီ က ရေသောက်ပြီးသည့် ဖန်ခွက်ကို ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆောင့်ချပစ်သည်။

“အရှင်သခင်မတွေ ဘာတွေ ရီ ကို လာမပြောနဲ့ .. ဟောဒီက အိမ်ရှင်မအထာနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်ဆိုရင် မမမျိုး ကိုပါ နှင်ချပစ်လို့ ရတယ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်သည်။ ဖြစ်ချင်တာက သတို့သမီး ..၊ ဖြစ်ခဲ့တာက တခြား ..။

မဟောသီတစ်ပါးရယ်လို့ နေရာထားခဲ့ပေမယ့် ထိုက်သင့်တဲ့ အခွင့်အရေး သူမ ဘာရခဲ့သလဲ ..။

“ရီ မရိုင်းချင်ဘူး မမမျိုး .. ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ ထည့်ပြောတာကို ဆင်ခြင်စမ်းပါ ..”

အမြဲတမ်း ရိုင်းစိုင်းခဲ့တာပဲမို့လား ..။

နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမပြောသော်လည်း ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်ဝန်းတို့နှင့် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲမိသည်။

ထမင်းမပြီးသေးဘဲ စားချင်စိတ် မရှိတော့တာနှင့် လက်စသတ်လိုက်ရ၏။

ရီ ပိုက်ဆံ လာချေးတဲ့ အကြိမ်ရေတွေကို တွက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် လက်ချိုးရေလိုတောင် ရပါမလား မသိတော့ပါ ..။

ပြီးတော့ တကယ် လိုအပ်တာလည်း မဟုတ် ..၊ ပြန်လည်း မပေးခဲ့ပါ။ ဒေါ်မျိုးရီ ရဲ့ အဓိကလိုရင်းဟာ ငွေ မဟုတ်မှန်း သူမ သိနေသည်။

ကိုယ့်ဆီမှာ ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာက နံပါတ်တစ် ..၊ နံပါတ်နှစ်ကတော့ သူမမှာ ငွေ ရှိနေသမျှ အဆင်း ကို ထောက်ပံ့နေမှာပဲ ဆိုတာ သိနေသောကြောင့် ..။

“ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ .. အခု ရီ ငွေလိုနေလို့ အားလုံး ခဏပေးထားပါ .. အရင်ဟာတွေပါ ရီ မှတ်ထားတယ် .. မမမျိုး ငွေတွေ မဆုံးစေရဘူး ..”

“သူဌေးကို ငွေချေးတာပဲ မဆုံးမှန်း ငါ သိပါတယ် ရီ ရယ် .. ရှိတာကိုလည်း ပေးပါ့မယ် .. ဒါပေမယ့် အားလုံးတော့ မရဘူး .. ငါ့ကျန်းမာရေးအတွက် ငါ ချင်ခြင်းတပ်တာလေးတွေ ပြည့်ဆည်းဖို့ရယ်-”

“ငြောပါဦး ဘာကျန်သေးသလဲ .. မမမျိုး ကျန်းမာရေးအတွက် အာရုံကြောအထူးကုနဲ့ သေချာ အပ်ထားပေးတာပဲ .. အိမ်ကို အချိန်မှန် လာကြည့်ပေးနေတာ ဘာလိုသေးလို့လဲ ..”

“ငွေကတော့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့အေ .. သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားရိပ်ခိုရတဲ့အထိ တုံးလုံးစာကတော့ ထားရတာပဲ .. လှူဒါန်းဖို့ ဆိုတာ စုရတာပဲ ..”

“ဒါတင် မကသေးဘူး မဟုတ်လား .. မမမျိုး တူမအတွက်ရော မပါဘူးလား ..”

“ပါတယ် .. သူ့အတွက် ငါ တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင်တောင် နင် တာဝန် အေးလို့ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“ဒါပဲမယ့် ငါ အဲဒီလိုသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး .. နေရာတကာ နင်ကို သူ မပြောရဲတာလေးတွေ ငါ့ကို ပြောဆို တိုင်ပင်အောင် ကလေး အကြိုက် ပေးသင့်တာ ပေး .. ကျွေးသင့်တာ ကျွေးရတယ် ..”

“လာပြန်ပြီ .. ကလေးဆိုတာချည်းကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ .. သူ့ကို ဝင်းထွန်းနဲ့ ပေးစားတော့မှာပါလို့ ပြောနေတာ မမမျိုး မကြားလို့လား ..”

ကလေးကို အော်ငေါက်တာမျိုး အအော်ခံလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ဒေါ်မျိုးသီရိ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ..

“ရီ က ဒါဆိုရင် မမမျိုး က ဟိုဟာ .. ဒီအိမ်မှာ နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး စစ်အေးတိုက်နေကြသလိုပဲ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မမမျိုး အဲဒီကောင်မလေးကို ဆရာခေါ်ပြီး ဟိုဟာတွေ သင်ပေး .. ဒီဟာတွေ လုပ်ခိုင်းနဲ့ လုပ်နေတာကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ .. တကယ်တမ်း စည်းရုံးကြရမှာ က မမမျိုး နဲ့ ရီ ပါ ..”

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရီ .. ကလေးက ငါတို့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးပါဟယ် ..”

“ကိုယ်မွေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ရီ ကလေးမွေးခွင့် မရတော့အောင် ပိတ်ဆို့ ဖျက်ဆီးခံရတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ .. ဝမ်းနဲ့မလွယ်သားမမည်တဲ့ .. ကိုယ်က မွေးထားတာတွေတောင်မှ မိဘအပေါ်မှာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းတာ ..”

“ကိုယ့်အစ်မအရင်းက မွေးတာပဲ ရီ .. ငါတို့မှာလည်း သားသမီး ရှိကြတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင် သူများကိုတောင် စေတနာထားနိုင်သေးရင် တိုယ့်တူမလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ..”

“ဪ .. ကဲ .. မုန်းပါတယ်ဆိုမှ .. မချစ်ဘူးလား မေးနေသေးတယ် .. ဘာကြောင့် မုန်းပါတယ်ဆိုတာတောင် ရီ ပြောပြီးပြီ .. မမမျိုး က ကိုယ့်ညီမကိုတော့ နားမလည်နိုင်ဘဲ .. ဘာလဲ .. ဒီကောင်မလေးသာ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိနေတာကို မျှော်လင့်နေတာလား ..”

“ကြည့်စမ်း .. ရီ ရယ် .. နင်! ..”

“အဲဒါပဲ .. ပြောလိုက်ရင် ရီ က ချိုင်းလိုက်တာပဲ .. အဲဒီလို မျှော်လင့်နေရင်တော့ မမမျိုး ရဲ့အနာဂတ်က ရင်လေးဖွယ် ရှိနေပြီ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ..”

“မသိဘူး .. သိလည်း မသိချင်ပါဘူး .. တော်ပါတော့ ရီ ရယ် .. ငါ ရင်တွေ တုန်လာပြီ .. တောင်းပန်ပါတယ် ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ ရင်ဘတ်ဖိလိုက် .. လက်ကာလိုက်နဲ့ ရှိနေလျက် ..

“ငါ့အတွက် အနာဂတ် ကောင်းမကောင်းကိုလည်း ဘာမှ မျှော်လင့်ဖို့ မလိုပါဘူး .. ငါ့ရောဂါတွေနဲ့ ငါ့အသက်ကို လုံးထွေး ပုံချပြီး သား .. အချိန်တိုင်းမှာ ငါ သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ နားလည်ဆုံးပဲ .. တစ်ခုပဲ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် .. ခုနကလို မေးခွန်း

မျိုးတွေ ငါ့ကို ထပ်မမေးပါနဲ့ .. အဆင်း ကို ဥပေက္ခာထားဖို့တွေ လည်း ဘယ်တော့မှ မမြောပါနဲ့အေ .. ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ကလေးကို ကလေးလိုပဲ မြင်တာ .. ငါ စံစားရသလို သူ စံစားရမယ် .. ငါ ဥက္က ရောက်နေရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာ မပြုဘူး ..

“ဟွန်း ..”

“ငါ့မှာ ကလေးမရှိတော့ မိခင်မေတ္တာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မသိ ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ မွေးထားရသလိုပဲ အဆင်း ကို ငါ ချစ်တယ်..”

“ကျယ်ကျယ် ပြောလေ .. သူ ကြားသွားတော့ အမှတ်တွေ တိုး တာပေါ့ .. ရီ ကတော့ ဝင်းထွန်း ကို ပြန်ခေါ်ထားပြီးပြီ .. ဒီရက်ပိုင်း ဒါမှမဟုတ် ဒီလပိုင်းထဲမှာ ပြန်ရောက်ရင် ရောက်တာနဲ့ လက်ထပ် စာချုပ် လုပ်ခိုင်းထားလိုက်မယ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲခြင်းတွေကို နှိတ်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဒါမှ ထွက်ပေါက်ရှာနေတဲ့လူကိုရော .. ထွက်ပေါက်ပေးချင်နေ တာတွေပါ အားလုံး ကိစ္စတုံးသွားမှာ .. လက်ထပ်စာချုပ် ရှိထားရင် ပြီးပြီ .. သူ့သမီးသာ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိရမယ်ဆိုပြီး ဥစ္စာခြောက်ခုတဲ့ လူကြီး တမလွန်ကနေ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေပါစေ.. မကျွတ်မလွတ်ဘဲ သဲရဲတစ္ဆေဘဝနဲ့ နောက်ဘုရား ပွင့်တဲ့အထိ ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အမလေး ရီ ရယ် .. တော်ပါတော့ ..”

“မတော်နိုင်ပါဘူး .. ရီ စံစားရသလို မခံစားရတိုင်း မမမျိုး သူတော်ကောင်းလေသံနဲ့ ဝင်ဟစ်မနေနဲ့ .. မပေးချင်မှန်း သိလို့ကို ရ အောင် ယူမှာ .. သင်းတစ်ယောက်ပဲ ခံစားခွင့်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မရမက ဖျက်ချင်တာ ..”

“သူ မခံစားရပေမယ့် နင်လည်း ခံစားရမယ် ထင်သလား ရီ .. ဒီအိမ်မှာ သွေးသားရင်းတာ နင်ရယ် .. ငါ့ရယ် .. အဆင်း ပဲ ရှိ တာ..”

“သွေးသားနှိပ်စက်မှ ဖွတ်တက်တာတွေရော မရှိလို့လား .. တစ်မိန်းကောင်းရင် ဆွေမျိုး မစီဘူး တဲ့ ..”

“နင့်နားကလူတွေ အဲဒီလို မဟုတ်ခဲ့ရင်ရော ..”

“ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မလိုပါဘူး ..”

“နင် ဒေါသ မောဟတွေနဲ့ မှိုင်းဝေနေတာ ရီ .. တကယ်က အမွေတွေကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး .. အဆင်း ကိုပဲ မခံစားစေချင် တာ ..”

“မမမျိုး ခုမှ သဘောပေါက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပိုသိလာတာ .. ဒါပေမယ့် သင်နဲ့မယားသာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး အတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားကြရမှာ ဆိုတာကို ငါ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် .. ဒီပစ္စည်းတွေကို နင့် ယောက်ျားက ပါတဲ့ သားဖို့လို့ အဆင်း ထက် သူ့ကို ပိုရစေချင်တယ် ဆိုရင် ဒါ သဘာဝကျသေးတယ် ..”

“ခုတော့ မသစ် တို့ သားအမိက ရီ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ တလဲ့ လုပ်နေတယ်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပစ္စည်းဥစ္စာတင်မကဘူး .. အဆင်း ကိုပါ သူများ လက်ထဲ ..”

“ဘယ်ရောက်သွားသွားလေ .. ဒီပစ္စည်းတွေလည်း ဘယ်သူ စား စားပေါ့ .. ဦးဇူပါ ရဲ့ စိတ်ကူးတွေ အရည်ပျော် ပျောက်ရှုကုန်ပြီဆိုရင် ကျေနပ်တယ် ..”

တမင် အရွဲ့တိုက် ပြောနေတာကို ဒေါ်မျိုးသီရိ သိသည် ..#

တကယ်တမ်း နို့ စိတ်ကူးတွေထဲမှာ ယောက်မဖြစ်သူဟာ ကိုယ့် လက်အောက်မှာ ရှိနေတာမို့ အရာရာဟာ ကိုယ် စီရင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပဲလို့ အပိုင်တွက်ထားသည်။

ဒေါ်သစ်သစ် က မျက်နှာချိုသလောက် အပြောကလည်း ကောင်းသည်။

သူ့သားသမီးနှစ်ယောက် ပျော်ပါးသုံးဖြန်းမကုန်အောင် ထုတ်ပေးနေနိုင်သူမို့ 'ဘုရား' ထူးနေတာမျိုး ...။

ဒီသားအမိတွေသာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတွေနဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာထွေကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ကြရင် ဒီလိုနေပါ့မလား ...။

မိုက်လိုက်တဲ့ ရီ ...။

ဒေါ်မျိုးသီရိ ရင်ထဲမှာ မချိတင်က ရေရွတ်မိလျက် ...။

အခန်း (၉)

“ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတော့ .. အင်း .. စုစုပေါင်း ဆယ်ရှစ်သိန်း ရှိနေပြီ ..”

“ဘာလို့ တွက်နေတာလဲကွ .. ရလေ ကောင်းလေ မဟုတ်ဘူးလား ...။ မင်းက စုတတ်တာပဲ .. များများစုမိတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်လို့ ရတာပေါ့ ..”

ခပ်တည်တည် ပြောနေပေမယ့် စောရန် က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခြေထောက်ကုတ်သလိုလို ဘောင်းဘီလိပ်နေသလိုလိုနှင့် ...

ရန်သူ က စီးကရက်ကို အိမ်တိုင်နဲ့ ဖိချေပစ်ရင်း မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်း၍ ပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။ သို့သော် ...

“စုတတ်ပေမယ့် မရမက ဝေစုခွဲနေတာတွေကို ရှင်းရ ပြောရတာ စိတ်ကုန်လာပြီ .. လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ဖို့အထိ ကဲ့ယူနေရင် ရတာနဲ့ စိတ်ပျက်ရတာ မတန်တော့ဘူး ...။ ကျောပူပဲ ခံတော့မယ် နာထူ မခံနိုင်ဘူး ..”

“အမလေး - တကောင်သားရယ် - ဒါဆို ငါ နားပူနေမိတာ၊ မှန်သွားတာပေါ့ ..” မဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ ရေရှည်စီမံကိန်းထဲမှာ ငါက ကိုယ်တစ်ပိုင်း မသာဘဝနဲ့ ..”

“မင်း အကြံပေးတာကို ပြောပြတာလေ ..”

“ရှဲ့ပြောတာ ..”

“ဟုတ်လား .. တံကယ်များ ငါ့ကို ရစေချင်နေတာလားလို့ ..”

“ရုပ်ကြီးက ..”

စောရန် မဲ့ရှဲ့ မေတ္တာပို့ရင်း ကန်စွန်းဥပြုတ်တစ်တုံးကို ဝါးတံလေးနဲ့ ထိုးယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်သည်။

“အဲ့ဒါတွေ အကုန်စားလိုက် .. ငါဖို့ မချိန်နဲ့ ..”

“မင်းဖို့ မဟုတ်လည်း ချန်ရမှာပဲ .. ကန်စွန်းဥပြုတ် စားတိုင်း ငါ ရင်ပြည့်တတ်မှန်းသိလို့ မေတ္တာတွေ ထားနေတာမို့လား ..”

“အဟွန်း ..”

“ညစာ လွတ်သွားအောင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“သိသားပဲ .. ငါ့လုပ်အားလေး ပါနေလို့ မဇာတ်သာလို့ ကျွေးနေရတာ ..”

“သိနေသားနဲ့ မင်းလည်း စားနေတာပဲကွာ ..”

“မင်းလောက် ကုပ်စီးကုပ်တာလည်း မင်းပါပဲ .. ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး ဘော်ဒါကဏ္ဍလေး ဘာလေးတောင် မရှိဘူး ..”

“ရှိလို့ပဲ မင်း ငါ့အိမ်မှာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ .. မစော်ကားနဲ့ ..”

စောရန် ငြိမ်သွားသည်။

“ငါက လူပိုဆိုရင် ကိုယ့်အရိပ်ထွက်နေတာတောင် သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မိန်းမရရင်တော့ ပိုချင်သလောက် ပိုပါစေ ဖြစ်လာမှာမို့လား..”

“တူလို့လား - ဘာလဲ .. မင်းက နေစရာ မရှိတာနဲ့ ငါ့မိန်းမဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား ..”

“သေနာ ..”

ရန်သူ က ပြောရင်း ရယ်ကာ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ယူဝတ်ပြီး ကြယ်သီးမတပ်သေးဘဲ ဒီတိုင်း ထိုင်လိုက်၏။

“ငါ အပြင်သွားမယ် .. ဟိုကောင်မလေး ဒီနေ့ မလာလောက်ပါဘူး ..”

ပြောလိုမှ မဆုံးသေး ..။

“ဂုတ် .. ဂုတ် ...”

“အမလေး!... လုပ်ပါဦး ..”

“ဟာ!... ဟိုကောင်မလေး -”

“ခွေးကောင် .. မင်း မထနဲ့လေ ..”

ခွေးသံနဲ့ လူသံ ဆူညံသွားလျှင် ရန်သူ အိမ်ပေါ်က ခုန်လွှားဆင်းလိုက်၏။ ဒီကောင်မလေးကြောင့် ခွေးမွေးလိုက်မိတာ .. သူမကြောင့်ပဲ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ်စူးရတဲ့ အဖြစ် ..။

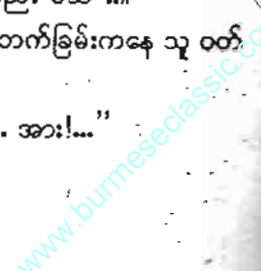
“ဟိတ် .. ရှူး .. တိုးလီ .. တိုးလီ လာစမ်း ..”

တိုးလီ ကို ရိပ်ခနဲပဲ မြင်လိုက်ရကာ အဆင်း ခေါင်းရင်းဘက်ကနေ နောက်ဖေးကို ပတ်ပြေးပြီမှန်း သူ သိလိုက်၏။ ခွေးကလည်း တားဆီးမရ ..။ လူ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းလည်း မသိ ..။

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ခြေရင်းဘက်ခြမ်းကနေ သူ ဝတ်လိုက်တာမှ ..

“အစ်ကို .. ကယ်ပါဦး .. အမလေး!... အား!...”

“တိုးလီ .. ဟိတ်ကောင် ..”

“ဂါး ..”

အဆင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပစ်ဝင်လာ၏။ တိုးလီ က ကပ်လွှက် ပါလာခဲ့ပြီး အဆင်း ကိုယ်ကို ပွေလွှဲကာ သူ ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်မှ သွားအပြီးသားနှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်၏။

“သွားစမ်း .. မင်း ဘာကောင်လဲ ..၊ တားမရ ဆီးမရ ..”

“အဆင်း .. အဆင်း ကို ကိုက်လိုက်တယ် .. ခြေထောက်တွေ သွေးတွေ ထွက်နေပြီ ထင်တယ် ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း ငုံ့မကြည့်ဘဲ သူ့ခါးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားရင်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာ၏။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့ ဆွဲသားစကက် အရှည်လေးအောက်ဖျားမှာ စုတ်ပြုရာလေးဖြစ်လျက် .. ခြေဖောင့်ပေါ်မှာ သွေးစီးကြောင်းလေးနှင့် ..

“ကျွတ်!...”

တစ်ဖက်သားအတွက် ရင်နှင့်အောင် သနားမိခြင်းဟာ ဒါ ပထမဆုံး ..

သူ့ကို ဖက်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ငိုချလိုက်တာ ကလေးလေး ရှိုက်ငိုနေတဲ့အတိုင်း ..

“လက်တွေ လွှတ်ဦး .. မင်း ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရအောင် ..”

“ဟင့်အင်း .. အဆင်း မကြည့်ရဲဘူး ..”

“ငါ ကြည့်မလို့ ပြောနေတာ .. မင်း လက်တွေကို ဖယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ခွေးကို အရင် မောင်းထုတ်ပေးပါ ..”

ဟင့်အင်းချည်းပဲ ဖြစ်ကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ခွေးရှိနေသေးတာကို သူမက လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနေသလိုပင် ..

အိမ်ပေါ်ရောက်ဖို့ အဆင့်ထိကို တော်တော် ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“များသလား ရန်သူ ..”

“နည်းနည်းတော့ ပေါက်သွားတယ် .. သွေးထွက်နေတော့ နက်လား .. မနက်ဘူးလား မသိဘူး ..”

“သွေး ဒီလောက်ထွက်နေတာ ဒဏ်ရာကြီးလို့ပေါ့ကွ ..၊ မင်းကို ငါ ပြောသားပဲ .. မင့်ကောင်ကြီးက ထွားလွန်းပါတယ်လို့ ..၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့တောင်မှ သိပ်ရင်းနှီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး .. ခုတော့ စကားနားမထောင်လို့ ထိပြီ ..၊ ပြန်သာ ပို့လိုက်တော့ ..”

ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေသည့် စောရန် ကို ရန်သူ က အကြည့်တစ်ချက်နှင့် နှုတ်ပိတ်စေ၏။ စောရန် ရှုံ့မဲ့သွားကာ ပါးစပ်တော့ ပိတ်သွားပေမယ့် ...

“မွေးချင်ဦး အဲ့ဒါ .. ကောင်မလေး စွပ်ခနဲ .. စွပ်ခနဲ အိမ်ထဲဝင်လာတာကို မကြိုက်လိုတဲ့ ..၊ ခုတော့ တစ်လှည့်ပြန်ပြီး ဆေးကုပေးလိုက်ဦးပေါ့ ..”

ရင်ထဲမှာပဲ အသံတိတ် မေတ္တာတွေ ပွားနေခဲ့၏။ ရန်သူ က ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ထို့ပြင် ...

“ခွေးက ကာကွယ်ဆေး ထိုးပြီးသားပါ ..၊ သူ့ပိုင်ရှင် ခရီးသွားနေလို့ ဒီမှာ ခဏထားခဲ့တာ ..”

မဟုတ်ဘူး .. ညာနေတာ ..၊ အဲဒီခွေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားငှားလာတာ ..။

တကယ်ဆို သူ့ခြေသလုံးကို အတစ်လိုက် ပြတ်အောင် ကိုက်ရဉာဠာ ဒီခွေး ..။

စောရန် က စိတ်ထဲကနေ တစ်လုံးချင်း ငြင်းချက်ထုတ်နေ၏။ “မင်း ဆေးထိုးချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ..”

“ဟင့်အင်း မထိုးတော့ဘူး .. အစ်ကိုကို အဆင်း ပိုက်ဆံလာပေး တာပါ ..”

မျက်ရည်တွေသုတ်နေရင်း အသံတွေက တုန်နေဆဲနှင့် ပိုက်ဆံ တွေ ထုတ်ချပေးကာ ...

“ပြီးတော့လေ .. အဆင်း အိမ်က ထွက်ရတာ သိပ်မလွယ်တော့ လို့ .. အခု ပိုက်ဆံ ပိုယူလာတယ် .. တကယ်လို့ အစ်ကို ပိုက်ဆံ လိုချင်ရင် အိမ်ကိုတော့ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် နော် ..”

သူမရဲ့ ခြေဖမိုးလေးပေါ်မှာ အမှတ်တမဲ့ လက်တင်ထားမိရင်း မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နထွေးသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေ က ပို၍ စိုရဲနေကာ မျက်ရည်စိုလူးနေသော မျက်တောင်ဖျားလေးတွေက သနားစရာ ...။

“ဟိုလေ- အခု ခုနစ်သိန်း ယူလာခဲ့တယ် .. အဲဒါဆိုရင် ဆယ့်ငါး ရက်လောက်တော့ ရတယ်မို့လား ဟင် .. တကယ်လို့ ပိုကြာရင်လည်း ကြာသွားမှာမို့လို့ တောင်းပန်တာပါ ...။ အဆင်း တို့မှာလည်း လော လောဆယ် ငွေက ဒါပဲ ရှိသေးလို့ ..”

ရန်သူ မော့ကြည့်လိုက်တာနှင့် အဆင်း တောင်းပန်နေတာတွေက မဆုံးတော့ပေ ...။

“တစ်ခုခု ပြောလိုက်လေကွာ .. သူက သိချင်နေတာကို ..”

စောရန် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပါမိပြန်သည်။ ရန်သူ က အဆင်း ရဲ့ ခြေထောက်နားမှာ ခြေဖျားထောက်ထိုင်နေရင်းကနေ ဆေးဝါးပစ္စည်း လေးတွေ ထည့်သည့် ကော်ဘူးကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်၏။ ပြီး တော့မှ သူမဆေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“မင်းနာမည်က အဆင်း တဲ့လား ..”

“အဆင်းရူပါ ..”

“အင်း ..”

“အစ်ကိုနာမည်ကရော .. ရန်သူ ဆိုတာ တကယ်နာမည်လား ဟင် ..”

“ဘာ ထင်လို့လဲ ..”

ရန်သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ အဆင်း ကိုယ်လေး မသိမသာ တောင့်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး .. ရန်သူ ဆိုတာကြီးက နာမည်နဲ့ မတူလို့ပါ ...။ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်နေတာကိုလည်း ကြားနေတော့ ..”

“မင်းရန်သူ ..”

“ရှင်!...”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးခနဲ ဝိုင်းသွားတော့ သူ ပြူးလိုက်မိကာ...

“မင်းရဲ့ ရန်သူလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့နာမည်ကိုက မင်းရန်သူ ..”

အဆင်း ခမျာ ‘ဟုတ်လား ..’ လို့တောင် မပြောနိုင်ဘဲ နာမည်ကို သံယောင်လိုက် ရွတ်ရင်း မျက်နှာလေးက အီလည်လည်နှင့် ...။

ဒါကြောင့် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရန်လိုနေတာလား မသိဘူး... လို့ တွေးမိသေးသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သူ့နာမည်နဲ့ အများကြီးဆိုင်တယ်...။

‘ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ’ ဆိုတာ ရှိတယ်လေ .. များသောအားဖြင့် မဟုတ်ပေမယ့် နာမည်ရဲ့ သက်ရောက်မှုအတိုင်း ဘဝက စီးမျောသွား တာတွေမှ အများကြီးပဲ ..” တဲ့ ...။

ကြီးတော် ပြောတာတွေ သတိရမိသည်။

“မင်း ငါ့နာမည်ကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ် လင်တယ်”

“ဟင်!...”

တွေးနေတုန်းဆို အဆင်း လန့်ဖျပ်သွား၏။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်နေသမျှ မျက်နှာလေး တစ်ပြင်လုံးက အရောင်ရင့်နေခဲ့သည်။

ငိုယိုထားကာမှ သူမ ဒီနေ့ ပိုလှနေသလား မသိ ။

“အဆင်းရူပါ ..”

“ဟင် .. ရှင် ..”

ခဏ ခဏ တွေ့ဖြစ်နေကြပြီး ဒီနေ့မှပဲ နာမည်ခေါ်တာ .. ပြုံးတာတွေ မြင်နေ ကြားနေရကာ အဆင်း ထူးဆန်းနေခဲ့၏။

“မင်းလည်း ငါတို့ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားပြီဆိုတော့ နောက်နေ့ကစပြီး ဘာမှ လာပေးစရာ မလိုတော့ဘူး ..”

“ဘယ်လို!... အစ်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ငါတို့ ပြဿနာရှိခဲ့တာကို ငါတို့ဘက်က ပြီးလိုက်ပြီလို့ ပြောတာ ..”

“ဟင်!... အစ်ကို .. တကယ် ပြောတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ပြန်တော့ ..”

“အစ်ကို .. ဟိုအစ်ကိုဒဏ်ရာ သက်သာသွားလို့လား ဟင် .. သူ့မိန်းမကရော ။ ဟို .. ကလေးတွေ စားဖို့ရော ..”

“မင်း ထပ်ပေးချင်လို့လား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ချက်ချင်း ခေါင်းခါတော့ သူမ ပုံစံလေးကြောင့် စောရန် တရယ်သည်။ ရန်သူ က မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်နေအောင် စိုက်ကြည့်ရင်း ..

“မင်း နောက်ထပ် ပိုက်ဆံတွေ ထပ်မကုန်ချင်ရင် သိပ်မ အ'နဲ့..”

“ရှင်!...”

“လွယ်ရင် သူ့ကြွယ်တောင် မနေဘူး ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိတာ ကြားဖူးလား ..”

“ဟုတ် ..”

“မင်းပုံစံက အရမ်းကို လိမ်ချင်စရာ ဖြစ်နေလို့ ..”

အဆင်း တစ်ခုခု မေးတော့မလို နှုတ်ခမ်းလေး ဟလာခဲ့စဉ်

“ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ .. ခုနက ဆူညံနေတာပဲ ..”

ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ သူမက ရန်သူ ရဲ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲဖြစ်ကာ ဒီကနေ တစ်အိမ်ကျော်မှာ နေတာ ဖြစ်၏။

သူမလိုပဲ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရန်သူ ရဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့ မိသားစုတွေ ရှိကြသည်။ သူမတို့က အကျိုးအကြောင်းရှိတိုင်း ရောက်လာတတ်ကြပေမယ့် ရန်သူ က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို လမ်းမှာ တွေ့ရင် တောင် နှုတ်ဆက်ချင်မှ ဆက်သည်။

“အောက်မှာ ခွေးကြီးကလည်း သံကြိုးကြီးနဲ့ ချည်ထားလို့ပါရော .. မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ။ ဘယ်တုန်းက ခွေးမွေးလိုက်တာလဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. အဲဒီကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား ..”

“အမလေး ဟယ် ..”

ဒေါ်တရုတ်မ က ခန္ဓာကိုယ်ဝဝနှင့် အဆင်း ရှေ့ ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကိုင်လာသည့် စာရွက်နှင့် ယပ်ခတ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ..

“ညှော်သည်ကို ခွေးလိုက်တယ်မို့လား .. အဲဒါ ကြားလို့ မေးတာပါ။ စကားပြောလိုက်တာများ ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်တဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“ပုဆိန်ပေါက်ပြောတာက အန်တီကို ပစ်မမှန်ဘူး .. ခွေးသာ ချည်မထားရင် ခုလောက်ဆို ခွေးကတက်မှာ ကျွမ်းထိုးနေပြီ ..”

“မထိုးဝါဘူး .. ငါ သေချာ ချောင်းကြည့်ပြီးမှ ခွေးချည်ထားမှန်း သိလို့ ဝင်လာတာ .. ကောင်မလေး ခွေးကိုက်ခံလိုက်ရလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မုန့်ဖိုးပေးမလို့လား ..”

ဒေါ်တရုတ်မ မျက်လုံးတွေက စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံပုံဆီ ရောက် သွားကာ ...

“ပေးစရာလား .. နင်က သူ့ဌေးပဲဟာ ..”

ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်သူက ပေးပြီး ဘယ်သူက ယူမှာလဲ .. ဘယ်လို အပေးအယူမျိုးတွေနဲ့လဲ စသဖြင့်သော စပ်စုခြင်းများနှင့် ဒေါ်တရုတ်မ မျက်လုံး တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေကာ ...

“ကဲ .. ကဲ .. ဒီမှာ မိတာစာရွက် ..”

ပိုက်ဆံပုံဆီက အာရုံကို မနည်း ဖြတ်တောက်၍ မိတာစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချကာ ...

“ငါ စိုက်ပြီး ဆောင်ထားလိုက်တယ် .. နင့်မှာ မိတာ လာဖတ် လည်း လူမရှိ .. စာရွက်ကျလာလည်း မသိ .. ရက်မလွန်ခင် သွား ဆောင်ရမှာလည်း သတိမရ .. ငါတို့လိုပဲ မောင်မြင့်သူ ကို လွှဲထား လိုက်ပါလား .. မင်းမင်း ရယ် .. စာရွက်တွေလာရင် သူပဲ သိမ်းထားပေး တယ် .. သွားဆောင်မယ့်နေ့ကျရင် ပိုက်ဆံတွေ လာတောင်းတယ် .. အဲဒီတော့ မမေ့တော့ဘူးပေါ့ .. လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး နှစ်ရာတည်း ပေးရတာ ..”

“အဲဒီတော့ အခု လက်ဖက်ရည်ဖိုး နှစ်ရာပါ ကျွန်တော်က ထည့် ပေးရမှာလား ..”

“ဪ .. ပေးရမှာပေါ့ .. ငါလည်း သူ့ကိုပဲ ခိုင်းရတာဥစ္စာ .. ရက်လွန်သွားရင် တစ်ထောင်ပေးရမှာလေ .. ပြီးတော့ သတ်မှတ်ရက် ကျော်ရင် မီးတာဘောက်(ဂ်)(စ်) လာဖြုတ်သွားမှာ သိရလား ..”

“အားလုံး ဒါတွေ သိတယ် .. လာ ပြောမနေနဲ့ ..”

“အံ့မယ် ..”

“ရော ..”

စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး မိတာခကို ချပေးလိုက်တော့ ဒေါ်တရုတ်မ မျက်လုံးပြူးကာ ...

“နှစ်ရာရော ..”

“အကြွေ မရှိဘူး ..”

“နှစ်ရာကျမှပဲ မင်းမင်း ရယ် .. ဟိုလကလည်း ငါပဲ စိုက်လိုက် ရတယ် ..”

“ပါးစပ်နဲ့ စိုက်တာပဲ အပန်းမကြီးတာကို ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့..”

“အံ့မယ် .. ကြည့်စမ်း .. မောင်မြင့်သူ က ငါ့သမက်ဆိုပေမယ့်..”

“သူ ရသမျှ ငါပဲ သိမ်းတာလို့ ပြော ..”

ဒေါ်တရုတ်မ မျက်နှာကြီး စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်သွား၏။

“နင့်ဟာလေ .. ပိုက်ဆံလေး တစ်မူးတစ်ပဲကိုတောင် ပြူးပြဲ တယ်..”

“အန်တီကရော .. တခြားစာရွက်တွေ သိမ်းရင်း ဒီစာရွက်တစ် ရွက် ထည့်ယူရတာ .. ဘာဖြစ်လို့ ပြူးပြဲနေတာလဲ .. ကျွန်တော်က လိုချင်နေမှန်း သိရင် ပေးကို မပေးချင်တာ ..”

“ကြည့်စမ်း .. ကြည့်စမ်း ..”

သူတို့ဖြစ်နေကြတာကို အဆင်း တအုံတဩ ကြည့်နေမိကာ ဒေါ်တရုတ်မ ရဲ့ ရန်သူ့ အပေါ် မကျေနပ်ခြင်းတွေက အဆင်း ကို ကြည့်၍ အတင်းတုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ..။

“အန်တီတို့က သူ့အဒေါ်တွေပါ သမီးရယ် .. သမီးတို့က သူ့ငယ် ချင်းတွေလား .. ဘာလဲ ..”

“ရှင်!... ဟို ..”

အဆင်း ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်သွားကာ ရန်သူ့ ဆီ အကြည့်ရောက်သွားတာနှင့် ဒေါ်တရုတ်မ က ပြန်ဖြေတာကို မစောင့်တော့ဘဲ လက်ခါ မဲ့ရွဲ့လျက် ...

“ငါတို့တွေကတော့ သူ့ကို နှုတ်၏စောင်မခြင်း .. လက်၏ဆောင်မခြင်း ဝတ္တရားမပျက်ကြပါဘူးအေ .. သူ့ဘက်ကတော့ တွေ့တယ်မို့လား .. အမြဲတမ်း အဲဒီတိုင်းပဲ .. ဟိုးငယ်ငယ်ကဆို ရေရောင်း တဲ့အိမ်ကလူတွေကို မကျေနပ်တာနဲ့ သူ့တိုင်ကီကို ပခုံးနားကနေ အပေါက်ဖောက်ထားတယ် သိလား ..”

“ဟင်!...”

ဒါတွေက စောရန် တို့ပါ မသိသေးသည့်ကိစ္စ ..။ ရန်သူ က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် စောရန် က နားထောင်ရန် တက်ကြွစွာနှင့် ...

“ဟုတ်လား .. ကိုယ့်တိုင်ကီကို ဖောက်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ရလို့လဲ..”

“ရပြီကော့ကွယ် .. တို့ဘက်တွေက ရေလိုက်ထည့်ရင် ခြံရိုင်းထဲ သိပ်မဝင်ကြဘူးလေ .. ရေစည်နှုတ်ခမ်းမှာ ပိုက်ဂေါက်ချိတ်ပေးထားပြီး ခြံပြင်ကနေ ရေပြည့်မပြည့် ခြေဖျားထောက် လှမ်းကြည့်တာကိုး ..”

“ဪ ..”

“အဲ့ဒါ သူ့အိမ်ဘက်ကနေ ထွက်ကျနေတာကို အပြင်က ဘယ်မြင်မလဲ .. လှမ်းကြည့်နေရင်း ရေက မပြည့်သေးလို့ စောင့်ရင်းနဲ့ ရေတွေက ပန်းရုံဘက်က မြောင်းမှာ လျှလဲနေတာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

စောရန် က တဟားဟား ရယ်သည်။ အဆင်း မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးပေောင်သမ်းလာခဲ့လျက် ..။

စောရန် ခြေထောက်တစ်ဖက် အောက်ချလိုက်တာ မြင်သွားမှ...

“ဟင်!... ခြေထောက်က ..”

အသံမထွက်ပေမယ့် လက်ညှိုးလေးပါ ထိုးလိုက်သဖြင့် စောရန် သိသွားကာ ...

“အား!...”

မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားအောင် ဖော်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုယ့်ဒဏ်ရာကို မေ့ပြီး ရယ်မိတာ ..။ အား!.. နာလိုက်တာ..”

သူ ရှုံ့မဲ့ ညည်းလိုက်တော့လည်း အဆင်း မျက်နှာလေးက သူမကိုယ်တိုင် နာကျင်သွားသလို မဲ့နေပြန်၏။

သူတို့ ဖြစ်ပျက်ရှုနေကြတာတွေကို ဒေါ်တရုတ်မ က သတိမထားမိ ..။

“အဲဒီကောင်လေးဟာလေ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကြည်လင်တော့ဘူးဆိုရင် နောက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် .. တစ်ခုခုတော့ ချက်ချင်း လက်တုံ့ပြန်ရမှ ..”

“ဒါဆို .. ရေသည်တွေက တစ်ခုခု မတရားတာတော့ လုပ်ပြီးနေမှာပါ .. ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက လူဖြောင့် စိတ်တိုရယ် ..”

ချီးမွမ်းချင်လို့တော့ မဟုတ်ပေ ..။ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲဆိုတာ ထပ်သိချင်လို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တရုတ်မကလည်း ပြောပြဖို့ အဆင်သင့် ...။

“ဖြောင့်မဖြောင့်တော့ မသိဘူးဟေ့ .. အဲဒီတုန်းက ရေရောင်းတာ ငါတို့အိမ်ပဲလေ ..”

“ဟင်!...”

ကြားလိုက်ရမှ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။ စောရန် မျက်နှာထားရ ခက်နေတော့ ရန်သူ က မဲ့၍ ...

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ .. အခု မိတာဆောင်ပေးခ နှစ်ရာ မရတဲ့အတွက် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေ တူးဖော်ပြီး ငိုချင်းချတော့မလို့လား ..”

“အေး .. နင် ပြောပုံက ငါ့ အဲဒီလို ကုပ်စီးကပ်တဲ့လူ ဖြစ်နေလို့.. ဒီကောင်မလေးကို ရှင်းပြတာ ..”

“ဒါဆို ရှင်းပြမနေနဲ့ .. သူများကိစ္စတွေ သူက စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့ ..”

“ဪ ..”

ဒေါ်တရုတ်မ က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ..

“အေးပါ.. စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး .. နှစ်ရာလည်း မပေးပါနဲ့ .. တော်ကြာ ငါ့အိမ်က မိတာဘောက်(ဂ)(စ်)မှာ ပညာတွေ လာပြမှာ စိုးလို့ ..”

“ဟင်!... အဲဒီလိုမျိုးတွေလည်း ရှိခဲ့တာပဲလား ..”

စောရန် က စကားထောက်သမား ..

“ရှိတာပေါ့ကွယ် .. ရှိလိုက်တာမှ ဟိုအရင်က အိမ်တိုင်းမှာ မိတာမရှိဘူးလေ .. မိတာဘောက်(ဂ)(စ်)ရှိတဲ့အိမ်ကနေ ဒီလိုပဲ .. လခပေးပြီး ယူသုံးကြရတာ .. အဲဒီတုန်းက သူ့ အလယ်တန်းကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတာနော် .. ကွေးကြည့် .. အရမ်းကို လည်တာ .. သူ့ မတတ်တာ ဘာမှကို မရှိဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

စောရန် မျက်နှာက အဆင်း ရှေ့မှာ ဒီကောင်တော့ ကွဲပြီဆိုသည့် ဝီတိတွေနဲ့ စပ်ဖြဖြ ..

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ .. မီးပေးနေတဲ့အိမ်ကလည်း တကယ့် လှူခွစာလေ .. မီးဖြတ်ချိန် .. မီးပေးချိန် ဘယ်လိုသုံး .. ဘာညာ အရမ်းတိကျပြီး ကပ်ဖဲ့သပ်တာလည်း အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် သူက မိတာခ သက်သာ

အောင် သား လုပ်ပေးမယ်ဘာညာနဲ့ ကာဘာဆီးလ်တွေကို ဘာသွားလုပ်လိုက်လဲ မသိဘူး .. ပြီးတော့ သူပဲ သွားထောင်ပေးလိုက်တာ .. ဟိုက စစ်ဆေးပြီး တွေ့သွားတော့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“အေးပါ .. ခု ပြောပြတော့ ရယ်စရာပေါ့ .. အဲဒီတုန်းကများ မိတာကိစ္စ ပြဿနာတွေတက်ပြီး ပိုင်ရှင်လည်း ရှင်းလို့ မပြီးနိုင် ..၊ အားလုံးလည်း မှောင်ချနေကြရတာလေ .. အဲဒီလောက် ရွတ်တာ သိလား .. ငါတို့မှာ ကိုယ့်တူလေးမို့လို့ ..”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အန်တိုယောကွမဆိုတာလည်း ထည့်ပြောပါဦး .. ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ပွတ်သပ်ခွာပြီး စီးပွားရှာနေကြတဲ့ ဘယ်သူ့ကို ကြည့်ကြည့် .. အန်တိုတို့အုပ်စုပဲ ..”

“ဟဲ့ .. အဲ့ဒါ နင့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလေ ..”

“မသိဘူး .. ကျွန်တော်က တချို့ကိစ္စတွေဆို မေ့နေတတ်တာ..”

“သိတယ် .. မင်းအကြောင်းကို ..”

“သိပြီးရင်လည်း နောက်ထပ် ပြောစရာ မကျန်တော့ရင် ပြန်လို့ရပြီ ..”

“ပြန်မှာပါ ..”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောပြီး မျက်လုံးက ပိုက်ဆံတွေဆီ ထပ်ရောက်သွားပြန်သည်။

သိချင်နေတာက ဒီငွေတွေ ဘယ်လိုရောက်လာရတဲ့အကြောင်း..၊ ပြောနေရတာတွေက ဟိုအကြောင်းရောက်.. ဒီအကြောင်းရောက်..၊ မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေး လူလည်လေးပါ .. ခုလောက်ဆို

ငါ့ ပြန်မထနိုင်သေးတဲ့အကြောင်းကို ရိပ်မိနေမှာ ..

“ဘာလဲ .. မထသေးတဲ့အကြောင်းက နှစ်ရာ မရသေးလို့တော့

မဟုတ်ဘူးထင်တယ် .. ဒါပေမယ့် နေဦး .. ကျွန်တော် အကြွေ ထရှာ လိုက်ဦးမယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်တရုတ်မ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ လက်ကာ တားလိုက် သဖြင့် လက်မှာ ထပ်ညှပ်နေသော ရွှေလက်ကောက်တွေက တချင်ချင် ဖြည့်သွား၏။

ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲရှိကာ မျက်နှာချို လွှားသည့်အပြုံးကြီးနှင့် အားလုံးကို ဝေဝဲကြည့်၍ ...

“အခု ဘာကိစ္စတွေ လုပ်နေကြတာလဲလို့ သိချင်နေတာ .. အဲ့ဒါ ကို မေးရခက်နေလို့ .. တော်ကြာ မင်းမင်း က ..”

“အကောင်းမြင်မှာ မဟုတ်မှန်း သိနေရင်လည်း မမေးဘဲ ပြန်သွား ပါလား..။ အန်တီ သိချင်နေတာ သိသားပဲ..။ မပြောချင်လို့ မပြောတာ..”

ကိုယ့်ကိစ္စဖြစ်လာပြီလို့ ပြောပြမလို့ ပါးစင်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ရန်သူ စကားကြောင့် အဆင်း ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက် ..။

“ငါကလည်း လူကြီးမို့ သိထားချင်လို့ပါ မင်းမင်း ရယ် .. မင့်မှာ မိဘအုပ်ထိန်းသူ မရှိတော့ဘူးလေ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ..”

“မွေးချင်းမောင်နှမဆိုတာလည်း မရှိဘူး .. အရေးအကြောင်းရှိရင် တိုင်ပင်စရာ ..”

“အဓိကက ဒီအိမ်ကို ရောင်းမှာလား .. ပေါင်နေတာလား .. ဒါပဲမို့လား ..”

“ဒါပဲပေမယ့် လွန်မှ ကျွဲမှ သိရတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ .. မင်း မကြိုက်မှန်း သိပေမယ့် မေးရတာလေ ..”

“မလွန်ခင် မကျွဲခင် သိရတော့ အန်တီတို့ ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ..”

ဒါဆို အိမ်ကိစ္စ လုပ်ကြတော့မှာ သေချာပြီပဲ ..။

ဒေါ်တရုတ်မ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ .. ပျာယာခတ်ခြင်း တွေ .. ခဏအတွင်း ဖြစ်ပေါ်သွားလျက် ...

“ဒီလိုရှိတယ်လေ သားရယ် .. ဒီအိမ်လေးက သားရဲ့မိဘတွေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ အိမ် .. မိဘအမွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ် .. ဒါလေးကို လက်လွှတ်စပယ် ..”

“အခု လုပ်ရတော့မှာဆိုတော့ .. အန်တီတို့က ကျွန်တော် လိုအပ် နေတဲ့ငွေကို ထုတ်ချေးထားမှာလား ..”

“ဟင်!...”

“ကျွန်တော်က တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်သမားလေ .. ငွေက အမြဲတမ်း လိုနေတာ .. ခဏ ချေးထားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ..”

“အေးလေ .. အန်တီကလည်း အဲ့ဒါကိုပဲ ပြောချင်တာပါ ..။ တခြား သူစိမ်းလက်ထဲ ရောက်မယ့်အစား ဒီအိမ်က ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေ လက်ထဲမှာဆိုရင် မင်း နှာချိန်မရွေး ပြန်ယူလို့ ရတယ် .. အရောင်း အဝယ်စာချုပ်တွေဘာတွေ မလုပ်ပါဘူး .. သားကို ငွေချေးထားတဲ့ စာချုပ်လောက်ပဲ ..”

“အိမ်ကို အပေါင်ခံထားချင်တာ ..”

“အေး .. အဲ့ဒီသဘောပဲပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် မနေနဲ့ .. အဟွန်း ..”

မဲ့နေရာကနေ ရန်သူ က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ စောရန် လည်း သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ရယ်နေပုံက မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်နေ၏။

ရန်သူ ကို စကားပြောတာ ပြတ်ပောက်လွန်းလို့ ဒေါ်ကန်နေတာ ဆွေ ရှိပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ရန်ဖြစ်ခဲ့ အံ့ဖွဲ့ခဲ့တာမျိုး မရှိ ..။ ဆွေမျိုးတွေအပေါ် အကောင်းမြင်ပါဒနဲ့ မဆက်ဆံတတ်ခဲ့တာ

ဘာကြောင့်မှန်း ခုလို နားလည်လိုက်တော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က ခံပြင်းစိတ်လေး ဖြစ်လာခဲ့၏။

ရန်သူ ကကျတော့ စိတ်ထဲရှိလာပြီဆို မျှီသိပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်။။

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆွေမျိုးတွေလက်ထဲ ရောက်သွားမှာစိုးလို့ အပြတ်အသတ် ကာကွယ်လာခဲ့တာ ဒီအိမ်ကိုး ..”

“ဟင်!...”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော် ပြောသားပဲ.. လိုချင်နေတဲ့လူကို မပေး ချင်ပါဘူးဆို ..”

“ဟဲ့ .. လိုချင်နေတဲ့သူကမှ တန်ရာတန်ကြေး ပေးမှာပေါ့ ..”

“တန်ရာတန်ကြေး မပေးချင်တဲ့လူတွေ ရှိလို့ ရွဲကုန်သည်နှစ်ဦး သင်ခန်းစာ ကျန်ရစ်တာပေါ့ ..”

ဒေါ်တရုတ်မ မျက်နှာပေါ်က စောစောက သားတွေ အန်တီတွေ ပြောပြီး နူးညံ့သမျှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင်လေး လူကြီးဖူးငယ်မရွေး မိုက်မိုက်ရိုင်း ရိုင်း ခွန်းတုံ့ပြန်တတ်တာ သိတော့ သိနေပေမယ့် ...

“ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေကိုပဲ မင်းက အတိုက်အခံစိတ် မွေးနေလို့ပါ မင်းမင်း ရယ် .. မင်းဘဝ မိဘမဲ့သွားတည်းက ဒီဆွေမျိုးတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းနေလို့ မင်းနဲ့ ဒီအိမ် ..”

“ဘယ်နေ့ ရောင်းချပြီး လမ်းပေါ်ရောက်သွားမလဲ ... ငါတို့ထဲက ဘယ်သူ ဒီအိမ်ကို ရမလဲလို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလား .. အဲဒါတွေ အန်တီ မပြောခင်တည်းက သိပါတယ် ..”

“ကြည့်စမ်း .. မင်း ..”

“အခု ကျွန်တော် အိမ်ကို ရောင်းထားတဲ့ နောက်ဆုံးအရစ်ကျငွေ သူ လာပေးတာ ..”

“ဘာ!... ဘယ်လို ..”

ဒေါ်တရုတ်မ ကိုယ်ကြီး တုန်ခါသွားသလား ထင်ရသည်။ အဆင်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးတွေက အရောင်တလက် လက် ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“သူ့ကို ဟုတ်လား .. ဘယ်လူကြီးတွေနဲ့ လုပ်ထားတာလဲ - အရစ်ကျဆိုတာက ဘာလဲ .. ခုခေတ် မြေယာဈေးကွက်တွေကိုရော ထည့်တွက်ရဲ့လား ဟင် ..”

ပြောပုံက ကိုယ်ကပဲ ပိုးကြေးပန်းကြေး ထိုးပေးလိုက်တာလိုလို.. ဒါမှမဟုတ် မသိ နားမလည်စွာနဲ့လား ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ရန်သူ က ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်၍ ...

“လိုချင်နေရင် မပေးချင်ပေမယ့် ပေးချင်တဲ့လူကို အလကားပဲ ပေးပေး .. ကျွန်တော့်အိမ် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ အန်တီရာ .. ပေဖေက အိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့များ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တကွ အပ်ခဲ့လို့လား ..”

“တော်တော့ မင်းမင်း .. လူကြီးတွေကို မင်း သိပ်စော်ကားတဲ့ ကောင် ..”

“မင်းရန်သူ က အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းပဲ ..”

“သိပါတယ် .. အခု ဂိုသိသွားပြီ .. အိမ်ကိုပြုပြီး မင်းက တစ်ဦး သုံး တစ်ပဲသုံးနဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီအိမ်က ငွေကိုပဲ ထိုင်စားနေခဲ့တာ ကိုး ..”

ရန်သူ က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေသဖြင့် စောရန် က ဒေါ်တရုတ်မ ကို မိမိပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ကြည့်၍ ...

"ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင်က ဘယ်အလုပ်လုပ်လို့မှလည်း သူ့ အပြောအဆိုနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလေ .. ခုလည်း တစ်ခုခု ရင်းနှီးပါလား ဆိုပြီး အပုံလိုက် လာချပေးနေတာတောင် ဒီလောက် မလိုပါဘူး .. နည်းနည်းယ ထားခဲ့ လုပ်နေတာ .."

ဒေါ်တရုတ်မ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲကြီးနှင့် နားထောင်နေခဲ့လျက် ...
"ဘာလဲ .. သူတို့က ရည်းစားတွေလား .."
ဟင်!...

သုံးယောက်စလုံး ဟင် .. ခနဲ ဖြစ်ကာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြ
၏။ စောရန် က ချက်ချင်းပဲ ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် .. ကြိုက်နေကြတာ ကြာလှပြီ .."
"အေးပေါ့ .. ဒီအိမ်တစ်လုံးဖိုးတောင် ကုန်ပြီဆိုတော့ .."

ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ အဆင်း ကိုပဲ အထင်မြင်
သေးသလို ပြန်ကြည့်၍ ...

"မဆိုးပါဘူး .. ရုပ်လေးကလည်း မက်လောက်စရာကိုး .. ကဲ..
ကဲ.. ငါ လာတိုင်းလည်း တစ်ခါမှ စကားကောင်းပြောဖြစ်တာ မရှိဘူး။
နောက်လတွေဆို ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ ငါတို့ ဘာမှ တာဝန်မယူ
တော့ဘူး နော် .."

"ချက်ချင်းကြီးပါလား .."

"ဟုတ်တယ်လေ .. မင်းတောင် ပိုင်တော့တာမှ မဟုတ်တာ ..
နောက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်မယ့်သူက ယူလိမ့်မပေါ့ .. ကြည့်ရှုစောင့်မိဖော် မရဘူး
ဖြစ်မှာနီးလို့ ကြိုပြောထားတာ .. သွားမယ် .."

ဒေါ်တရုတ်မ ဆင်းထွက်သွားသည်နှင့် ခွေးဟိန်းသံကြီး ထွက်
လာသည်။ ရန်သူ က ဆံပင့်တွေသပ်ရင်း တဖားဖား ရယ်နေ၏။
"မင်းက ဘာရယ်တာလဲ .."

"ရယ်စရာမို့လို့လေ .. မင်း မတွေ့ဘူးလား .. သားလေး ဖြစ်
သွားလိုက် .. ကောင် ဖြစ်သွားလိုက် .. တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ခုနစ်တွေ
က သွားတာ .."

"ဒါကြောင့်လား .. မသိပါဘူး .. အဆင်း နဲ့ ရည်းစားတွေလို့
ပြောလိုက်တာကိုမျှား သဘောကျနေတာလားလို့ .."

ရယ်နေသည့် ရန်သူ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဆင်း
ကိုယ်တိုင် ကယောင်ကတမ်းနှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိကာ ...

"ပြန်တော့မယ် .."

"ဟာ!... ဆောရီးပါ .. ဒီကောင်ကို သက်သက် စတာ .."

အဆင်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ မျက်နှာလေး တွင်တွင်ငုံထား
ကာ ...

"အဆင်း ကို လိုက်ပို့ပေးပါ .."

"ဈေးက ချည်ထားတာပဲ .."

"ဟင့်အင်း .. အဆင်း မသွားရဲဘူး .."

"လိုက်ပို့လိုက်ပါကွာ .. ခုလေးတင် အကိုက်ခံထားရတာ သွေး
တောင်မတိတ်သေးဘူး .. ကြောက်နေမှာပေါ့ .."

ရန်သူ က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

"ကားမပါဘူးလား .."

"မပါဘူး .. ဒီအိမ်ကိုကို တိုက်မိပြီးတည်းက မမောင်းရဲတော့
တာ .."

ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်စီးကြတော့ အဆင်း က ငုတ်တုတ်လေး လှိုင့်
ချလိုက်ပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်မထသဖြင့် ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"ဖိနပ်ကြီးသိုင်းတွေနဲ့ အနာနဲ့ မလွတ်လို့ .."

သူ ခဏကြည့်နေပြီးမှ သူမရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ...
"ဘယ်မှာလဲ .."

အဆင်း: က ပတ်တီးနဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့နည်းနည်း ထုတ်ပြန်။ ထိုစဉ် မျက်လုံးက အိမ်အောက်မှာ ကြိုးချည်ထားသည့် ခွေးကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို ငုံ့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့၏။
ခွေးကလည်း အပေါ်ကို မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ကြည့်နေ သဖြင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် ...

"ပူး .."
"အမလေး!..."

ကြောက်နေသည့်စိတ်ကြောင့် ခွေးဟောင်သံက လူကို ခုန်ဆွဲလိုက် ပြီပဲ ထင်လိုက်မိကာ .. ခြေတစ်လှမ်းစာ အတက်အဆင်းပေါ်ကနေ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် ရန်သူ့ လည်ပင်းကို တအား ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ နဂိုတည်းက ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်နေတာမို့ အဆင်း ခုန်ဖက် လိုက်တာနှင့် နှစ်ယောက် ဖက်လျက်သား လုံးထွေး လဲလေသည်။
သို့သော် ပက်လက်မှုဖြစ်မီ လက်ထောက်လိုက်သဖြင့် အဖြစ်မဆိုး ခဲ့သော်လည်း ...
"ဟင်!..."

သတိလက်လွတ် ဖက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အဆင်း ချက်ချင်း သတိရ ၏။ လက်က မလွှတ်ရသေးဘဲ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ခွာမိလိုက်လျှင် မျက်နှာချင်း မလွတ်မလပ် ပွတ်တိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်းက ပင့်သက် ရိုက်မထုတ်ရဲတော့သည့် အကွာအဝေး ...

ခွေးက အောက်ကနေ အဆင်း ကို လှမ်းမြင်ပြီး မာန်ဖီနေဆဲဖြစ် ကာ သူမလက်တွေကို ကမန်းတကန်း လွှတ်လိုက်မိပေမယ့် သူ့ဘေး မှာပဲ ပူးကပ် ထိုင်ချမိကာ ...

"ခွေး .. ခွေး အိမ်ပေါ်တက်လာပြီ .."
အသည်းအသန် ကြောက်လန့်နေသည့် သူမအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖင်ထိုင်လဲနေဆဲအဖြစ်ကိုတောင် သတိမရဘဲ ရန်သူ မျက်နှာ ပြုံးလောင်သမ်းနေ၏။

ပြီးတော့ နှာခေါင်းထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်သည့် ကိုယ်သင်းနဲ့ ကြောင့် ဆံပင်တွေ သပ်ရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။
သူ့မှာ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားခဲ့ရပါဘဲ ပို့(စ်)အမျိုးမျိုးနဲ့ ဓမ္မ ဖက်မိနေတာ ရယ်တော့ ရယ်စရာ ...

"ကဲ .. ရပြီနော် .. ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ ဖီးလ်တွေ စွတ်တက်မနေနဲ့ .. ဟိုမှာ ခွေးမာန်ဖီနေတာကို လန့်ဖျပ်ပြီး သတိတွေဘာတွေ လစ်သွားနိုင် တယ် .."

အထဲက အော်ပြောသည့် စောရန် အသံ ကြားမှ ဘေးမှာ ပခုံးချင်း ပူးကပ်ထိုင်နေသည့် အဆင်း ကိုယ်လေး ဖျတ်ခနဲ ကွာသွားသည်။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။

"ဖြုန်းခနဲ ချည်ထားတယ်ဆိုတာကို မေ့သွားလို့ .."
ကတုန်ကယင်လေး ပြောပြီး စောရန် အသံ ကြားတဲ့ဆီကိုလည်း လှမ်းကြည့်သေးသည်။ သူမဘာသာလည်း မထ ...။ သူမ ဒီလောက်ထိ ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားသင့်လျက် နှင့် ဒီဇယားကိုမှ ခင်းခဲ့မိသည်။

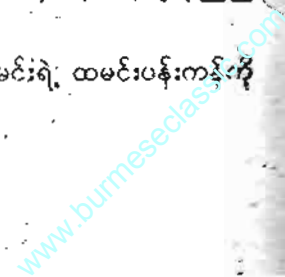
မင်း သေသင့်တယ် ရန်သူ ...။

အခန်း (၁၀)

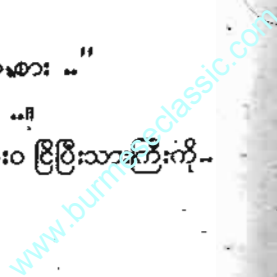
“ငါ မဟုတ်ဘူး .. သေသင့်တာက မင်း ..”
ဒေါသမပါသည့် စကားသံကြောင့် စောရန် က မျက်နှာကို သေချာ
လိုက်ငုံကြည့်ကာ ...
“ငါ့ကို တကယ် သေစေချင်တာတော့ ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး ..”
“ဘာ!...”
“မင်းအတွက် ငါက ဇာတ်ပို့ကောင်း နော် ..”
“သေလိုက်ပါလား ..”
“အဲမာ ..”
“သူက တကယ် ကြောက်လန့်နေတာ ..”
“သိတယ်လေ .. အဆင်း ပုံစံလေးက တမင် မာယာများနေတာ
လို့ ပြောရက်စရာကို မရှိတာ ..၊ ပြီးတော့ မင်းလိုကောင်ကို ရမယ်ရှာပြီး
ဖက်ရလောက်အောင် .. ဟွန်း ..”

နှာခေါင်းရှုံ့ပွပွနဲ့ မဲ့တော့ ရန်သူ က မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...
“အကြောင်းရှာတယ်ဆိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး .. ငါ သဘောကု
နိုင်တဲ့ မိန်းမက ဒီလို ထုံထိုင်း နဲ့အနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ..”
“ဟ .. မင်းလိုကောင် .. မင်းလောက်လည်တဲ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရင်
သွားပြီပေါ့ ..”
“ဘာသွားတာလဲ ..”
“ရင်ခုန်ချိန် ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. တချိန်ချိန် ထသတ်ပြီး ဆေးဖိုး
နဲ့ မွဲမှာ ..၊ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲတွေချည်း ဖြစ်နေကြမှာလေ ..”
“ရန်ဖြစ်မှ ပိုချစ်တာ...”
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခံချင်အောင်
ပြောနေမှတော့ ပိုချစ်လာစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး .. ချစ်မယ်ကြံတိုင်း
မခံချင်စရာတွေ ပြောမိလိုက် ..”
“အေး .. မင်းကုမပဲ ခံချင်ဖွယ်လေးတွေ ရွေးပြော .. ငါကတော့
ဒီတိုင်းပဲ .. မဟုတ်အောင် ပြောလာရင် မဟုတ်ရာ မဟုတ်ကြောင်းပဲ ..
သူ ဒင်ရင် ကိုယ် ဒေါင်ရမှ ..”
“ပြောပေါ့ .. တွေ့မှ မတွေ့သေးတာ ..”
“တွေ့ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ..”
“အင်း .. အင်း .. လူရှိန်ဟာပေါ့ ..”
“ခွေးကောင် .. မရမက အနိုင်ပိုင်း ပြောနေ ..”
ထမင်းပန်းကန်ကိုင်ပြီး စားပွဲမှာ ထိုင်ကာမှ ပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်
၍ ...
“အနိုင်ပိုင်းပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကို
ကြည့်တာနဲ့ သိပါတယ် ..”
“ဘာဆိုလဲ ..”

“ဟင်းထဲမှာ အလွယ်ကူဆုံး ဘဲဥချဉ်ဟင်း ရေလုံပြုတ်နဲ့ပဲ ..”
 “မင်းအတွက်ပါ ကျွေးနေရတာ .. ဘာတွေ ထပ်ချက်ရဦးမှာလဲ”
 “အခု ငါက ချေးငှားပြီး ကပ်စားနေတာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ..
 ငါ့ဝင်ငွေနဲ့ ငါ ..”
 “အဲဒါ ရအောင် ငါ ဖန်တီးခဲ့တာ .. အပိုတွေ မပြောနဲ့ ..”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါ့ကို အသားလေး ငါးလေးတော့ တစ်ခါ
 တလေ သဒ္ဓါစိတ်လေး ယိုဖိတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ ..”
 “တစ်ခါတလေမှကို မယိုဖိတ်တာ မင်းကံပဲ ..”
 စောရန် ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းထထည့်ပြီး ဟင်းဆမ်းခဲရင်း ...
 “ဘဲဥချက်တာ ထားပါ .. ငါးပိလေး အတို့အမြှုပ်လေး ပါရင်
 ဟုတ်တုတ်ထုတ် ..”
 “ဟား!...”
 စားနေသည့်စွန်းကို အသံမြည်အောင် ချပစ်လိုက်ပြီး ရန်သူ စိတ်
 မရှည်စွာ မော့လာ၏။
 “ထမင်း ကောင်းကောင်း မစားရဘူး .. မင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်
 နေတာ ပြီးဦးမှာလား ..”
 “မဟုတ်ဘူးလေ ..”
 “ဟုတ်တယ် .. အဲဒါတွေ စားချင်ရင် မင်း မိန်းမယူလိုက် ..
 သူ့ကိုဆိုရင် ငါ အလကား ကျွေးထားမယ် ..”
 “ဘာကွ!...”
 “ငါတို့ စားသောက်ဖို့ ချက်ခိုင်းမယ်လေ.. အဝတ်လျှော် .. ကြမ်း
 တိုက် .. ဈေးသွား .. ရေဆွဲ ..”
 “တော်ပြီလား ..”
 “ပြောပြတာ ..”

“ဪ .. ဪ ..”
 “ငါ့အိမ် ငါ့ခြံလေးကို ဒီတိုင်း အလုံးအရပ် မလျော့အောင် ..
 ငါလည်း တေလေကြမ်းပိုးလို နေလို့ရအောင် ဒီလိုပဲ တန်ရာတန်ရာ
 စားရတာ ..”
 “အေးပါ .. ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ခုတော့ ငါတို့ အများကြီး
 ရထားတာပဲ ဥစ္စာ ..”
 “ဘာ ရတာလဲ .. အဲဒီပိုက်ဆံတွေ မျိုချဖို့ကို ကြိုးစားရဦးမှာ..”
 “ဘယ်လို!...”
 “လူမိုက်လုပ်စားခဲ့တဲ့ထဲမှာ အဲဒါမျိုး မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး .. စားရမှာ
 စိတ်မသန့်လို့ ..”
 “မင်း စလုပ်တုန်းကတော့ ဒေါစကားဝါ နဲ့ မဆက်ချင်တော့
 လို့ .. ရေလိုတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ ..”
 စောရန် ဘာကို ပြောချင်တာမှန်း သူ သိသည်။ သူလည်း ဒီတိုင်း
 ပဲ ဖြစ်နေတာမို့ ရှင်းမပြနိုင်ပါ ...။
 လုပ်ခဲ့တုန်းက မတူနဲ့မရွံ့ လုပ်ခဲ့သည် ... အားလုံးက ပေါ့ပေါ့ပါး
 ပါး ...။
 ဒါပေမယ့် အခု မပေါ့မပါးကြီး ခံစားလာရတာ စိတ်မလုံဖြစ်
 လာခဲ့ခြင်းလား မဆိုနိုင် ...။
 “အဲဒီလောက် တုံးတာ .. အ'တာကို ကြည့်မရဘူးဆိုပြီးတော့
 အဆင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လုံးဝ အဖြူထည်အကိုင်း ပုံပေးသွားတာ
 တို့ ဟတ်(တ်)ထိနေပြီမို့လား ..”
 “ဟေ့ကောင် .. စကားမရှည်နဲ့ .. စားမှာစား ..”
 သူ့စကားကို စောရန် က နားမထောင်ပါ ...။
 “နေပါဦး .. မင်း အကွက်ရွှေထားတာ လုံးဝ ငြိပြီးသားကြီးကို..”

ဘာဖြစ်လို့ ပြီးပြီဆိုပြီး လျှော်ပစ်လိုက်တာလဲ .. အဆင်း မှာ နောက်ခံ ဘက်(ခံ)ရောင်း(နှံ)လည်း ဘာမှ မရှိဘူး ..

“မရှိဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလဲ ..”

“ရှိရှိလေ .. သူက လူကြီးတွေ မသိအောင် လုပ်ထားလို့ သူ့ ဘာသာ ကြိတ်ဖြေရှင်းနေတာ .. ပိုတောင် လွယ်သေးတယ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ညစ်ပတ်တာ ဘယ်လိုနေလဲလို့ ပတ်ကြည့်တာ.. လူယုတ်မာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး .. အမေ ပေးခဲ့တဲ့ လူကောင်းစိတ် လေးတော့ နည်းနည်း ချန်ထားရဦးမယ် ..”

“ဒါဆို မင်းက ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ပေးဦးမလို့လား ..”

“မပေးပါဘူး .. ငါက လုပ်ပြီးရင် နောင်တရတတ်တာ ဝါသနာ မပါဘူး .. ဒီတိုင်း ရှေ့ဆက်သင့် မဆက်သင့်ပဲ စဉ်းစားတာ .. ကိုယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရပေမယ့် မိဘမျက်နှာကိုတော့ အိုးမဲမသုတ်ဘူး ..”

ဒါကျတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင် .. လူတော်လူကောင်း မဟုတ်ပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ရန်သူ့ ကို လူရမ်းကား ကလေးကချေလေးလို့ ဘယ်သူပါးစပ်မှာမှ ပုဒ်မတတ်ခဲ့တာမျိုး မရှိ..။

ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ မဟုတ်သော်လည်း သူ့မတ်သတ်နဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ဖြစ်၏။

ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းနေတာကိုလည်း အကူအညီတောင်းဖို့ နေနေ သာသာ ရှိတယ်လို့လည်း မထင်..။ ဂရုလည်း မစိုက်..။

ပိုက်ဆံရဖို့ကို ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ် လှုပ်ရှားတတ်ပေမယ့် ရလာတာကို ခြစ်ကုတ်ထားသည်။

မရှိရင် ဝိုက်နေ့ခက်နေခဲ့တာမျိုး ရှိပေမယ့် သူ့ပုံစံက ဘယ်တော့မှ နှမ်းပက်နေတယ်လို့ မရှိ ..။

ဒေါ်တရုတ်မ တို့ အုပ်စုတွေ ဒီခြံကျယ်နဲ့ အိမ်ကြီး ခပ်ယိုင်ယိုင်ကို

မက်မောနေကြတာကလည်း အိမ်က ယိုင်ချင်နေပေမယ့် ကြီးလည်း ကြီးသည် ..။ ပြီးတော့ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးအတိုင်း ရှိနေ သေး၏။

ထိုပြင် အတွင်းပရိဘောဂတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေသေးတာ မိဘ တွေ ရှိနေစဉ်ကအတိုင်း ဘာမှ ပျက်စီး ပျောက်ရှုခဲ့တာ မရှိ ..။

ရန်သူ က ထိုမာနလေးတော့ ရှိတဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင်းပစ္စည်းဆိုလျှင် ကြီးကြီးသေးသေး ရောင်းချ ပေါင်နံ့ဖိုကို စကားထဲမှာလည်း ထည့်ပြောတာ မကြားခဲ့သလို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိခဲ့ပေ ..။

သူ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံသမျှကို ဆွေမျိုးစုတွေ သည်းခံနေခဲ့တာ က ဤကဲ့သို့သော အထင်သေးလို့ မရသည့် သူ့ရဲ့အကျင့်ကောင်းလေး တွေ ရှိနေသေးလို့ ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ဘာလဲ .. မင်း နယ်ကို ပြန်ချင်လို့လား ..။ ပြန်ချင်ရင် ငါ လမ်းစရိတ် ပေးမှာပါ ..”

ထမင်းဝါးနေရင်း ပြောတော့ စောရန် တွေးနေတာတွေ ပြတ် တောက်ကုန်လျက် ...

“အံ့မယ် .. မပြန်ပါဘူး .. မင်းက ငါ့ကို ဘဲဥ ရေလုံပြုတ်လေး တောင် မသထားတော့ဘူးလား ..”

ရန်သူ က ထမင်းစားရင်း ရေသောက်တတ်သည့်အကျင့် ရှိသည် မို့ ရေခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြုံးသည်။

“ဪ .. ဆိတ်ဆိတ်နေတာ .. ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့..”

“မကျွေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. နားငြီးလို့ ..”

“အေးပါ .. ပါးစပ်ပိတ်နေပါ့မယ် .. ဒါပေမယ့် အခု တွစ်ယိုင် တည်းမို့လို့ ပြောစရာရှိတာ ပြောဦးမယ် .. မင်း အဆင်း နဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့

မရှိတော့အောင် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တာတော့ တော်တော်ကို မကောင်းတာ .."

ပြောပြီးတော့ ရန်သူ့ မျက်လုံး သူ့ဆီ ရောက်လာအောင် စောင့်ဆေးသည်။ ပြီးမှ ...

"အဆင်း က နှမြောစရာလေးကွ .. အဆင်းရူပါ ဆိုတဲ့အတိုင်း လှတယ် .. ပြီးတော့ အရမ်းကို ဖြူတယ် .. အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက အကျင့်မကောင်းတဲ့ကောင်မျိုးနဲ့ ငြိမိရင် သွားပြီ .."

"အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ .."

"ငါက မင်းနဲ့ ငြိစေချင်တာ .."

နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် အကြည့်တစ်ချက်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဖြစ်နေသဖြင့် ...

"စိတ်ကူးရှိခဲ့တာကို ပြောတာပါ .. မင်းတို့ကလည်း ခဏလေး.. ခဏလေးပဲ တွေ့ဖြစ်ပေမယ့် ခဏဆိုသလောက်ပဲ အဟဲ .."

"ဘာ အဟဲ တာလဲ .."

"မင်းရဲ့ ဒိုင်ယလော့(ဂ်)လေ .. ပြောပြတာ .."

တစ်ဖက်သားကို ခံရခက်စေသည့် စကားလုံးမျိုး ပြောလိုက်ပြီဆို ပြောပြတာ .. ဆိုသည့် မထိတထိအပြောနှင့် ပိတ်ပစ်တတ်သည့် ရန်သူရဲ့ စကားအထာကို သူက အကျအန ရွတ်ပြနေသေးသည်။

"ပြောပြတာပါ .."

"ဘာကို ပြောပြတာလဲ ..၊ မင်းပဲ အဲဒါတွေပဲ ရွေးကွက်ပြီး မြင်နေ .."

"အဲမာကွာ .. ဒီလောက် ပူးကပ် ဖက်တွယ်နေကြတာကို .."

မြောပြီး သူ့စကားသူ ဘာကို သဘောပေါက်သွားမှန်း မသိဘဲ ထမင်းစားသည့် လက်ချောင်းတွေကို ပွတ်သပ်ချနေရင်း ...

"အဲဒါတွေ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာ အဆင်း မှာရော တစ်နေရာရာမှာ ထိမသွားနိုင်ဘူးလား .."

"ဘာ ထိတာလဲ .."

"ဒီမှာလေ ကွာ .."

စောရန် က ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံကို ပုတ်ပြု၍ ...

"ဒါမျိုးက အဖြူထည်လေးတွေဆို ပိုပြီး ထိချက် ပြင်းတယ်ကွ.. ဟဲ .. ဟဲ .. ခုလောက်ဆို သူလည်း ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ .."

"ဘာ!..."

"ရင်ခုန်သံ .."

ပြောသမျှ တစ်ခုမှ တည့်တည့်မတ်မတ် ရှင်းလင်းသွားတာ မရှိ..၊ ရန်သူ က ထမင်းလက်စသတ်ပြီး နေရာမှထကာ ...

"ဒီနေ့ မင်းအလှည့် .."

သူတို့ ထမင်းလက်ဆုံစားဖြစ်တိုင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပန်းကန်ဆေးနေကျဖြစ်ရာ ...

"ဟာ!... ဟေ့ .. သောကြာနေ့တုန်းက ငါ ဆေးခဲ့ရတာ .."

"ငါ ဆေးရမယ့် ကြားရက်က ကျော်ခဲ့ပြီလေ .."

"ဘာဖြစ်လဲ .. မင်းနဲ့ ငါ နေ့တိုင်း လက်ဆုံစားကြတာမှ မဟုတ်တာ ..၊ သွားချင်ရာ သွားကြ .. ပြန်ချင်မှ ပြန်ကြတာ .. မလိုဘူး ..၊ အဲဒီလို ရက်ကျော်တွေတိုင်း ငါချည်းပဲ ဆေးရတာ .."

"အငြင်းပွားမနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. ဒီည ဒင်နာ ကြက်ဆီထမင်း လိုက်ကျွေးမယ် .."

"ဟင်!... ဘာ!..."

စောရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားကြားမှားသွားသလား ထင်မိကာ ...

"တကယ်နော် .. မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် ပြောလိုက်တာ .."

ရန်သူ က ပြုံး၍ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ သွားပွတ်တံကို ရေဖလားထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ရက်ကျော်တွေရှိတိုင်း ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော် .. တစ်ခါကျွေး ထားရင် မင်းဘက်က သိတတ်ရမှာ အော(လ်) စေ(စ်) တိုင်း(မ်) ..”

စောရန် ဘဲဥ လက်ကျန်ကို ပါးစပ်ထဲ အကုန်ထည့်ပစ်ရင်း မဲ့သွား ကာ ...

မောင်မင်းကြီးသား ဒို့ထက်မက တိုင်းနိုင် ထွာနိုင်ပါစေ .. ကပ်နိုင် စီးနိုင်ပါစေ ...။

အခန်း (၁၁)

“မမကို မမကြီး ခေါ်နေတယ် ..”

အဆင်း သီချင်းနားထောင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်လော ကြီးတော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ များသဖြင့် ညဘက် ပြုစုပေးနေရင်းနဲ့တောင် စကား သိပ်မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ ...။

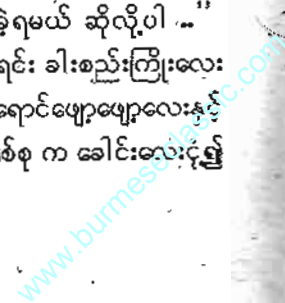
ဒေါ်လေးတို့လင်မယားတွေ ကိုကြီးဝင်းထွန်း ကို ပြန်ခေါ်ဖို့အရေး အတွက် ပျာယာခတ်နေကြတာတွေ ဒီနေ့ အောင်မြင်သွားပြီလား ...။ နားကျစ်ကိုဖြုတ်ရင်း လှုပ်ရှားမှုတွေက နူးကွေး လေးလံနေ၏။ ပြီးတော့ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ် မြည်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လေး ဘာပြောမှာလဲ ...။

“မမ ..”

“ဟင် .. လာပြီ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ .. မမကြီးက စောင့်ခေါ်ခဲ့ရမယ် ဆိုလို့ပါ ...”

အဆင်း ဂါဝန်ကို ပြေပြစ်အောင် ဆန့်ချရင်း ခါးစည်းကြိုးလေး တို့ ခေါက်တုံ့လေး ပတ်ချည်လိုက်သည်။ ခိုပြာရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနှင့် အဆင်း မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချစ်စရာ က ခေါင်းလေးငုံ၍ ထွက်သွား၏။

ဒေါ်မျိုးရီ ရဲ့ အကြည့်တွေကတော့ သူမ မျက်စိရှေ့ကို အဆင်း
ရောက်လာပြီဆိုတည်းက မျက်မှောင်မကုတ် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူမ
ရဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် ကောက်ကွေ့ကြောင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း
လုံးဝ ကင်းလျက် ...

“ထိုင် ..”

သံပြတ်နှင့် ဆို၍ ...

“နင့်ကို ပြောစရာ ရှိတယ် ..”

မျက်ဝန်းတို့သည် ခံစားချက်မဲ့သော လူသေလို အေးစက်ခြင်းတို့
ဖြင့် ...

“ငါ ပြောစရာရှိတာကို မပြောခင် မေးစရာ ရှိသေးတယ် .. နင်
ဟိုရက်ပိုင်းက အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာ သုံးခေါက်..
ငါ ကားတွေကို လစ်ရင် လစ်သလို ခိုးမောင်းတာ မပါဘဲနဲ့ ပြောတာ..
ဒီပြင် ငါ မသိလိုက်တဲ့ အခေါက်တွေလည်း ရှိနိုင်တယ် .. ဘယ်သွားနေ
တာလဲ .. ပြော ..”

“ဟင်!...”

“တစ်ယောက်တည်း သွားလာရုံနေတာ ထားလိုက်ပါတော့ ..
ကြီးတော်လုပ်သူက မြှောက်ပေးနေတာပဲ .. ဒါပေမယ့် မရိုးသားတဲ့
ခြေလှမ်းတွေဆိုတာ ငါ သိတယ် .. ဘာထွက်ထွက်လုပ်တာလဲ ..”

ဖြေလိုက်စမ်း အဆင်း ... နင် ညာလည်း ညာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး-
ဒီမျက်လုံးတွေ ရှေ့မှာ နင် ညာလည်း ပီရိမှာ မဟုတ်ဘူး .. မညာနဲ့ -
နင် လုပ်သမျှ သူတို့တွေ သိနေကြတယ် ...

“အဆင်း .. အဆင်း ကားနဲ့ တိုက်မိတဲ့ လူနာအတွက် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ရဲ့ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတွေ စူးစူးရဲရဲ ထဖြစ်ကာ

ဆတ်ခနဲ ရှေ့တိုးလာသည့် မျက်နှာကြီးကြောင့် အဆင်း ကိုယ်လေး
တုန်သွား၏။

“ကားနဲ့ တိုက်မိတယ် ဟုတ်လား .. ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ အဲဒီ
လူနာက ဘယ်ကလဲ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် .. အခု .. အခု အားလုံး ပြီး
သွားပါပြီ ..”

“ပြီးသွားပြီ ..၊ ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်
လိုက်သလဲ ..၊ အဲဒီလိုကိစ္စတွေကို ရှင်းတတ်လင်းတတ်နေလောက်
အောင် နင်က ဘယ်တုန်းက ရင့်ကျက်မှုတွေ ရသွားတာလဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ဒေါသထွက်နေတာတွေက မပုံးနိုင် မဖိနိုင် ...။

“ဒီလောက်ထိ ခြံကျော်ခွင့် မပေးဘဲ မွေးမြူထားတာတောင် နင်
ဒီလိုအတတ်တွေ ကျွမ်းကျင်နေတယ် .. အဲဒါ ငါ သိတယ် ..”

“အသိသာကြီးပဲကွာ .. ဒါ ဘယ်သူ့စနက်တွေလဲဆိုတာ ရှင်းနေ
တာပဲ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ရေချိုးပြီးစ မျက်နှာမုန်မုန်နှင့် ဟာဝေယံရှပ်ကို
ဘောင်းဘီရှည်၏အပြင်ထုတ်၍ ဝတ်ထားကာ နုပျိုလတ်ဆတ်မှုတွေ
ကို ဖန်ဆင်းယူထား၏။

သူက အဆင်း ရဲ့နောက်ကနေ ပတ်လျှောက်သွားရင်း အဆင်း
ကို ခပ်ခဲခဲ ငုံ့ကြည့်သွားကာ ပြီးတော့မှ ဒေါ်မျိုးရီ ဘေးမှာ သွားထိုင်၏။

“ဟဲ့.. မေးနေတာ ပြောစမ်း.. ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ”

“မင်းကလည်း မေးနေတော့ရော သူ့ ဖြေချင်သလောက်ပဲ ဖြေဖြေ
ပေါ့ကွ .. အဲဒီလူနာ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာပဲ မေးလိုက် ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က အဆင်း တို့ တူဝရီးရဲ့ကိစ္စတွေဆို ဝင်မပါချင်သလို
လို .. မပြောချင်သလိုလို ရပ်သေကြီးနဲ့ နေတတ်ပေမယ့် ဝင်ပါလာပြီ

ဆိုရင်လည်း မျှမျှတတ ခန့်ညားခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိ ...။

"အဲဒီလို မိန်းမလို မိန်းမရ စိတ်ဓာတ်တွေက ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ" လို့ ကြီးတော် မကြာခဏ ညည်းညူခဲ့ဖူး၏။

ဒေါ်မျိုးရီ ကတော့ ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းညိုလေးတွေကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နားလည်ပြီးသားပါ ...။

အစတည်းက နားလည်နေခဲ့တာကလည်း အဆင်း ဘယ်တော့မှ ဓညာတတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာပင် ...။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် မေးရဲသည်။ ပြန်ဖြေသမျှဟာ အမှန်တွေပဲဆိုတာကိုလည်း ယုံ၏။

"တိုက်မိခဲ့တာ ယောက်ျားလား .. မိန်းမလား .. ဘယ်ကလူလဲ ...။"

ဒဏ်ရာ ဘယ်လောက် ပြင်းသွားသလဲ ..."

အဆင်း ကြောက်နေပြီမို့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်လာခဲ့ပေမယ့် ဖြေသံက ထွက်မလာ ...။

"ယောက်ျားလား .. မိန်းမလားလို့ မေးနေတယ်လေ ..."

"ယောက် .. ယောက်ျား .."

"ဘယ်ကလဲ ..."

"ပျဉ်ထောင်အိမ်နဲ့ ..."

"အိမ်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ဘယ်ကလဲလို့ မေးတာ ..."

"အဆင်း မပြောတတ်ဘူး ..."

"ဘာ! ..."

"အဆင်း တကယ် မသိလို့ပါ ..."

သူတို့ခေါ်သွားလို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ စီးရသည့် လိုင်းကားနံပါတ်နဲ့ သူမ ဆင်းရသည့် မှတ်တိုင်နာမည် .. သိနေခဲ့တာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီးတာနှင့် ဆိုက်ကားစီးလာလို့ ရသည်ဆိုသောခရီးကို သူမခြေထောက်နဲ့ပဲ လျှောက်သွားခဲ့တာ ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော် ရှိ၏။

ဆိုက်ကားငှားမလို့ ကြံခဲ့ဖူးသော်လည်း အုပ်စုဖွဲ့နေကြသည် ယောက်ျားတွေနားကို သူမ မသွားရဲပေ ...။ ထိုသို့သော မသိခြင်းများကြောင့် နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျကို သူမ မသိ ...။

"ဘာကို မသိတာလဲ အဆင်း .. နင် သွားလာနေတဲ့ နေရာကို မသိဘူးဆိုတာ ..."

"ကဲ .. မင်းက ဘာကို သိချင်တာလဲ ရီ .. သူ့ပြဿနာကို စိတ်ပူတာလား ...။ တစ်က ပြန်စပြီး မင်း သွားရှင်းပေးမလို့လား ..."

"မဟုတ်ဘူးလေ ကိုစိုး .. ဒီလိုပြဿနာတွေမှာ ငွေကုန်ကြေးကျ မခံနိုင်ဘဲ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး ...။ ဖြစ်တာက ယောက်ျားနဲ့တဲ့ .. သူ့လိုပုံစံမျိုးကို ဘယ်လိုလူက ကရုဏာသက်ပြီး ကျေအေးလိုက်မှာလဲ .. ဘယ်လောက်တောင် အကုန်ခံလိုက်သလဲဆိုတာ ရီ သိရမှ ဖြစ်မယ် ..."

"လူတိုင်းပဲ .. လိမ်ကောက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ရီ ရယ် ..."

အထဲကနေ ဝှီးလဲချဲနဲ့ ထွက်လာသည့် ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်နှာက နေမကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိသာစွာ နှမ်းလျနေလျက် ...

"ဘာမှလည်း သိပ်မထိခိုက်မိလို့ နေမှာပေါ့ .. ပိုက်ဆံ နှစ်သိန်းပေးလိုက်တယ် .. ဆေးခန်းသွား ဘာညှာလေးတွေ ကိုယ်ပဲ အကုန်အကျခံပေးလိုက်တော့ ကျေနပ်သွားပါတယ် .. အခု အားလုံး ပြီးသွားပြီ ..."

ဒေါ်မျိုးရီ က နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်နဲ့ နှာခေါင်းပါ တွန့်သွားအောင် မဲ့ပစ်၏။ အဆင်း ကို ရိုက်စစ်ဖို့မလိုဘဲ အမှန်တွေ ထွက်လာမှာကို သိသည်။ မမမျိုး ဝင်လာတည်းက အလိမ်အညှာတွေပဲဆိုတာကို ပိုပြီး နားလည်နေခဲ့လျက် ...

"ဟုတ်လား မမမျိုး နေမကောင်းဘဲ တော်တော်ကို စိုးရိမ်ပြီး လူးလဲထလာတာပဲ ..."

ဒေါ်မျိုးသီရိ ခွန်းတုံ့ မပြန်ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ဝန်းတို့သည် ခွန်အားခဲနေခဲ့ပြီ။ ...

“အိမ်မှာက လူစုံခဲတယ်လေ ...၊ လူစုံတဲ့အချိန်မှာ အဆင်း ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ အကြောင်းတစ်ခုခုလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ .. လူးလဲ ထလာတာ မဟုတ်ဘူး .. ဆေးလိမ်းပြီး အနှိပ်ခဲနေတာ ..”

“ရှင်ပြမနေပါနဲ့.. ရီ တစ်ခုခုပြောရင် မမမျိုး ဘက်က အကြောင်း ပြချက်တွေက အမြဲ အဆင်သင့် ရှိနေတာပဲဟာ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ကိုယ့်အစ်မကို သူစိမ်းက ဝင်ပြော ဝင်ဆိုနဲ့ မလေး စားမှာကိုလည်း မထိန်းသိမ်းဘဲ သူမမျက်နှာမှာ မောဟများကြောင့် ကောက်ကျွေခြင်းတွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့၏။

“တော်ပါပြီ .. အားလုံးကို ထားလိုက်တော့မှာပါ .. မမမျိုး ရောက် လာကာမှတော့ ကြားရမယ့်အဖြေတွေကိုလည်း ရီ စိတ်မဝင်စားတော့ ဘူး .. အခု သူ့ကို ခေါ်လိုက်တာ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောမလို့ ..”

“လက်ထပ်ဖို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ လိုသေးပေမယ့် မောင်ဝင်းထွန်း နဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်လေး လုပ်ထားချင်တယ် ..”

“ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ လောနေတာလဲ ရီ ..၊ အဆင်း ကလည်း ဘာကိုမှ အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး .. နင် အထင်လွဲနေတဲ့ ငါကလည်း ဒုက္ခိတပါ ..”

“အမလေး .. ဒုက္ခိတက ပိုတောင် မြေလှမ်းကျနိုင်သေးတာ အခု လက်တွေ့ပဲလေ ..”

ပြောပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ငြိမ်သက်နေအောင် ငေးကြည့်နေ သည့် အဆင်း ကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“လိုနေတဲ့ လပိုင်းလေးအတွင်းမှာ မြေမထိမင်းသမီးကို မြေလျှိုး

မိုးပျံနိုင်အောင် ပြဒါးရှင်လုံးတွေ ဘာတွေများ ဖန်ဆင်းပေးဦးမလား မသိဘူး ..”

“လိုရင်းကို ပြောလိုက်စမ်းကွာ .. မင်းတို့ ညီအစ်မ တွေလိုက် ကြရင် အလကား အရည်မရ အဖတ်မရတွေ ပြောဖို့ပဲ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ စကားကြောင့် ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်ဝန်းတွေမှာ နာကျင် ရိပ်တို့ စွန်းထင်းသွား၏။ ရီ နဲ့ သူမ အသက်ကွာသလောက် ဦးစိုးဝဏ္ဏ နဲ့လည်း ကွာတာပဲ ဖြစ်သည်။

‘မင်းတို့ ညီအစ်မ’လို့ ပြောလိုက်သော လေးစားသမှုမပါသည့် စကားဟာ ကိုယ့်ဘဝက ဒုက္ခိတမို့ ပို၍ နာကြည်းစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ရီ တို့က မောင်ဝင်းထွန်း ကို မှာလိုက်ပြီးပြီ ..”

“သူက ဘယ်မှာမှန်း သိလို့လား ..”

“အမေရီကမှာလေ ..”

“အခု ဘာလုပ်နေတာတဲ့လဲ ..”

“နေပါဦး .. မမမျိုး မေးနေပုံက ကျွန်တော့်တူကို အထင်မြင်သေး နေသလိုပဲ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဝင်ပါလာအောင် ဒီစကား တမင် စလိုက်တာမို့ ဒေါ်မျိုး သီရိ က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်၍ ...

“မင်းရဲ့တူကို အထင်သေးဖို့ ကြီးဖို့တွေ ငါ တစ်ခါမှ ခေါင်းထဲ မထည့်ဖူးပါဘူး .. သူတို့သားအမိ ဒီကို စရောက်လာကတည်းက မင်း ဒီမှာရှိနေလို့ အားကိုးတကြီး ရောက်လာခဲ့တာ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်နှာကြီး ညိုခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ပညာရေးတွေကလည်း ကံမကောင်း ကြဘူးလေ .. လူငယ်လေးတွေဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ် ဆို တည်းက သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်နေရတဲ့ဘဝဆိုပြီး အားငယ်စိတ်တွေ

ဖြစ်သွားကြတာလားလို့ ကရုဏာစိတ်တောင် ဖြစ်မိပါသေးတယ် ..”
တင်းတင်းစေ့စေ့သည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့အတွင်းမှာ အံကြိတ်နေ
ပြီဆိုတာ အတပ်သိနေကာ ဒေါ်မျိုးသီရိ က အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်မှု
တို့ဖြင့် စုစည်း၍ ...

“ကလေးဆိုတာကလည်း ဆိုဆုံးမရ ခက်တယ်မို့လား .. သူတို့
ထွက်မသွားကြခင် သူတို့ရဲ့အမေ ဖဲပိုင်ကမထလို့ သားအမိတွေ စကား
တွေ တခြမ်းခြမ်းများနေကတည်းက တစ်နေ့နေ့ ဒီလို ထွက်ခွာမှုတွေ
ရှိလာကြတော့မယ်ဆိုတာ သစ်သစ် ကိုလည်း ငါ သတိပေးဖူးပါတယ်..”

“ဟွန်း ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ရဲ့ မဲပြုံးတွေမှာ ကောက်ကျစ်မှုတွေ ပါလာသည်။
ဒေါ်မျိုးသီရိ ကလည်း တစ်ချက်လေးမှ အမူအရာ မပျက်ပေ .. ကိုယ့်
ညီမလေး အစတည်းက ခပ်ဆိုးဆိုးလေးမို့ အလိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဒါတွေကြောင့် ခုချိန်ထိ အစ်မကြီးမှန်း မသိ .. အစ်မငယ်မှန်း
မသိ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ ခံပြော ခံအော် လုပ်နေသမျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့
သည်။ မပြောတတ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ ..

သင်းတို့အုပ်စု ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းတွေလဲဆိုတာ နှိမ့်ချချင်
တာ မဟုတ်ပေမယ့် ပြောမှကို ဖြစ်မှာမို့ ..

“ခုလည်း သစ်သစ် က အိမ်မကပ်သလောက်ပဲ .. သူ့သားသမီး
တွေဆီ ရောက်ရောက်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဖဲရိုက်နေတာ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ရွဲ့သည်။

“ဖဲချိုး ဖြစ်လာတော့ ပိုပြီး လက်ဆုပ်ပြင်းလာတယ်လေ .. ဟောဒီ
မှာ သူ့ယောက်မကိုယ်တိုင်က အလိုလိုက် အကြိုက်ထုတ်ပေးနေတော့
ပိုင်းကောင်းရင် မိုးလင်းတော့တာပဲ ..”

“ဪ .. ဪ .. မသိလို့ မေးကြည့်တာပါ .. အဆင်း နဲ့
ဝင်းထွန်း ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာက သေချာကြပ်မတ် စီစဉ်ဖို့ လွယ်
ပါ့မလား ရီ ..”

ကိုယ့်ညီမကို လှည့်မေး၍ ဝင်းထွန်း ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အရည်အချင်း
ကောင်းတွေအပေါ် ကိုယ် ထောက်ပြသွားတာကို သတိထားမိရဲ့လားလို့
အကဲခတ်သည်။

အမှန်းအပြိုးတွေသာ အဓိကဖြစ်နေခဲ့ပြီး တစ်ယူသန် ကြီးပမ်းနေ
သည့် ဒေါ်မျိုးရီ ထံမှ မာဆတ်ဆတ် ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းတို့ ရုတ်တရက်
ထွက်မလာခဲ့ပေ ..။ ထိုအခါ ...

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဇနီးသည်ကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ကာ .. ဒေါ်မျိုးသီရိ
နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးယောင်သမ်း၏။

“ပညာရေး စီးပွားရေး တစ်ခုခု ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားတာ မဟုတ်
ဘူးလေ .. သူလည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့ သူ ရှိရင် ရှိနေမှာပေါ့ ..။ ငါတ
အဲဒါကို ပြောတာပါ .. ငါ့တူမနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်လူဟာ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ်
လူကောင်းဖြစ်ဖြစ် နင်တို့လင်မယားက ဒီအိမ်မှာ ဦးစီးဦးဆောင် ဖြစ်
နေကြတာ .. နင်တို့ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ငါ သဘောတူရမှာပါ ..”

“ဒါဆို .. မမျိုး က သဘောမတူတာတော့ အမှန်ပဲပေါ့ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ကပဲ မေးတာမို့ မပြောချင်ပေမယ့် ကြည့်လိုက်ရကား...

“တစ်ခါတလေကျတော့ ပြောမပြဘဲ သိလိုက်တာတွေက ပို
ကောင်းတယ်ကွ ..”

“သိပါတယ် .. အံ့ဩလို့ မေးတာပါ .. မမျိုး က ကြောက်ပါပြီသာ
အော်နေတာ .. လက်နက်ပုန်းပြုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး ..”

“လက်နက်ပုန်း မပြပါဘူး .. ကြောက်ပါပြီလို့လည်း ငါ မအော်
ဘူး .. မာနဆိုတာ ရာသီစာနဲ့ တူတယ် .. ကာလံ ဒေသံ ခွဲခြားထားစေ

တာလေ .. နန်းကျဘုရင်တောင်မှ ကိုယ့်ကျေးကျွန်ကို ပြန်ကြောက်ရတဲ့ ကာလကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ မရဘူး ..။ ငါ အဲဒါတွေကို နားလည်တယ်..။ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး လည်စဉ်းပေးနေတာကို မင်း အထင်လွဲ နေတာ ထင်တယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း ကာလံ ဒေသံတွေနဲ့ စကားမပြောနဲ့ပေါ့ဗျာ .. ကျုပ် တို့က သိုင်းဝိုင်းပြောတာကို မကြိုက်ဘူး ..”

“မင်းအကြိုက် လိုက်ပြောဖို့လည်း ငါ ဆန္ဒမရှိဘူး စိုးဝဏ္ဏ .. ငါ့ညီမ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ .. သူ ဘာလုပ်လုပ် ငါ မတားဆီးနိုင်ရင် ကြည့်ဖြူစွာ ကြည့်နေပေးမယ် .. အဲဒါ ငါ့ညီမမို့လို့ပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ခင်ဗျား ဒုက္ခိတမို့လို့ မာန်လျှော့နေရတယ် ထင် တာ .. ညီမဘက်ကို မျက်နှာလုပ်လိုက် .. ဒီဘက်လှည့်ပြီး အမောက် ထောင်ပြလိုက် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ .. ရိုးနေပြီ ..”

“ရိုးနေပြီဆိုတော့လည်း မင်းနဲ့ ငါ အမေးအဖြေတွေ နည်းတာပေါ့ ကွာ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ က ရဲ့ ဘက်ကို လှည့်လိုက်စဉ် ဖုန်းသံ မြည်လာ၏။ ဦးစိုးဝဏ္ဏ အိတ်ထဲက ဖြစ်ကာ ...

“ဟော .. ပြောရင်းဆိုရင်း ငါ့တူ လူရမ်းကားလေး ဖုန်းဆက်ပြီ” ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ဒေါ်မျိုးသီရိ ကို လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုသည့် အမြင် မျိုး တစ်စက်လေးမှ မရှိခဲ့ဘဲ ဖုန်းကိုင်၍ ဆိုဖာမှာ မှီလိုက်ပြီး ပက်လက် စန့်စန့်ကြီး လုပ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဝင်းထွန်း လား .. အေး .. ငါ သိတာပေါ့ ..”

“... ..”

“မင်းအမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းကောင်းနေမှာပေါ့ကွာ ..”

“... ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ခုမှ သိပ်ဟန်ကျနေတာ .. ငါလည်း မပြောတော့ဘူးဟေ့ .. ငါ့ညီမ မုဆိုးမ လေးမို့လို့ အလိုလိုက်ထားတာ ..”

ပြောနေရင်း ဒေါ်မျိုးသီရိ ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေတာကို ခပ်ပြုံး ပြုံးမျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အဆင်း ဆီ အကြည့် ရောက်၏။

“ဘာရယ် .. ဪ .. မင်းက အဲဒီမှာတောင် ဖဲချည်း လှိုမိုရိုက်နေ တာလား .. ဒါနဲ့ ဆန်းဒေးတုန်းက ဖုန်းဆက်တော့ ဆောလုံးပွဲ ရှုံးတာ ဆို ..။ အေး .. ချကွာ .. မင်းတို့သားအမိမှ မဖြုန်းရင် ဘယ်သူ ဖြုန်း မှာလဲ..။ ဟွန်း .. ငါ့မှာ သုံးစေ ဖြုန်းစေဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးစရာ သား သမီးမှ မရှိဘဲ ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီလမကုန်ခင် အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ ..”

“... ..”

“အေးလေ .. ဘာဖြစ်တာ မှတ်လို့ .. လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက် မှတ်ထိုးရုံပဲ ..”

“... ..”

“အမလေး!... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေပြန်ပြီကွာ .. မင်းက မိန်းမယူရုံပဲ .. မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး မင်း ပူစရာ မလိုပါဘူး..။ ဒီမှာ .. မင်းဒေါ်လေး ရဲ့ ရှိရင် ငွေ ရှိတယ် ..”

“တောက်!...”

ဒေါ်မျိုးသီရိ တက်ခေါက်၍ လက်တင်နှစ်ဖက်ကို လက်တွေ့ တုန်နေတဲ့အထိ ဖိဆုပ်ထားသည်။

ဒေါ်မျိုးရီ ကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက်ကြီး ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်နေကြ

သည့် နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ဝင်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့လျက် --

“တိတ်စမ်း စိုးဝဏ္ဏ .. မင်း ..”

“ဗြန်း ..”

ဖိုင်အထပ်ကို ကောက်ယူကာ စားပွဲပေါ်ကိုပဲ ဗြန်းခနဲ ပြန်ပေါက်ချလိုက်ကာ ...

“မင်း .. မင်း ပြောနေတာတွေ ရပ် .. အခု ရပ် ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ဖုန်းကို နားကနေ အသာလေး ခွာ၍ ...

“နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ် သား...”

လို့ တစ်ဖက်ကို နှုတ်ဆက်၍ ...

“ကျွန်တော့်တူသားနဲ့ ပြောနေတာ .. မမျိုး နားမထောင်ချင်ရင် သွားလေ ..”

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့ စိုးဝဏ္ဏ .. အဆင့်အတန်းမရှိ စိတ်ဓာတ်က ကလေးကချေ .. မင်းတူလို ယောက်ျားနဲ့များ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ငါ့သမီးက ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အဖေအဖွားပြီး ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ နေမလောင် မီးမခဲ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါး ..”

“ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားလိုလား .. တောင်မြောက်ဘယ်မှာ မသိပါပြား .. ဘာတဲ့ .. အဲ .. ခွက်လက်ဆွဲကာ တောင်းစားပါပြား...”

“တိတ် .. ခု တိတ်လိုက်စမ်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. သင်ရိုးတွေ ပြောင်းကုန်ပေမယ့် မဟောင်းသေးတဲ့ ကဗျာလေးမို့လို့ပါ ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် အကြိတ်ရင်း ဦးစိုးဝဏ္ဏ ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကြီးတော် .. ကြီးတော် ရယ် .. တော်ပါတော့ ..”

ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အချိန်မို့ အဆင်း စိုးရိမ်လာကာ ဒေါ်မျိုး သီရိ လက်မောင်းကို မရဲတရဲ ကိုင်၍ တောင်းပန်မိသည်။

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ က အဆင်း လက်ကို ဖယ်ချပစ်၍ ...

“များစွာကျွန်ပေါင်း မကောင်းခိုးယူ ယူ၍ပြေးရှောင် ဆိုတာရော.. ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရွတ်လိုက်စမ်းပါ ..”

“ရှိသေးသလား .. မသိတော့ဘူး .. ကျွန်တော်က ဘာလဲ.. ဟို အပိုဒ်လေ .. အဲဒီစာပိုဒ်လေးတော့ မှတ်မိသေးတယ် .. ခွက်လက် ဆွဲကာ တောင်းစားပါပြား နင်သာလူမိုက် ဒုစရိုက်ဟု ရိုက်ပုတ်လိုက် ကြ .. ရွာမှထွက်လေ .. အဲ .. တောမှာ သေ၏။ ကောင်သေ လင်းတ စား၏ သတည်း .. အဲဒါ .. အဲဒါတွေကိုတော့ မှတ်မိတယ် .. ပတ်ဝန်း ကျင်ကတောင် မသနားတဲ့ သူဌေးသား ငမိုက်သားလေ .. ဟဲ .. ဟဲ...”

ထိချက်က ပြင်းသည်။ တစ်ခါတလေမှာ ဖော်ထုတ်ခွင့်မသာတော့ တဲ့အတွက် ခံရခက်ခြင်းက နဲ့မဆွဲအောင် ဖြစ်လာခဲ့လျက် ...

“မင်း မှန်ပါတယ် .. မှန်တယ် စိုးဝဏ္ဏ .. ဒါပေမယ့် ငါတို့ မမှားခဲ့တာလည်း မှ .. မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လိမ်နေတာ...”

ဒေါ်မျိုးသီရိ ခွန်းမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုဖော် မရခဲ့သော

ညီမဖြစ်သူထံ စူးစနဲ အကြည့်တစ်ချက် ရောက်ပြီးမှ ...

“ဒါတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာဟာ ငါ့တူမလေးကို ခုလိုမျိုး မင်း.. မင်း လှောင်ရယ်ခွင့် ရနေခဲ့တာ .. ငါတို့ ညံ့လို့ မဟုတ်ဘူး .. မင်းတို့ကိုယ် တိုင်ပဲ ဖန်တီးခဲ့ကြတာ .. ငါ့သမီးလေးဘဝကို လှောင်ချိဉ်စံ လုပ်ပစ် ခဲ့ ..”

“ဟင်!... ကြီးတော် ..”

“မမမျိုး ..”

“ကြီးတော် .. ဒေါ်လေး လုပ်ပါဦး ..”

ဒေါ်မျိုးသိရီ သည် ဦးလ်ချပေါ်မှာပဲ သတိလစ် မေ့ခြောသွားခဲ့၏။

“ကိုစိုး ရယ် .. ရှင်ကလည်း ..”

“ဘာလဲကွ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. သူ့ဘာသာ ငါ ပြောနေ တာတွေ မှန်လွန်းလို့ ဟတ်(ထ်)ထိသွားတာ .. ဟုတ်တာကိုဆို နာလို ခံခက် အမျက်မထွက်နဲ့”တဲ့ .. မင်းအစ်မ အသက်ကြီးပေမယ့် စာမတတ် သေးပါဘူး .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“မမမျိုး .. မမမျိုး ရေ .. ဟဲ့ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်စမ်း.. အမြန် ဆုံး လာနိုင်မယ့် ဆရာဝန်ကို ခေါ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ အသံတွေတုန်ကာ ငိုသံဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ယောက်ျား ဖြစ်သူကိုတော့ တစ်ခွန်းတလေမှ ပြစ်တင်ဝေဖန်မှု မပြုခဲ့ ..။ မှန်တိုင်းသည် လေဖိအားနည်းရာသို့ ဗဟိုပြုလျက် ..။

အခန်း (၁၂)

“ဒီနေ့ မင်းရဲ့လေပွေ ဘယ်အရပ်ကို ဗဟိုပြုမှာလဲ ..”

“ဘယ်ကိုပြုပြု ပြုချင်တဲ့အရပ်ကို ပြုမယ် ..”

ဒီတိုင်း ဖြေမှာပဲဆိုတာ သိပြီးသားပေမယ့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်မသွားဖို့တော့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ဖို့ မေ့၏။

ရေခွေးပန်းကန်ထဲကို ရေခွေးပူတွေ ထည့်ကျင်းရင်း ပက်ခနဲ နောက်လှည့်ပက်လိုက်တာလည်း ဒေါသမကင်း ..။

“ပြောပြီးသား နော် .. ဒီမနက် ငါက ဘယ်မှ ရွှေ့ဖို့ မရှိဘူး .. မင်းဘာသာ ဘယ်ကိုဗဟိုပြု လိုက်နေမှာပဲ .. နေ့လယ်စာထိ ချီချင် ငန်စပ် အပြည့်အစုံနဲ့ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်မှာ ..”

“မရဘူး .. အခု ဗရေဖက်(စ်)မှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ .. လူကဖက် ရည်တစ်ခွက် .. ဒါပဲ ..”

ပြောပြီးတာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည် အကျနှစ်ခွက် လှမ်းမှာလိုက်သည်။

ရန်သူ လုပ်ပြီဆို သူ ဘာမှ တတ်နိုင်ခဲ့တာ မရှိသော်လည်း ...

“ဟာ .. ဟေ့ .. ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ .. မုန့်ဟင်းခါး ပလိန်းဆိုတာ မရှိဘူး ..”

တတ်နိုင်သမျှတော့ အထွန့်တက်ဖို့ အချိန်မီကြိုးစားကာ ဝိတ်တာ ကို လက်ခုပ်တီး၍ လှမ်းခေါ်ကာ ...

“ဘူးသီးကြော်နဲ့ နော် .. ခုနမှာတဲ့ နှစ်ပွဲ ..”

ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မှာပြီး မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည့် ရန်သူ ကို သွားဖြဲပြရသေးသည်။

ပြောလို့ မရပေ .. ဒီကောင်က ‘မရဘူး .. ငါ ကျွေးမှာ မုန့်ဟင်း ခါးပလိန်း’ လို့ ထပြောချင် ပြောနိုင်တာမို့ ...

“တစ်ရာစီပဲ တိုးတာပါကွာ .. ရုပ်ကြီးကလည်း ..”

တိုးတိုးကပ်ပြောပြီး ချောမောနေရသေးသည်။ အိမ်မှာလည်း ကပ် နေရသည်။ အလုပ်မဲ့ အကိုင်မဲ့ ဖြစ်နေတတ်တာလည်း All time မို့ စောရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သိမ်ငယ်ရကောင်းမှန်း မသိအောင် နှိမ့်ချခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမယ့် ရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် ...၊ မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘယ်လို တည်အောင်ပေါင်းလို့မှ မကောင်း ...။

“ဟော .. ဟိုမှာ ဒကာခံမယ့်သူ လာပြီ ..၊ မင်းကို ရယ်ပြနေရတာ တွေ ပြန်ရုတ်သိမ်းတယ် ..”

သူတို့စားပွဲက မျက်နှာစာမှာမို့ နီးနီးလေးမှာ ရပ်လာသည့်ကားကို မြင်လိုက်တော့ ရန်သူ့ မျက်နှာ ခြေကျသွားသည်။ မပြေလို့လည်း မဖြစ်- စကားဝါ က ကားပေါ်က မဆင်းခင်တည်းက ပြုံးပြလာတာမို့ ...

“အတော်ပဲ.. အိမ်မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်လာခဲ့တာနဲ့ ..၊ ဒီမှာ ဘာတွေရလဲ ဟင် ..”

“အစုံရတယ် မမဝါ ..”

ကွယ်ရာမှာ ဒေါ်စကားဝါ လို့ ခေါ်ပေမယ့် မျက်နှာရှေ့မှာတော့ အန်တီခေါ်လို့ မကောင်း ...၊ ပြီးတော့ သူမ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံနဲ့ မမခေါ်တာပဲ အဆင်ပြေမှာပါ ...။

စောရန် က မိချူးဘွတ်(ခ်)လေးကို စကားဝါ ရှေ့ တွန်းပို့လိုက် တာ ...

“ကျွန်တော်တို့က မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည် မှာထားတာ..၊ ဒီကောင်လေး .. မုန့်ဟင်းခါးပလိန်းလို့ မှာလို့ ဘူးသီးကြော်လေး ထည့် ခွင့်ကို မနည်း ကြိုးစားလိုက်ရတယ် ..”

“စော .. ရန် ..”

“မင်း မဟုတ်လို့လား ..”

“ကဲပါ .. ကြိုက်တာ မှာပါ .. ဒီမှာ ကျွေးမွေးချင်လွန်းလို့ ကမ္ဘာ ပတ် ရှာနေရတာ ..”

“ဗျာ .. ကျွန်တော့်ကိုလား ..”

“ဒီ ချာတိတ်ကိုလေ ..”

စောရန် တမင် သိသိနဲ့ အထွန့်တက်နေတာမို့ ရန်သူ့ မျက်နှာ မျက်နေတာကို မသိသလို နေလိုက်ရကာ ...

“ဟုတ်တယ် မမဝါ .. သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်ရင်တော့ မလွယ် ဘူးပဲ .. သူများ ကျွေးတာကျတော့လည်း မစားဘူး .. သူ့ဟာသူလည်း တပ်စေးနှံတယ် .. အဲဒါ သူပဲလေ ..”

“စောရန် .. မင်းကို ငါ ဆိုင်ထဲက ကန်ထုတ်မိတော့မယ် ..”

ရန်သူ ဒေါသ တကယ်ထွက်နေတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် လျှာထိုးဦးထုပ်အောက်က တွန့်ကုတ်ထားသည့် မျက်
ခုံးတန်းတို့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားဝါ က ကလေးဆိုးလေးလို ချစ်စနိုး
ရယ်လို့မဆုံး ..။

ရန်သူ ပုံစံကလည်း ဒီလို တိုင်းထွာသုံးစွဲတတ်သည့် လူငယ်တစ်
ယောက်လို့ ထင်ချင်စရာ မရှိ ..။

အကျီဝတ်တိုင်း ထင်းနေသည့်အရောင်တွေကိုပဲ ဝတ်တတ်ကာ
လက်ရှည်တွေပဲ အဝတ်များသလောက် ချိုင်းပြတ်ခါးတို ဂျင်းဂျက်ကက်
လေးတွေ ထပ်ဝတ်ထားတတ်တာလည်း ရှိသည်။

အရပ်မြင့်ကာ လူက ပိန်ပိန်ပါးပါးမို့ ဝတ်စားသွားလာသည့်
စတိုင်လ်က ခပ်မိမိ ..။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ရန်သူ ပုံစံက ဘယ်သောအခါမှ ကလေးကချေ
ဆန်ဆန် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတတ်တာ မရှိ ..။

မိဘမဲ့ဖြစ်နေသည့်ပြင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်
လင့်ကစား သူ့ဘဝလေးကို သူ ထိန်းသိမ်း နေထိုင်တတ်သည့် လူငယ်
လေးမို့ စကားဝါ က ရန်သူ ကိုဆို အထင်ကြီး ခင်မင်သည့် မျက်လုံးနဲ့
သာ ကြည့်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် သူမ ဂရုမစိုက်ပါ ..။

ဒီကောင်လေးကို ရင်းနှီးခင်မင်ချင်နေမိတာဟာ ရိုးသားတဲ့စိတ်
လား .. မရိုးသားစွာလား ..။

ဒါလည်း သူမအံ့တွက် အရေးတကြီး တွေးတော ဆင်ခြင်ရမယ့်
ပြဿနာ မဟုတ် ..။

အထင်ကြီးထိုက်လို့ ကြီးသည် ..။ ခင်ချင်စရာမို့ ခင်သည် ..။
သူမ ခံယူထားခဲ့တာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချင်းများမနေကြနဲ့ .. မင်းတို့နှစ်

ယောက်အကြောင်း .. အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့စိတ်ကို တို့လောက် ဘယ်သူ
က နားလည်မှာလဲ မောင်လေးရယ် .. အဲဒါ ရိုးရိုးသားသား နော် ..
မင်းကို တို့ရဲ့ တကယ့်ခင်မင်စိတ်က ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောပြတာ..”

“သိပါတယ် မမဝါ ရယ် .. ကျွန်တော်တို့ချင်း ဒီလိုတွေ စကား
ပလ္လင်ခံနေရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“မင်း သိဖို့ထက် မင်းမင်း ကို ပိုပြီး နားလည်စေချင်တာ ..”
စကားဝါ က သူမကို ဖျူဖျူငှာငှာ မရှိသေးသည့် ရန်သူ ကိုပဲ
ဦးတည်နေ၏။

ရန်သူ မျက်နှာကလည်း စကားဝါ နဲ့ ရောယောင် ပြီးဖြန်းနေသည့်
စောရန် ကို မကျေနပ်နေမိတာတွေတ မပျောက်နိုင် ..။

“မင်းမင်း ရယ် .. ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ဘာပြောပြော .. မင်းနဲ့
တို့က ခုလိုဖြစ်သွားကြဖို့ မရှိတဲ့လူတွေပါ .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မင်းအတွက်လည်း လိုအပ်တာတွေ အကုန်ပြည့်စုံသလို တို့မှာလည်း
အကျိုးဖြစ်ထွန်းတယ် .. ခုဆိုရင် မင်းလည်း အဆင်မပြေတာတွေ ရှိနေ
တယ် ..။ တို့လည်း ..”

“ကျွန်တော့်ကို အဆင်မပြေဘူးလို့ မဝါ ကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်
တာလဲ ..”

“မင်းမှ ခုချိန်ထိ ..”

“ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိ
ခဲ့ပါဘူး .. ရှိရင်လည်း ကျွန်တော်က အလုပ်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်
ကျောက်ချပြီး မလုပ်တတ်ဘူး ..”

“ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ မင်းက .. သူများခိုင်းတာကို မကြိုက်
တတ်တဲ့သူပဲ ..။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိတာကိုလည်း ခေနေ
တယ် ..”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှမရှိတာ .. တခြားလူတွေ အမြင်မတော်နေ တိုင်း ငြည့်ဝလာမှာမှ မဟုတ်တာ .. အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ် တိုယ်တောင် မပူတာ .. မဝါ ကိုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်မနေဖို့ ပြောချင် တယ် ..”

စကားဝါ က တခြားစားပွဲမှာ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ပြောဆို စား သောက်နေတဲ့သူတွေဆီ မျက်လုံးဝေ့၍ နားလည်သည့်အပြုံးကို ဖန်တီး သည်။

လူတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ဘဲ ရန်သူ စကားကို ခံရခက် သွား၍ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

“သိပါတယ် မင်းမင်း ရယ်... ရုတ်တရက်ကြီး ဖုန်းတွေ ပြန်ပေး ပြီး အသွားအလာတွေ ချက်ချင်းဖြတ်တောက်ပစ်တည်းက ဒေါသနစ် တို့ လင်မယား စနောက်ကြတဲ့ စကားတွေကြောင့်ဆိုတာ ..”

“မဝါ .. အခု ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပြန်လုပ်ပေးဖို့ ပြောချင်တာ လား ..”

“ပြောရင် မင်းက စဉ်းစားပေးဖို့ ရှိလား ..”

“မရှိဘူး ..”

“တခြားအလုပ်တစ်ခုတောင် မင်းအတွက် တို့ တွေ့ထားသေး တယ် .. မင်းရဲ့ကာရိုက်တာနဲ့ အလုပ်ကတော့ အဆင်ပြေမယ် ထင်တာ ပဲ ..”

စကားဝါ က သူမစကားကို ရန်သူ တို့ စိတ်ဝင်စားနေပုံ ဖြစ် သွားကာမှ မိချူးကြည့်လိုက် .. ဝိတ်တာကို ခေါ်ပြီး စားစရာတွေမှာ လိုက်နှင့် အေးဆေး လှုပ်ရှားနေသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်း စိတ်ဝင်စားမယ်လို့လည်း ထင်တယ် .. ဝင်စားမှာ မဟုတ် ဘူးလို့လည်း ထင်တယ် .. နောက်တစ်ခုက သူတို့ကလည်း သူတို့

အကြောင်း လိုအပ်တာကို ပြောပြရုံပဲ ရှိသေးတာလေ .. ဒါပေမယ့် မင်းကို ကြုံပြောထားတော့ သူတို့ လူလိုတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းနဲ့ ချိတ်ဆေး လိုက်လို့ ရတာပေါ့ ..”

“ဘာအလုပ်လဲ မဝါ ..”

စောရန် မမျိုသိပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဆန္ဒစောစွာ မေး၏။

“အဲဒါလည်း ခု မသိဘူး .. အရမ်းကို ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုတစ်ခု ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးဆိုတော့ ပြောရခက်တယ် ..၊ တို့ သိနေတာကလည်း တို့က သူဌေးကတော်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကျ .. စိန်ပွဲစား ဖြစ်နေ လို့ .. ပြောရရင်ကွာ ..”

စကားဝါ က ဘာပြောပြော ရန်သူ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်၍ ...

“သူဌေးကတော်မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွာ .. လူချမ်းသာ တချို့ရဲ့ မိသားစုတွင်းမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေထဲက တစ်ခု ပေါ့ .. အဲဒီသားက ဆိုးတယ် ..၊ သူ့သားအတွက် ဘယ်သွားသွား .. ဘယ်လာလာ စိတ်ချချင်တယ် ..၊ ပြောတာကတော့ ဒီလောက်ပဲ .. သူ့သားလေးအတွက် ..”

“ကျွန်တော့်ကို သက်တော်စောင့် လုပ်ပေးမလားလို့ မေးတာ လား ..”

“မင်းက သုဘောပေါက် လွယ်သားပဲ .. ဒါပေမယ့် တို့တွေကတော့ မှာ သက်တော်စောင့်တွေ .. အရှင်တွေ .. သခင်တွေဆိုတာ သက်မှတ် ချက်ကြီးတစ်ခုလို စည်းခြား မနေပါဘူး .. အတူသွား .. အတူနေမယ် .. ဆေးလူကြည့်ရင် သူဌေးသားနဲ့ မင်း သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ ..”

“အဲဒီ အကျိုးဆောင်ခအတွက် မဝါ က ဘယ်လောက်ရမှာလဲ ..”

မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်း မေးတာပေမယ့် စကားဝါ အာသာင့် သလို ခဏပဲ စိုက်ကြည့်သည်။

သို့သော် .. သူမ ဖြေစရာမလိုသေးဘဲ ရန်သူ တို့အတွက် မုန့်ဟင်းခါးပွဲတွေ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမကပဲ ရန်သူ့ အတွက် မျက်နှာရှေ့ရောက် သောချာ နေရာချပေးတာ င်ရတ်သီး နံနံပင်လေး နည်းနည်းစီ ထည့်ပေးနေ၏။

ထိုပြင် ...

“မင်းမင်း က ဘူးသီးကြော် မကြိုက်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားတာလဲ ..”

“ကျွန်တော် မှာလိုက်တာ ..”

ရန်သူ့ အကြောင်း သူ့ထက် ပိုသိနေသည့် စကားဝါ ကို အံ့ဩရင်း စောရန် က ဖြေပြီး ရယ်သည်။

ရန်သူ့ မျက်နှာက တစ်စက်မှ အရယ်အပြုံး မရှိ ..၊ စကားဝါက ပြုံးနေလျက် ဘူးသီးကြော်တွေကို ဘေးကပ်ပြီး အဆင်သင့် ခပ်စား ရွံလေး ပြင်ဆင်ပေးနေရင်း ...

“ကိုယ့်မောင်လေးလို သဘောထားပြီး ပြုစုပေးနေတာပါ .. မျက်နှာကြီး နည်းနည်း လျှော့ဦး ..”

ရန်သူ့ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ကလေးချောသလို ချောနေ၏။ ဒါမျိုးလုပ်လေ ရန်သူ နဲ့ မတည့်လေဆိုတာ စောရန် က နားလည်နေသည်။

ခုကျမှပဲ သူမကို ရန်သူ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ဆံရေးကြံပစ်လိုက်မှန်း ပို၍ နားလည်သွားရကာ အံ့လည်း အံ့ဩမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ဂုတ်သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်နေလာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သမိုင်းကို ရန်သူ နဲ့ ကျမှ စွန့်လွှတ် ခဝါချဖို့ ဘာဖြစ်လို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရတာလဲ ..၊

“စားလေ မင်းမင်း ..”

ရန်သူ က သူမ ပြင်ဆင်ပေးသည့် မုန့်ပွဲကို လက်နဲ့တောင် ဓထီဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို ယူသောက်လိုက်ပြီး ...

“မောင်လေးလိုဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်ပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကလည်း အဆင်သင့် ကောက်စားရတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး ..၊ မဝါ ရဲ့စေတနာကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပါ ..”

သူ ဘာပြောပြော စကားဝါ က အပြုံးမပျက် ..၊

“ဪ .. ဒါလည်း သိပါတယ် .. စော်ကားလိုက်တာလို့ ထင်မိရင်တောင် မင်းကို စိတ်မဆိုးဘူး ..၊ တို့ရဲ့စေတနာကို စော်ကားသလို ဖြစ်တိုင်းသာ စိတ်ဆိုးရရင် မင်းမင်း ရယ် .. အဟွန်း ..”

သူမက ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ အေးစက်ခြင်းတို့ စွန်းထင်းခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ...

“တို့ လာတာ မင်းနဲ့ အဆင်မပြေစရာတွေ ပြောပြီး ထပြန်ဖို့ မဟုတ်ဘူး မင်းမင်း .. အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ သပ်သပ် ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်ပါ ..၊ သူဌေးသားက ထင်သလို နေမယ် .. သူ သွားလေရာ လိုက်ရမယ် .. သူ နေသလို မင်း နေရမယ် ..၊ ရန်သူ့တပ်ထဲ ရှေ့တန်းကနေ ဝင်ရမှာမျိုးမှ မဟုတ်တာ မင်းမင်း ရယ် .. ဒီအလုပ်က မင်းအတွက် အဆင်ပြေဆုံးပဲ ..”

“ဒါ အဆင်ပြေရင် ပွဲခရမှာပဲဆိုပြီး စားစရာတွေ အများကြီး မှာလိုက်တာမျိုးဆိုရင်တော့ မဝါ ပိုက်ဆံ ဆုံးပြီထင်တယ် .. ကျွန်တော်က သက်တော်စောင့်အလုပ်မျိုးထက် ကြေးစားလူသတ်သမား လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် စိတ်ဝင်စားဖို့ ရှိသေးတယ် ..”

“အဟွန်း ..”

စကားဝါ က စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး ရန်သူ့ကို သေချာ စိုက်ကြည့်သည်။

“တို့ရဲ့အလုပ်ကိုပဲ မင်းက မလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလား... မင်း ဘယ်လိုနေနေ တို့က မင်းအတွက်ချည်းပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်ခဲ့တာပါ...။ မချမ်းသာဘူးဆိုပေမယ့် မင်းရဲ့ပုံစံက အလုပ်ကြမ်းတွေနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူး - လူသတ်သမား လုပ်စားရတဲ့အထိ မင်း အကြံဉာဏ် မနည်းသေးဘူးဆိုတာ တို့ သိတယ် ...။ တစ်ခုပြောချင်တာက တို့ ဘာပြောပြော လက်မခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားတာမျိုးတော့ မလုပ်စေချင်ဘူးနော် ...”

“မဝါ တကယ် အပြောကောင်းပါတယ် ...”

“မင်း အထင်လွဲနေပြီ ထင်တယ် မင်းမင်း... တို့က ပွဲစားလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... အဲဒီသူဌေးနဲ့ တို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးက ဒီလို အလုပ်သမား ချာပေးတဲ့ ပွဲခလောက်ကို စားရမယ့်အနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူး ...။ ပြီးတော့ တို့ အဲဒီလောက်ထိ ငွေကို ပြုပြီး မမက်တာ မင်း နားလည်ပါတယ် ... အခု ပြောထားတာကို ခေါင်းထဲ နည်းနည်းထည့်ထား ပေး ...”

“ငွေကို ပြုပြီး မမက်ဘူးဆိုပေမယ့် မဝါ ဒီလိုပြောဆို ကြိုးပမ်းနေရတာ ဖြစ်စေချင်တဲ့ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာပါ ... အဲဒါကို ကျွန်တော် ဧသိရဘူးလား ...”

“နောက်တစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီဆိုတော့ တို့က ပွဲခရဖို့ ကြိုးပမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်း လက်ခံသွားတဲ့ပုံပဲ ... ကျေးဇူးပဲ ...”

သူမအတွက် စားစရာတွေ ရောက်လာတော့ မနက်စာ ဒီဆိုင်မှာ ရသမျှ စုံအောင် မှာထားသလိုပင် ...။ ဝိတ်တာက နောက်ထပ် စားပွဲ လွတ်တစ်လုံးနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်မှ အဆင်ပြေသွား၏။

“ကဲ ... ကျေးဇူးရတဲ့လူ ဒါနဲ့လေး မြောက်သွားအောင် ဒါလေး တွေတော့ ဝိုင်းစားပေးကြပါဦး ...”

ရန်သူ က မတို့မထိသမျှ စောရန် က အားနာစိတ်နှင့် တစ်မျိုး နည်းနည်းစီတော့ စားပေးနေရသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ...

“ဒီကောင်ကိုက တစ်ယူသန်လွန်းတာ ...။ ဘာဖြစ်လဲ ... ကိုယ်က ယောက်ျားလေး ...”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေးပြီး အားရပါးရ စားပေးလိုက်သည်။ စကားဝါက စောရန် စားနေတာကို ကြည့်၍ ရန်သူ ဘာမှ မစားတာကို မသိသလို နေလျက် ပြုံး၍သာ ...

“ကျေးဇူးပဲ” လို့ ပြောပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရရင် ငွေထက် ပိုအရေးကြီးတယ်...။ သူဌေးကတော်အတွက် တို့က တစ်ခုခု လုပ်ပေးထားတယ်ဆိုတာကို ရလိုက်ရင် ငွေရတာထက် ပို အဆင်ပြေတာပေါ့ ...”

ရန်သူ က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ စကားခါ က ကျေနပ်သွားကာ ...

“မပြောသေးဘူးဆိုပေမယ့် သေချာတယ်ကွ ... ကောင်လေး မြန်မာပြည် ဝန်ရောက်လာရင် သူ့အတွက် သူဌေးကတော် တစ်ခုခု လိုအပ်လာမှာပဲ ...”

“နေပါဦး မဝါ ... တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ...”

စားသောက်နေသည့်အသံနဲ့ စောရန် က မေးခွန်း စကား ...

“သူဌေးသားက ဆိုးလွန်းလို့လား ... ဒါမှမဟုတ် ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေလို့လား ...”

“နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်လောက်ပါဘူး ... အဲဒီလို ဖြစ်မလာခင် ဒီဘက ကာကွယ်ထားချင်တာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ ...။ သူတို့က အရမ်း မျှမ်းသာတယ်လေ ... ကြံဖန်စိတ်ပူပြီး ငွေကုန်လည်း ခံနိုင်တယ်ကွာ ...”

“ဒါမမယ့် စိတ်မကောင်းစရာက ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတာ
ဝဲ ..”

“မင်း .. မင်း ..”

“စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး မဝါ .. ရွယ်တူယောက်ျားချင်း ဆင်းရဲ
ချစ်သာ ကွာတာလောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော် ဘုရားမထူးနိုင်ဘူး ..”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာမှလည်း မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စတွေ မပြောလို့
မရဘူးလား မဝါ ..”

“ခက်ပါလား မင်းမင်း ရယ် .. မင်းက မိန်းမတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်
နေရတဲ့ ပြဿနာမျိုးကိုလည်း မကြိုက်ဘူး .. ယောက်ျားချင်းလည်း
အောက်မကျိုးချင်ဘူး ..”

“ဘဝရပ်တည်မှုတစ်ခုအတွက်လည်း ဒါတွေက မဖြစ်မနေ ရင်
ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမယ့်အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော့်အတွက်က
လွတ်လပ်စွာ ကိုယ်ပိုင် ရပ်တည်ခွင့်ပဲ ..”

ရန်သူ က အားမနာ .. စောရန် က စားရင်း လှည့်နိုင်နေ၏။
တက်ယ်ကို မလွယ်တဲ့ အဖြစ်ပါလား ..
မရောင်းပါဘူးဆိုမှ ချိန်ပါ .. ချိန်ပါ .. ခွတ် ..

အခန်း (၁၃)

“စိတ်ချလက်ချ သွား သမီး .. ဘူတာရောက်တာနဲ့ ထန်းတစ်
ဈား ရွာကို သွားချင်လို့ဆိုရင် ပြန်မယ်လည်းကြုံတွေ့ကို သိတဲ့လူက
ပြေးလိမ့်မယ် .. အဲဒီနားကရွာတွေမှာ ရာဇဝင်ဆိုး တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး..
စိတ်ချရတယ် .. ဟို .. ကိုတာနဲ့ ဒေါ်ကြင်နု ရဲ့တူမအိမ်ကို မေးလိုက်..
အဲဒီစာလေး ဝု .. နဲ့က .. သမီးကို ဒီမှာ နေရသလိုပဲ သူတို့ ဂရု
ထစိုက် ပြုစုလိမ့်မယ် ..”

“လိပ်စာနဲ့ စာကိုတော့ မပျောက်စေနဲ့” ဆိုသည့် နောက်ဆက်တွဲ
နားစကားကြောင့် အဝတ်စားနှစ်စုံလောက်ပဲ ပါသည့် ကျောပိုးအိတ်
လေးရဲ့ ဘေးအိတ်သေးလေးထဲကို စမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

“မေမေကြီးအတွက် မပူနဲ့ မမ .. စကားလည်း မပြောနိုင်တော့
ဘူး .. သူတို့ဘာသာ ရန်လာဖြစ်ရင် အရူးဖြစ်နေမှာပဲ .. မမ အဲဒါကို
မပူနဲ့တော့ .. ကျွန်တို့ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်မ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ပေး
မယ် ..”

ချစ်စု ကလည်း အားပေးသည်။ ကြီးတော်ကို သူမ မထားခဲ့ရက် ပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ ညနဲ့ လမ်းဆေးမီးတိုင်တွေက လူကို ပြူးပြဲ ခြောက်လန့်နေကြပေမယ့် အဆင်း ကြောက်လန့်ရမှန်း မသိ ...။

အားငယ်တတ်သည့်စိတ်ကို ကြိုးစား ဖျောက်နေပေမယ့် မလွယ်...။
ငိုချင်နေတာကို အံ့ကြိတ်ထိန်းရင်း မေးရိုးတွေပါ အောင့်တက် လာကာ လည်ချောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ကျောက်ဖြစ်သွားသလို ကျပ်ခဲခဲ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးနှင့် ...

“နင်သာလူမိုက် .. ဒုစရိုက်ဟု ..”
“ဘယ်သူ သနားမှာလဲ ..၊ ဟား .. ဟား .. ဟား ...”
“ခွက်လက်ဆွဲကာ တောင်းစားပါဌား ..”

“တောမှာ သေသည်။ ကောင်သေ လင်းတ စားလေသတည်း .. တဲ့ ..၊ ဟား .. ဟား ...”

ဦးစိုးဝတ္ထ ရဲ့ ကဗျာရွတ်သံကြီးက နားထဲမှာ လက်နက်တစ်စုံ တစ်ရာနဲ့ ထုနှက်နေသလို ပြန်ပေါ်လာတိုင်း နာကျင်မိရသည်။

“သူ့ရှေ့ကနဲ့ဆိုရင် ဒီလောက်ထိ ခံစားခဲ့ရတာ သွေးတိုးပြီး သေ သွားနိုင်တယ် သိလား .. သမီးအတွက်နဲ့ သူ နောက်ဆံ့ငင်ပြီး ဒီလိုပုံစံ နဲ့ ဝင်ကြွေး ခံရရှာတာ ..”

နာကျင်စရာ စကားသံတွေ .. ကြေကွဲစရာ ပြောတာတွေ .. ဘာကို မှ ဖျောက်မရနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကိုတောင် ဘယ်ကို ဦးတည်နေ မိမှန်း မသိတော့ပေ ...။

“အဆင်း ကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. ခွင့်လွှတ်ပါ ကြီးတော် ရယ် - ကြီးတော် ခုလို ဖြစ်နေကာမှ ..”

ခံစားရလွန်းသဖြင့် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ တောင်းပန်ရင်း ပြီးဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင် ...။

“ဒီတစ်ခါ ငိုပါရစေ .. အဆင်း ဘဝမှာ ဒီနေ့ကစပြီး တိုက်ပွဲဝင် ရတော့မှာမို့လို့ ဒီနေ့ည အားရအောင် ငိုပါရစေ ..”

အဝတ်စားလေး နှစ်စုံ သုံးစုံသာ ပါသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျစ်နေအောင် ပိုက်ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို မရပ်ဘဲ တရွက်ရွက် ငိုမိ သည်။

မဟုတ်ဘူး .. မငိုနဲ့ .. နင်ပုံစံ ဘာနဲ့တူနေပြီလဲ သိရဲ့လား ...။ နင် ရောက်နေတာ လမ်းပေါ်မှာ ..၊ နင်အိပ်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေး၍ ငိုနေမိတာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစား သည်။ ဒါပေမယ့် ကြီးတော် ဒီလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ အကျိုးနည်းကာမှ ထားပစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရတိုင်း မျက်ရည်က မမိတ်ခေါ်ဘဲ ခုတ်၏။

ပြီးတော့ ရှိုက်ငိုချင်လာသည်။

ငိုချင်လာတာတွေနဲ့ပဲ သံသရာလည်ရင်း လမ်းမကြီးပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြီး ကြင်ဥ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သည့် မြို့ထဲက အိမ်ကို ဒီည အချိန်မနှောင်းခင် ရောက်ရမှာကို သတိရလာ၏။ နောက်ထပ် ခရီး ဆက်ဖို့အတွက် စာထဲမှာ ရေးပေးလိုက်သည့်အတိုင်း သူတို့ ဆောင် ရွက်ပေးကြမည်လို့ ပြောသည်။

“ဝင်းထွန်း၊ က ရန်ကုန်ကို လုံးဝ မလာရဲတဲ့ပုံစံပဲ .. ညက သူတို့ ခြံဆို့နေကြတာတွေထဲမှာ အဒေါ် တစ်စွန်းတစ်စ ကြားမိတယ် ..၊ အဲဒါကြောင့် ဝင်းထွန်း ပြန်လာနိုင်ဖို့ သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ ..။ လိုလူကို ယူမိရင် သမီး ကိုယ်ကျိုးနည်းမှာ.. လွတ်အောင်သာ ပြေး...”
တဲ့ ...။

အဆင်း အတွက် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ကြိုးပမ်းပေးခဲ့ကြသည်။

မိသားစုအတွင်းရေးတွေကို အစခပ်သိမ်း မသိကြသော်ငြား ဘယ်သူ တရားလွန်သည် မလွန်ဘူးလဲဆိုတာကိုတော့ နားလည်နေကြသဖြင့် အဆင်း တို့ဘက်က ရပ်တည်ပေးကြတာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

“ဟိတ် .. ရပ်စမ်း ..”

ဟင်!...

အဆင်း တို့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နောက်က လိုက်လာကြတာ သုံးယောက် ... ထိုလူတွေကို မှတ်မိလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်လေးတို့ ပါလာပြီမှန်း သိလိုက်ကာ အဆင်း အားသွန်ပြေးတော့သည်။

“ဟာ!... ဟိတ်ကောင်မလေး .. မပြေးနဲ့လေ .. တောက်!...”

“လွတ်မှာ ကျနေတာပဲ .. သက်သက် အလုပ်ရှုပ်အောင် ..”

ယောက်ျားကြီးသုံးယောက် တိုးမြှင့်လိုက်သည့်အရှိန်ကို အဆင်း ထိုးဖောက် မပြေးနိုင်ခဲ့ပေ ...။

သုံးယောက်ရဲ့အလယ်မှာ သူမ ပြေးပေါက်မှားနေစဉ် ကားတစ်စီး ထ အနားမှာ တုံ့ရပ်သွား၏။

မောင်းသွားဘက်က မှန်ကျသွားသည်နှင့် အဆင်း မျက်လုံးတွေ အားကိုးတကြီး ရောက်သွား၏။

“ဟင်!... သူ ..”

နာမည်ကို ရုတ်တရက် တွေးချိန်မရဘဲ ကားဆီကို ပြေးမိ၏။

“ဟိတ် ..”

“အို!... လွတ် .. ဖယ်နော် .. ဒီမှာ အစ်ကို .. အစ်ကို အဆင်းကို ကယ်ပါဦး .. သူတို့ .. သူတို့က ..”

“တိတ်စမ်း ..”

“အား!...”

ပခုံးကို ဆောင့်ခါပစ်လိုက်သဖြင့် အဆင်း ကိုယ်လေး ယိမ်းထိုးသွားကာ စူးစူးဝါးဝါး အော်၏။

“ဟေ့ လူ ..”

ရန်သူ ထောင်းခနဲ စိတ်တိုသွားကာ လက်က တံခါးဖွင့်ဖို့ တင်ပြီး သား ဖြစ်သွားလျှင် ...

“မင်းမင်း ..”

တစ်ဖက်ကနေ စကားဝါ က လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“ဟိုမှာ ကားရောက်လာပြီ .. သူ့အိမ်က ..”

စကားဝါ သည် နောက်ရောက်လာသည့် ကားကို မေးဆတ်ပြရင်း တားဆီးဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကားပေါ်က ဆင်းလာကြသူတွေကို မြင်လိုက်လျှင် ...

“ဟင်!... မမရီ တို့ပါလား ..”

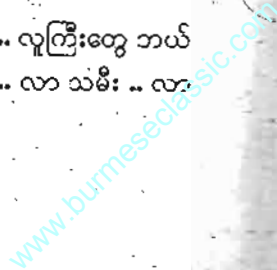
သူမကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပြီး ...

“သူက .. တို့ ပြောဖူးတဲ့ သူဌေးကတော်ဆိုတာလေ .. ဘာတွေ ဖတ်သက်ကြတာလဲ မသိဘူး .. အရမ်း ဝင်မသွားနဲ့ မင်းမင်း ကြည့်နေလိုက်ဦး ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က လျင်ပြီးသားပါ ...၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားတစ်စီး ခပ်သွားတာ မြင်ကတည်းက ဘာလုပ်ရမယ်ကို တွက်ချက်လိုက်ပြီးဖြစ်တာ ...

“အဆင်း ရယ် .. ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ .. လူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ထိ ဗျာများကုန်သလဲ မသိဘူးလား ဟင် .. လာ သမီး .. လာ အိမ်ပြန်ရအောင် ..”

“ဟင်အင်း .. ဟင်အင်း ...”

“အို .. မရုန်းနဲ့လေ အဆင်း .. ပွကြီး သေချာ ကိုင်ထားလေ .. လာပါအေ .. ညည်းကို နောက်ထပ် မကြိုက်တာ ဘာမှ မပြောဘူး .. မတင်းကျပ်ဘူး .. ကြိုက်သလိုသာ နေပါတော့ .. ဟုတ်ပြီလား .. အချိန်မတော်ကြီး လမ်းမပေါ်မှာ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ သွားလာနေတာ လူကြီးတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ငဲ့ပါဦး ..”

စကားကောင်းပြောနေရင်း ဟိုကား ပြန်ထွက်သွားတာကို မျက်လုံးထောင့်ကနေ မြင်လိုက်သည်။ ရှေ့ကလမ်းချိုးမှာ ကား ရောက်ကွယ်သွားမှ ...

“ဖြန်း ..”

အနားရောက်လာခြင်း .. ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်သွားကာ အဆင်း မူးမိုက် ပြာဝေသွား၏။

“တော်တော် သတ္တိကောင်းနေတယ် ဟုတ်လား .. မိအဆင်း .. လာခဲ့ .. နင့်ကို အိမ်ရောက်မှ ခြေထောက်တွေ ရိုက်ချိုးပြီး ပါဆယ်ထုပ်လုပ် ပို့လိုက်မယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ယောက်ျားယူရမှာ ဒီလောက် ကြောက်နေတာ .. နင့်ကို မရမကကို ပေးစားပစ်မယ် .. ဟေ့ .. ခေါ်တင်ခဲ့ ကားပေါ် ..”

“မလိုက်ဘူး ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရတာမှ မာနနဲ့ နာကြည်းမှုတွေ ရုန်းကြွထွက်လာကာ အဆင်း ဆောင့်တွန်း ဖယ်ပစ်၍ လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။

နက်ပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီပွပွနဲ့ တောင်းဘိရုညအငွေကို ဝတ်ထားခဲ့တာမို့ မှောင်ရိပ်ထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် အဆင်း ကို ရုတ်တရက် သူတို့ မမြင်ရတော့ပေ ..။

“တောက်!... ပြေးပြန်ပြီ .. လိုက်စမ်း ..”

“ဟေ့ .. ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ဦး .. သဟောက်သဟမ်းတွေ နေရာတကာ မလုပ်နဲ့ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က မလွတ်တမ်း မှာပြီး ကားပေါ် ပြန်ပြေးတက်၏။ ဒေါသမပြေသေးသည့် ဒေါ်မျိုးရီ က တက်ခေါက်ပြီး ခြေဆောင့်၏။

သင်းကို ကိုယ့်တူမဆိုတဲ့အမြင်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကြင်နာဖို့ စိတ်မကူးနိုင်ပေ ..။ သူမဟာ ဦးရူပါ ရဲ့ အချစ်ဆုံးသမီး ..။ သူမကို အချစ်ပေါစေမှာဖြစ်တဲ့ နောက်ထပ် ‘လင်စုံမယားဖက်’ မွေးလာမယ့် ကလေးကို အလိုမရှိ ..။

ဦးရူပါ နဲ့ သင်းရဲ့အချစ်တွေကို မေ့မရနိုင်လေ အဆင်းရူပါ ဆိုတာလေးကို မုန်းတီးလေ ..။

တွေ့မယ် ..။ အချစ်တွေသာ မကဘူး ..။ သူ တစ်ဦးတည်းကိုမှ စုပုံပေးဖို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်တွေကိုရော ..။

လူကိုရော .. အမွေတွေကိုရော တစ်စစီ လုပ်ပြမယ် .. ရှင် သေရာကနေ ပြန်ထကြည့်ပေတော့ ..။

တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပြီး အံကြိတ်၏။

အဆင်းရူပါ ဆိုသည့် သူမကို ဘဝပျက်အောင် မလုပ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်တာဝန် မပြီးသေးဟု တွက်ထားမိသမျှ ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

လွတ်ပြီ ...

လမ်းဆားက ချုံပုတ်ငယ်လေးနောက်မှာ ဘာကောင်ကိုက်ကိုက်... ဘာတွေပေပေဆိုပြီး ပုပြားနေအောင် ဝင်ကပ်နေလိုက်တော့ ပြေးလိုက်လာကြတဲ့လူတွေ ရှေ့ကို လွန်သွားကြသည်။

လမ်းက ဝိုင်ပုံသဏ္ဍာန် လမ်းခွဲတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ကားက တစ်ဖက်လမ်းထဲကို ခွဲလိုက်သွား၏။

သူမ လာတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြေးရမလား ... သူတို့တွေ ပြန်လှည့်သွားကြတဲ့အထိ ဒီက စောင့်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်ရမလား...။

အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိပေမယ့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်သည့်အကျင့်က နည်းခဲ့တော့ ဘာလုပ်ဖို့မှ ပြတ်သားခြင်း မရှိဘဲ ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေ၏။

ထိုစဉ် ကားပြန်ထွက်လာသည့် မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ကိုယ်ကို ပိပြားနေအောင် ဝပ်ချလိုက်ရင်း အဆင်း ပျော်သွားမိသည်။

ဒါဆို သိပ်မစောင့်ရတော့ဘဲ သူမ ရှေ့ဆက်သွားရုံသာ ...။

“ဟင်!...”

ဝမ်းသာနေတာလေးက ခရီးမဆုံးလိုက်ဘဲ သူမရဲ့ရှေ့နားမှာ ရပ်သွားသည့်ကားကို အသိမဲ့သလို ငေးကြည့်နေခဲ့မိ၏။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူဟာ သူမ ပုန်းနေရာကို ကြည့်၍ တန်းတန်းမတ်မတ် ...။

မင်းရန်သူ ...။

ခုနတည်းက မြင်လျက်သားနဲ့ ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့တာ ...။

အဆင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်း နားလည်သွားကာ နေရာမှ ရုတ်ခနဲ ထပြေးသည်။ သို့သော် ...

“ဟေ့ .. နေဦး ..”

ရန်သူ က သူမထက် ပိုမြန်သည်။ ခုန်လွှား လိုက်ပါလာတာနှင့် သူမရှေ့ကနေ ပိတ်ကာတားပြီးသား ဖြစ်သွားသလို ပြေးဖို့ ရောင်ရှားသည့် အဆင်း ရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းကို သူက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပိတ်ထားလျက် ...

“မင်း အိမ်ပြန်ရမယ် ..”

“မပြန်ဘူး ..”

“မပြန်လို့ မရဘူး ..”

“အို .. လွတ် .. ရှင်နော် .. ရှင် ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ..”

လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်တာက ဘယ်လိုရုန်းရုန်းလွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်သော ခိုင်မာ မြဲမြံခြင်းနှင့် ...

“ဘာမှ သိသိ မသိသိ မင်း မအူမလည်နဲ့ လျှောက်သွားနေလို့ မရဘူး ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. လွတ်နော် .. အဆင်း ပြန်မလိုက်ဘူး .. လွတ်ပါ .. တောင်းပန်ပါတယ် .. လွတ်ပါ ..”

အဆင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတော့ သူ တွေဝေသွားသည်။

"သုဋ္ဌေးကတော်မှာ သမီးရှိတယ်လို့ ပြောသံ မကြားဖူးဘူး .. ကောင်မလေးက အဲဒီအိမ်က ဘာလဲ မသိဘူး .. တစ်ခုခုတော့ ရှုပ်နေကြလို့ပဲ .." တဲ့ ..။

ခုနကပဲ စကားဝါ ပြောခဲ့သေးသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားနဲ့ထွက်လာတိုင်းလည်း အရာရာတိုင်းမှာ ပြဿနာနဲ့ပဲ ..။ ကားခိုးမောင်းလာတယ် ဆိုတာတွေ .. အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေပါလျက်နဲ့ ပူပင်ကြောင့်ကြမယ်သူ မတွေ့ခဲ့ဘူးတာတွေ ..။ စိတ်တွေ ခဏအတွင်းမှာ သူမရဲ့နောက်ကြောင်းက ဖြစ်နိုင်ချေတွေဆီ ပြေးလွှား လှန်လှောနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမပုံစံကို အစတည်းက သူ တွက်ထားမိခဲ့တာ မလည်မဝယ်လေးရယ်ပါ ..။ ထို့ကြောင့် ဒီတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်တာကို ကိုယ့်ဘာသာ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ မင်းမင်း .."

စကားဝါ က ကားပေါ်ကနေ စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် ဆင်းလာကာ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရန်သူ့ မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကြည့်၏။

"သူ့ကို မင်း သိနေလို့လား .."

"ဟင့်အင်း မသိဘူး .. အဆင်း မသိဘူး ဖယ်ပါ .."

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်တစ်ချက် ဝင်းခနဲ ကျလာကာ သူတို့ သုံးယောက်ကို ကားပေါ်ကနေ မြင်သွားမှန်း သိသာစွာ ကားက ဝေါခနဲ ထိုးတက်လာသည်။ အနားမှာ ကတိုက်ကရိုက် ရပ်သွားခဲ့ပြီး ဒေါ်မျိုးရီတို့ ပြေးဆင်းလာကြ၏။

နောက်ခန်းက ဆင်းလာသည့် လူနှစ်ယောက်က အဆင်း ဆီကို ဘီလူးပေါက်တွေနဲ့ တလွှားလွှား လျှောက်လာကြသည်။

"ရှင် .. ရှင် .. လွှတ် .."

အဆင်း ဘယ်လိုရုန်းရုန်း မရခဲ့ဘဲ ...

"ရော .."

ရန်သူ က အနားရောက်လာသော လူတွေကို ကျော်၍ ဒေါ်မျိုးရီ လက်ထဲကို အဆင်း ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အဆင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ပြတ်လုမတတ် ဖိကိုက်ရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ရုန်းနေလည်း ထူးမှာ မဟုတ်တော့သည့်အဖြစ်မှာ သူမသည် ချစ်နှောင်လာကြသည့် လူနှစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ရုန်းဖယ်ခြင်း အလျဉ်း မရှိတော့ဘဲ ...

"သွား .. ကားပေါ် မြန်မြန် ခေါ်သွား .."

ဒီတစ်ခါ ရုန်းထွက်သွားမှာ စိုးနေသဖြင့် ဒေါ်မျိုးရီ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်နိုင်သေးဘဲ အဆင်း ကိုသာ ကားဆီ တွန်းထိုးလွှတ်နေမိသည်။

အဆင်း ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ လျောဆင်းခွင့် မသာအောင် မေးဖျားလေးပင့်၍ အကြိတ်တင်းထားခဲ့သော မျက်ရည်တို့ ပြည့်ပြည့် သိပ်သိပ် ရှိနေခဲ့ကြလျက် ...

ထိုမျက်ဝန်းတို့သည် ရန်သူ့ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖြင့် ...

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လူလေးရယ် .. ဟယ်!... စကားဝါ .."

"ဟုတ်တယ် မမရီ .. ဝါ တို့ အသွားတည်းက မမရီ တို့ ပြေးလွှားနေကြတာကို တွေ့တယ် .."

"ဟုတ်လား .. ကျေးဇူးပါပဲကွယ် .. ဒီကောင်မလေးက အရင်ဆုံးတာ .. တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ် ဒုက္ခပေးနေတာ အားမရလို့ အခု

ပြဿနာအကြီးအကျယ်ရှာပြီး ထွက်ပြေးတာလေ .. နောက်မှ ရှင်းပြ
မယ် ကော့ဝါ ရယ် .. သွားတော့မယ်နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမရီ .. သွားပါ ..”

စကားဝါ ကလည်း သူမ လောလောဆယ် ဆီတင်စားနေမိတာ
က ဒေါ်ချိုရီ တို့ မိသားစုရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို မဟုတ်ပါ..။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်ချိုရီ နှုတ်ဆက်သွားတာကို ခေါင်းသာ ညှိတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်မှ
မျှော်ကြည့်ခဲ့ဘဲ ...

“မင်းမင်း နဲ့ ဟိုကောင်မလေးက သိနေကြတာလား ဟင်.. အခု
ကြည့်သွားတဲ့ပုံက ..”

ရန်သူ ဆက်ဖြေလာမလား မျှော်လင့်ပြီး စကားရပ်လိုက်ပေမယ့်
ပျောက်ကွယ်သွားသည့်ကားကို ငေးနေဆဲ ရန်သူ ထံမှ ဖြေသံ တစ်စုံ
ထစ်ရာမှ မလာ ..။

“မဝါ ကိစ္စလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီကနေ ပြန်တော့
မယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

မေးတာကို မဖြေဘဲ ပြောလာတာက တခြား ..။

“ပြန်မယ် ဟုတ်လား ..။ ဒီကနေ ကားမှတ်တိုင်ထိ လမ်းလျှောက်
သွားမလို့လား ..”

“မဝါ ကို လိုက်ပို့ချင်ပါတယ် .. အဲဒီကနေ ပြန်ရင် ပိုဝေးမှာနဲ့
သိပ်လည်း မထူးလို့ပါ ..။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ပြန်မယ့်သူကို ခြေထောက်
သမားက ..”

“မင်းမင်း ရယ် .. တို့ကလည်း မသွားမလာရဲလို့ မင်းကို ခေါ်ထား
တာမှ မဟုတ်တာ .. လိုက်ပို့ခြင်း မပို့ခြင်းကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး..
အခု ဒီကနေ မှတ်တိုင်ထိ မင်း လျှောက်ရမှာ အဝေးကြီးမို့လို့ ပြော

နေတာ ..။ တို့ လိုက်ပို့မယ်ပြောလည်း မင်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး -
တက္ကသိုလ်နဲ့ မပြန်ဘူးဆိုတာလည်း သေချာသိနေတာကိုး .. တို့ စိတ်
မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. တို့ သိပါပြီ .. မင်း မဖြေချင်တာ တို့ ဘာမှ
မမေးဘူး .. ဟုတ်ပြီလား ..။ တို့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စအတွက် အကူအညီ
တောင်းခဲ့တာ ဒါ နောက်ဆုံးဆိုတာလည်း ကတိတည်မယ် .. ခုတော့
ဒီတိုင်း လှည့်ပြန်မသွားပါနဲ့ ..”

စကားဝါ တစ်ခုခုကို နားလည်လိုက်သည်။ ဒါက ဟိုကောင်မ
လေးနဲ့ မင်းမင်း တစ်ခုခု မတ်သက်မှုရှိနေနိုင်တာမျိုး .. ဒါမှမဟုတ်
မရင်းနှီးပေမယ့် သိနေခဲ့ကြတာမျိုးလား ..။

“မဝါ ကို တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ ..”

သူမ တွေးနေတုန်း ထိုအတွေးတွေကို ရန်သူ က ဆုပ်ဖမ်းပစ်
လိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုကောင်မလေးအကြောင်း တွေးနေတာဆိုရင်
အဲ့ဒါတွေကို ဒီနားမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ ..”

“ဟင်!...”

“သူဌေးကတော်ဆိုတာနဲ့ မဝါ က ရင်းနှီးကြတယ်ဆိုတော့ ဟိုလို
ဒီလို တွေးမိတာတွေ စကားလက်ဆုံထဲမှာ မပါစေချင်လို့ ..”

ဟိုလိုဒီလို မတွေးစေချင်ရင်လည်း ပြောပြပါလား ..။
စကားဝါ သိပ်တော့ ဘဝင်မကျခဲ့ပေမယ့် ..။

အခန်း (၁၅)

“မင်းကလည်း တော်ပြီဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပါသွားခဲ့တာလဲ...”

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဆိုလို့ပါ .. ပြီးတော့ ငါတို့ချင်း ဘာအကန့် မှ မရှိခဲ့ကြဘူးလေ .. ချက်ချင်းကြီး ခါးခါးသီး ခေါင်းခါနေရတာ မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ ..”

ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီး စောရန် က တည်တည်တံ့တံ့ မျက်နှာနှင့် သေချာ တွေးပေးနေသည်။

စဉ်ခန်းထဲမှာပဲ စီးကရက် ကိုယ်စီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေကြ ရင်း ...

“အဆင်း ကို မင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ဘာမှမသိတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုတာတော့ သေချာတယ် ..”

“လူကြီးတွေက ဒီတိုင်း ပြောသွားလို့ သေချာသွားတာလား ..”

“ဒီမှာ ဝင်ထွက်ဖူးတည်းက မင်းကို ငါ ပြောသားပဲ ... ငွေတွေ လာပေးနေတာပေးမယ့် ငါတို့က လူယုတ်မာတွေဆိုရင် သူ ဘဝတပါ ပျက်သွားမှာ ..”

“ဒါပေမယ့် လူဘုန်း လွှဲဘုန်း လွှဲဘုန်းဆိုတာ ရှိတယ်ကွ .. ဟိုးရှေးခေတ်က ဘုရင်တွေဆိုရင် ပညာရှိအမတ်တွေ .. သုခမိန်တွေနဲ့ ခြံရံနေရတာ .. သူတို့မှာ ဘုန်းကံကြီးမားတာပဲ ရှိတာလေ .. ငါ့အထင် ပြောရရင် ဘုန်းကံက သပ်သပ် .. ဉာဏ်ပညာ ကြီးတာ သေးတာက တခြားပါ .. ငါတို့လိုလူတွေရှေ့ကို သူ ရောက်လာတာကိုက သူ ဒီလို ယုတ်မာခံရ မယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်လို့ပေါ့ ..”

“မင်းကလည်း .. ဘာလဲ.. ဘုန်းကံ အကျိုးပေး ကောင်းမကောင်း စာတာဖတ်စားမလို့လား ..”

“စိတ်မရှည်ဖြစ်သွားကာ ပြာချွေတာတောင် အရှိန်က မသေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. ငါ ပြောချင်တာက အဆင်း က ရိုးသားမှန်း အစတည်းက ငါတို့ သိကြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် မရိုးမသားတွေ လုပ်လို့ ငါတို့နဲ့ ဆုံမိတာလေ .. ကားခိုးမောင်းတယ် .. ပိုက်ဆံတွေ အထုပ်ကြီးနဲ့ လူကြီးတွေ မသိ အောင် လစ်ထွက်ပြီး ရောက်ရောက်လာတယ် .. ဒီကောင်မလေး ရိုး သားမှု ရှိရင် ရှိလိမ့်မယ် .. သိပ်မကြောက်တတ်ဘူး .. သတ္တိမနည်းတဲ့ သူဟာ မှန်တယ်ထင်ရင် လုပ်ကြတာပဲကွ ..”

“ဒါဆို မင်းက အဆင်း ကို မိန်းမဆိုးလေးလို့ သတ်မှတ်ထားပြီး သားပဲ ..”

“အိမ်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလား ပေါ့ ..”
ဟင်!...

စကားပြောနေတုန်း စကားဝါ အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်

ယောက်စလုံး ခေါင်းထောင်သွားကြသည်။

“စကားပြောသံ ကြားတယ် နော် -- တိတ်မသွားနဲ့ --”

“လာ .. မမဝါ ရှိတယ် .. အိမ်ထဲထိ မလာဘူးတဲ့သူမို့ အသံကြား လိုက်တော့ လန့်သွားတာ ..”

“မင်းမင်း ရှိလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ့်ကို မေးနေတာတောင် တစ်ချက်လေး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လူယောင်ပြဖော် မရ ..

ငုတ်တုတ်ကနေ မရွေ့သည့်ပြင် စီးကရက် တစ်ရှိက်နှင့် အေးဆေး ..

“အဲမယ် .. ပုံစံကြည့်ရတာ ခုမှ အပြင်က ပြန်လာတဲ့ပုံပဲ ..”

စကားဝါ က အဝါရောင်လေးနဲ့ပဲ ဖြစ်ကာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရန်သူ ကလည်း အဝါရောင်စပိုရှုပ်ပေါ်မှာ ကော်ဖီရောင် ဂျက်ကက်လေးနဲ့ ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး .. တစ်မနက်လုံး နိုးနေတာကို အိပ်ရာကမထဘဲ ခုနလေးတင် ထွက်ထိုင်ဖော် ရတာ ..”

“ဟင်!... ဟုတ်လား ..”

ထုံးစံအတိုင်း စောရန် က ဝင်ဖြေပေးကာ စကားဝါ ကလည်း ကျေနပ်လေသည်။ ထို့ပြင် တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးငှေကြည့်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

“အပြင်ကကြည့်တော့ သိပ်မဟုတ်သလိုနဲ့ အိမ်ထဲမှာ ပရိဘောဂတွေ အပြည့်ပဲ နော် ..”

“ဘာလဲ မမဝါ က သူ့ကို ဆင်းရဲသားလေးလို့ ထင်နေလို့လား..၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရှိပေမယ့် ပစ်ပြီးသား ကျည်ဆံခွံကြီးလို့ ..”

စကားဝါ က လက်ကာပြရင်း ရယ်ကာ ...

“ပြောတော့မယ် ကိုစော ရယ် မင်းကလည်း .. အဲဒီလို ဘာမှ မတွေးမိဘူး .. တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ယောက်ျားလေး ပီပီသသ ဘာရှိရှိ မရှိရှိ ဂရုမစိုက်စွာ နေတာမျိုးလို့ ထင်လို့ပါ .. ယောက်ျားလေးဆိုတာ အိမ်ထောင်မရှိကြရင် အိမ်ကိုခင်တဲ့ အမျိုးမှ မဟုတ်တာ..”

“ဒါဆို မမဝါ မှားပြီ .. ရန်သူ ကတော့ အိမ်ကို ခင်လိုက်တာမှ အိမ်ရှင်မတောင် မရှာတော့ဘူးတဲ့ .. သူ့အိမ်ကို အုပ်စိုးမခံနိုင်လို့တဲ့..”

“ဟုတ်လား ..”

စောရန် စကားကြောင့် စီးကရက်သောက်ရင်း ရန်သူ မရယ်ဘဲ မနေနိုင် ..

ထိုအခါ သုံးယောက်သား ရယ်ခြင်း လက်ဆုံကျသွားခဲ့ကြ၏။ ခဏကြာမှ ...

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ပျင်းဖို့ကောင်းမယ့်ပုံ မရှိဘူးနော် .. နေချင်စရာလေး ..”

အိမ်ကိုပဲ တမော့မော့ ကြည့်နေသဖြင့် စောရန် က မချီမချည် ဖြစ်သွားကာ ...

“မမဝါ နေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ် ..”

“ဟောကောင် ..”

“မေးကြည့်တာပါ .. ဟဲ .. ဟဲ .. မင်းမှာ မတော်တဆ ငွေလို့လာရင် မင်းအမျိုးတွေကို အားမကိုးရဘူးမို့လား ..၊ မမဝါ က အိမ်ကို သဘောကျနေရင် ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် .. အပိုင်ရောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ထုတ်လိုရတယ်လေ ..”

တမင်တကာ အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေပေမယ့် ဘာပြောလိုက်တာ ဆို သိနေသဖြင့် စကားဝါ ကို အားနာကာ ရန်သူ စိတ်တွေ တိုနေခဲ့၏။

စောရန် ကလည်း သိသည်။

“နော် မမဝါ .. ကျွန်တော်က ရိုးရိုးပြောတာပါ ..”

စကားဝါ က ရှက်သွားသလိုလေး ဖျတ်ခနဲ ငုံ့သွားပေမယ့် ဘာမှ မဟုတ်သလိုပဲ ပြုံးပြကာ ...

“ဟုတ်ပါပြီ .. ခင်လို့ စနောက်ကြတာပဲဟာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီကောင် စကားပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မဆို ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ..”

“ရပါတယ် မင်းမင်း ရယ် .. ရင်းနှီးလာရင် စကားမှားဆိုတာ ပါလာတတ်တာပဲ .. တို့ နားလည်ပါတယ် .. အခု အိမ်ထိ တို့ ဘာဖြစ် လို့ လိုက်လာတာလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား ..”

“မေးမလို့ပါ .. မေးဖို့အလှည့်ကို မရောက်သေးလို့ ..”

“ဒါဆို စကားပြောကြလေ .. ကျွန်တော် မမဝါ စားဖို့ လမ်းထိပ် မှာ တစ်ခုခု သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ် ..”

“ဟာ!... မလုပ်နဲ့ နေပါစေ .. ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ .. အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ လာခဲ့တာ ..”

“အလုပ်ကိစ္စ .. ဟုတ်လား ..”

ရန်သူ ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ စောရန် က အံ့ဩဟန်နှင့် မေး၍ ရန်သူ့ ကို ပြန်ကြည့်တော့ စကားဝါ က ပြုံးကာ ...

“တို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး .. ဟိုနားဒီနား အကြွေးလိုက်တောင်း... ပစ္စည်း အပေါင်အနှံတွေ လိုက်ရှင်း .. အဲဒီအလုပ်တွေကို မလုပ်ချင် တော့ဘူးဆိုတည်းက သိကြားမင်းကျောက်ဖျာ တင်းသွားတာ ထင် တယ် .. မင်းမင်း အတွက်လေ ..”

“ကျွန်တော့် အတွက် ..”

“ဟုတ်တယ် .. လေးလေးနက်နက် ပြောရမယ့် အလုပ်ကိစ္စမို့လို့

တို့ ဒီထိ လိုက်လာတာပေါ့ .. ကြိုပြောထားမယ် နော် .. တို့ကို ပွဲခ ဘယ်လောက်ရလဲ ဘာညာတွေတော့ မမေးနဲ့ ..”

ရန်သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မဝါ ဟိုတစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟိုညက တွေ့လိုက်တဲ့ သူဌေးကတော်လေ ..”

ရန်သူ ပုံစံက စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် စကားဝါ မျက်နှာမှာ လေးနက်ခြင်းတွေကို ပိုဖြစ်သွားကာ ...

“တို့ ပြောဖူးသားပဲ .. အလုပ်ကိစ္စရယ်လို့ သေချာ မပြောသေး ပေမယ့် ပြောလာမှာ သေချာတယ်ဆိုတာ ..”

“ကျွန်တော်က အဲဒါကို ..”

“ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး မင်းမင်း ရယ် .. သက်တော်စောင့် လည်း မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ်ရဲတော်လည်း မလုပ်ရဘူး .. ခဏတစ်ဖြုတ် ကူညီပေးရုံပါပဲ .. မင်းကို သူတို့က အလုပ်သမားဝန်ထမ်းပုံစံ ခေါ်မှာမှ မဟုတ်တာ .. ပြီးတော့ ကာလ အနည်းငယ်လေးအတွင်းမှာ မင်း ပိုက်ဆံ များများရမှာ ..”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“သူဌေးကတော်ရဲ့ သားကို နယ်စပ်ကနေ သွားကြိုပြီး အဲဒီ ကောင်လေး လက်ထပ်မပြီးမချင်း ကောင်လေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ခဏလုပ် ပေးရမယ် ..”

“လက်ထပ်မပြီးမချင်း ဆိုတာက ဘာလဲ ..”

“ရက်ပိုင်းဖြစ်ဖို့ များပေမယ့် လပိုင်းလောက် ကြာရင်လည်း ကြာ သွားနိုင်တယ် .. သူတို့ လိုချင်တာကကွာ .. ကောင်လေးက နည်းနည်း ဆိုးတော့ လူငယ်ကဏ္ဍချင်း ငြိထားတာတွေ ရှိတယ် .. အဲဒါတွေကို ထပ်မပြီစေချင်တာ .. ရန်သူပေါ်လာနိုင်သလို မိတ်ဆွေတိုးပြီး လမ်း

ကြောင်း ထပ်မှားနိုင်တယ်လေ .. ရာဇဝတ် ဘာညာတွေ အကြီးအကျယ် ဘာမှမရှိဘူးတဲ့ .. ဒါကို သူတို့ သေချာပြောတာ ..”

“ရွယ်တဲ့ချင်းကို ကျွန်တော်က ဘယ်လို ထိန်းရမှာလဲ .. ရန်သူကို ကာကွယ်ပေးရအောင် ကျွန်တော်က အတိုက်အခိုက် ပညာရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး ..”

လျှိုမနေပါနဲ့ဆိုသည့် စကားဝါ အပြုံးကြောင့် ဟိုဘက်မှာ သူမ သာသာထိုးထိုးတွေ ပြောချလာခဲ့ပြီမှန်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော် ...

“သူဘာသာ ဘော်ဒါကဏ္ဍတွေ ရှိလာရင်ရော .. ကျွန်တော်က ဘာမို့လို့ တားဆီးနိုင်မှာလဲ .. အဲဒီလို ဘာမှန်းမသိတာကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး မဝါ .. ဒရိုင်ဘာလား .. ဟီးရီးလုပ်ခိုင်းချင်တာလား ..”

“ဒရိုင်ဘာဆိုရင် မင်းက ကားမောင်းတာကလွဲရင် မဆိုသလို နေလို့ ရတယ်လေ ..”

“လိုအပ်ရင် ဟီးရီးလုပ်ပေးရမှာတွေလည်း ရှိတယ် .. ဒီလိုလား..”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် .. သူဌေးကတော်က .. အဲ.. မမရီ က .. သူဌေးကတော်လို့ပဲ ခေါ်တာ နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ ..”

သူမဘာသာ အခေါ်အဝေါ်တွေ မှားပြီး ရှင်းပြလိုက်သေးသည်။

“သူတို့အတွင်းရေးကို သိပ်ပြောပြချင်ပုံ မပေါ်ဘူးကွ ..”

“လက်ပွန်းတတီး သွားလာကြဖို့ကိစ္စမှာ ထိမ်ချန်ထားတာတွေက မရှိသင့်ဘူးလေ ..”

“မင်းကလည်းကွာ .. သူတို့ကလည်း အနည်းဆုံး တစ်လလောက်ပဲ မင်းကို ခေါ်ချင်တာ .. အားလုံး အကုန်တော့ ဘယ်ပြောပြချင်မှာလဲ .. ဒါတော့ မင်းက နားလည်ပေးလိုက်ပါ ..”

“ကိုစော ပြောတာ ဟုတ်တယ် မင်းမင်း .. သူတို့ကလည်း တစ်ခု

တော့ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ် .. သူဌေးသားက သူရဲဘောနည်းတတ်တာထိလေ ..”

ပြောပြရင်း ပြုံးကာ ...

“တို့ကလည်း သူ မင်းအကြောင်း လာမေးတည်းက မင်းရဲ့ ကာရိုက်တာကို နည်းနည်း ပြောပြလိုက်မိတယ် .. ညပိုင်းမှာတည်းက သူတို့က စိတ်ဝင်စားသွားကြတာဆိုတော့ ဒါလေးတော့ လက်ခံဖို့ ပြောပြောပါလို့ တောင်းဆိုလာတာပေါ့ ..”

“ဧကန္တ .. ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နဲ့ အုပ်စုရှိမှ လက်စွမ်းပြတတ်တဲ့ သူတို့သားအကြောင်း သိလို့ ကိုယ်စား ရင်ဆိုင်ပေးနိုင်မယ့်လူကို လိုချင်တာ နေမှာပါ ..”

စောရန် ပြောတာကို စကားဝါ က ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်တဲ့အထိ ခိုက်ရန်ဖြစ်ဖို့တွေ မရှိတဲ့အကြောင်း သေချာ အာမခံပါတယ် ..”

“နိုင်ငံခြားမှာ သူ့သားက မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကြီးပွားနေတာလား ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက် ဖြစ်ထွန်းတဲ့လူဆိုရင် ခုလို အလုပ်မျိုးအတွက် လူရှာမလား .. ကောင်လေးက မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ ဝေလေလေထဲက ဖြစ်မှာပါ ..”

“လက်ခံလိုက်ပါ ရန်သူ ရာ .. ခဏပဲဟာ .. မင်း လိုချင်တဲ့ အချက်တွေလည်း ထည့်ပြောလိုက်ပေါ့ ..”

ဘာမှန်းတော့ နားမလည်သေးပေမယ့် ရန်သူ ခေါင်းထဲမှာ အလှုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား နေရာပေးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ အလေးအနက် တွေးနေမိစဉ် ...

“ပြောရဦးမယ် .. အဲဒီညက ကောင်မလေးကို တို့ သတိရပြီ ဆိုလား ..”

ရန်သူ့ အကြည့်တွေ ရောက်လာအောင် စောင့်ပြီးမှ စကားဝါက ပြုံးပြရင်း ...

“သူ့ကားကို တို့ကားနဲ့ နောက်က ဝင်တိုက်မိသေးတယ်လေ ..၊ အဲဒီလိုဖြစ်တုန်းက မင်းလည်း ရှိတာပဲဟာ ..”

ရန်သူ့ က သိထားပြီးသားလို ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်ဆုံသေးတယ် .. အဲဒီလို ကားကိစ္စနဲ့ပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါကြောင့် မင်းတို့ချင်း သိပြီးသားလို ဖြစ်နေတာကိုး ..၊ ဒါလေးများ အဲဒီညတည်းက ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ .. ဒါပေမယ့် တို့တောင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ မင်းမင်း က သိတယ် နော်..”

စကားဝါ က စောရန် ဘက်ကိုပါ လှည့်၍ ...

“အဲဒီကောင်မလေးကို အိမ်သားတွေနဲ့ ပြန်ပါသွားအောင် ဖမ်းရမယ်ဆိုပြီး ကားမောင်းနေရင်း ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်တာ သိလားကိုစော .. ပြီးတော့ ကောင်မလေး ပုန်းနေတဲ့နေရာကို သူ ကွက်တီ သိနေတာနော် ..”

“ဟုတ်လား ..”

“တကယ် ပြောတာ .. ကောင်မလေးကလည်း မှတ်မိပုံပဲ .. သူ့ကို မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးတာပဲ ..”

“ဒါကတော့ မမဝါ က တစ်ခါပဲ ဆုံတာမို့လား .. သူက ထပ်ဆုံသေးတာကိုး ..”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် စကားဝါ က ရယ်နေဆဲရှိကာ ...

“အဲဒီကောင်မလေးကလည်း သူ့ဋ္ဌေးကတော်လောင်းလေးပဲ .. သူ့ဋ္ဌေးသား လက်ထပ်မှာက သူပဲ ..”

“ဗျာ!...”

စောရန် ‘ဗျာ..’ ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ..၊ ရန်သူ့ မျက်နှာ စကားဝါ ဘက်ကို လှည့်လာ၏။

သူမက ဘာတွေ သဘောကျနေမှန်း မသိ ..။

“အံ့ဩကုန်ကြတာလား .. ဟုတ်တယ် တစ်ခါတည်းပဲ တစ်ခုခု ဆွေမျိုးတော်မှန်းတော့ သိတယ် .. ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုတွေမှန်း တို့လည်း မသိဘူး ..၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ.. ဒါ သူတို့အိမ်တွင်းရေးပါ ..”

ရန်သူ့ မျက်နှာမှာ မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက်က တွန့်ကုတ်နေဆဲ ..၊

ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခိုးလှီးခဲလှတော့ ဖြစ်သွားခဲ့တာ သေချာ၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

“ဟော .. ဖုန်းလာပြီ၊ မင်းအိမ်က ကားရောက်ပြီ ထင်တယ် ..”

“ကိုင်လိုက်လေကွာ ..”

အွန်လိုင်းပေါ်တက်ရင်း ဗရုတ်သုတ်ခတွေ့ ရှာကြံကြည့်ပြီး တခွိခွါ ရယ်ကြလျက် ...

“ဟလို ..”

မွေ့ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကနေ ကျောနဲ့ပွတ်တိုက်ရွှေ့ကာ ဖုန်းကို လှမ်းယူ၏။ ဖုန်းက ပါမလာဘဲ ပုခက်ပေါ်ကနေ နှစ်လိမ့်သုံးလိမ့် တွား လာပြီး ပြုတ်ကျသွား၏။

ထိုအခါ တောင်းဘီရှည်ဝတ်နေရင်း ဝင်းထွန်းက ပရိဖရေ ရှေ့တိုး လာကာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ဖုန်းနားမှာ ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး ...

“ဟလို ..”

ခုတင်ပေါ်နဲ့ ခုတင်အောက် ‘ဟလို’ တွေ သံပြိုင်ထွက်သွားကြ၏။

ခုတင်ပေါ်က နှစ်ယောက်က ဝင်းထွန်း အဖြစ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ကာ ...

“ကိုင်မှာဖြင့်လည်း ကိုင်လိုက်ကွာ ..”

“အေးလေ .. ဖုန်းနားမှာ ခူးထောက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ .. တောင်း ဘီစစ်တပ်ရင်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသလိုပဲ ..”

“မင်းကလည်း အဲဒီလိုစတိုင်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ မကြား ဖူးပါဘူး .. ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့်ဆိုပြီး ထင်တိုင်းကြံချင်တာလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ခွေးသူခိုးတွေ ရယ်ကြ .. ဒီမှာ လက်ဖအား ခြေမအားနဲ့လူကို ကိုင်ခိုင်းပြီးတော့ ..”

သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ကြိုက် ရန်ဖြစ်ပြီးမှ ကိုင်လိုက်တော့ ဖုန်းက ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝင်းထွန်း တက်ခေါက်ပြီး ဝှက်ခနဲ ချလိုက်ကာ တောင်းဘီဝတ် ခြင်းကို အဆုံးသတ်နေကာမှ နောက်ထပ်တစ်ခါ မြည်လာ၏။

“ဟလို ..”

“အခန်းနံပါတ် တစ်ရာသုံးက လူကြီးမင်းတို့ကို လာကြိုတဲ့ကား ရောက်ပါပြီရှင် ..”

“ဘာရောင်လဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် .. ခဏလေး ကိုင်ထားပေးပါ နော် ..”

ဖုန်းထဲက ချိုသာသည်စကားသံလေးကို နားထောင်ရင်း ဝင်းထွန်း မျက်နှာက ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာ၏။ ခဏလေးပဲ ကြာကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် .. အဖြူရောင် ဘင်(နီ) ၅က/ ဝါ”

“ဘယ်လို!... ဘင်(နီ) ဟုတ်လား .. မဖြစ်နိုင်တာ ..” တစ်ဖက်ကအသံ ခဏငြိမ်သွားကာ ...

“ဒရိုင်ဘာ ရှိနေပါတယ် .. လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် လာပြီး မေးမြန်းကြည့်ရပေးဖို့ အကြံပြုပါတယ်ရှင် .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

စကားသံကတော့ ချိုလိုက်တာ .. သကာလောင်းတယ်ဆိုတာ ထက်တောင် ပိုနိုင်သေးသည်။ ဖုန်းချသွားတာ ဂွက်ခနဲ ..

“တောက် .. ပီယဝါစာသံလေးကို နားထောင်နေရတဲ့ ဖီး(လ်)တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ..”

“မေးမနေနဲ့ .. ကိုယ့်အိတ် ကိုယ်ဆွဲ .. အောက်ဆင်းမယ် ..”

“အေးပါ .. ပြန်ဖို့ ဓားစောင့်နေတာပဲဟာ .. မင်းမျက်နှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ကားလွတ်လိုက်တယ်တဲ့ကွာ .. ဘင်(န်)အဖြူနဲ့တဲ့ .. ဘယ်မော်ဒယ်(လ်)မှာ ချုံးချုံးကျလာခဲ့တဲ့ကားလဲ မသိဘူး .. ငါ့အိမ်မှာရှိတဲ့ကားတွေ ငါ သိတယ် .. အစုတ် တစ်စီးမှ မရှိဘူး ..”

ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ဘာမှမပါတော့ တစ်ယောက်ကို ကျောပိုးအိတ် ရှုံ့တွဲတွဲလေးတွေ တစ်လုံးစီနှင့်ပဲ အခန်းထဲက ချက်ချင်းကောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဓာတ်လှေကားစောင့်ရင်း ဝင်းထွန်း မျက်နှာက သုန်မှုန်နေကာ...

“ဖေကြီး ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ မသိပါဘူး .. ခရီးဝေး သွားရမယ့်ဟာကို ..”

“မင်းကလည်းကွာ .. ခရီးဝေးသွားတာ ကားနာတယ်လေ .. တမင်ကားကြမ်းလွတ်ပေးလိုက်တာ နေမှာပေါ့ .. ဘင်(န်)က နောက်ခန်းလည်း ကျယ်တယ် .. ဝါသနာပါရင် အိပ်လိုက်လို့တောင် ရသေးတယ်..”

“မင်းပဲ အိပ် ..”

သုံးယောက်သွား ရီဆက်(ပ်)ရှင်ရှေ့ကို ရောက်လာကြတော့ ဆိုတာမှာ ထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည်တချို့ဆီ အကြည့်တွေ ရောက်သွားကြသည်။

ဘယ်မှာလဲ ဒရိုင်ဘာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ..

ယောက်ျားကြီး ယောက်ျားငယ်တွေ ရှိနေကြကာ လူကြီးတွေက ကုန်သည်ပွဲစားမှန်း သိသာကာ နယ်စပ်မြို့ဖို့ နိုင်ငံခြားသားတွေလည်း ရှိသည်။

ဒရိုင်ဘာရှာရင်း အပြင်ထိ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ကားကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

သုံးယောက် ဟိုရှာဒီရှာနှင့် ရီဆက်(ပ်)ရှင်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်သွားကြပြီး ...

“ခုန ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့ ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ ရောက်ပြီဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ အင်္ကျီအနီရဲရဲလူပဲ အစ်ကို.. သူ ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လာအကြောင်းကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပေးတာပါ ..”

အောက်မှာကျတော့ မိန်းကလေးတွေ မဖြောင့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ဖြေရင်း ထိုင်နေသူထံ ဦးဆောင်၍ လျှောက်သွားသေးသည်။

“အစ်ကို .. ဒီမှာ အခန်းနံပါတ် တစ်ရာသုံးက ဧည့်သည်တွေပါ..”

ထိုင်နေသူက သူ့ရှေ့ရောက်လာမှ မော့ကြည့်ဖော် ရသည်။

မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်မတတ်ရှိနေသည့် ဦးထုပ်လျှာထိုးအောက်က မျက်နှာကို ဝင်းထွန်း က စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ငါ့ကိုလာကြိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာလား ..”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ထရပ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ ကပ်ပါ သွားသည့် ဝင်းထွန်း ရဲ့မျက်လုံးက မျက်ဖြူလန်သလို ဖြစ်သွား၏။

ဖြူဝင်းသည်မျက်နှာနှင့် ပီကောဝါးနေသည့် ခပ်လှုပ်လှုပ်နှုတ်ခမ်းတို့ ကိုကြည့်ကာ အလိုမကျခြင်းတွေ ချက်ချင်း ဖြစ်ထွန်းသွား၏။

ဒါလား ဒရိုင်ဘာ ..။

နှုတ်ခမ်းသားက မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားကာ စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ထား သည့်ပုံစံကိုပါ မျက်စိစပါးမွှေး စူးမိရင်း ...

“ငါ့အဖေနဲ့ အမေနာမည် ပြော ..”

သူကလည်း ဝင်းထွန်း ကို ပြန်စိုက်ကြည့်၍ ပီကောကို လျှာဖျားပေါ် ကနေ ပါးစောင်ကြားထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်း ကိုယ့်ဘာသာ မပြန်ရဲလို့တောင် ဟိုတယ်လ်ပေါ်ကနေ အောက်မဆင်းခဲ့တာ.. တခြား လာပြီး ခရီးဦးကြိုပြုမယ့်သူ ရှိပါ့မလား”

“အဲမာ!...”

ဝင်းထွန်း မျက်နှာ တင်းသွားသည်။ ဘေးမှာရပ်နေကြသည့် အပေါင်းအသင်းတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဒရိုင်ဘာဆိုသူက သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို အေးစက်စက်ကြည့် ၍ ...

“ဒေါသစ်သစ် ကြိုခိုင်းလိုက်တာ .. မလိုက်ရဲရင် ဖုန်းဆက်မေး လိုက် .. ငါ့နာမည် မင်းရန်သူ ..”

“ဘာ!... ဘာ .. ဟေ့ ...”

ပြောပြီး တစ်ချက်မှမစောင့်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားတာ မထိမဲ့မြင်နိုင် လွန်း၏။

“ဒီဒရိုင်ဘာ လူပါးဝလှချေလားကွ .. မင်း ဒါမျိုးကို သည်းမခံ ထိုက်ဘူးနော် ..”

“တောက်!...”

ဝင်းထွန်း တက်ခေါက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတဲ့စကားက မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို ကားနားကို အရှိန်နဲ့ရောက်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင် ..”

ကားတံခါးဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ခုယူမလို့ ပြင်နေသည့် ပခုံးကို နောက် ကနေ ဖတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်လျှင် ...

“အ!.. အား!...”

ရန်သူ လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းကိုကျော်၍ သူ့လက်ပေါ်မှာ သာ သာလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ...

“အား!... ဟေ့ကောင် ..”

လက်ကိုလိမ်ချိုးခံလိုက်ရကာ အဆမတန် နာကျင်သွား၏။ ဘေးက တစ်ယောက်က လက်ခုံပေါ်က ဆူးတွေနှင့်လက်ပတ်ကို လက်ဖဝါးဘက် လှည့်လိုက်ပြီး တအား လှဲရိုက်ချလာလျှင် ရန်သူ က ကိုယ်တစ်ခြမ်း စောင်း၍ ခြေလှမ်းဆုတ်ရင်း ဝင်းထွန်း မျက်နှာနဲ့ လှည့်ခံပေးလိုက်၏။

“ဖြန်း ..”

“အား!...”

“ဟာ!...”

ခြေလှမ်းပြင်နေသည့် နောက်တစ်ယောက်ပါ ထုံခနဲ ဖြစ်ကာ ရှေ့ ထပ်မတိုးရဲတော့ ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ .. မလိုအပ်ဘဲ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်း သူး ..”

“အ!...”

ဝင်းထွန်း ကိုယ်ကြီးကို ရှေ့ကတစ်ယောက်ဆီ တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး ပီကောကိုပါ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ..

“မင်းကို ရန်ကုန်အရောက် ပြန်ခေါ်သွားပေးဖို့ လာခေါ်တာ ..”

“မင်း .. မင်းလို ဒရိုင်ဘာက .. ငါ့ကို .. တောက်!... အ!..”

ပါးချိတ်မှာ ပေါက်ပြဲပွန်းရှုကာ သွေးတွေလည်း ထွက်လာ၏။

ဒါပေမယ့် သူ လှုပ်ပင် မလှုပ်နိုင်တော့ပေ ..။

“အခု ဒရိုင်ဘာ ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့ မင်းရဲ့အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို မေမေ ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းလိုက်တာ .. ငါက မင်းရဲ့သူဌေး ..”

“ဟွန်း .. ကြံဖန် ဂုဏ်ယူနေပြန်ပြီ .. ဒါမှာ .. ငါ လာခေါ်တာ .. မင်းကို ပြန်ပို့မှာ .. ပြီးတော့ .. မင်း လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ မင်း သွားလေရာ ကားမောင်းပို့ရမှာ .. အဲဒါတွေက အလဲအလှယ်ပဲ .. နောက်ထပ် ရှိသေးတာက ဒီခရီးလမ်းမှာ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ ပြောသလို မင်း လုပ်ရမှာ ..”

“ဘာကွ!...”

“ကဲ .. ကားပေါ် တက် ..”

“ဟိတ်ကောင် နေဦး ..”

မေးရိုးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ထိကပ်ထားရင်း ဝင်းထွန်း ဒေါသတွေ ဖောင်းပွ ပြန့်ကားလျက် ...

“ဒရိုင်ဘာက ဒရိုင်ဘာပဲ .. ကြံဖန် ဂုဏ်ယူနေတာ ငါ မဟုတ်ဘူး .. မင်း ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“အဲဒီတော့ ငါတို့က လူများတယ် .. မင်း ကားမောင်းဖို့ မလိုဘူး .. နောက်ပြီးထဲမှာပဲ ထိုင်လိုက်ခဲ့တော့ .. ပေး .. ကားသော့ ..”

“အဟွန်း ..”

ရန်သူ က ရယ်လိုက်ပြီး ကားသော့ကို အားလုံး မြင်အောင်ပြသည်။ ပြီးတော့ ပစ်ပေးလိုက်သလိုလိုနှင့် အပေါ်ကို မြှောက်တင်ပစ်လိုက်၏။

ဖမ်းရတော့မလိုလို .. ဒီတိုင်းကြည့်နေရခိုးခိုးနှင့် ဝင်းထွန်း တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ကာမှ ပြန်ကျလာသည့်သော့ကို အသာလေး ပြန်ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“မပေးနိုင်ဘူး ..”

“ရမလားကွ .. မင်း ကားမောင်းရင် တစ်နေရာစာ အလကား ဖြစ်သွားမှာပေါ့ .. ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူမှ နောက်ဖုံးထဲမှာ သွားထိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ပြီးတော့ နေပါဦး .. သူက .. ဘယ်သူလဲ..”

တစ်ဆက်တည်း စောရန် ကို မေးဆတ်မေးသဖြင့် ရန်သူ က လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ငါ့သူငယ်ချင်း .. အခု ဒီခရီးမှာ သူရယ် .. ငါရယ် .. မင်းရယ်..”

“ဘာကွ!...”

“ငါတို့ကရော ..”

“ဒီကောင် .. ဘာပဲတွေပြောနေတာလဲ ..”

သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေကိုကြည့်ကာ ရန်သူ က တံခါးဖုံးမှာ နောက်ပြန်မိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ .. တောင်းဘီခါးစပ်မှာ လက်မတစ်ဖက် ချိတ်ထားရင်း ...

“ငါ လာခေါ်တာ .. မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ..”

“ဟာကွာ!... ဒီကောင် ..”

လူနဲ့ဒေါသ မမျှပေမယ့် ဒီထက်လည်း ပိုပြီး မပြနိုင် ..။ ဒဏ်ရာက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာပြီဖြစ်ကာ ဒီနေရာကနေ မြန်မြန် သွားချင်နေပါပြီ ..။

ဒရိုင်ဘာလုပ်နေပြီး ဒရိုင်ဘာမဟုတ်သည့်လူကို ဘယ်လို တည့်အောင် ပေါင်းရမလဲ ...

လူကလည်း နာနေပြီမို့ တုဖြိုင်လိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒေါသက ထိန်းရခက်နေ၏။

ပေမေတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလူကိုမှ ရွေးထုတ်လွှတ်လိုက်ရသလဲ ဆိုတာ နားလည်နေပါလျက်နှင့် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့၏။

“မင်း စကားတွေ အချို့ကြီးပြောမနေနဲ့ ဟိတ်ကောင် .. မင်း မောင်းမယ်ဆိုရင် မောင်း .. ဟိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ့ကားပေါ် တင်မခေါ်နိုင်ဘူး ..”

“ဒါက မင့်ကားမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“မင်းအိမ်က ယူမောင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့အလုပ်အတွက် ငါနဲ့ အဆင်ပြေမယ့်ကား ကိုယ့်ဘာသာ ရှာလာတာ .. သူကလည်း ငါ့အလုပ်အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်လို့ ခေါ်လာတဲ့လူပဲ .. အဲဒီတော့ ငါ့ကားနဲ့ ငါ့လူကိစ္စ မင်းနဲ့ ပြောစရာ မရှိဘူး .. ကားပေါ်တက်တော့”

“ဟ!.. ဖြစ်မလားကွ .. ငါတို့သုံးယောက်က စလုံးမှာကတည်းက အတူတူ ..”

“ပြေးဖော်ပြေးဖက်တွေလား ..”

“မင်း!...”

ဝင်းထွန်း ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုးကာ မျက်နှာကြီး ပျက်ကျသွား၏။ ဟိုနှစ်ယောက် တက်ခေါက်သံတွေ ထွက်ကာ ...

“ဝင်းထွန်း .. မင်း ဒရိုင်ဘာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါက ဦးဆောင်ခေါ်သွားမယ့်သူ ..”

သူ့မျက်နှာပေါ်က မချိုမချင်မဲ့ပြုံးကို ဝင်းထွန်း က စိုက်ကြည့်၍...

“မင်းကို ခိုင်းနေတာ နော် .. ရှေ့တန်းတင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆရာတင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မင်း နားလည် ..”

“နောက်ကလိုက်ရင် နောက်လိုက်ပဲ .. ငါ နားလည်တာ အဲဒါ ..”
“အံ့မာ ..”

“အခု မင်း ငါ့နောက်က လိုက်ရမယ် .. မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အစီအစဉ်ပျက်တဲ့အကြောင်း ခု ဖုန်းဆက်လိုက် ..”

“တောက်!...”

“ထားလိုက်ပါကွာ .. ဝင်းထွန်း .. ငါတို့ အချိန်အရေးကြီးတယ်”

“အရေးကြီးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး .. သူက ..”

ကိုယ်သာ အထက်စီးက ပြောဆိုဆက်ဆံရမှာကို အောက်ကျပြောရမှာ ရှိလာတော့ မာနကြောင့် စကားလုံးတွေပါ ဆွဲအကုန်၏။

‘ငါ့မြေနှင်းလို့ ငါစားခွင့်ရှိတယ်’ ပြောတော့ ‘ငါ့ဖိနပ်ပေါ် ငါနင်းတာ’ လို့ ဖြေသည်။ ‘ငါ့အရိပ်ခိုလို့ ငါစားထိုက်ပြီ’ ဆိုတော့ ‘ငါ့ထီးအရိပ်အောက်မှာ ငါရပ်နေတာ’ လို့ ဖြေ၏။

ဘီလူးစားခံရမည့်အန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သော ‘မယ်ကာက’ စာတ်ဝတ္ထုကို သတိရမိ၏။

ဟိုဘက်မှာ သူ့သဘောနဲ့ စိတ်ကြိုက် တောင်းဆို ဖန်တီးလာတဲ့သူတို့ သူ ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်ရမလဲ ...

ဒေါသကို မျှိုသိပ်၍ သူပဲလျှော့ရတော့မှာကို နားလည်သွားခဲ့သည့် နောက် ..

“ဒီမှာ မင်းရန်သူ .. ဘယ်ဘက်ကမှ မလျှော့လို့ မရဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်မှာပါ .. ကားနဲ့လူက မဆုံတော့ မင်းလူကို ..”

“သူ ရှေ့မှာပဲထိုင်မှာ .. ငါ့အတွက် လိုအပ်ရင် သူက အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပေးရမယ့်သူ .. ငါ့အတွက်ဆိုတာက မင်းအတွက်ကို ပြောတာ ..”

ဒီကားထွက်တာနဲ့ ငါတို့ရဲ့ဒါရိုက်ရှင်က ရန်ကုန်ထိ ချောချောမောမော ရောက်သွားဖို့ပဲ ..

“ငါ့အတွက် အဲဒီလောက်ထိ မလိုဘူး မင်းရန်သူ .. ရန်သူတွေ ပတ်လည်ပိုင်းနေလောက်အောင် ငါ လူဆိုး မဟုတ်ဘူး ..”

“မင်းကိုယ်မင်းထက် ဘယ်သူ ပိုသိမှာလဲ .. ငါကလည်း သိဖို့ မကြိုးစားဘူး .. ငါ လက်ခံတဲ့အလုပ်အတွက် ကိလိုတွေ ဂရမ်တွေနဲ့ တိုင်းထွာ ချိန်တွက်လာတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် မင်းအပေါ်ကျလာမယ့် အန္တရာယ် အနည်းအများကို မသိဘူး .. လေပြင်းတစ်ရိုက်တောင် မကျရောက်ဘဲ ပြီးသွားနိုင်သလို .. ငါတို့ထဲက ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွား နိုင်မလဲ ဆိုတာလည်း ကြိုမပြောနိုင်ဘူး .. သေချာတာတစ်ခုက မင်းက လူကောင်း .. မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟေ့ကောင်..”

“မင်းအပေါ် ပြောလိုက်တာ ..”

ဝင်းထွန်း မျက်နှာပျက်နေလျက် အသံတိတ်သွား၏။

ရန်သူ က မျက်နှာမလှဖြစ်ကုန်ကြသည့် နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်၍ ...

“မင်းတို့သုံးယောက် နောက်မှာ အဆင်ပြေသလို လိုက်ခဲ့လို့ ရ တယ် ..”

“မင်းရန်သူ .. မင်း ငါ့ကိုပါ ..”

“မင်းကို ရန်ကုန်ရောက်အောင် ခေါ်သွားဖို့ပဲ .. ခေါင်းပေါ် တင်ခဲ့ ပါ .. ပခုံးပေါ် ထမ်းလာပါလို့ မပါဘူး ..”

ရန်သူ က စောနေ့ ကို ကားပေါ်တက်ဖို့ မေးဆတ်၍ သူ့ပါ ဝင်ထိုင် သည်။

ပြီးမှ တံခါးပိတ်သေးဘဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငါ့အလုပ်က မင်းပဲ နော် .. တခြားလူတွေမပါဘူး .. ရန်ကုန်ထိ အေးအေးဆေးဆေး ခရီးကြိုလိုက်ချင်ရင် နေတတ်ဖို့ ပြောပြတာ ..”

တံခါးပိတ်သံက ကျိမ်းခနဲ ...။

ကားသည် စထွက်ကတည်းက မြားပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့အတိုင်း .. လမ်းက မြူးမြောင့်နေပေမယ့် ကားတွေ လူတွေကို ပွတ်ကပ်တိမ်း ရှောင်သွားပုံတွေက အသည်းယားဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

မြို့ထဲပိုင်းကို လွန်လာကာမှ ဝင်းထွန်း က နာကျင်နေသည့်နေရာ ကို တကိုင်ကိုင် တတို့တို့နှင့် ...

“ငါတို့ လမ်းတိုအောင် အောက်ဘက်လမ်းက သွားလို့ရတယ် ဟိတ်ကောင် .. လမ်းလည်း ကောင်းတယ် ..”

“လမ်းတိုချင်လို့လား.. ဒီက ကွေ့ဝင်လိုက်ရင် တန်းရောက်တယ်”

“ဟင်!...”

ရုတ်တရက် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကြကာ နားလည်သွား သည့်တစ်ယောက်က မျက်လုံးကြီး ပြူးခနဲဖြစ်ကာ ...

“သရိုင်း ..”

ကြည့်စမ်း .. ခွေးသူတောင်းစား ..။

အခန်း (၁၇)

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ကမန်းကတန်း ဆင်းရဲခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ...

“ကဲကွာ ..”
“ဒုန်း ..”
“အား!...”

ကားပေါ်က သေချာ မဆင်းရဲသေးမီ ပေါ်လာသည့်မျက်နှာကို ဝင်းထွန်း အားရှိသလောက် ထိုးချလိုက်သည်။

ရန်သူ က ခေါင်းငုံ့၍ တံခါးနဲ့ကာလိုက်သဖြင့် မချိမဆုံ အော်သံကြီး ထွက်လာကာ ...

“မင်း .. အား!...”
“ဟဲ့!.. ဟဲ့ .. ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ..”
“သား .. ငါ့သား ပြန်လာပြီ ..”

အိမ်ထဲကနေ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာကြတာလည်း လူကုန်... ဒေါ်မျိုးရီ က ရှေ့ဆုံးကဖြစ်ကာ ဦးစိုးဝဏ္ဏ တို့ မောင်နှမက နောက်က ဖြစ်၏။ ဘာလုပ်လိုက်တာကို မမြင်လိုက်သော်လည်း ရန်သူက ကားထဲမှာပဲ ရှိနေလျက် တံခါးကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး အော်နေတာကို ကိုယ့်တူ ဖြစ်နေသဖြင့် ...

“ဗျာ .. မေးနေတယ်လေကွာ .. ပြန်မရောက်သေးဘူး ပြဿနာပါလာပြီလား ..”
“ဒီကောင် တစ်လမ်းလုံး လူပါးဝလာတာ မေကြီး .. ကျွန်တော်လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး .. ဒီမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာ ကြည့် ..”
“ဟင်!...”

“အို!... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. မင်းမင်း ..”
ဒေါ်မျိုးရီ က စကားဝါ ခေါ်သည့်အတိုင်းပဲ ခေါ်၍ ...
“မင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လွှတ်လိုက်တာ ..”
“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ကျွန်တော့်မှာ ဘာရန်သူမှ မရှိဘူး .. သူ့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး အနာတရဖြစ်ကြရတာ ..”
“ဟေ!...”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ သူ့လက်က ဒဏ်ရာကို ကြည့်ကာ ...
“ဒီဒဏ်ရာမျိုးလား ..”
“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ရန်သူ က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းထွန်း နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ...
“ပြောပြလိုက်ပါ .. ဘယ်သူက ဘယ်လိုစခဲတာလဲလို့ ..”
“လူပါးမဝနဲ့ ဟော့ကောင် .. လေလုံးထွားလွန်းလို့ မတန်မတူတွေ ခြောနေတာကို ဘယ်သူက ...”

“ကဲ .. ကဲ .. ဘော်ပြီ၊ လာ .. အိမ်ထဲဝင်ကြစမ်း”

“ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး ..”

“ဘယ်လို!...”

“ကားပြန်ပို့ရဦးမှာ .. အချိန်ပိုသုံးရင် သုံးသလောက် ပေးရမှာမို့လို့ ..”

“ဖေကြီးဟို့က ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကကားနဲ့ မကြိုခိုင်းတစ်လဲ ..”

“သူက ဖော်ဒယ်လ်မြင့်တဲ့ကားတွေ မမောင်းတတ်ဘူးဆိုလို့လေ..”

သက်သက်ထွင်တာ ..

ဝင်းထွန်း မျက်နှာမဲ့သွား၏။

“ဟွန်း .. သူများအပေါ် လူတွင်ကျယ်လုပ်ဖို့ကို ဧယားခင်းလာတာ ထောင့်ကိုစေ့လို့ ..”

“လာ သား .. လက်က ရောင်ကိုင်လားပြီ ..”

မကျေနပ်ချက်တွေနဲ့ မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာကို ဒေါသစ်သစ်က အတင်းလက်ဆွဲပြီး အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းနေ၏။ ကိုယ်ကမ္ပေးခဲ့ပေမယ့် သူဌေးသားဖြစ်မှ အာဏာပါဝါတွေ ရမှာမို့ မဆိုင်သလို နေပေးခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ ...။

ခုအခြေအနေက ပန်းဝင်ကြိုးကို လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးအချိန် ..။ ကိုယ့်သားနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောရမည်။ တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိသေး သည်။ ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သူက အထာမနပ် ..။

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အရူးလို တစ်ယောက်တည်း ရန်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်းအော် လုပ်နေရတာလဲ ..”

“ဒီကောင်အကြောင်း မေမေ မသိပါဘူးဗျာ ..”

ဒေါသစ်သစ် က တံခါးကို သေချာလော့ခံချလိုက်ပြီးမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. ငါခမ္ပေးထားတဲ့ မင်းအကြောင်းတောင်မှ မသိတာ.. ဘယ်သူ့အကြောင်း သိရဦးမှာလဲ ..”

“သိချင်ရင် အိမ်ရှေ့မှာ ဒီကောင် ကျွိုင်ရှာနေတာ စောင့်ကြည့်နေပါလား ..။ ဖေကြီးတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပြမလို့ ဒီကောင်အကြောင်း..”

မအေ ဆွဲခေါ်လာတာကို အပြစ်တင်ချင်ပေမယ့် ခရီးရောက်မဆိုက်မို့ ပြောလို့လည်း မထွက် ..။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်လမ်းလုံး ဆရာကြီး လုပ်လာတာ ..။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာအန္တရာယ်မှလည်း ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ရှိမှာစိုးလို့ပဲ မင်းကိုယ်တိုင် နှိုသိပ် သည်းခံလာခဲ့ရတာမို့လား.. သူ့ အနားမှာရှိမှ ဖြစ်မှာလို့ မင်းကိုယ်တိုင် လက်ခံခဲ့လို့ပဲလေ ..။ အဲဒါတွေက ငါ အခု မင်းရဲ့ဘဝအရေးမှာ ဘာမှ မဟုတ်တာလေးတွေပါ.. မင်း တော်တော် ကလေးဆန်သေးတာပဲ ဝင်းထွန်း ရယ် .. ဟင် ..။ ပြောမလို့ စကားတွေတောင် ဘယ်ကစရမုန်း မသိတော့ဘူး ..”

ကျောလယ်လောက်ဆံပင်ရှည်တွေကို သားရေတွင်းနဲ့စုစည်း၍ နားသယ်စပ်ဆံစုရှည်တချို့ ဖရိုဖရဲကျနေသော လေးထောင့်ဆန်ချင်သည့် မျက်နှာဟာ ယောက်ျားဘီသ ခန့်ညားချင်ပါလျက်နှင့် ...

“မင်း ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအရွယ်ထိ ခုလောက်တောင် အပေါင်းအသင်း မက် .. အပျော်အပါး လိုက်စားတာ ဝါသနာကြီးနေမုန်း ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး ..။ ဒီမှာ သား .. ဟောဒီလောကကြီးမှာ မင်းရယ်.. ငါရယ် .. မင်းညီမ ...”

“နုသစ် ကို ထည့်မတွက်နဲ့တော့လေ .. သူက သွားပြီ ..။ ခေဓမ္မသမီး လောဘကြီးလွန်းလို့ ကိုယ်က ခွင်ဆင်ရင်းနဲ့ သူများခွင်ထဲမှာ..”

“ဟဲ့ .. ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ..”

ဒေါသစ်သစ် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက် ...

“ဒါ ဘယ်သူမှသိတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး .. ငါဖုံးထားခဲ့တာ နှစ်နှစ် ရှိပြီ .. နင့်ကြောင့် လူသိကုန်တော့မယ် ..”

“သိနေကြမှာပါ မေမေရာ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ .. ဒီလောက်ထိ မဆက်သွယ်ဘဲ ဘယ်သူမှ မနေဘူး ..”

“ဟဲ့ .. မင်း ပြောလေ ကဲလေပါလား ဝင်းထွန်း ရယ် ..”

သမီးအကြောင်း မောင်နှမချင်းတောင်မှ သူမက အသိခံခဲ့တာ မဟုတ်ပေ .. ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီးငယ်က စပ်စပ်စုစုတွေ လုပ် တတ်သည်။

ဘယ်သူ ဘာလုပ်နေနေ အတုခိုးတတ်၏။ ထိုအကြောင်းရင်းများ ကြောင့် မအေ့ အနေနီးသလောက် လောင်းကစားဆိုတာ သူမ မတတ် တာ မရှိ ..။

အပေါင်းအသင်းဆိုလည်း အလွှာစုံ ပေါင်းသည်။ ဘယ်သူနဲ့ပေါင်း ပေါင်း သူမကသာ ဆရာကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဒါတွေဟာ ရပ်ကွက်ငယ်လေး ထဲကနေ တိုက်ကြီးပေါ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျားကြီးတော့ ခြေရာ မျိုးလား ..။

ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း ‘စားရလေလေ ငတ်လေလေ’လို့ ပြော မလား .. ‘မမြင်ဘူး မူးမြစ်ထင်’တာမျိုးတော့ မဟုတ်တာတော့ သေချာ ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ဒေါသစ်သစ် တို့ကလည်း မချမ်းသာခဲ့ပေ မယ့် ဆင်းရဲခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ ရွက်နှုတ်သစ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကျမှ တခြားမိန်းကလေးတွေလို ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ် မခံနိုင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ချမ်းသာ လာကာမှ လောဘက အတော့မသတ်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတာ ..။ ခုဆို သေသလား ရှင်သလားလည်း မသိ ..။

သားသမီးဆိုပေမယ့် ဒေါသစ်သစ် ကလည်း လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်နေရ သည့် စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကိုတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာမို့ သူမရဲ့ ကောင်း သတင်းကို မစုံစမ်းသလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့တိုးနေပြီဆိုရင်လည်း သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံလို့ပဲ ထားခဲ့လိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ ဒီသမီးရှိနေလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာပါ ထိခိုက် စေမည်ဖြစ်ကာ သားရှိနေခြင်းအတွက် အနာဂတ်ခရီးလမ်းမှာ လိုအင် ဆန္ဒမှန်သမျှ ပြီးပြည့်စုံတော့မည်။

“ဒီမှာ သား .. မေမေ ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ”

လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို နူးညံ့သွားတတ်သည့် အမေရဲ့အမူအရာကို ဝင်းထွန်း က စိုက်ကြည့်၍ ဘာပြောမှာလဲ နားစွင့်၏။

“အခု မင်းမင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ခေါင်းထဲကထုတ်လိုက်..”

“မင်းမင်း လို့ ဘယ်သူခေါ်တာလဲ ..။ သူ့နာမည်က ‘မင်းရန်သူ’တဲ့၊ လောကကြီးထဲကို ခြေချဝင်လာတည်းက လူတွေကို စိန်ခေါ်ပြီး ဝင် တာ ..”

“အမလေး ခေါ်စမ်းပါစေဟယ် .. ဒီလိုပဲ ‘မပြည့်တဲ့အိုး ဘောင် ဘင်ခတ်’တာပဲ ..။ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်ုပ်နဲ့ သခင်မှန်း နားမလည်တာပါ”

ဒေါသစ်သစ် က စကားလုံးနုကြမ်းတာတွေ ရွေးဖယ်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိ .. စိတ်လည်း မရှည်တတ်ပေ ..။ သူမအတွက် ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် လိုရင်းရောက်ဖို့သာ အဓိက ..။

“မင်းရှုပ်ထားတဲ့ပြဿနာတွေ ဟိုမှာ ရှင်းခဲ့ရဲ့လား .. ငွေတွေ ပို့ လိုက်တာကို မရှင်းဘဲနဲ့ သုံးစားပစ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ဝင်းထွန်း ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ .. မရှင်းဘဲနဲ့ ပြန်လာလို့ရပါလို့မို့လား အားကြီး ..။ ဟိုကကောင်တွေကဖြင့် ...”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ခွေးတိုးဝက်ဝင် ပြန်လာရတာလဲ ပြော... အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဒီဘက်ဟိုတယ်လ်ကိုရောက်မှ ပိုက်ဆံ နှာပြီး ဖိနပ် ဝယ်ရ .. ဘောင်းဘီ ဝယ်ရ ..”

“ဖေကြီးတို့တောင် ဘာမှမမေးဘူး မေမေရာ .. ဟိုမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ပြန်မသွားတော့ရင် ပြီးပြီ ..”

“အခု ဒီမှာလည်း မင်းဆီ ရောက်လာကြမယ့် အန္တရာယ်တွေရှိသေး တယ်လေ .. ဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့ငါပဲ ရှိတာ .. မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း .. ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ပျက်စီးခံလို့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး .. အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်မှလည်း အေးမှာ .. ငါ့မှာ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ဘာမှဝင်မပြော.. ဝင်မစွက်ဖက်ဘဲ နေနေရတာ အသည်းတွေ ဘယ်လောက်ယားနေလဲ သိလား .. အဆင်း ကလည်း အခု အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“မင်းကလွဲရင် အားလုံး ပြောင်းလဲနေကြတာပဲ ဝင်းထွန်း ရယ်.. မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်စမ်းပါ ..”

ပြောနေရင်း တံခါးထဖွင့်ပြီး ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဝင်းထွန်း က စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် ...

“တံခါးပိတ်ထားတာပဲ မေမေရာ .. မဟုတ်ရင်လည်း ညဉ့်နက်မှ ပြောပါလား .. ကျွန်တော် နားချင်ပြီ ..”

“ညဉ့်နက်မှ ပြောလို့ မရဘူး .. ဒီတံခါးတွေကလည်း ပိတ်ထားပေ မယ့် လာကပ်နားထောင်ရင် ကြားရတာပဲ၊ မင်းကိုက ဒါမျိုးဆို ဘယ် တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝင်းစားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေထဲက ရုန်းထွက်လာရတာ .. ကိုယ့်အိမ်ရောက်တာ နဲ့ အေးဆေး နားချင်တာပေါ့ ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က ဝင်းထွန်း လက်မောင်းကို တွန်းဝစ်လိုက်ပြီးမှ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“နားရအောင် နင်က ဘာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေ လုပ်လာရ လို့လဲ .. ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ထွင်ခဲ့တာ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံပေါ့ .. မိဘက လိုက်ရှင်းပေးနေတာများ ပင်ပန်းလှချေရဲ့ ညည်းနေသေးတယ် ..”

“မိဘလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရာ .. ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးကြောင့် ပါ၊ မေမေသာဆို သမီးတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ခွေးစားစား ကျီးထိုး ထိုး ပစ်ထားခဲ့တာ ..”

“ဟဲ့ .. ဗီစီဆိုတာ မိဘက ဆုံးမဖျောက်ဖျက်ပေးလို့ မရဘူး .. ပြောနေတဲ့ကြားက ချိုထောင်သွားတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ .. မင်းကို တောင်မှ အစတည်းက အစ်ကိုစိုး တာဝန်ယူထားလို့ ..”

“သိပါတယ် ..”

“သိရမှာပေါ့ .. ငါက လင်မှ မရှိတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ယောက်ျားမရှိတော့တဲ့ မိန်းမတွေ သူတို့ကလေး တွေကို တစ်အိမ်တစ်ယောက် လိုက်စေနေကြတာ ထုံးစံပဲဟာ ..”

“ဝင်းထွန်း .. နင် မအေကို စော်ကားနေတာလား ..”

ဝင်းထွန်း မျက်နှာက ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ...

“မေမေ ပြောလို့ ပြောတာ ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က ပခုံးမထိတထိ ဆံပင်တွေကို အထပ်တွေ ညှပ် ထားကာ မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီနီ နေ၏။ ထို့ပြင် ဝတ်စားပုံကအစ သားလောက်အရွယ်က ‘မမ’လို့ ခေါ်တာတွေထိ ..

“နသစ် ကို လူကြီးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်အောင် လုပ်သွားတာထိ ဆိုပြီး မေမေက ပယ်စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်တာ .. မေမေ့တော့ ခုချိန်ထိ ဒီပုံစံ ဒီစတိုင်လ်တွေပဲ ..”

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ ..”

“ဝဲရိုက်နေတာလေ ..”

“ဟဲ့ - ငါ့အစ်ကို ပစ္စည်းတွေ ငါ ဖြုန်းတာ .. ပြီးတော့ ငါက ပြန်ရအောင် ရှာနိုင်တယ် ..၊ တော်ပြီ ဝင်းထွန်း .. ငါပြောတာကိုပဲ နင် ခုတ်ထား ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာတော့ အော်ပစ်လိုက်ပြီး စကားဖြတ်သည်။

ဝင်းထွန်း က မေးရိုးကဒဏ်ရာကို မုတ်ဆိတ်မွေးသ သလို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဆရာမှားတော့ ‘ဆောရီး’ပေါ့ ..”

မကြားတကြား ပြောလိုက်သေးသည်။ ဒေါ်သစ်သစ် က ကိုယ့် သား မျက်နှာကို ထူးဆန်းသလို စိုက်ကြည့်၍ ...

“မအေကတော့ ငါ့သားလေး ပြန်လာပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာမျှော်လင့် နေလိုက်ရတာ .. မင်းက နာကြည်းချက်တွေ အပြည့်နဲ့လား ဝင်းထွန်း.. ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြောစမ်း ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က လက်မောင်းကို တွန်းထုတ် ထုရိုက်ပစ်လျှင် ဝင်းထွန်း မျက်နှာ စပ်ပြီးပြီး ဖြစ်သွား၍ ...

“နာကြည်းရကောင်းမှန်း သိရင် မေမေ့ကို မေမေလို့ မခေါ်တော့ ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“သဘောပြောတာပါ .. မေမေ့လိုပဲလေ ..၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခံစားချက်တွေ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မထည့်တတ်ပါဘူး .. ဘာလုပ်မှာလဲ..၊ ဘဝမှာ မေတ္တာတရားတွေ ရတိုင်း ပြည့်ဝနေတာမှ မဟုတ်တာ..၊ ငွေ ရှိမှ ...”

“ဟုတ်တယ် .. ငါကလည်း သားသမီးဖြစ်ဖြစ် .. ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ် ဖြစ် အထင်လွဲလွဲ မလွဲလွဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး ..၊ နင့်ကို ငါ မေးနေတာက ငါ့ကို ကျေနပ်နေသလား .. မကျေနပ်ဘူးလား မဟုတ်ဘူး ..၊ ငါ ချထားတဲ့ ပလန်တစ်ခုလုံး နင့်ကြောင့် ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ နင့်ရဲ့စိတ် ထဲမှာ အဓိက ဘာတွေရှိနေသလဲ ဆိုတာပဲ ..”

“ဘာမှမရှိဘူး .. အခု ဘာလုပ်ရမလဲ ..၊ အဲ့ဒါပြော ..”

“ပြောဆိုတိုင်းလည်း မပြီးဘူးဟဲ့ .. ငွေလိုချင်လို့ ဓားပြထွက်တိုက် ရင်တောင် ‘သွားတိုက်ချေ’ဆိုပြီး လက်ထဲ သေနတ်ထည့်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားနိုင်သေးတယ် ..၊ အခု နင့်စိတ်ပါမှ ဖြစ်မှာ .. အဆင်း ကို နင် ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားရမယ် ..၊ ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ စိတ်ကိုရော လူကိုရော အပိုင်သိမ်းနိုင်လေ .. ကောင်းလေပဲ ..”

“ဘာကို ရင်းနှီးရမှာလဲ .. တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေခဲ့ဖူးတာပဲ ဥစ္စာ .. အပိုင်သိမ်းဖို့ကြိုးကတော့ ..”

“ဘာလဲ ... အဆင်း ကို နင်က မကြိုက်လို့လား ..”

“ကြိုက်စရာလား မေမေရာ .. မိန်းမတစ်ယောက်က လှတိုင်း တန်ဖိုးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး .. အပြောအဆို အမူအရာ ဟန်ပန်ကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိမှ ..၊ ကျွန်တော်က ဆက်(ဂ)ဆီဂဲ(လ်)လေးတွေ ရေလဲသုံး လာတာ .. အဆင်း ကို ဘယ်လိုလုပ် ရင်ခန့်ရမလဲ ..၊ သူ့ဟာသူ လှ နေတာက သပ်သပ် .. ပျင်းစရာကြီး ..”

“ပျင်းရင်လည်း ရှိုးကေ့စ်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားရုံပဲ .. နင် သူ့ကို အပိုင်သိမ်းနိုင်ဖို့က ငါတို့ရဲ့ဘဝပဲ နားလည်လား ..၊ ရီ က သူ့ယောက်ျား ကို နာကြည်းတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ရှိခဲ့တဲ့ အမွေကိုပဲ ပျက်ဆီးဆန်ဆန် တာ ..၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုပဲ သားတစ်ယောက်လို ပြုစုပျိုးထောင်တာ ခဲ့တာ ..”

“မေကြီးက မေကြီးကိုလည်း ချစ်ပါတယ် ..”
ကလေးနှစ်ယောက်က ဦးစိုးဝဏ္ဏ နဲ့ ဒေါ်မျိုးရီ ကို မေကြီး မေကြီး လို့ပဲ ခေါ်ကြတာဖြစ်ကာ တော်ရုံလူဆို သားသမီးအရင်းတွေလို့ပဲ ထင်ခဲ့ကြ၏။

ဒီကြားထဲမှာ စံအိမ်ရဲ့ တကယ်မျိုးဆက်သွေးကတော့ ကယ်တင်ခံထားရသည့် ဒုက္ခသည် မိဘမဲ့လေးကဲ့သို့ ..။

“တကယ်က လူတိုင်း ထင်နေသလို မဟုတ်မှန်း ငါတို့တွေ သိကြတယ် .. ရီ က ဘာမှပိုင်ဆိုင်မှု မရှိတော့ဘူး ..။ သူ ရသင့်ရထိုက်တာ အားလုံးက မင်းရဲ့မေကြီး ကိုင်ပြီး ငါတို့တွေ သုံးဖြုန်းနေကြတာလေ .. ဦးဂူပါ ရဲ့ ဇနီးမို့လို့သာ ငါတို့ အရူးကွက်နင်းထားကြတာကို လူတွေ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေကြတာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. လူတွေက ဒီတိုင်း သိနေကြတယ် ..။ အဆင်းကို အမွေလွှဲပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ရမှာပဲ .. ရှင်းနေတာကို ..”

“မင်း .. ကိုယ့်ကိုမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ .. ရီ က ပိုက်ဆံမမက်ဘူး ဝင်းထွန်း .. သူ စိတ်နာနေတာ အချစ်ကြောင့်ပဲ ..။ နင့်မေကြီးကို ငယ်ချစ်ဟောင်းမို့ မမေ့နိုင်သလို .. ဦးဂူပါ ကိုကျတော့ အထင်ကြီးစိတ်နဲ့ စွဲလမ်းခဲ့တာ ..။ ဒါကို ဟိုက ရက်စက်လို့ တအားမုန်းနေတာ .. ပြီးတော့ ...”

သတိလက်လွတ်ပြောနေရင်း ကိုယ့်အသံကို ထိန်းချုပ်ရမှန်းတောင် မသိ ..။ ဝင်းထွန်း က နားကလိသလိုနှင့် ဟိုကိုင်ဒီကိုင် မျက်နှာလှူ၏။

“သူ့အစ်မကို ချစ်တယ် .. အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ဒီအမွေကိစ္စကို ဦးဂူပါ ပြတ်ပြတ်သားသား စီစဉ်သွားကာမှ မိန်းမကြမ်းကြီးလို ဖြစ်သွားတာ ..”

“ဒါဆို မေကြီးက အဖြည့်ခံပေါ့ ..”

“နင့်မေကြီးကရော စိတ်ထဲမှာ ရိုးဖြောင့်နေတယ် မှတ်လို့လား .. သူနဲ့ မပြတ်သားဘဲ ခဲအိုနဲ့ လက်ထပ်သွားတည်းက စိတ်နာနေတာ .. သူတို့ချင်း ပေါင်းနေကြပေမယ့် ခံစားချက်တွေက ပေါင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကဗျာဆန်နေပြန်ပြီ မေမေရာ ..”

“ကဗျာဆန်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါတို့မောင်နှမချင်းက ကွယ်ရာမှာ ဆို ရင်ဖွင့်နေကျ ..။ နင် ဘယ်လောက်ဖြုန်းဖြုန်း .. ငါ ဘယ်လောက်ရှုံးရှုံး .. စိတ်ကြိုက်ထုတ်ပေးနေတာ ဘာမှတ်လို့လဲ ..။ သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ့ငွေကို ရေလို သုံးနေတာ .. သားသမီး မရနိုင်တော့တဲ့ .. ကိုယ့်ကိုလည်း ပစ်သွားခဲ့တဲ့ တစ်ခုလပ်မိန်းမကို ယူသားခဲ့ရတာ သူလည်း နာကျင်နေတာပဲ ..”

“ရှုပ်နေတာပဲ ..”

“ပိုရှင်းပြရင် ဖိုရှုပ်တာတွေ ပါလာဦးမှာ ..”

“မရှင်းနဲ့တော့ မေမေရာ .. ကျွန်တော် အပြင်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားဖို့တွေ ရှိသေးတယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ထလစ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ဒေါ်သစ်သစ် က ပြန်ဆွဲထား၍ ...

“သူတို့အကြောင်း ငါ ပြောပြနေတာ စကားမပြောရ မနေနိုင်လို့ ပြောနေတယ်များ မှတ်နေလား ဝင်းထွန်း .. ဒီအိမ်မှာ ငါတို့ နေနေရတာ လှုပ်လှုပ်လေးရယ် နော် .. အနေမတတ် အပြောမတတ်တာနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရဲမှာ နားလည်ရဲ့လား ..။ နင်နဲ့ အဆင်း လက်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်နိုင်မှ ဖြစ်မှာ .. တယ်နဲ့နေ ဒီလင်ပလား စိတ်ချင်းမပေါင်းခဲ့ကြတာ မှာ တစ်သယာန်နဲ့ တစ်သယာန် ပေါက်ကွဲကုန်ကြရင် ..”

“ဟုတ်ပြီ .. ခုပဲ ကျွန်တော် အဆင်း နဲ့ သွားတွေ့တော့မယ် ..”

ပူမနေပါနဲ့၊ မေမေရယ် .. အဆင်း က ကျွန်တော့်အတွက် ကစားစရာ အရုပ်လေးပါ .. ပြီးတော့ တကယ့် အရိုင်းပန်းလေးရယ် .. ချက်တော် တို့ လက်တော်နဲ့ ရစ်စရာတောင် မလိုဘူး .. အဟွန်း .. မေမေသား ဒါမျိုးတွေမှာ ကျွမ်းပြီးသား .."

"အဆင်း က အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး .."

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် .. ကျွန်တော့်ကို မေမေ ယုံလိုက် .."

"နေဦး .."

တံခါးနားရောက်နေကာမှ ဒေါ်သစ်သစ် က ခေါ်ပြီး အနားကပ် လာကာ ...

"ငါ အဓိကပြောမှာ မပါသေးဘူး .."

"ဟား!..."

ဝင်းထွန်း မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"နင့်ကို ဒီထဲထိ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ် .. ရီ တို့ ဘာမှမမေးမြန်းခင် ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောရမှာတွေ သင်ပေးမယ် .. ငါတို့ လုပ်သမျှ .. အထူးသဖြင့် မင်း ဟိုမှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေ ရီ က အားလုံးသိတာ မဟုတ်ဘူး .. မင်း လူကောင်းမဟုတ်မှန်း သိထားတာ က တစ်ပိုင်း .. သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့တဲ့ .. ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန် သူ့ဖို့လေး ပြောတတ်အောင် ..."

"အဲဒါကျတော့ ကိုယ့်မိသားစုချင်း မေမေရာ .. မကြီးတို့ ဘာတွေ သိထားတယ် .. မသိထားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်မှ အကန့်လိုက် မသိ တာ .. စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ တကယ်ပဲ .."

ခေါင်းကို ပွသွားအောင် ကုတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်သပ်ချ၍ ...

"မကြီးတို့က သိလို့ပဲ ဟီးရီးတွေ ဘာတွေနဲ့ အကြံပေးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ .."

"မရှည်နဲ့ ဝင်းထွန်း .. မင်းအကြောင်း အကုန်လုံး သိလို့ကတော့ သူ့တူမအရင်းကြီးကို မင်းလိုလူနဲ့ အရူးမို့လို့ ပေးစားမှာလား .. သွေး သားဆိုတဲ့ အသိစိတ်လေး တစ်ချက်လေး ပြန်ဝင်လာတာနဲ့ မင်း အိပ်မက်တောင် မက်ခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး .."

"ခွမ်း ..."

ဟင်!...

တံခါးအပြင်က ကွဲရသံကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး တိခနဲ အသံတိတ်သွား၏။

ပြီးမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ကာ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင် ကြမ်း ပြင်မှာ ကြွေသားကွဲစ တချို့ပဲ ရှိတော့ကာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ ..

ဒေါ်သစ်သစ် မျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်လျက် ...

ရုတ်တရက် တို့ပဲ ဖြစ်ပါစေ ..

အခန်း(၁၈)

“ကိုကြီးဝင်းထွန်း ကို အဆင်း ပြောပြီးပြီပဲ .. ဖယ်ပေးပါ ..”
 ဒေါ်သစ်သစ် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့
 မျက်လုံးပြူးမတတ် ထိတ်လန့်သွား၏။
 အဆင်း ရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ဝင်းထွန်း ဘာဝင်လုပ်တာလဲ ..
 ပြောပါဆိုပါ စိတ်ဝင်စားပါနဲ့ မနည်းကြီး တိုက်တွန်းလိုက်ရသည်။
 သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ထိ ပြောမိလို့လား .. ခေါ်ထုတ်ရခက် .. ကြည့်နေရ
 ခက်နှင့် အခန်းရှေ့ကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာမိဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။
 “ကိုကြီးဝင်းထွန်း ကို အဆင်း လက်မထပ်နိုင်ဘူး ..”
 “လက်ထပ်ပါလို့ ခု ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ .. ကိုကြီးကလည်း
 ကိုယ်မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူပြီး ငှက်ပျောတုံးကြီးလို
 ဘေးမှာထားရုံနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ .. ခု ကိုကြီး ပြောနေတာ အချစ် ..”
 “ဟင့်အင်း .. အဆင်း အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး .. ကိုကြီး
 အပြင်ထွက်ပါ တောင်းပန်ပါတယ် .. တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွား
 ရင် မကောင်းဘူး ..”

“တံခါးက ကိုယ်ဖွင့်ပေးမှ ပွင့်မှာပါ .. ကိုယ်တို့ကရာ အစတည်း
 က လူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ခဲ့ကြတာ .. ခုဆို မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့
 မှာ .. ကိုကြီးက လူကိုရဖို့ထက် အချစ်ကိုပဲ အရင်လိုချင်လို့ ..”
 “အို.. မလုပ်ပါနဲ့ .. ကိုကြီး လွှတ်နော် .. အဆင်း အော်လိုက်မှာ”
 “အော်လေ .. တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ .. လုပ်ပါ
 ကွာ .. ချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါ။ ကိုကြီးက မင်းနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆို
 တည်းက အရမ်းပျော်သွားတာ .. ဟိုမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေလာခဲ့သမျှ
 အားလုံးကို ပြုပြင်မယ်။ မင်းအတွက် ကြိုးစားမယ် .. ကိုကြီးတို့မိသားစု
 က အစတည်းက မိသားစုပါကွာ .. ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ ..”
 “ဟင့်အင်း .. မကိုင်နဲ့ .. ကိုကြီး နော် .. အို .. လွှတ် ..”
 “မရဘူးကွာ .. မင်းက အရမ်းလှလာတာပဲ .. ကိုကြီးလေ ..”
 ဒေါ်သစ်သစ် ဆက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှေကားကနေ တက်လာ
 သည့်ခြေသံကြောင့် ဒီတိုင်းကြည့်နေလို့ မရတော့မှန်း သိလိုက်ကာ ..
 “ဒေါက် .. ဒေါက် ..”
 “... ရှင်! ... ဘယ်သူလဲ ဟင် ..”
 “သမီးရေ .. အန်တီသစ် ပါကွယ် .. ထမင်းစားရအောင် ဆင်းခဲ့
 လို့ .. နော် ..”
 “ဟုတ်ကဲ့ ..”
 “သမီးဒေါ်လေးတောင် တက်လာပြီ .. သမီး မလာနိုင်လို့ စိတ်တို
 နေပြီ ထင်တယ် .. ထွက်ခဲ့ သမီး .. တော်ကြာ စိတ်ကောက်နေတယ်
 ထင်ဦးမယ် ..”
 ဒေါ်သစ်သစ် စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်မျိုးရီ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရင် ..
 ခေါင်းရင်းဘက်ကို မြေဦးလှည့်ပြီးမှ သူမကို လှမ်းမြင်သွားပြီး ငှက်ပျော
 နေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

ပြန်ပြောသည့် ဝင်းထွန်း ပုံစံကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ ..။

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ မအေကို အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရသလား ..။ နင့်အဖေ ဒီလိုတောက်ပြောင်နေတာ နင်တို့တောင် ဂုဏ်ရှိသေးတယ်”

“အလှပြင်တိုင်း ဂုဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတော့ လုပ်လိုက် ..”

“နင်ပြောချင်တာက ဘာလဲ ..။ ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်လို့ မရဘူး ဒါလား”

“ဝတွေ ဝိတွေ မသိဘူး .. မေမေမှာ ယောက်ျားရှိတာ မဟုတ်ဘူး နော် ..။ ဝတ်စားဆင်ယင်တာတွေက အလန်းစား .. သွားလိုက်တဲ့လမ်း တွေက ..”

“ဟဲ့ .. ငါသွားတာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ ..”

“ကဲ .. တော်ပါပြီ မေမေရာ .. ဒီမှာ ညစ်နေရတဲ့အထဲ ..”

“အဲဒါကို မေးနေတာလေ .. နင်ပဲ မအေကို ပြောချင်ဆိုချင်တဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ ဆီးကြိုတာ ..။ ဟွန်း .. ငါ့အစ်ကိုတောင် ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘူး ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း မပြောပါဘူး .. နောက်ပြောရင် သတ် ..”

“မသတ်ပါဘူး .. ထပ်မပြောရင် ပြီးရော ..”

ဒေါ်သစ်သစ် ကလည်း အပြတ်အသတ် ပြောသည်။ ပြီးမှ ..

“မင်းကို ဘယ်အရာကိုမှ လျှော့မတွက်ဖို့ မအေ ပြောထားသားနဲ့ ..”

ငါ့သားရယ် .. အားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ပြီဆိုတာ ခုတော့ သိပြီလား ..”

ပြန်စလိုက်ကာမှ စူးရဲတင်းမာနေသည့် အဆင်း ရဲ့မျက်နှာလေးကို သတိရလာသည်။ ဝင်းထွန်း နှာခေါင်းတွေပါ တွန့်တက်ကုန်လျက် ..

“အဲဒီကောင်မလေး တော်တော်လှလာတာ ..”

“ဪ .. ချီးမွမ်းတဲ့ မျက်နှာကြီးက ..”

“ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မကြည့်ဘူး ..”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရတာလဲ ..”

သားအမိနှစ်ယောက် အတူတူလျှောက်လာခဲ့ရင် ဝရန်တာဘက်ကို ရောက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ..

“တစ်အိမ်တည်း နေလာကြတာပဲ မေမေရာ .. အိပ်ခန်းထဲ ဝင်တာ ရာဇဝတ်မှု ကျနေတာပဲ ..”

“နင်တို့ လူပျိုအပျိုတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ .. ပြီးတော့ မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးမှာဆိုပေမယ့် ဒီအပြုအမူမျိုးထိ မလုပ်သင့်သေးဘူး ..။ မင်း လုပ်လျှောက် အဆင်း ကိုယ်တိုင် မင်း ဘယ်ခေါ်ခေါ် လိုက်ချင်လာ အောင် .. မင်းအတွက် ဘာမဆို ကြည်ဖြူနေအောင် ..”

“ဒါဆိုလည်း ရည်းစားဖြစ်လို့ရအောင် အချိန်ပေးလေ .. ဒီလထဲမှာ ပဲ လက်ထပ်ကြတော့မှာကို ကျွန်တော် သူ ကြည်ဖြူချင်အောင် ဘယ်လို ကြိုးစားရမလဲ ..။ တကယ်ပဲ .. ခပ်တုံးတုံး နဲ့အအနဲ့ပုံက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီထောက်ထိ ..”

“အိမ်ကတောင် ထွက်ပြေးဖူးတဲ့ဟာ .. ဒါလေးကို အံ့ဩမနေနဲ့..”

“ဟက်လား ..”

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က ထိုညက အဖြစ်တွေကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြ သည်။

“အဲဒီညက မင်းမင်း ဆိုတဲ့ကောင်လေး ဖမ်းပေးလို့ ပြန်မိလာတာ လေ ..။ ဒါကြောင့် မင်းကို သွားကြိုခိုင်းဖို့အတွက်ပါ သူ့ကို စိတ်ကူးမိ ကြတာပေါ့ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

မင်းရန်သူ အသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ ဝင်းထွန်း မျက်နှာက ရှည် မှောင်ကုတ်ပြီးသား ..။

"ဆိုတာပေါ့ .. မင်းက အန္တရာယ်ရန်စွယ်ကြားက အသက်လှ နှိုးလာမယ်လို့ .."

"မေမေ ပြောတော့ ကျွန်တော်အကြောင်း မေကြီး ဘာမှမသိဘူး ဆိုတာပေါ့ .."

"ဘာမှမသိတာ မဟုတ်ဘူး .. မသိသင့်တာတွေကို ငါက ခွဲဖိထား တာ .. မင်း လေလေလေ လျှော်နေတာတွေ .. လောင်းကစား ခွဲထား တာတွေ .. သတင်းသွဲ့သွဲ့တော့ သိနေတာတွေ ရှိတာပေါ့ .. အထူး သဖြင့်တော့ မင်းတို့ ချစ်လွန်းလို့ အပြစ်မမြင်တာ မဟုတ်ဘူး .. မမမျိုး ကို ရွဲတာ .. အဆင့်၊ ရဲတန်းဖိုးကို သူ ဘယ်လိုသတ်မှတ်တယ် ဆိုတာ ကို ပြချင်တာ .."

"ကျွန်တော်က ကလေးကနေချိပြီး တမင်လုပ်ပြတာပေါ့ .. ဒါဆို ကျွန်တော်ကို မေကြီးက အထင်သေးတာပဲ .."

"ဟဲ့ .. ကြီးစရာမရှိလို့ မကြီးတာ မနာနဲ့လေ .. ဒါတွေကို နာပြီး မာနပြနေရမယ်အချိန် မဟုတ်ဘူး .. အဆင်း တို မင်း လက်ထုပ်နိုင်တာ နဲ့ အားလုံးက ကိုယ့်သဘော .. အားလုံးကို အိမ်ပေါ်ကနေ တန်းစီပြီး မောင်းထုတ်ဦးမလား .. လုံးဝ အေးဆေးပဲ .."

"ဘာတွေ အေးဆေးနေတာလဲ မသစ် .." ရုတ်တရက်ကြီး စကားသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အကျအန လက် ပိုက်ထားခြင်းက လန့်ဖျန် ပြေ၏။

ကိုယ်ပြောနေတဲ့စကား တစ်စွန်းတစ်စတွေများ ကြားသွားပြီလား .. မျက်နှာကတော့ ဘာမှပြောင်းလဲခြင်း မရှိတာ သေချာပါသည်။ ဒေါသစ်သစ် အမူအရာမပျက်အောင် ထိန်းရင်း ဖော်ရွေစွာ ပြုံး၍ ..

"မဟုတ်ဘူး ရှိ ရယ် .. သူ့ကို ဆုံးမနေတာပါ .. အိမ်ထောင်ပြု တော့မယ်ဆိုတော့ အရင်လို နေထိုင်လို့ မရတော့ဘူးလေ .. ပြီးခဲ့တာ

တွေ ကောင်းခဲ့တာရှိရှိ .. ဆိုးခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ချော့ လား .. ကိုယ့်အိမ်က အိမ်သားတွေအားလုံးတောင် အေးဆေး လက်ခံနေ ကာမှ ဘာမှ ခွေးပူစရာ မလိုဘူးပေါ့ .."

"အင်းပေါ့ .."

"သူမှာ ရှေ့ကြောင်းတွေလိုက် .. နောက်ကြောင်းပုလိုက်နဲ့ အာန တွေ ချားနေတာ ရဲ့ ရဲ့ .."

စကားတွေ မှားကုန်ပြီလား မသိပါ .. ကိုယ်ပြောနေတဲ့စကား တစ်စွန်းတစ်စကိုများ ကြားထားခဲ့လျှင် ချိတ်ဆက်တွေးလို့ရအောင် ကြိုးစား ပြောလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မျိုးရီ က ဝင်းထွန်း ကို ကြည့်၍ ခပ်မိန့်မိန့်အပြုံးနှင့် ..

"အဲဒီလို တွေးတတ်နေပြီလား .. ဒါဆိုရင်ပဲ မဆိုးဘူးလို့ ပြောရတာ ပေါ့ .. မေကြီးက သားကို အပူအပင်နည်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် လို့ပဲ မြင်နေခဲ့တာ .."

"ဟာ .. မေကြီးကလည်း .. ကျွန်တော် အဲလောက်လည်း မဟုတ် ပါဘူး .. ဟိုလေ .. ပြန်မလာရဲတာက ကျွန်တော် ဆိုးခဲ့တာတွေကြောင့် ကုန်ခဲ့တာတွေလည်း များနေပြီ .. ဟိုမှာလည်း ဖြုတ်မရတာတွေနဲ့ မေကြီးတို့ကိုလည်း ကြောက်နေလို့ .. ပြန်ချင်နေတာက ကြာလှပြီ .."

"ဟုတ်လား .. မေကြီးကတော့ ငါ့သား ပိုက်ဆံလိုလာရင်တော့ အိမ်ကို သတိရစရာပဲဆိုပြီး ကြည့်နေခဲ့တာ .."

"ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး .."

ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ ခပ်ရင့်ရင့်ပုံ ပေါက်နေသည့် ဝင်းထွန်း လို့ ဒေါ်မျိုးရီ က ကြည့်နေရင်း ချစ်စနိုးပြုံး၏။ ဒေါ်သစ် ကလည်း ဆော့ ယောင်ပြုံးနေရပေမယ့် ဒေါ်မျိုးရီ ကိုပဲ အကဲခတ်နေတာ ..

"မင်းညီမနဲ့ တွေ့ပြီးပြီးလား သား .."

“ဗျာ - ဟုတ်ကဲ့ -။ ဟို ..”
 “အဆင်ပြေကြရဲ့လား ..”
 “ဟုတ် - ဟို .. ပြောပါတယ် ..။ မတွေ့တာကြာပြီဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ စိမ်းသွားကြတာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မစိမ်းပါဘူး ..။ အဆင်း ကတော့ တစ်မျိုးလို့ပဲ ..”
 ဒေါ်မျိုးရီ မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးတစ်ချက် ဖြစ်လျက် ...
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ကတော့ အောင်မြင်သွားမှာပါ .. သားကလေး လက်ထပ်ပြီးရင် ခုလိုမျိုး ဟိုနိုင်ငံ ဒီနိုင်ငံ ကူးသန်း အပန်းဖြေတာတွေ ဆက်လုပ်နေဦးမှာလား ..”
 “မလုပ်တော့ပါဘူး မေကြီးရာ .. မေကြီးလို့ပဲ စီးပွားရေးလုပ်မှာပေါ့ ..။ ကိုယ့်အတွက် အရင်းအနှီးက ပူစရာ မလိုတာ ..”
 “အဟွန်း ..”
 ဒေါ်မျိုးရီ က မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ချင်တာမျိုး ..။ အသံမထွက်ပေမယ့် ပခုံးတွေတွန့်၍ ရယ်ကာ ...
 “မင်းရဲ့မေကြီးနဲ့ ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင်ပဲ ကြိုးစားပါဦး သားရယ် .. စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေက ကြမ်းခင်းသဘောပဲ ..။ မြင့်မားတိုးတက်ဖို့က အရည်အချင်းရှိမှ ရတာ ..”
 “မေကြီးက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာလား ..”
 “အထင်ကြီးချင်တာပါ .. သားက အလုပ်နဲ့သက်သေပြပေါ့ ..”
 ဒေါ်မျိုးရီ က ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။
 “မေကြီး ..”
 “ဟင် ..”
 သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ဝင်းထွန်း က မလုံမလဲအပြုံးနှင့်--
 “ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောချင်လို့ ..”

“ပြောလေ ..။ တာလဲ ..”
 ပြောဖို့အရေး မအေကို လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။ ဒေါ်မျိုးရီ ထသားအိမ်နစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်၍ ...
 “ဘာပြောမလို့လဲ ..”
 “ဟို .. ကျွန်တော် အဆင်း နဲ့ အေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ..”
 “ပြောပြီးပြီဆို ..”
 “ဟာ .. အဲဒါက ပြန်ရောက်ကာစ ဝင်နှုတ်ဆက်တာပါ။ လက်ထပ်ကြမှာဆိုတော့ ပိုရင်းနှီးထားချင်လို့ .. အခု အဆင်း က ကျွန်တော့်ကို မကြည့်သလိုပဲ ..”
 “မင်းကို မဟုတ်ပါဘူး .. သူက လက်မထပ်ချင်တာ ..။ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူ ငြင်းမှာပဲ ..”
 “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်မထပ်ခင်မှာပဲ ငြိမ်းချမ်းရေး ရချင်တာ ..”
 “ပြောလေ .. မေကြီး လွှတ်ပေးလိုက်မယ် ..”
 “ဟို .. အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားရင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပိုလွတ်လပ်မလားလို့ ..”
 ဒေါ်မျိုးရီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ ဘေးကနေ ဒေါ်သစ်သစ်ကိုယ့်သားကို စိတ်တိုသွားသည်။ လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်မြောက်အောင်ပဲ အဓိကလုပ်ပါဆိုမှ ဒီကောင်လေး ဘာတွေ အရူးထနေတာလဲ ..။
 “အပြင်ကို သွားလာမယ်ဆိုတော့ မင်းက သွားလာရလို့လား ..။ ပြဿနာရှိတယ်ဆို ..”
 “အဲဒါ ...”
 ရုတ်တရက် ကိုယ့်ပြဿနာကို သတိရကာ ခေါင်းကုတ်မိ၏။ ပြီးမှ ...

“ဖြစ်ပါတယ် ... မင်းရန်သူ ပါမှာပဲ ...”

ဒေါ်မျိုးရီ က ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြပြီးမှ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြန်လှည့်လာတာ ...

“မင်းပဲ ဒီကောင်ကို ကြည့်မရပါဘူး ... မလိုအပ်ပါဘူး ဆို ...”

“ဒါပေမယ့် မေကြီးတို့ ပိုက်ဆံပေးထားတာ ... လက်ထပ်ပြီးတဲ့

အထိ သူ ကျွန်တော်နဲ့ ရှိနေရမှာပဲဟာ ...”

“ဒါပေမယ့် မြို့ထဲကိုသွားဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ...”

“ဗျာ! ...”

“မင်းက မင်းရန်သူ နဲ့ အဆင်မပြေဘူး ... အဆင်း က ပြေးပေါက်

ရှာနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ... မင်းတို့သုံးယောက်ကို အပြင်ကို ဖမ်း

မလွှတ်နိုင်ဘူး ... မေကြီး ဆုံးဖြတ်ထားတာ လက်ထပ်ဖို့ မြန်မြန်ပြီး

အောင် စီစဉ်ဖို့ပဲ ...”

“လက်မှတ်ထိုးကြရုံပဲ ဆို ...”

“ဒါပေမယ့် ခိုးပြေးရင်း နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်တာ မဟုတ်

ဘူးလေ ... လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးကြတာဆိုတော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ အသိ

သက်သေတွေ ပါရမှာပဲ ... လက်မှတ်ထိုးကြရုံဆိုပေမယ့် ပွဲတစ်ခုတော့

ဖြစ်သွားမှာပဲ ...”

ပြောစရာရှိတာကို ပြောပြပြီး ဒီက နားဝင်လား ... လက်ခံလား

ဘာညာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဒေါ်သစ်သစ် စိတ်ထဲမှာ စခိုးစခောင်းနဲ့ ကျန်ရစ်လေသည်။ သားလို

ခေါ်ပေမယ့် လေသံတွေအားဖြင့်လည်း ပျော့ပျောင်းသည့်သာသော်

လည်း စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်တွေက ပြတ်တောက်လွန်းသည်။

ဒါ တစ်ခုခုကြောင့်များလား ...

“မိခင်လေးပါပဲ ...”

ဒါနဲ့ပဲ ခုတင်ပေါ် ပြီးမှ အိပ်ပေးမိလို့ လေးလေးလေးလေး က ခြိမ်းခြောက်

မိလို့ ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက် ခြောက်ခြောက်

အခန်း (၁၉)

... ထပ်ပဲဟာ ...

... တစ်ခုခုကြောင့် ...

... ဘာမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ...

... အဲဒါက ငါ့အစ်မ ...

... အဆင်း မျက်စိပုံလေးတွေ ငြိမ်သက်နေတာကို ပြန်စိုက်ကြည့်ပြီး

ဒေါ်မျိုးရီ က မျက်နှာရှေ့မှာပဲ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေ၏။

... ငါ့အစ်မအဖြစ် သူက ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ငါ

သူ့အတွက် ငါ့အဖို့ကို မမျှော်လင့်နဲ့ ... ငါ့စိတ်ကို ညည်း ခိုလှောင်ဆို

နားလည်နေမှာပါ ... ငါ့တုန်းတော်နေတဲ့ ညည်းကိုရော ... အစ်မအရင်း

ဆိုတာတွေပါ ငါ့အိမ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး ... တောအိမ်မိဖိုက ညည်း

ထွက်သွားတဲ့နေ့ ... ပိုရှင်အောင် ပြောရရင် ငါ့စိတ်ကဲ့ မင်္ဂလာကဲ့ဆို

လက်မခံခဲ့ရင် ညည်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ အင်း

စားထား ...”

ဒေါ်မျိုးရီ က အပြတ်အသတ် ကြိမ်းဝါးသည်။ ပြီးတော့ ခြေစုံရပ် လိုက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲမှာရှိနေသည့် အိပ်ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဓမ္မရာပေါ်မှာ ဒေါ်မျိုးသီရိ က မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် လှမ်း ကြည့်နေတာ မြင်မှ မဲ၍ ...

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ဝင်းထွန်းနဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးရမယ် .. လူကြီးတွေရှေ့မှာ ကိုယ့်သဘောဆန္ဒနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ မျက်နှာ အမူအရာနဲ့ ညည်း ရှိနေရမယ် .. ငါ့ကို မျက်နှာပျက် အရှက် ရအောင် ညည်းရဲ့အမူအရာ နည်းနည်းလေး ပျက်ကြည့် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က အဆင်းနဲ့ ဒေါ်မျိုးသီရိ ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကြည့် ၍ အခန်းထဲက ထွက်သွားလျှင် ...

“ဒေါ်လေး ..”

အဆင်း နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ...

“ကိုကြီးဝင်းထွန်း က ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေရှိနေလို့ အဆင်း နဲ့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာလဲ ဟင် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“ဒီနေ့ထိ လက်ထပ်ဖို့ မလုပ်နိုင်သေးတာလည်း သူ ရှုပ်ထားတာ တွေကြောင့်မို့လား ..”

“ဪ .. ဪ .. အဆင်းရူပါ .. ညည်းက သတ္တိတွေ တော်တော် ကောင်းနေပြီပဲ .. ငါ့ကို ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ ဘာတွေ ထုတ်လို့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် .. ဒေါ်လေးရဲ့ခံစားချက်တွေနဲ့ အဆင်း ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် ပြောလို့ သိရတာပါ .. ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်း အတွက် ဒေါ်လေး တွေပေးသွားမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“ကိုကြီးဝင်းထွန်း က အန်ကယ့်လဲသားလည်း မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ .. အဆင်း ကသာ ဒေါ်လေးနဲ့ တူမအရင်းပါ .. ကိုယ့်တူမကို ဒီလိုလှနဲ့ ..”

“ညည်း ခုံးဝေးလှချည်လား အဆင်း .. ‘အ’တာကနေ ‘ထု’သွားပြန် လား .. ရှိနေတဲ့ ငါ့အစ်မကိုတောင် ငါ့ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့တာ.. ညည်း ကို မွေးခဲ့တဲ့ အစ်မက သေသွားပြီ .. ညည်းအဖေကို ငါ မုန်းတယ် .. သူ မက်မက်မောမော သိမ်းဆည်းရွယ်စားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်တွေနဲ့ ညည်း ကို ပိုပြီး မုန်းတယ် .. ဟွန်း .. ဒီအမွေတွေကို ညည်း ပိုင်ဆိုင်ပြီး ငါက စားရနိန်း ချွတ်လင့်နေရမှာလား.. ဝေးသေးတယ်အေ.. ညည်းလို့ မိန်းမကို မှီခိုနေမယ့်အစား သူ့စိမ်းတွေဆီမှာ သွားတောင်းစားမယ် .. ဘယ်သူကမှ မသဏာဘူးဆိုရင်လည်း လျှာပေါ် မြက်ပေါက်ပါစေ ..”

“ဒေါ်လေးရယ် .. အဆင်း က ...”

“တော်စမ်း .. ညည်း မျက်ရည်ကျနေတိုင်း ငါက လူကြမ်းဖြစ်ရ တယ် .. ဖြစ်လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး .. ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ငါ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပဲ ..”

“ဒေါ်လေး ရည်ရွယ်ထားတာက အမွေကိုစွဲကြောင့်ပဲဆိုရင် အဲဒီ အမွေတွေကို အဆင်း မယူတော့ပါဘူး ..”

“ဘာ!...”

“ဒေါ်လေးပဲ ယူပါ .. ဒေါ်လေးအရိပ်မှာ အဆင်း ခုလိုပဲ လုံလုံ ခြုံခြုံ နေသွားရရင် ကျေနပ်ပါတယ် ..”

“ဖြစ်ရလေတယ်အေ .. ညည်း အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ငါ့အ ဝမ်းသာမြူးထူးသွားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား .. အမွေတွေကို ငါ မရလေ ခြင်းဆိုပြီး လောဘဇောတိုက်နေတယ်လို့ ညည်းက ထင်လိုက်တာပဲ ပေါ့ ..”

အဆင်း ဘာမှားသွားလို့လဲ ...
 ဒေါ်ဆုန်း ပိုမြင့်သွားကာမှ သူ့မ စကားမှားခဲ့ပြီမှန်း သိသည်။
 ဒါပေမယ့် ...
 “ငါ့ရဲ့ နာကျင်မှုတွေက လောဘကြောင့် လာတာ မဟုတ်ဘူး
 အဆင်း ... အဲဒါကို ညည်း အသေမှတ်ထား ... လူတစ်ယောက်ကို
 မှန်ခဲ့တဲ့အမှန်း ... အဲဒီအမှန်းကြောင့် ငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်။
 အဲဒါလုပ်လို့မှလည်း ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက
 ယေဇရိလေး ... အဲဒါ ညည်း အပေ ... သေရွာထဲလိုက်ပြီး မုန်းလို့မရ
 တော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ညည်းက ဓားစာခံပေါ့ ... ငါ့အပေါ်မှာ မထီမဲ့မြင်
 ရက်စက်ခဲ့တာတွေက ညည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသမျှ ငါ့ မကျေနပ်
 နိုင်မယ့် အကြောင်းတွေပဲ ... အဲဒါကြောင့် ညည်းကို ချမ်းသာခွင့် မပေး
 နိုင်ဘူး ...”

ဒေါ်မျိုးရီ က ပြိုင်ပွဲမစခင်တည်းက သူမ ဘယ်လိုခြေထိုးခံမည်
 အကြောင်း မချင်းမချန် ထုတ်ဖော်ကြေညာနေသည်။
 အဆင်း ကလည်း မအံ့ဩတော့ပါ ...။
 ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...
 “ဒါဆိုလည်း အဆင်း ဘာမှမယူရင် မချမ်းသာတော့ဘူးပေါ့ ...။
 ဒေါ်လေးရဲ့ သားကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ ...”
 “ဘာ! ... ပြောစာယ် ညည်းက ...”
 “ကိုကြီးဝင်းထွန်း ကို အမွေတွေ အဆင်း လွှဲပေးမယ် ... သူနဲ့တော့
 လက်ထပ်မပေးပါနဲ့ ...”
 “ဝင်းထွန်း ကို ငါက မွေးစားထားခဲ့တာ ... နေပါဦး ... ငါတို့
 အားလုံးကို ညည်းက ဘယ်လိုလူတွေလို့ သတ်မှတ်ထားတာလဲ ...။
 ဘာဖြစ်လို့ စွန့်ကြဲပေးကမ်းစာတွေပြပြီး ဖော်ကားနေတာလဲ ...”

“အဆင်း ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်အမွေက စွန့်ကြဲပေးကမ်းစာထက် အများ
 ကြီးသာမှာပါ ဒေါ်လေးရယ် ...”

“ကဲ ... ဟယ် ...”
 ဒေါ်သန့်နှင့်ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ အဆင်း နေရာမှာတင် ခွေခန့်
 လဲကျသွား၏။
 ဘယ်တုန်းကမှ မော်မကြည့်ရဲခဲ့ဘဲ ခုကျမှ ဘယ်က သတ္တိတွေနဲ့
 လဲ ...။

“အဲဒါ မှတ်ထား ... ငါ့အတ္တ ငါ့မာနက ငါ့ရဲ့ သီအိုရီအတိုင်းပဲ
 သွားမှာ ... ဘယ်သူမှ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ မရှိဘူး ...။ ညည်း သိထား
 ရမှာက ဟောဒီအိမ်ကနေ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... လက်ထပ်ပွဲ
 ပျက်ဖို့အကြောင်း ဟိုလို ဒီလိုတွေ မကြံစည်နဲ့ ...။ ငါ့ရဲ့ ဒေါသအောက်မှာ
 ဘယ်လိုပိတ်ကုန်မလဲဆိုတာ သိချင်ရင်တော့ စမ်းလိုက်ပေါ့ ...”

စိန်ခေါ် ထွက်သွား၏။
 ထိုအခါကျမှ ချစ်စု တို့ ပြေးလာကြပြီး အဆင်း ကို ပြေးထူပေးကြ
 သည်။ ဒေါ်မျိုးသီရိ သည် အိပ်ရာမှ မထနိုင် မကြွနိုင်ဘဝကြီးနဲ့ ရှိနေ
 သော်လည်း အားလုံးကို ကြားမြင်နေရသည်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ ယို
 စိမ့်လျက် ...

“ဝူး ... ဟီး ... ဟင့်အင်း ... ဟင်း ...”
 အဆင်း သူမရဲ့ ဓားကို ရောက်လာတာနှင့် ခေါင်းခါပြနေ၏။
 ပြီးတော့ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ရွံစောင်းသွားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်း
 တို့ကြားမှ ဘာတွေပြောဆိုနေမှန်း မသိ ...။

“ကြီးတော် ... အဆင်း ကို ဘာပြောနေတာလဲ ဟင် ... အဆင်း
 ဘာ လုပ်ရမှာလဲ ...”
 သွေးကြောတွေ ဖောင်းကြွနေသည့် လက်ခုံကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ကာ

ပါးတစ်ဖက်မှာ ကပ်ထားလိုက်ပြီး အဆင်း ရှိုက်ငိုမိသည်။ ဒေါ်မျိုးသီရိ ရဲ့ ချက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်စက်တွေကလည်း ခပ်ကြဲကြဲကနေ ခပ်သော့သော့ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လက်ဖဝါးတို့ တုန်ယင်နေတာကို အဆင်း ရဲ့ ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ ခံစားနေမိ၏။

“တိတ်ပါတော့ သမီးရယ် .. မမကြီးခမျာ မပြောနိုင် မဆိုနိုင်နဲ့ ခံစားနေရတာလေ .. သမီး သိချင်တာတွေ မေးကြည့်ပေါ့ .. ခေါင်း ညိတ် ခေါင်းခါတော့ သူ အချက်ပြနိုင်မှာပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ် ..”

ချစ်စု ကလည်း မျက်ရည်လေး တစ်စင်းစင်းနဲ့ ရှိကာ ...

“ကျွန်မတို့လည်း မပြောရဲလို့ပါ .. အန်တီသစ်သစ်နဲ့ အစ်ကိုလေး တို့ ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ ကြားခဲ့သလောက်သာ မေမေကြီးကို ပြောခွင့်ရရင် ..”

“ဟဲ့ .. အထဲမှာ စုပြုံဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ..”

“ဟင်!... ရှင် .. လာပါပြီ ..”

“သမီး .. ဒီမှာ မကြီးအတွက် ရေပတ်တိုက်ဖို့ နော် ..”

ချစ်စု နဲ့ ဒေါ်တရုတ်မတို့ ကမန်းကတန်း ထွက်သွားကြ၏။ အခန်းပြင်ရောက်တော့ ဒေါ်မျိုးရီ ၏ တင်းမာနေသောမျက်နှာက ဆီး ကြုံနေကာ ...

“ရှင်တို့မှာ အလုပ်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးလား .. တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီလူမမာမှာပဲ အသက်ရှိသေးတယ် ထင်နေကြတာလားဟင် ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ရှင်းပြမနေနဲ့ သွား .. နောက်ကို အဲဒီလို ရုတ်စုရုတ်စု နေကြည့်..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်လုံးထဲမှာ ဒီလူတွေ အဆင်း တို့ကို အားပေးကူညီ နေကြမှန်း သိတည်းက ကြည့်လိုရဲ့တာ မဟုတ် ...။

“ဒီအိမ်ထဲမှာ အုပ်စုတွေ ကွဲနေကြတာ ရှင်တို့ သိတယ် နော် - အဲဒီတော့ ပေါ်တင်ပြောထားမယ် .. အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ ခေါင်နှစ်လုံး စုနေတာ မြင်ရင် နောက်တစ်ခါဆို မလွယ်ဘူး မှတ် ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်နေမှန်း သိသည်။

မလုပ်သင့်တာရော လုပ်သင့်တာတွေပါ ရောထွေးနေပြီမှန်း သိပေ မယ့်လည်း ဒီအချိန် ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာကို လက်မခံနိုင် ပေ ...။

ဦးဇူပါ .. ရှင်ကြီးက ကွက်ကျားမိုး ရွာခဲ့တော့လည်း ကျွန်မက ကွက်ကျားစနစ်နဲ့ မီးရှို့ပေးရတာပေါ့ .. ကူးချင်ရာကူး .. လောင်ချင်ရာ လောင် ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

သူ ကားရဲ့ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ စီးကရက်မီးညှိုနေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး အပြာရောင်လွင်နေသည့် ဝင်းထွန်း က အရင်ထွက်လာ၏။ လူက အနားမရောက်သေးခင် ရေမွှေးနံ့က ထောင်းဖောင်းထနေကာ...

“ဟာကွာ .. ပါလာပြီ မှတ်နေတာ ..”

လှေကားတစ်ထစ်ကို ခြေနင်းမိပြီးမှ ပြန်လှည့်၏။

သို့သော် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အဆင်း က ထွက်လာပြီဖြစ်၍ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ ...

“အဟွန်း .. တစ်ကိုယ်လုံး နက်နေပေမယ့် လှတာပဲ ..”

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ပြောင်နဲ့ဖြစ်ကာ အင်္ကျီက တီရှပ်လက်ပြတ်လေးမို့ ပခုံးစွန်းတစ်ဖက်မှာ နက်ပြာရောင်ကျောက်ပွင့်လေးနှစ်ပွင့် ထစ်ထိုးထားတာပဲ ..။ မသိသာသော အရောင်ကွဲလေး ပါ၏။

တမင် မင်္ဂလာခဲ့စွာ ဖန်တီးလာခဲ့တာပေမယ့် ဝင်းထွန်း ကလည်း သိနေလျက်နှင့် ရယ်၏။

ဝင်းစိုဖြူနေသည့် အဆင်း ရဲ့မျက်နှာပြည့်ပြည့်နဲ့ မျက်နှာဝန်းလေးတွေကို သူ သဘောကျနေမိသည်။

ပြီးတော့ ပခုံးသာသာ ဆံ့နွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေနှင့် သူမမျက်နှာက ကလေးဆန်၏။ ဝင်းပြည့်၍ ကောက်ကြောင်းလေးတွေ ထင်းနေသည့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်ကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ..။

သူ့မလေး ဒီလောက်ထိ ဖွံ့ထွားလှပလာမယ်လို့ တွေးလည်း မတွေးမိ ..။ ဒီလိုနေ့မျိုးကိုလည်း မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ပါ ..။

လူကြီးတွေရဲ့ ကြိဖန်သော နာကြည်းဖွယ်တွေကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူမက ရွှေမင်းသမီး၊ ကိုယ်က အညတရ ..။

“အဆင်း လာလေကွာ .. ဒီမှာ တံခါးဖွင့်ပေးထားတာကို ..”

အဆင်သင့် ဝင်ထိုင်ရုံလေး သူက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အဆင်းက ဟိုဘက်ရောက်အောင်သွား၍ သူမဘာသာ ဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဝင်းထွန်း ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ ဒီဘက်က ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ..

“အဆင်းလေး ရယ် .. ကလေးကျနေတာပဲ .. အပြင်မထွက်ရ အမိနံ့ကြီးနဲ့ ခြေချုပ်မိနေလို့ ကိုကြီးက စေတနာနဲ့ ခေါ်ထုတ်လာတာပါ ..။ မျက်နှာကြီး စူပိုက်မထားပါနဲ့ ..”

“ကိုကြီးနဲ့ မဆိုငါဘူး ..”

အဆင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောမိကာ အကြည့်တွေကို ရှေ့ခန်းက မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်လူထံ မရောက်အောင် ဘယ်ကို လှည့်ထားရမှန်း မသိ ..။

ဟိုနေ့က ဧည့်ခန်းမှာ ဒီအသံကို တစ်ခါကြားလိုက်သည်။

ဒီနေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာတွေ့နေရ၏။ သူမဘဝမှာ နာကြည်းဖွယ်တွေ စုပြုံ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရခြင်းအကြောင်းဟာ ကိုလုံးရဲ့တံကြားမှာ

သာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒါတွေကြောင့် သူမဘဝတစ်ခုလုံး ဒီတိုင်း ဆက်လက် ဝင်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ သူ့ကြောင့် ...။

အံ့ကလေးကြိတ်ရင်း မျက်လုံးက မှန်ဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်၏။ မှန်ထဲ တသူ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း သူမနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာပြီး အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

အဆင်း နှုတ်ခမ်းလေး တင်းခနဲ စေ့သွားကာ မျက်နှာလွှဲပစ်မိ၏။ ထိုညကသာ သူမ လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားခဲ့ပါလျှင် အိမ်ပြန်ရောက်၍ အမျိုးမျိုးသော နောင်တည်းချုပ်ကိုင်ခံရခြင်းများမှ ကင်းဝေးနိုင်ခဲ့မည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်အောင် အကျပ်ကိုင် ကြိမ်းဝါးခြင်းများနှင့် ကြီးတော် ရဲ့ဒုက္ခတွေကို မြင်ကြားရတော့မှာလည်း မဟုတ် ...။

ခုတော့ သူမ မချစ်မနှစ်သက်သူ ...။ ချစ်လာနိုင်ဖို့လည်း မရှိသော သူနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မည်။ ဒါကိုသာ ရှောင်လွှဲငြင်းဆန်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဘာမှ မစတင်နိုင် ...။ မတုံ့ပြန်နိုင်တော့သည့် ကြီးတော်ကို စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြစ်အောင် ဒေါ်လေး ဘယ်လိုတွေ ပညာပြမည်ဆိုတာ မသိ...။

“ရန်သူ ငါတို့ကို မျှော်စင်ကျွန်းဘက် ဝိုင်းပေး ...”

ဝင်းထွန်း ကလည်း အဆင်း မျက်နှာမကြည်တာကို ဒီနေ့ အပြတ် အသတ် ချောမော့စည်းရုံးဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ဖြစ်၏။ ကားက မျှော်စင်ကျွန်းဘက်ကို ချိုးကျွေ့ဝင်လာခဲ့လျှင် ...

“လူရှင်း ကားရှင်းနဲ့ အေးဆေးစကားပြောလိုရတဲ့နေရာ မောင်း...”

အမိန့်တွေပေးတိုင်း ကားက ဦးချိုးကျွေ့သွား၏။ ဝင်းထွန်း ကျေနပ်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် အမျိုးပြေလို့ပါလား ...။

“ဆိုင်မှာ မထိုင်ပါနဲ့ကွာ .. မအေးဆေးပါဘူး၊ ဟိုဘက်က ကုန်းနိမ့်ထဲ ဆင်းမလား ...”

“ဘယ်မှမဲသွားချင်ဘူး .. ကိုကြီး ပြောတော့ လက်ထပ်လက်စွပ် ဝယ်မလို့ဆို .. ဒီထဲကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ဪ .. လောလိုက်တာ အဆင်း ရယ် .. ဒီနေ့ အကုန်လုံး လုပ်လို့ ရတယ် ...။ ကိုကြီးနဲ့ရှိနေတယ်ဆိုရင် မေကြီးက အဆင်း တိုလွတ်လပ်သလို ခွင့်ပေးပြီးသား ...”

အဆင်း က ဆံပင်လေး သိမ်းငင်ပြီး အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“အဆင်း လွတ်လပ်ချင်တာ ဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ ...။ အနားမှာ တစ်ခမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လပ်မှာလဲ ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်နေတာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ...။ ပြီးတော့ အဆင်း ရဲ့လက်ခုံနဲ့လေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ အဆင်း က ပြန်ရုန်းပစ်တော့ ထပ်မကိုင်တော့ဘဲ ရယ်လက်စမျက်နှာနှင့် ...

“မင်းက အတွေ့အကြုံသစ် တစ်ခုခုကို မကြုံဖူးလေးလို့ပါ အဆင်း ရယ် .. လောကမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာလောက် အထီးကျန်ဆန်တာ မရှိဘူး ...။ နောက်ဆိုရင် ကိုကြီး မင့်နားမှာ မရှိရင်တောင် မင်း နေတတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ပြောပြီး နားနားတိုး၍ ရယ်သည်။ အဆင်း က မျက်နှာလေး လှည့်ပစ်ကာ ...

“ကိုကြီးဝင်းထွန်း ကလည်း ဟိုဘက်တိုးပါ ...”

“အဟွန်း ...”

ဝင်းထွန်း က ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ပြီး ဆံပင်တွေ တသသနှင့် ...

“ကဲ .. ရန်သူ .. မင်း သွားချင်ရာသွားလို့ ရပြီ ...။ မင်းတွေမှာ ဖုန်း ယူသွား .. ငါ မခေါ်ဘဲ ပြန်မလာနဲ့ ...”

“ကျေးဇူးပဲ .. ဒါပေမယ့် သွားစရာ မရှိဘူး ...”

“ဟား!...”

ရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် စပြီ ...။

“မင်းကို သွားစရာရှိသလား မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ - သွားခိုင်းနေတာ -”

“မင်း ခိုင်းတာလုပ်ဖို့ ငါ လိုက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ...။ ဒေါ်မျိုးရီက ဒီနှစ်ယောက်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနဲ့လို့ မှာလိုက်တယ် ...။ သူ မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာ ငါ့တာဝန် ...”

“ဟော့ကောင် .. ရော့ ..”

ကူရှင်မှာ အကျအနာရှိ၍ မီးမညှိရသေးသည် စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်ထားသည့် ရန်သူ့ မျက်နှာရှေ့မှာ တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက်...။

“ဘာလဲ ..”

“မင်းကို ပေးနေတာ ...။ ဒီကနေ တစ်နာရီလောက် ရွေ့လိုက် ..”

“အဟွန်း ..”

ရန်သူ က ရယ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကို အသာလေး တွန်းဖယ်၏။

“ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ .. မင်းအမေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးလေး ကုန်သွားပါ့မယ် ...။ ငါ သုံးဖို့လောက်တော့ ငါ့မှာရှိတယ် -”

လာပြန်ပြီ ...။

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ဖြစ်၏။

“မင်းကို မုန့်ဖိုး ရှိမရှိ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ခု ကားပေါ်က ဆင်း .. ဝေးဝေးသွားနေ ..”

ရန်သူ က မှန်ထဲကနေ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ...

“ဝေးဝေးတော့ သွားမနေနိုင်ဘူး .. ဒီအလုပ်အတွက် ငါ ယူထားတဲ့ အတိုင်း ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေမှ ဖြစ်မှာ -”

“တောက်!...”

“ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

အဆင်း အသံလေး ကံ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေကာ ...

“ကိုကြီး လုပ်နေပုံက အရမ်းကို ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ .. ဒါဆို ဆင်းမယ် .. ဟိုခုံမှာ ထိုင်ပြီး ပြော ...”

“ဟား!... နေဦး ..”

ဆင်းမယ်ဆိုတော့လည်း ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“ကိုကြီး အပေါင်းအသင်းတွေ မြင်သွားရင် ဟိုခေါ်ဒီခေါ် လာခေါ်ကြမှာစိုးလို့ .. ဆင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ဟိုဘက်ကုန်းနိမ့်ထဲ သွားထိုင်မယ်လေ ..”

မတတ်သာတော့လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ဝင်းထွန်း ဘာတွေကြံစည်နေမှန်း မသိပေမယ့် အကယ်၍သာ ရန်သူ က သူ နှင်ထုတ်သလို ထွက်သွားပေးခဲ့လျှင် ကားထဲမှာ သူမ ဂုဏ်သိက္ခာ သွားပြီ ...။

ကြည့်လိုက်တော့ ရန်သူ က မျက်မှောင်ကုတ်ထားရင်း စီးကရက် ရှိုက်နေ၏။ တစ်ခါတလေ ပီကေဝါးနေတာရှိတတ်ကာ စီးကရက်က သူ့လက်ကြားမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အနက်ကွက်နှင့် ဖြူဖပ်ဖပ်ဂျက်ကက်တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

အဖျားကောက်သော ကုပ်ထောက်ဆံပင်နှင့် ဦးထုပ် အမြဲဆောင်းထားတတ်သောပုံစံက ဒီခေတ်စတိုင်မျိုးပဲဖြစ်ကာ အပြုံးအရယ်နုနု သည်မျက်နှာက ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တည်ကြည်သော ဓူပ်သွင်မျိုးပင် ...။

ဒါပေမယ့် မိဘမဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့သော ထိုယောက်ျားသည် ငွေ

သာ ရမည်ဆိုလျှင် လူရောင်းလူဝယ်လုပ်စားဖို့အထိ လက်တွန့်မှာ မဟုတ်သည့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ..

“ဝင်းထွန်း .. ဟေ့ကောင် ..”
“ဟာ ...”

ပီတာ တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် အပျော်တွေ .. ရှင်ခုန် သံတွေ အားလုံးရပ်ဆိုင်းကုန်ကာ ခြေလှမ်းက ချက်ချင်း နောက်ပြန် ဆွဲ၏။

ပီတာ့ မျက်နှာကလည်း အရူးကြီးပုံ ပေါက်နေကာ အဆင်း ကို လည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဝင်းထွန်း လက်ကို ဆွဲ၍ ...

“ပြောစရာ အရေးကြီးလို့ စောင့်နေတာ .. မင်းကလည်း မက် ဆော့ချ် ပြန်မပို့ဘူး ..”

“သာလဲကွာ .. ဒီကိုလာပါမယ်လို့ ချိန်းထားတာပဲဟာ ..”

“အေးလေ .. မင်းက ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ဆိုတာ မပါတော့ ငါတို့မှာ လာစောင့်လိုက် .. ပြန်သွားလိုက်နဲ့ ..”

သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြမှန်း နားမလည်ပေမယ့် ဟိုနှစ်ယောက် ကို ဝင်းထွန်း က ရှောင်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာကိုတော့ အဆင်း အကဲခတ်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအတွက်ကတော့ ဒါ အကောင်းဆုံးအချိန် ..

“အဆင်း ခဏလေးနော် .. ဒီနားမှာပဲ စကားပြောမှာ ..”

“ဟုတ် ..”

အဆင်း က ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ဝင်းထွန်း စိတ်ပူသွားသည်။

“အဆင်း လျှောက်မသွားနဲ့ နော် .. ကိုကြီးကို လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာ မှာပဲ နေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. အဆင်း ဘယ်မှမသွားဘူး .. ကိုကြီးဘာသာ ပြဿနာ အေးဆေး ရှင်း ..”

“ဟာ .. ဘာပြဿနာမှ မဟုတ်ဘူး .. ခဏလေးပဲ ခဏ ..”

“ဝင်းထွန်း ဟိုမှာလာနေပြီကွ .. ဒီဘက်ကပ် .. ဒီကိုလာ”

ပြောလိုမှ မဆုံးသေးခင် ဝင်းထွန်း ကို ဆွဲခေါ်ပြီး စားသောက်ဆိုင် ၏ ထုတ်ဖက်အကွယ်ကို သုံးယောက်စလုံး ပြေးလွှားသွားကြ၏။

မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်ရင်း အဆင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကြသည်။

မှောင်ခိုသမားတွေလား .. လူသတ် ဝရမ်းပြေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ လား ..

ဒီဘက်ကပါသွားသည့် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နိုင်သလို ဟိုနိုင်ငံထဲ ရောက်မှ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလိုလူကိုမှ သူမ အတွက် ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ဒေါ်လေးက သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်လဲ ..

ဒါဟာ သူမ တကယ်ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့ ဘဝလား .. တစ်စုံတစ် ယောက်ရဲ့ မရမကဖန်တီးမှုအောက်မှာ မကြေသင့်ဘဲ ကြွေ၊ မနေသင့်ဘဲ နေရတော့မယ့် ဝင်္ဂကြွေးတစ်ခုလား ..

မျက်ရည်စက်ထို့က လျှောကျဆင်းသက်ဖို့အတွက် ကြိုးစားနေကြ သည်။ ငိုကြွေးပါတော့လို့ ခွင့်တောင်းနေကြ၏။

အဆင်း အံကြိတ်၍ မျက်နှာလေး မသိမသာ မော့ထားမိ၏။

မငိုနဲ့ .. နင် ထွက်သွားလို့လည်း မရဘူး .. နင် လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးတော်ကို ဆုံးရှုံးရမယ် .. သူ့ကို လက်မထပ်ချင်လို့လည်း မဟုတ် .. နင် ငိုနေတိုင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး အဆင်း .. မငို ရဘူး ..

“သူ ဘာတွေပြောနေနေ မမကြီးက သူ့အစ်မပါကွယ် .. သမီး ဒီလောက် အနစ်နာမခံပါနဲ့ .. မမကြီးကို ငဲ့ပြီး သမီး ဘဝပျက်ခံတော့ ရော ဒီလိုလုပ်တာကို မမကြီးက ကျေနပ်သွားမယ် ထင်လို့လား ..”

အားပေးတဲ့သူတွေရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိ၏။

ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောသလို သူမ မလုပ်နိုင် .. အစ်မအရင်းဆိုပေမယ့် သွေးသားသံယောဇဉ် ပျောက်လောက်အောင် အတ္တမာနတွေ ကြီးနေသည့် ဒေါ်လေး ရဲ့အမုန်းငြိုးတွေကို သူမ နားလည်နေသည်။

ခြေလှမ်းတို့သည် ရေစပ်ရှိရာကို ဦးတည်လာရင်း မျက်ဝန်းမှာမကျသော မျက်ရည်တို့ကြောင့် ရှေ့ကို ဘာမှမမြင် ..။

“ဟေ့ ..”

အနားကနေ ကားတစ်စီး ပွတ်ကပ်ဖြတ်သွားသည်။ အနီးကပ်အော်ဟစ်သွား၏။ ထိုကားဟာ အနားကဖြတ်သွားတာ မဟုတ်ဘဲ လူကို ပွဲချင်းပြီး အသေတိုက်သတ်ပစ်ခဲ့ပါလား ...။

‘ငါ သေချင်လောက်အောင် ခံစားနေရပါလား’ ဆိုတာကို ထိုခဏလေးမှာပဲ နားလည်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ သေသွားလို့လည်း ကျန်ခဲ့သမျှအားလုံးက အကောင်းတိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ် ..။

“ဟိတ် ..”

“အ!..”

ရုတ်တရက် လက်ကိုဆောင့် ဆွဲခံလိုက်ရကာ အဆင်း ကိုယ်လေး နောက်ပြန်လဲသွား၏။ မျက်ရည်စက်တို့ ကြောဆင်းသွားကြသည်နှင့် သူမ ပီပြင်စွာ မြင်လိုက်ရတာက ရန်သူ့ မျက်နှာ ..။

သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ အဆင်း နောက်ပြန်မှီလျက်သားနှင့် မျက်နှာနှစ်ခုက နီးနီးလေး ..။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ .. ရေထဲခုန်ချမလို့လား၊ မမြင်တာလား”

“ဖယ် ..”

သူ ပွေ့ထားသည့်လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်ကာ အဆင်း ကိုယ်ဘာသာ မတ်မတ်ပြန်ရပ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်စိုနေသည့် ပါးပြင်တွေကို လက်ဖဝါးနဲ့ရော လက်ခုံနဲ့ပါ ပွတ်တိုက်သုတ်ပစ်၍ ..

“ရှင် တော်တယ် .. ခုတစ်ခါလည်း လက်ရဖမ်းပြီး ပြန်ပို့နိုင်ပြန်ပြီ”

“ဟာ!.. မင်း ...”

ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ရှောင်ဖို့ သတိရလိုက်တာနှင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ ဖြန်းခနဲ ပူလောင် ကျိန်းစပ်သွားသည်။

“တောက်!..”

“လုပ်လေ .. ရှင် ပြန်ရိုက်ချင်တယ်မို့လား ..။ မရိုက်ရင် အဆင်း ထပ်ရိုက်မယ် ..”

“ဟေ့ .. မင်း နော် ...”

နောက်ထပ်ရိုက်ချလိုက်သည့်လက်ကို အမိဖမ်းထားလိုက်တော့ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ထုံနက်ချက်တွေက မရစ်မနား ..။

“အဆင်း .. မင်း .. ရေစပ်မှာ နော် .. ဟေ့ ..”

“ပုန်း ..”

“အား!..”

အဆင်း အရင်ခြေချော်ကာ သူ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည့်အချိန်နှင့် ပက်ခနဲ လန်ကျ၏။ ပြန်ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူပါ ပူးတွဲချန်ပိယံဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“အား!.. ပူး ..”

သူမ ရေမကူးတတ်ပေ ..။ ရန်သူ့ အင်္ကျီကို မလွှတ်တမ်းခွဲထားရင်း ရေတစ်ချက်အရွှိက်မှာ အားလုံး မှောင်အတိကျ၏။

“ကျကုန်ပြီဟ ..”

“သေကြောင်းကြံတာကို ဆင်းကယ်တာလား ..”

“ခုကတော့ ရန်ဖြစ်နေကြတာပါ ..”

လူတွေပြေးလာကြကာ သူ ဖွဲ့ထားသည့် အဆင်း ကို ကမ်းပေါ်က နေ တွဲခေါ်ပေးကြ၏။ ကမ်းပေါ်တက်လာရင်း ကားသော့ကို ပြန် ထောက်တာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ပေး ..”

“သူ သတိမရသေးဘူးလေ .. ရေအန်အောင် လုပ်လိုက်ဦး ..”

“ရပါတယ် .. နည်းနည်း မှန်သွားရုံပါ။”

အဆင်း ကို သူ ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမပါးစပ်ထဲ က ရေစက်တွေ ထွက်ကျလာ၏။ ကားထဲသေချာထည့်ပြီးမှ နာရီကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ..

ခေါင်းမှာ ရေတံလျှောက်လိုကျနေသည့်ရေတွေကို ခါထုတ်ပစ်ရင်း ဖတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

နှစ်ယောက်အတူထွက်သွားတာကို သူ ကြည့်နေခဲ့တာ ဘယ်လိုဖြစ် လို့ တစ်ယောက်က ပျောက်ပြီး တစ်ယောက်က ရေထဲခုန်ဆင်းမလို ဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။

နာကျင်နေဆဲ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ခုံနဲ့ကပ်ရင်း ဒေါသစိတ်က ကြွင်းကျန်ရစ်၏။ အဆင်းရူပါ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ တွေ့ဖူးခဲ့ တုန်းက ဒီလိုဒေါသမာနတွေနဲ့ မဟုတ်။

“ရှင် တော်တယ် .. ခုတစ်ခါလည်း လက်ရဖမ်းပြီး ပြန်ပို့နိုင်ပြန်ပြီ” တဲ့ ...။ ပါးလည်း အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။ သူမကိုလည်း ပြန်ကယ်ခဲ့ရ သေးသည်။

ဒါဆို သူ တာဝန်ယူနေရတာ တစ်ယောက်လား...၊ နှစ်ယောက်လား...။

နောက်ထပ် နာရီကြည့်မိပြီး ထစ်ဖက်ကသွားကာ ဒေသနာတော်ပေါ် က ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အဆင်း က ရေလက်စနှင့် ဆုငြောနေ ဆဲ ...။

“ဒေါ်မျိုးရီ နဲ့ ပြောချင်ပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်မျိုးရီ ပါ .. မောင်မင်းမင်း လား ..”

သူတို့ပေးကိုင်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မို့ တန်းသိသွားတာ ဖြစ်မည်။ ရန်သူ က ဖုန်းကို လက်ပြောင်းကိုင်ရင်း ရေပြင်ပေါ်မှာ ပျောနေဆဲ သူဦးထုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ဆံပင်ကရေတွေကို တစ်ဖက်က ခါထုတ်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က သတို့သမီးလောင်းကို စောင့်ရှောက်ရမှာလား ... သတို့သားလောင်းကိုလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ် .. နှစ်ယောက်စလုံးကို မင်းနဲ့ ထည့်လိုက်တာ ပဲ”

“အဲဒီလိုမရဘူး အန်ဘီ .. နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် တာဝန် မယူနိုင်ဘူး ...။ အခု သတို့သမီးလောင်းက ကားပေါ်မှာ .. အန်တီတူထ ကားပေါ်မှာ မရှိဘူး ..”

“အို .. ဘယ်ဖြစ်မလဲ ...။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မင်းမင်း၊ ဝင်းထွန်း မှာ ရန်သူရှိနေတယ်ထင်လို့ မင်းကို ငွေတွေအများကြီးသုံးပြီး အပ်နှံထားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူက ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆန္ဒ နဲ့ သူ လုပ်မှာပဲဆိုရင် ကျွန်တော်က ဖင်လုန်ရိုက်လို့လည်း မရဘူး ... ကားနောက်ဖုံးထဲ ထည့်ပိတ်ထားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး ..”

“ပြောပါဦး .. အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ ..”

ရန်သူ က အဆင်း ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ...

“မသိဘူး... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ သူတို့ပဲ သိမှာပေါ့၊ အန်တီတူက သူ့သဘောနဲ့သူ ကောင်မလေးကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်”

“ကားနားကနေလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု ကောင်မလေး ပြန်ရောက်လာတယ် ..၊ သူ လျှောက်နေတယ် ..”

“သူက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ .. အဆင်း ကို မေးလေ ..၊ သူ သိရမှာပေါ့”

“သူ မဖြေနိုင်ဘူး .. သတိလစ်နေတယ် ..”

“ဘာ!...”

“အဲဒီတော့ အဆင်း ကိုပဲ ပြန်ခေါ်လာရမလား ..၊ အန်တီတူကို လိုက်ရှာရမလား ..”

“မင်းမင်း .. အဆင်း က ကားပေါ်မှာမို့လား၊ မင်း ကားမောင်း ပြီး ..”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“လူနစ်ယောက်စလုံးကို ချုပ်နှောင်ပြီး ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်ဘူး၊ အချိန် ဘယ်လောက်ကုန်မယ်မှန်း မသိတဲ့ အန်တီတူနောက် လိုက်ရှာ ဖို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ရေတွေ စိုရွှဲနေတယ် ..”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့ ရေစိုရတာလဲ ..”

“အန်တီ သတိသမီးလောင်းကို ကန်ထဲက ပြန်ကယ်လာရတာ..”

“ဟင်!...”

“အဲဒီတော့ ဒီနေ့အတွက် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို အရ ကယ် ထားပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်တာဝန် ကျေပါတယ် .. အိုခေ ..”

စကားမေး မရတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ်ပဲ

အိုခေလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းပိတ်ပြီး ကားကို မျက်နှာမူလိုက်တာ နှင့် အဆင်း ကိုယ်လေး လူးလွန်လာကာ ...

“ဟင်!...”

လူးလူးလွန်လွန် ဖြစ်နေရင်းကနေ ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်သွား၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်လေးမတ်မတ်ဖြစ်သွားကာ ဆံပင်တွေကို ကိုင်လိုက်၊ ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်နှင့် ...

“ရေထဲကျသွားတာ ..”

သူမဘာသာ စဉ်းစားမိသွားသလိုလေး ရေရွတ်သည်။ ကြည့်လိုက် တော့ ရန်သူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာပါ ရေတွေရှိနေဆဲ ဖြစ်လျက် ...

“ဟုတ်တယ် .. ရေထဲကျသွားတာ .. မင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရေစပ်ကို မျက်စိမှိတ် လျှောက်လာတာလဲ ..”

“မျက်စိမှိတ်လျှောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. မမြင်တာ ..”

“ဘာ!...”

အဆင်း က ဆံပင်မှာ ရေတွေစိုနေတာကို မခါဘဲ လက်နဲ့ဖိသပ်ချ လိုက်တော့ လည်ပင်းကနေ ဖိကပ်ဆင်းသည့်ရေတွေက ရင်ညွှန်ကြား ထဲ ပြန်ဝင်ကုန်ကြ၏။

မျက်နှာလေးက တင်းနေလျက် တစ်ဖက်ကိုလည်း လှည့်ထားကာ...

“မငိုဘဲနေတာ မျက်ရည်က သူ့ဟာသူထွက်လာပြီး ဘာမှမမြင်ရ တော့လို့ ..”

ဒေါသထွက်နေသားနဲ့ ရှင်းပြနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ငိုသံတွေ ပါနေရင်း ...

“ရှင်ကို အရမ်းမုန်းတယ် ..”

“မင်းကိုရော ဘယ်သူက ချစ်ပါ ခင်ပါ ပြောနေလို့လဲ ..”

အဆင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။ ရန်တွေမလို့ပေမယ့် နှုတ်နှာ

ကို အလုံးလိုက်လာမှန်သည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြောင့် မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

နဂိုတည်းက တိုနေမိသည့်စိတ်နှင့် ပဝါကို လုံးထွေးကိုင်မိလျှင်...
“ရေတွေ သုတ်ပစ်လိုက် ...”

သူက စတိုဘောက်(စ်)ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ နေရာမှာ သေချာ ပြန်ထိုင်၏။

“ကိုမင်းရန်သူ ..”
“ပြော ..”

အဆင်း က ပဝါကို ဒီတိုင်း လုံးထွေးကိုင်ထားလျက်နှင့် ...
“ရှင် .. အဆင်း ကို တစ်ခါဖမ်းပေးရင် ဘယ်လောက်ရသလဲ..”

“အဲဒါ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေတာ .. မင်းကို ဘယ်သူကမှ ဆုငွေ ထုတ်မထားဘူး ..၊ ငါ့စီးပွားရေးက ဝင်းထွန်း..”

သူက ဂီယာပေါ်မှာ လက်တင်ထားပြီး လှည့်ကြည့်၍ ...
“မင်းကို ဟိုတစ်ခါ တစ်ညက ကမ်းပေါ်မှာ ဖမ်းပေးလိုက်တာ..

အဲဒါ မင်းအတွက် ဘာတစ်ပြားမှ မရဘဲ ငါ အလကားထားပေးခဲ့တဲ့ စေတနာ ..”

“စေတနာ ..”
“ဟုတ်ဘယ်.. ခု မင်း ပါးရိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပေးလိုက်တာလည်း

မင်း သေသွားမှာစိုးလို့ .. အလကားဝင်ပြီး စေတနာထားခဲ့မိတာ ..”
“ဒါ့အပြင် အဆင်း ကို ရှင် အလကားပေးခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ

ပေါ့ ..”
“အဆင်းရူပါ ..”

ရန်သူ မျက်နှာက မကျေမနပ် မှုန်ကုပ်နေကာ ...
“မင်း ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့အတိုင်း မသိသလို နေစမ်းပါ။

မလည်ဘဲနဲ့ မရှုပ်ရဘူး .. မရှင်းတတ်ရင် မငြင်းဘဲ နေလိုက် .. မင်း ကိုယ်မင်း လည်လှပြီ တတ်လှပြီထင်ရင် မင်းဘဝ ဘာဖြစ်သွားမလဲ သိလား ..”

“ဘာဖြစ်သွားသွား အဆင်း မကြောက်ဘူး .. ဘာဖြစ်လို့ အဆင်း ကိုပဲ နံတယ် အဟယ် ပြောနေကြတာလဲ ..”

ကမ္ဘာ့ထွက်မလို့ ပြင်နေကာမှ အဆင်း တအား ရှိက်ငိုပစ်လိုက် သဖြင့် ရန်သူ က ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

သူမသည် ငိုလည်းငိုနေကာ ပြောချင်တာတွေလည်း အလွန်အမင်း များပြားနေပုံရှိလျက် ...

“မုန်းတယ် .. အကုန်လုံးက ဒါတွေပဲ ပြောနေကြတယ် .. အဆင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတယ် .. ဒီတိုင်းဖြစ်လာအောင် သူတို့ပဲ လုပ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လာတော့ ဒါတွေပြောပြီး ကဲ့ရဲ့ကြတယ် ..”

အဆင်း မျက်ရည်တွေကို မသုတ်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို နာနာကြည်း ကြည်း လှည့်ကြည့်၍ ...

“အဲဒီလို မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး သတ္တိတွေ မွေးလိုက်တော့ ရှင်ကြောင့် ပျက်ခဲ့တယ် ..၊ အဆင်း ပျက်အောင် ရှင် လုပ်တာ ..”

“မင်း .. ကွာ ...”
အဆုံးသတ်ကျတော့ နာကြည်းမုန်းတီးစရာတွေ သူမဘဝမှာ များ

ပြားလာရတာ ကိုယ့်ကြောင့်တဲ့ ..၊
မခံချင်စိတ်က ဖျင်းခနဲ ဖြစ်၏။

“မင်းဘဝပျက်ဖို့ ဖြစ်နေခဲ့တာ ငါနဲ့ မင်း ဆုံတဲ့နေ့ကတည်းကပဲ.. အဲဒါ မင်း သိလား ..”

ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့သဖြင့် လိုရင်းကို တည့် တည့်ပဲ ပြောပေးလိုက်သည်။

“မင့်ကားနဲ့ ငါတို့စက်ဘီးကို တိုက်ခိတကာ ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် စက်ဘီးလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. လူလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ မျက်ရည်စိုလက်စနှင့် ပင့်တက်ပြန်ကပ်သွားကြ၏။ ရန်သူ မျက်နှာကို မမြင်ခဲ့ဖူးသလို ကြည့်နေတာက တအံ့ဟဲကြဲ ..။

“မင်း ကားမမောင်းတတ်သေးပါဘူး .. ကား ခိုးမောင်းလာတာပါဆိုတဲ့ ကြေညာမောင်းထုနေတဲ့အသံ ကြားပြီး မင်းနဲ့ မင့်ကားကို ငါမှတ်ထားလိုက်တယ် ..။ ငါ့လက်ထဲမှာ ရေနန်းနေတာ .. ရေလျှံအောင် ဖန်တီးလိုက်တယ် ..။ ညာရတာ လွယ်လွန်းလို့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ် ..။ ကဲ... အဲဒါအထိ ရှင်းရဲ့လား ..”

အဆင်း ခေါင်းညိတ်ဖို့ မမှနေ၏။

“ရဲကိုသာ မတိုင်ဘူးဆိုရင် ငွေ ကြိုက်သလို ပေးနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလည်း မင်းပဲ .. အိမ်ကိုလာပို့ပါဆိုတော့ အိမ်ထဲထိ ငွေထုပ်ပိုက်ရောက်လာတာလည်း မင်းပဲ .. အဲဒီအချိန်တွေမှာ ငွေကိုရော လူကိုပါ လိုချင်တာ အကုန်ယူလိုက်လို့ ရတယ် ..။ အဲဒါရော ရှင်းရဲ့လား...”

“ရှင် .. ရှင် လိမ်ညာခဲ့တာ ဟုတ်လား ..”

“ဪ .. ကဲ ...”

ရေစိုနေသည့်ဆံပင်တွေထဲ လက်တစ်ဖက် ထိုးထည့်ရင်း ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ကြည့်မိရင်း ...

“ပြောပါဦး .. မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီလို့ ထင်စရာ ဘာရှိသလဲ”

အဆင်း မဖြေနိုင် ..။

“သူများက ‘နဲ’တယ် .. ‘အ’တယ်ပြောရင်ရော ဘာကို နာကြည်းစရာ ရှိလို့လဲ ..။ မင်းလောက် ‘အ’တာ မင်းပဲ ရှိတာ ..”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်ထိဖြစ်သွားတာကို လိမ်နေတယ်လို့ တယ်သူက ထင်မှာလဲ ..။ ဟိုတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာတွေနဲ့ .. ရှင်တကာယ်ကြီး စိတ်တိုပြနေတာ ..”

“လိမ်တဲ့သူဆိုတာ ယုံအောင်လိမ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလို့ လိမ်တာပဲ။ ‘အ’တဲ့သူတွေကျတော့ ညာပြောရုံနဲ့တောင် ခေါင်းညိတ်သွားကြတယ်လေ ..။ အဲဒါ မင်း ..”

အဆင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။ နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်ရည်က အလိုလို ဆုတ်ခန်းသွားခဲ့လျက်...

“ဟုတ်တယ် .. ‘အ’ခဲ့တယ် .. ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆင်း မကြောက်တတ်အောင် ကြိုးစားနေတာပေါ့။ အဆင်း ကို ဆွံ့အ နားမကြား တစ်ယောက်လို ခုလိုမျိုး ရှင် ကဲ့ရဲ့နေတဲ့ လူမျိုးပေါ့ .. အဲဒီလိုမိန်းမဖြစ်အောင် အားလုံးက ပုံသွင်း ထုဆစ်ခဲ့ကြတာကို အဆင်း လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ..”

ဖြူနုသည့်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရန်သူ မျက်နှာမှာ နုညံ့ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ၏ အရိပ်တို့ ယှက်သမ်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမပြောသော အကြောင်းတရားတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေမိလျက် ..

“မင်းနဲ့ ဝင်းထွန်း က ဆွေမျိုးမကင်းတွေလား ..”

အဆင်း က ခေါင်းခါသည်။ မျက်နှာလေးငုံ့သွားကာ ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့သပ်ခါလိုက်သဖြင့် ရန်သူ မျက်နှာဆီကို ရေစက်တွေ ဖွားခနဲ ပြေးမှန်၏။ ရန်သူ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ရေတွေ သုတ်လိုက်ဦး ..”

အဆင်း က ခေါင်းခါပြုပြီး ပဝါကို ပခုံးလေးပေါ်နေ ဒီတိုင်ဆတ်ဆတ် ထားလိုက်၏။ ပဝါက သိပ်မကြီးပေမယ့် ဖွေးနုသော လက်မောင်းသားလေးတွေတော့ လုံခြုံသွားခဲ့၏။

“မင်းရဲ့အိမ်ကအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြမလား ..”

အဆင်း က မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကုပ်ထားရင်း မျက်နှာလေး
ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ .. အားလုံး သိသွားရင်လည်း အဆင်း ကိုပဲ
ရှင် တဲ့ရဲ့ဦးမှာမို့လား ..”

“ကဲ့ရဲ့စရာရှိရင် ရဲ့မှာပဲ .. ဒါပေမယ့် နံပါတ်တစ် မင်းကို ညာခွဲ
တာတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် ကိုယ် အခွင့်အရေး မယူခဲ့ဘူး .. နံပါတ်နှစ်
မင်း မအူမလည်နဲ့ အိမ်ကထွက်ပြေးရင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကိုယ်
သေချာပြန်လှည့်လာပြီး ဖမ်းပေးခဲ့တယ် ..၊ အဲဒါတွေအတွက် မင်း
ကျေးဇူးမတင်သင့်ဘူးလား ..”

“ဪ .. ရှင်ရဲ့နံပါတ်တစ်ကြောင့် အခု အဆင်း ကို ရှင် ကဲ့ရဲ့နိုင်
ခဲ့တယ်လေ၊ နံပါတ်နှစ်ကြောင့် အဆင်း ဘဝပျက်ရတော့မယ် .. ဘာကို
ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလဲ .. ပြောပါဦး ..”

“အဟွန်း ..”

အဆင်း ဒေါသမျက်နှာလေးနဲ့ ဆံပင်ထပ်ခါလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ
နည်းနည်းဆုတ်သွားလျက် ...

“နံပါတ်သုံးကို မင်း သိရင် ယုံချင်မှတောင် ယုံမှာ ..”

“ပြောပေါ့ .. ရှင် အရည်အချင်းကောင်း မရှိလည်း အဆင်း က
ယုံအောင်ပြောရင် ယုံဦးမှာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဒီတစ်ခါ သူ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်သံထွက်လျက် ...

“မင်း မဆိုးဘူး .. ပြောတတ်ဆိုတတ်လာပြီ ..”

အဆင်း ပါးပြင်လေးတွေ ရဲသွားသည်။ အစတုန်းကတော့ အဆင်း
က အပြောအဆိုလေးတောင် မတတ်ခဲ့တဲ့သူပေါ့ ..၊

နောက်ထပ် ရာထူးတစ်ခု တက်သွားခြင်းအတွက် ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်
ခေါင်းညှိတ်မိကာ ...

“ဟိတ် .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”

အဆင်း တံခါးလှည့်ဖွင့်တာနှင့် သူက လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားကာ...

“ဘင်းသွားတာလား .. ဆော့ရိုး ..”

“ရှင် လက်ကို လွှတ်နော် .. ဒီတစ်ခါ ရှင့်ကို မရိုက်နိုင်လည်း
ဖက်ကိုက်ပီနီမှာ ..”

“တကယ်လုပ်မှာလား .. စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ..”

သူ့ဆွဲထားသည့်လက်ကို ဘယ်လိုမှ ဖယ်ချပစ်တာ မရ ..၊ ရန်သူ
က မလွှတ်သည့်အပြင် သူ့ဘက်ကို ပြန်ယိမ်းသွားအောင် ဖိဆွဲထား
လျက် ...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မင်းက ..”

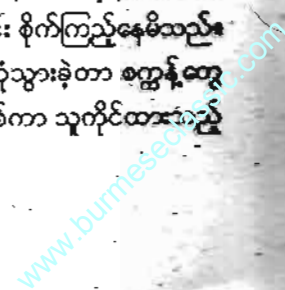
“ထွက်ပြေးမယ်ထင်လို့ ရှင် လိုက်ဆွဲနေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ပြောပြီးပြီနော် .. မင်းကို ဖမ်းပေးလို့
ငါ တစ်ပြားမှရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ..”

“ဒါဆို ရှင်က ကိုကြီးဝင်းထွန်း အတွက် လိုအပ်လို့ ဖမ်းနေတာ
ပေါ့ ..”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောမယ့် နံပါတ်သုံးကို မင်း နားထောင်ပါလို့
ပြောနေတာ ..”

ဦးထုပ်မရှိသည့်အခါ ဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလို သိမ်းလှန်ထားသော
မကျဉ်းမကျယ် နဖူးပြေပြေနှင့် မျက်နှာကို အဆင်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
သူက ပြန်ကြည့်နေသဖြင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားခဲ့တာ စက္ကန့်တော့
တရုပ်ရုပ် ပြေးသွားခဲ့၏။ အဆင်း မျက်လွှာချပစ်ကာ သူ့ကိုင်ထားသည့်
လက်ကို ခါချပစ်မိသည်။

“နားထောင်တော့မလား ..”

အဆင်း ဘာမှမပြောတော့ သူက ဆက်၍ ...

“မင်းအတွက် နောက်ထပ် အလကားပေးခဲ့တာ ရှိသေးတယ်..”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ရန်သူ က စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဒီအလုပ်ကို ကိုယ် လက်ခံခဲ့တာ မင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ် ..”

သူက ပခုံးတစောင်းနဲ့ ကူရှင်မှာ ကပ်မိုနေရင်း စတီယာရင်မှာ လက်တစ်ဖက်တင်၍ ...

“မင်းကို ဖမ်းပေးပြီးမှ မင်းရဲ့သတို့သားလောင်းကို နယ်စပ်မှာ သွားခေါ်ပေးရမယ်ဆိုတော့ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ...”

“မသိဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ပတ်သက်နေလို့ ကိုယ် လက်ခံခဲ့တာ..”

“ငွေတွေကို လက်မခံဘဲနဲ့လား ..”

အဆင်း ရဲ့ မှဲ့ပြုံးကို သူက ပခုံးတွန့်၍ မှဲ့ကာ ...

“မဆိုင်ဘူး .. ငွေကို ယူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရရ ယူမယ်ဆိုတဲ့အထိ ကိုယ် ငွေမမက်ဘူး ..”

“အခု မယုံတော့ဘူး ..”

“ရတယ်လေ .. ပြောပြတာ ..”

ရန်သူ ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ အပြောမပျက် ...

“ဝင်းထွန်း ကို ကိုယ် သွားခေါ်တော့လည်း ကိုယ် စိတ်ပါလို့

မဟုတ်ဘူး ..”

“ရှင် ငွေယူထားခဲ့တာကိုး ..”

“အဲဒါလည်း မဆိုင်ဘူး ..”

“ဘာ မဆိုင်တာလဲ ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် မဆိုင်တာတွေ ကိုယ် လုပ်ခဲ့တာတွေ အမှန်ပဲ .. အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိခဲ့ပေမယ့် အခု မင်းရဲ့ ကျေးဇူးကန်းစကားတွေကြောင့် အစပြန်ပေါ်လာတာ .. အားလုံးက မင်းပတ်သက်တယ် ..”

အဆင်း ငေးသွားမိပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူမပဲ မျက်တောင်တွေ ခတ်ပစ်မိကာ ...

“အဆင်း က သူတို့အတွက် အမှိုက်ထုပ်ပါ။ အဲဒါကြောင့် ရှင်သေဖို့ လုပ်နေကြတာ ..”

“ဝင်းထွန်း နဲ့ မင်းက ဘယ်သူက သူတို့ရဲ့သွေးရင်းလဲ ..”

“သူတို့ဆိုတာက ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ ..”

“ဒေါ်မျိုးရီ”

“အဒေါ်အရင်း ..”

“ဝင်းထွန်း ကရော ..”

“ယောက်ျားဘက်က တူ ..”

“ဘာ!...”

အဒေါ်အရင်းဖြစ်သူက စာရိတ္တမကောင်းသည့် ယောက်ျားဘက်က တူနဲ့ ကိုယ့်တူမကို အတင်းအကျပ် ပေးစားဖို့ လုပ်နေတာလား ... ကြားလိုက်ရတာ ကိုယ့်နားကိုတောင် မယုံချင် ..။

“ဘုန်း ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ခဏတိတ်သွားကြစဉ် အရိပ်တစ်ခုနှင့်အတူ ရန်သူကို ပုတ်လိုက်သံကြီးက တစ်ထပ်တည်း ...

“တံခါးဖွင့်စမ်းပါ .. မြန်မြန် ယော့ကောင် ..”

ဝင်းထွန်း က ပြောပြီး နောက်ခန်းကို တံခါးပြေးဖွင့်ယာ တွေပဲ ဝင်ထိုင်၏။

“မောင် .. မြန်မြန် မောင်း ..”

ရန်သူ ဘက်ခံမှန်ထဲကနေ နောက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း စက်နိုးလိုက်သည်။ စုံတွဲတွေအလိုက် အေးချမ်းစွာ သွားလာနေကြသူတွေထဲမှာ ပြေးလွှားလိုက်လာကြသည့်အရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထားကိုမြင်လိုက်တော့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားကြကာ နှစ်ယောက်တစ်စက်စီ ခွဲရပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကားမထွက်သာလောက်အောင် လမ်းနှုတ်ခမ်းပေါ်ထိတက်၍ လက်တွေ မြှောက်ထားကြ၏။

မောင်းသူနေရာမှာ ရန်သူ ကို မြင်လိုက်တာနှင့် သူတို့အာရုံတွေ နောက်ထဲကိုရောက်သွားတာ သိသာလျက် ...

“ဟေ့ .. ရပ်စမ်း .. ဒီမှာ ရပ် ..”

ပါးစပ်တွေ လှုပ်နေတာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ရန်သူ က အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။

“ဟာ!... ဟိတ်ကောင် .. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ .. အဲဒါ ငါ့နောက်လိုက်နေတဲ့ ကောင်တွေ ..”

နောက်ကနေ ကူရှင်ကို တအားပုတ်ပြီး ဝင်းထွန်း အော်နေတာ အသံတွေပါ ပြာ၏။ ရန်သူ က ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကားကို ညာဘက်ကပ်ပြီး ...

“ဒုန်း ...”

“အား!...”

“ဟိုကောင် ..”

ကားတံခါးနှင့် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက် အထွေးလိုက် ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲ၏။ ရုတ်တရက် ဟိုဘက်ကနှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကားသည် အရှိန်နှင့်တွေ့ပတ်မောင်းထွက်လာခဲ့လျှင် ဝင်းထွန်း က နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို ခံရမှ .. ဟား .. ဟား ...”

အဆင်း က မှန်ထဲကနေ ဝင်းထွန်း ကို လှမ်းကြည့်ကာ မှာသော်စပ်မှာ တစ်လက်မသာသာခန့် သွေးဖိုနေသော ခြစ်ရာကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် ...

“အဲဒီလူတွေ ဝိုင်းထိုးလိုက်ကြတာလား ..”

“ဟင်!... ဘာလဲ ...”

“မျက်နှာပေါ်က ..”

သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လာမှန်းတောင် မသိသည့် ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံနှင့် ဒဏ်ရာကိုကိုင်တော့ ရန်သူ က မဲပြုံးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“အဝိုင်းခံရရင် မလွတ်ပါဘူး .. ထွက်ပြေးရင်း ထိလာတာ ..”

ရန်သူ စကားကြောင့် ဝင်းထွန်း မျက်နှာ မလုံမလဲနှင့် ...

“ဒီလိုပဲ ရေများ ရေနိုင် .. မီးများ မီးနိုင်ကွ ..”

“ဒါဆို ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း ဖိုက်မလား ..”

“ဟင်!... ဟိတ် .. မင်းရန်သူ .. ဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ ..”

ကားက တောင်ကုန်းကိုပတ်၍ လာရာလမ်းကို ဦးလှည့်သွားလျှင် အဆင်း ပါ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိတ်ကောင် .. မင်း ရူးနေသလား .. ဟိုမှာ လေးယောက်တောင်မှ ..”

“မပူနဲ့ .. နှစ်ယောက်ပဲ အကောင်းအကန်း ကျန်တာ - ထစ်ယောက် ငါ တာဝန်ယူတယ် ..”

ရန်သူ တကယ်လုပ်မယ်မထင်သဖြင့် ဝင်းထွန်း မျက်လုံးကြီးကာ ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြေးရတော့မလို .. နောက်ကနေပဲ ဝတ်တာရင် ဝင်ဆွဲရတော့မလို ဖြစ်ကာ ...

“ဟိုမှာ .. ဟိုကောင်တွေ ..”

တားပြန်လှည့်လာမယ် မထင်သဖြင့် ရပ်နေကြသည့် လေးယောက် စလုံးလည်း ဂျာယီပျာယာဖြစ်သွားကြကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်ကို ပြေးတက် ရှောင်ကြ၏။

သို့သော် နှစ်ယောက်က ထော့ကျိုးဖြစ်နေကာ နောက်မှာ ကျန်ရစ် ၏။ ရန်သူ က ကားကို ထိုနှစ်ယောက်နှင့် ထိကပ်မတတ်ရပ်ပစ်လိုက် သဖြင့် နောက်ထပ် လဲပြိုခြင်းသို့ရောက်ကုန်ကာ တက်ခေါက်သံတွေ ဒေါသမျက်လုံးတွေနှင့် ...

“မင်းက ဘာလဲ ဟေ့ကောင် ..”

နောက်ထပ်နှစ်ယောက်ကလည်း ပြေးလာပြီး ကားရှေ့ဘွန်းနက်ကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် .. ဟိုနောက်ကကောင် ဆင်းခဲ့စမ်း ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်းထွန်း ရှိတဲ့ဘက်ကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ရန်သူ က ကားပေါ်ကဆင်း၍ ...

“နေဦး ..”

အကြောက်အရှံ့မဲ့သော ခြေလှမ်းတို့နှင့် အမိန့်ဆန်သည့်လေသံ ကြောင့် ဆံပင်တွေသိမ်းလှန်ထားသော ဂျာကင်အညိုနှင့်လူ ခြေလှမ်း မရွေ့တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဝင်းထွန်း ရဲ့ဘေးကို ရောက်နေသူက မှန်ကိုရိုက်ခွဲတော့မတတ် ပုတ်ခတ် ခေါ်ထုတ်နေဆဲ ...

“မင်းရဲ့ကောင်ကို ဆူညံဆူညံတွေ မလုပ်ဖို့ အရင်လှမ်းတားလိုက်။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ နောင်တရစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ..”

“ဘာလဲ .. မင်းစကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ..”

ရင်ဘတ်ချင်းထိမတတ် မရပ်ဘဲတိုးလာသည့် ခြေလှမ်းတို့ကြောင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပေမယ့် ထိုသူ ခြေလှမ်း မသိသော နောက်ဆုတ်၏။

ရန်သူ ကလည်း တမင်တကာ ထိကပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရန်သူ နဲ့ ကားရဲ့ကြားမှာ ထိုသူ ညပ်သွားသည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဘာမှမလုပ်ချင်လို့ မင်းရှေ့ ရောက်လာတာပေါ့ ..”

သွေးအေးလွန်းသည့်မျက်နှာကို ထိုးပစ်လိုက်ဖို့ လက်သီးဆုပ်ကြီး တပြိုင်ပြင်နှင့်ရှိနေပြီး ထိုးလည်း မထိုးရဲ ...။ ရန်သူ က ကားဘွန်းနက် ပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်လိုက်သလို ထိုသူခါးကြားထဲကို လက် တစ်ဖက် လှည့်သွင်း၍ ...

“ချောက် ..”

အသံလေးတစ်ချက် ကြားလိုက်ပေမယ့် ထိုသူ အမှတ်တမဲ့ ...

“မင်းရဲ့လူကို တားလိုက် .. လုံခြုံရေးတွေရောက်လာရင် ရှုပ်ကုန် လိမ့်မယ် .. ငါ့အလုပ်ကို ဝင်နှောင့်ယှက်ရင် ငါက အကုန်ဘော်မှာမှော်”

“မင်းက .. အ!.. ဟာ ..”

ညှော်နဲ့နှင့်အတူ ခါးစပ်မှာ ပူလောင်လာသဖြင့် ထိုသူ ကော့ခနဲဖြစ် သွားပြီး အလန့်တကြား အော်၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ..”

ရင်ဘတ်အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲကာ ခါးကြားထဲကလက်ကို ပြန်ထုတ် ၍ မျက်နှာရှေ့မှာ ထောင်ပြလိုက်သည်။

ဂက်(စ်)မီးခြစ် အနီရောင်လေး...။

“မင်း .. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“မင်း .. ငါ့ကားကို ပိန်အောင်ထုနိုင်တယ်လေ ..။ ငါထည့် မင်းအင်္ကျီကို လောင်အောင် လုပ်နိုင်တာပဲ ..”

“ဟာ!..”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ ပြောနေတာ ကြားလား ..”

လည်ဝင်းတို့ ပိုကျပ်အောင် ဆောင့်ဆွဲခါပစ်လိုက်သဖြင့် အင်္ကျီကို လည်း ခတ်နိုင် - ဘာမှလည်း မလုပ်ဖြစ်ပေ။ ဟိုဘက်မှာ ဝင်းထွန်းတို့ စိန်ခေါ်နေသူက ဒီဘက်ကအဖြစ်ကို လှမ်းမြင်သွား၏။

“မင်းကောင်ကို ခေါ်လိုက် ..”

“မင်းက ဘာဆိုင်လို့ ငါတို့ကိုစွဲကို ဝင်ရပ်တာလဲ၊ ငါတို့ကိုစွဲက...”

“လူသတ်မှုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဝင်းထွန်း ကို ကြီးကိုင်ထားတာ ငါ သိတယ် ..”

သူ ကပ်ပြောလိုက်တော့ ထိုသူ တိတ်သွား၏။

“မင်းတို့ခိုင်းကြတဲ့ မကောင်းမှုအရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေလည်း ငါ သိသေးတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းတို့လည်း တစ်ကျပ်သား နှစ်ကျပ်သား လောက်တွေပဲ .. ငါကလည်း ရပ်ကွက်ထဲက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်၊ ဒါပေမယ့် ငါက အခု ဝင်းထွန်း ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် ဟီးရီးလုပ်နေတာ.. ငါ့ထမင်းလုတ်ကို ပုတ်ချရင် ငါက ပြန်ဖွဲ့မှာပဲ ..”

ညှော်နဲ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ပညာပေး ပြကွက်ကြောင့် မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံး ကပ်ကြိမ်းနေတာကို မခံချင်ပေမယ့် ထိုသူ အံကြိတ်နေ၏။

“စိုးကြီး ဒီဘက် ပြန်လာခဲ့ ..”

သူ့လူကို ပြန်ခေါ်လိုက်မှ ရန်သူ က ခပ်မဲ့မဲပြုံး၍ နောက်မှာ ထရပ်လာကြသည့် ထောင့်ကျိုးနှစ်ယောက်ကိုပါ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ငါက တစ်ကိုယ်တော် .. ဒါပေမယ့် မင်းတို့လို အုပ်စုဖွဲ့နေတဲ့ ကောင်တွေကို ကောင်းကောင်းခုခံပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံလား ..”

“မင်း ဒီကောင်ကို ကာကွယ်ဖို့မပြောနဲ့ .. မင်းကိုယ်မင်း ကာကွယ်နိုင်မလားပဲ စောင့်ကြည့်ပါဦး ..”

“စောင့်ကြည့်တာ စိတ်မဝင်စားဘူး .. အခုလောလောဆယ်

မင်းတို့ လေးယောက်စလုံးကို ငါ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်။ အဲဒါ မင်း ငြင်းနိုင်လား ..”

သူ ဘာမှမပြောခင် ရန်သူ က ပြုံး၍ နားနားကပ်ကာ ...

“မှတ်ထား .. အနိုင်ရဖို့အတွက် တစ်ချက်တည်းထိအောင် ဝန်ခိုင်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေ ငါ့မှာရှိတယ် .. မင်းတို့ရဲ့ဆရာဆိုတာတွေကို ပြောလိုက် .. နောက်ထပ်ငါးရက် ငါ့အတွက် အချိန်လိုတယ်၊ ပြီးရင် ဒီကောင်နဲ့ ငါ လုံးဝမဆိုင်တော့ဘူး ..”

အားတက်သွားသည့်မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုစော့ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ကိစ္စတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ငါ့ရဲ့စားပေါက်ကို ပိတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးကို အမြစ်ကနေ လှန်မယ်၊ ဝင်းထွန်းက ကြောက်အားကြီးပြီး ပတ်ပြေးနေပေမယ့် အဲဒီလူသတ်မှုနဲ့ အကျပ်ကိုင်ပြီး မင်းတို့ ဘာတွေခိုင်းထားပြီးပြီလဲဆိုတာထိ ငါ အားလုံး ..”

“ငါတို့ဆရာကို ငါ ပြောပေးမယ် ..”

“အိုးခေ .. လိုချင်တာ ဒါပဲ ..”

ပြောပြီး ချုပ်ကိုင်ထားတာတွေကို လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုလူ သူ့ဂျာကင်လောင်သွားတာကို ငုံ့ကြည့်တော့ သူ နောက်ဆုတ်ရင်း ပြေးလိုက်ကာ ...

“ဒါလည်း ဖျာတပါတယ်၊ ငါက တစ်ခုပေးလိုက်ရရင် နှစ်ခု ပြန်ဖျာတတ်တယ်၊ အခုက ဖျာဖျာတတပဲ ..”

ပြောနေကြတာတွေကို ကြားတာလည်း ရှိသည်။ မကြားတာလည်း ရှိသည်။ မြင်နေရတာကတော့ ရန်သူ ကို သူတို့ အရှုံးပေးနေကြသည်။

“မင်း ဘာတွေထုတ်ပြလိုက်လို့ ဒီကောင်တွေ ဒီတိုင်းကျန်နေခဲ့တာလဲ ရန်သူ ..”

“ငါ တာဝန်ယူထားတဲ့ကာလအတွင်း မင်းကို ထိခိုက်အောင်မလုပ်
ဖို့ ပြောလိုက်တာ ..”

“ဘာ!...”

“ငါတ ခြေပွေးလိုလူ .. ငါ့အသားကို မထိရင် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး
ဝါးဖျဉ်းမထောင်ဘူး ..”

“မင်း အဲဒါတော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မင်းကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ဆိုတော့ ...”

“မင်း တစ်သက်လုံးထိ တာဝန်ယူရအောင် မင်းကို ငါ လက်ထပ်
မှာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဟိတ်ကောင် ..”

“ပြောပြတာ ..”

“မပြောနဲ့လေ .. မင်းလုပ်လိုက်ပုံက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်း
တယ် ..”

“အဲဒီတော့ ...”

“မင်း သူတို့ကို နိုင်ကွက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ် ..”

“သိတော့ ..”

ကားမောင်းရင်း ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်နေသည့် ရန်သူ နောက်မှာ
ဝင်းထွန်း မရိုးမရွှေ ထိုင်မရ နေမရ ဖြစ်လျက် ...

“မင်း ငါ့အတွက် နည်းနည်းတော့ ပြန်ပေးသင့်တာပေါ့ကွ။ ဘာလဲ..
ပိုက်ဆံထပ်လိုချင်လို့လား .. မင်းကို ငါ ထပ်ပေးနိုင်တယ် ..”

“ဘယ်လောက်လောက်လဲ ..၊ ဘာအတွက်လဲ ..”

“မင်း တတ်နိုင်တဲ့ပါဝါနဲ့ ငါ့ကို သူတို့နဲ့လွတ်ကင်းအောင် လုပ်ပေး
လေ .. ကြိုက်သလောက် တောင်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ကားမောင်းနေရင်း ရယ်ကာ မီးပွိုင့်မှာ ကားက ရွေ့ကကားနဲ့
ထိလှထိခင်ကျမှ တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်၏။ ရန်သူ က ရယ်နေရင်း နောက်ကို
မကြည့်ဘဲ ဆံပင်ကရေတွေကို ခါထုတ်ပစ်သည်။

ရေစက်တွေက နောက်မှာကပ်နေသည့် ဝင်းထွန်း မျက်နှာကို ဖျန်း
ခနဲ ပြောနဲ့၏။ ဝင်းထွန်း ကိုယ်ကြီး ဆိုဖာပေါ် နေရာတကျပြန်ရောက်
သွားတာ ချက်ချင်း ..။

“ဘာရယ်တာလဲကွ ..”

မျက်နှာပေါ်ကရေတွေကို ပွတ်ချပစ်ရင်း ဒေါသသံက ဆောင့်ထွက်
၏။

“ငါ့ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဘာမှမပြောခဲ့တဲ့ မင်းလိုကောင်ကို ငါက
ငွေရတိုင်း ကာကွယ်မယ်လို့ ထင်နေသလား ..”

“အကုန်လုံး မပြောတာပဲ ရှိတယ် .. ငါတို့ပြန်လာတုန်းက မင်းကို
ပြောပြခဲ့တာ အမှန်တွေပဲ ..”

“မမှန်တာတွေ ငါပြောလိုက်ရင် လက်ထပ်မယ့်သတို့သမီးလောင်း
ရှေ့မှာ မကောင်းပါဘူး .. အဲဒီတော့ ငါတို့ စခံတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်တဲ့
အချိန်မှာ အေးဆေး အဆုံးသတ်မယ် ..”

“ငါက ဒီလူတွေကို ကြောက်လို့ပါ .. သူတို့က လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု
ပေါက်ကြားမယ်ထင်ရင် ရက်ရက်စက်စက် နှုတ်ပိတ်တာ ..၊ ငါ မင်းဆို
သူတို့အကြောင်း မပြောခဲ့တာက ..”

“တော်ပြီ ဝင်းထွန်း .. မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မပြောရဲခဲ့
တာ ဝန်ခံလိုက် ..”

ဝင်းထွန်း အကြည့်တွေ အဆင်း ရဲ့မျက်နှာစောင်းလေးဆီ လှည့်မလဲ
ရာသွားသည်။

အဆင်းက စဉ်းစားနေသည့် ပျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် တစ်နေရာမှာ ငြိမ်သက် ငေးနေ၏။

တကယ်က ငွေကို သက်သက်သာသာလိုချင်သည့် ပျော့ခိုစိတ်ကြောင့် မှားခဲ့တာပါ။ အိမ်ထောင်ရှိနေသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ သူ ငြိခဲ့သည်။

ငွေကို အရလိုသုံးနေရသည့် သူ့ဘုံကို သူ မက်မောခဲ့သည်။ မခံစားခဲ့ဖူးသည့် သာယာမှုတွေမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

အချစ်နဲ့မသက်ကိုင်းသော တပျော့နွဲ့မှာနစ်ခဲ့ရင်း ချစ်သူတစ်ယောက် ရတော့ ပြီးငွေစရာတွေဖြစ်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဝာကယ်တမ်း သူ မသိသည့်အချက်က သူ့ကိုယ်သူ ငွေတွေ ရေလို သုံးနိုင်နေသည်။ ဒီလို သုခချမ်းသာဖျိုးကို သူမကမှ ပေးနိုင်သည်ထင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကို အသုံးချနေတာဖြစ်၏။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေသည် ကြားတာနှင့် လေဒီကြီးက စာတိပြလာ၏။ သူမရဲ့ကွန်ကနေ ရုန်းထွက်မရတော့မှန်း နားလည်အောင် ဝင်းထွန်း ကျူးလွန်ပြီးစီးခဲ့သည့် မကောင်းမှုတွေကို သက်သေနဲ့တကွ ပြောပြသည်။

သူမနဲ့တကွသော ဇာခြားအဖွဲ့သားတွေနဲ့အတူ ဝင်းထွန်း လည်း တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်နေပြီကို သိစေခဲ့၏။ မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး သူ ဒီတိုင်း ဆက်မိုက်နေခဲ့သေးသည်။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ လေဒီကြီးနဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ ဖက်ကြသည်။ သတ်တာက တစ်ယောက်ကိုဖြစ်ကာ အသတ်ခံလိုက်ရတာက လေဒီကြီးရဲ့လူယုံ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် သူ နောက်ထပ် အကျပ်ကိုင်ခံရကာ မကောင်းမှု

အရောင်းအဝယ်တွေနဲ့ပဲ သံသရာလည်နေခဲ့၏။ နိုင်ငံခြားကိုထွက်ပြေး သွားခဲ့တာက စွန့်စား ရုန်းထွက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်လျက် ...။

“ငါ ဒီကိစ္စတွေကို အိမ်ကလူတွေကိုတောင် မပြောပြခဲ့ဘူး ...”

ပြဿနာကို စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်စီ တွေးနေရင်း ဝင်းထွန်း က စပြောသည်။ ရန်သူ က အားလုံး သိပြီးသားမို့ ပီကောထုတ်ဝါးရင်း အေးဆေး ...။

“ငါ့က မင်းအိမ်က လူကြီးတွေမှ မဟုတ်တာ ... မင်းနောက်လိုက်ပြီး ကာကွယ်ပေးရမယ့် သူ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မင်းလည်း ငါ့ကို မေးခဲ့ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ငါ ...”

သူ အဆင်း ကို လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ အဆင်း က နောက်လှည့်ကြည့်တာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ သူပဲ မလုံလဲစိတ်နှင့် အရင်လွှဲ၍ ...

“ငါလည်း မပြောချင်တာကိုတော့ မပြောဘဲ လားချင်လို့ပါ ... အဲဒါ မင်းကို တမင် လျှို့ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

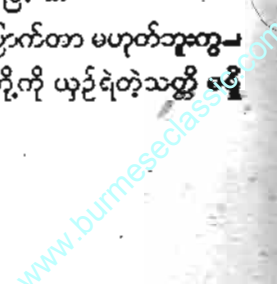
ဝင်းထွန်း ရဲ့ လေသံအမူအရာတွေက လုံးဝ ပြောင်းလဲနေခဲ့လျက် ...။

“လုပ်ပါ ... မင်း ဒါတွေကို သိနေပြီမို့လား ... မင်းလည်း လုပ်ပေးပါ ...”

ရန်သူ ကို ငွေနဲ့ ပြောဆိုနိုင်နင်းဖို့ မလွယ်မှန်း နားလည်သွားပြီမို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေ အတိုင်းသား ပေါ်လာခဲ့ပြီး ...

“ခွေးတောင်မှ တုတ်ကိုင်ထားတိုင်း ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဘူး ... မင်းလိုလူက ပြူးပြဲ ခြောက်ပြတော့ရော သူ့ကိုကို ယှဉ်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိတာ မင်းမျက်နှာမှာ အသိသာချည်း ...”

“ငါ ...”

“ဒီအလုပ်မျိုးကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ လုပ်မိတာနဲ့ အခု ငါ့မှာ ရန်သူတွေ တိုးသွားပြီ ။ ဒီတော့ ။”

“မလုပ်ဖူးပေမယ့် မင်း မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး ။”

“သိချင်ရင် ကြည့်ရတာပေါ့ကွ ။ သတင်းဆိုတာ မျက်စိဖွင့် ။ နားစွင့်နေရုံနဲ့ ရတယ် ။ ဒါက သတင်း မဟုတ်ဘူး ။ လှေကြိုရင် လှေနဲ့ လိုက်ရတယ် ။ လှည်းကြိုရင် လှည်းနဲ့ ။ ငါ့မှာ အဲဒီလို လိုက် နိုင်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ရှိတယ် ။”

ဒီလိုကောင်မျိုးက အပေါင်းအသင်းများများ ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံ ချင်စရာ မရှိ ။

စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ တွေးမိပေမယ့် ဝင်းထွန်း ပါးစပ်ကနေ အထင် သေးစကား တစ်ခွန်းတလေမှ မဆိုခဲ့တော့ဘဲ ။

“ဒါဆိုရင် မင်းက ။”

“မင်းနဲ့ ဘာမှ ရှေ့ဆက်ရန် မရှိဘူး ။”

ဝင်းထွန်း စိတ်မလျှော့နိုင်ဘဲ ရှေ့ကို တိုးကပ်လာသည်။ ရန်သူ က ဆံပင်တွေကို နောက်တစ်ခါ ကုတ်လိုက်သဖြင့် ရေစက်တွေ ဖွားခနဲ စင်သွားပြန်ကာ ။

“ကျွတ်!...”

သူ နောက်ပြန် ထိုင်ကျသွား၏။ လက်ထပ်ပွဲပြီးတာနဲ့ ဟိုကောင် တွေဆီကို ထိုးကျွေးဖို့ အပေးအယူတွေ လုပ်ခဲ့သည့်သူ ။

တော်တော် ရက်စက်တဲ့ ကောင် ။

သင်း လုပ်ချင်းတိုင်း လုပ်လို့ ရမလား ။

အခန်း (၂၁)

ဘယ်လိုကောင်လေးလဲ ။

ကိုယ်က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်တော့ သူက စူးရဲသည့်မျက်ဝန်းတို့ နဲ့ ကြည့်သည်။ မေးလိုက်တိုင်း ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် မဆိုင်းမတွ ဖြေ၏။ အကြည့်.. အပြော.. အမူအရာအားလုံးက ရဲဝံ့ပြတ်သားမှုတွေ အပြည့်..

ဒေါ်မျိုးရီ ကိုယ်က လူကြီးမို့ စိတ်ထဲမှာဖြစ်လာသည့်အတိုင်း နှုတ် က ဖွင့်ချလိုက်ဖို့ခက်နေကာ ပင့်သက်ရှိုက်၍ မျှီသိပ်လိုက်ရင်း ။

“ကောင်းပြီလေ ။ မင်းက ခေါင်းခါမှတော့ တို့တွေက ကြိုးတုပ် ခိုင်းလို့မှ မရတာ ။ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ ။ မင်း ပြောတာတွေ မမှားပါဘူး ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း အစွန်းရောက်နေတယ် ။”

ရန်သူ က မီးညှိမထားသည့် စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်လျက်နှင့် ပြုံးနေသည်။

“အပေးအယူတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတာဆိုပေမယ့် တို့ရဲ့တူ ကိုယ် တိုင်ကလည်း လူကောင်းသူကောင်းလေး မဟုတ်ပေမယ့်ပေါ့ပေ ။ ချိန်ခွင်လျှာပေါ်မှာတင်ချိန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို လိုတိုးဖို့လျှော့ လုပ်တဲ့

အထိ တိကျပြတ်သားဖို့ မလိုဘူး .. ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်ရင်တောင် တချို့ဆို လျှာစောက်ထိုးကြီး ထိုးပေးပစ်လိုက်ကြတာ ..

“အဲဒီလို လူမြင်အောင် လျှာထွက်ပြလိုက်ရင် အဲဒီဈေးသည် အလေး နိုးတာပဲလို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ် .. ဟုတ်တာ မဟုတ်တာတော့ မသိဘူး ..”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတာပါ ..”

“အန်တီတို့ကိုယ်တိုင် အထင်ကြီးလို့လည်း ကျွန်တော့်ကို နောက် ထပ်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားတာ ထင်တယ် ..”

“မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် ...”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာ အဲဒါပဲ .. လိုတာမရတိုင်း မငြိုငြင်ပါနဲ့ အန်တီ၊ အန်တီတူက စောင့်ရှောက်ထိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာကွ!...”

“အန်တီတို့ မသိသေးတာတွေ ရှိသေးတယ် .. သိချင်ရင်တော့ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်လိုက်ပါ .. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ..”

ပြောပြီးတာနဲ့ ရန်သူ က ထရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မျိုးရီ က သူ ရပ်လိုက်တဲ့မျက်နှာထိ လိုက်မော့ကြည့်ကာ ...

“မင်းက သတ္တိကောင်းလှချေလား မင်းမင်း .. အစတုန်းက မင်းကို သာမန်လူကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ .. စကားဝါ နဲ့ အလုပ် အတူလုပ်နေတယ်ဆိုတော့လေ ..”

ပြောနေရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ရန်သူ က ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကြာလာလေ လူမိုက်တစ်ယောက်နဲ့ တူလာလေပဲ။ မင်းကို မိုက်မဲ တယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. ကြေးစားလူမိုက်ဆိုတဲ့ အမျိုး အစားကို ပြောတာ”

“အဟုန်း ..”

“အထင်ကြီးစရာပေမယ့် ဒါမျိုးမှာ အထင်ကြီးခံရတာ မင်း ဝုတ် မယူပါနဲ့ .. ဒီလိုလူမျိုးမို့လို့ ငါ့တူအကြောင်း ငါ့ရှေ့မှာ လာပြီး မင်း စော်ကားပြောရဲတာ .. ဒါကို ရဲရင့်တယ်လို့ ခေါ်သလားတော့ မသိဘူး”

ရန်သူ မျက်နှာ အေးခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မျိုးရီ နဲ့ စည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အတွင်းထရ် အပြင်ကာထားလို့ အမြင်မတော်တဲ့လူတ လက်ညှိုး ထိုးပြီး ရယ်တာ လူမိုက်ဆိုရင်တော့ ရယ်တဲ့သူက မိုက်တာလား .. ကိုယ် ဘာလုပ်ထားသလဲ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့သူက မိုက်တာလား.. အန်တီ သေချာတွေးကြည့်ပါဦး .. အန်တီ တကယ်စောင့်ရှောက်သင့်တာ ဘယ် သူလဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

ရန်သူ နောက်ထပ် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ဈေးခြင်းတောင်းကြီးနှစ်ဖက်နှင့် ဒေါ်တရုတ်မ ခပ်သုတ်လုတ် ပြန်ဝင် လာ၏။ ချစ်စု က ပြေးထွက်လာပြီး ဝိုင်းကူသယ်သွားသည်။

မျက်စိအောက်မှာ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြကာကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ဘာကိုမှမမြင် ..။ ခါတိုင်းဆို ဒီလို အပြန်နောက်ကျလျှင် မကျေနပ်ချွတ် တွေ့ရှိထားပြီးသည့်မျက်လုံးက ထောင့်စေ့အောင်ကြည့်ပြီး တစ်ချက်မှ မလွှတ်အောင် ဆူငေါက်ဖို့ အဆင်သင့် ..။

ခုကျတော့ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေပြီး ကျောက်ရုပ်ငလို ..

“ဟိုကောင်နဲ့ ဘာတွေ ပြောဆိုမတည့် ဖြစ်နေတာလဲ ..”

ဆပ်ပြာမွှေးနံ့ ထောင်းခနဲ ထသွားကာ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတန်းနု ရင်း ဦးဝဏ္ဏ အနားရောက်လာသည်။ ဒေါ်မျိုးရီ စကားသံမကြားဘဲ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေဆဲ ..။

“အတွင်းထဲရဲ့ အပြင်ကာထားလို့ အမြင်မတော်တဲ့လူက လက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်တာ ..”

“အန်တီ တကယ် စောင့်ရှောက်သင့်တာ ဘယ်သူလဲ ..”

“အန်တီတူက စောင့်ရှောက်သင့်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ..”

“အန်တီ မသိသေးတာတွေ ရှိသေးတယ် .. သိချင်ရင် မေးကြည့်”
ဘာတွေလဲ .. ဘာတွေ ထပ်ရှိသေးသလဲ ..။

ပစ်စလက်ခတ် ကြိုးစားခဲ့သော အမုန်းနဲ့ထပ်တူပြု ဖျောက်ကွယ်ထားခဲ့သည့် ယုံကြည်မှုတွေ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

‘လူဆိုးလူညစ်နဲ့ ညားပါစေ .. အမွေတွေကို အားလုံး ဝိုင်းပြီး ဖြုန်းတီးလို့ ကုန်ပါစေ..’ စသဖြင့်သော အမုန်းကြောင့် ဖြစ်နေခဲ့သည့် ကျိန်ဆိုခြင်းတွေက သဘာဝမကျဘူးတဲ့လား ..။

အဆင်း အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူ ဖြစ်စေချင်သလဲ ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပထမဆုံး ပြန်မေးမိခြင်းဖြစ်၏။

သူမ ရင်ထဲက အမုန်းတွေကို အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဒီတိုင်း တစ်ဆုံးထိ ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ထားလိုက်နိုင်သလား ..။

“ရီ ..”

“ဟင် ..”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ .. ပြန်ရောက်လာကြတာ ရေစိုတွေနဲ့..။ ဝင်းထွန်း ကလည်း ဒေါတွေကန်နေတယ် ..”

“သူတို့ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲ ရီ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..”

“ဒါဆို ဟိုကောင်နဲ့ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာမှာ လေးဖင့်စွာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“သူ ပြောသွားတာတွေကို ရီ ပြန်စဉ်းစားနေတာ ..”

“ဘာ!...”

“ရီ ကို မလိမ္မာတဲ့ ကိုယ့်သားလောက် အပြင်လူတစ်ထောက်ထ ကဲ့ရဲ့သွားတယ် ..”

“ကိုယ့်သားလောက် မလိမ္မာတဲ့ကောင်မှန်း သိရင်လည်း ဂရုမစိုက်နဲ့ပေါ့ကွ..။ လူမိုက်တစ်သောင်း ကဲ့ရဲ့တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

“လူလိမ္မာတစ်ယောက်တလေက ချီးမွမ်းတာမှ မရှိခဲ့တာ .. နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်တယ် ကိုစိုး ..”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ..”

“ရီ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကြောင့် ..”

“ရီ .. မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ..။ အားလုံးကို စီစဉ်ခဲ့တာ မင်း နော် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ပြောပြတာပါ .. မင်းဘာသာ မှန်တယ်ပဲထင်ထင်၊ မှားနေတယ်ထင်လို့ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲချင်ရင်လည်း သဘောပဲ၊ ငါတို့ဆွေမျိုးစုက မင်းတို့လို ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး .. စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့်လည်း လက်ညှိုးထိုး မခံနိုင်ဘူး ..”

“ကိုစိုး ရယ် .. ရီ တွေးနေတာ အဆင်း နဲ့ အရီ အကြောင်ဒါ..။ ကျန်တာ မပါပါဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်းထွန်း က ငါ့တူအရင်း ..”

“အဲဒါကြောင့် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားပြီး ဒီလိုကိစ္စတွေ စီစဉ်တဲ့ အထိ ယုံကြည်ခဲ့တာပါ ..။ ဒါပေမယ့် မောင်ဝင်းထွန်း က ချီ တို့တို့ တစ်ခုခုကို ထိခံချန်ပြီး ရိုးသားစွာ ဝန်ခံထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်

သူ ဆိုးခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် .. ကောင်းခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဘယ်လိုလူငယ် တစ်ယောက်လို့ ရီ တို့ သတ်မှတ်မလဲ ..”

“ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါကွာ ..”

“ရီ ခပြောတတ်ဘူးလေ .. သူ ဘာကိုထိခံချန်ထားသလဲ ..၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရီ မှ မသိတာ ..”

“သူ ဒီလိုလုပ်နေပါတယ်လို့ မင်းကို ဟိုကောင် ပြောသွားတာ လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီနေ့ ပြဿနာဖြစ်လာကြတာကို ပြောပြတာ လည်း သူပဲ ..၊ ဝင်းထွန်း မှာ ဘယ်လောက်တိ ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ အန္တရာယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ...”

“သူ ပိုက်ဆံထပ်လို့ချင်လို့ နေမှာပေါ့ .. လက်ထပ်ဖို့က ဒီရက်ပိုင်း ပဲ ရှိတော့တာ .. ဒါပြီးရင် အလုပ်ထပ်လုပ်ချင်လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ” ဒေါ်မျိုးရီ က သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါသည်။

“သူက လက်ထပ်ဖို့ကို ရီ က စဉ်းစားစေချင်တာ ..၊ သူ ဒါကို မပြောခဲ့ပေမယ့် သူ မပြောဘဲ ပြန်သွားမှ ရီ ဘာသာ နားလည်ခဲ့တာ..”

“ဘာကွ!...”

ဒီတစ်ခါ ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဒေါသ ထောင်းထောင်းထသွားသည်။

“ဒီလိုကောင်မျိုးရဲ့စကားကို မင်းက ဟုတ်လား .. သဘောတရား တွေနဲ့ အချက်ပြသွားတာကို မင်းက နားလည်နေတာပေါ့ ..၊ တစ်သက် လုံးက ဘယ်သူ ဘာပြောပြော မုန်းပြီးရှင်း မုန်းနေတဲ့ မင်းက ..”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစိုး ..”

“တော်တော့ ရီ .. လက်ထပ်ဖို့ကို ဖျက်တာပြင်တာက မင်း သဘော .. ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ရဲ့သဘောနဲ့ ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားမှာပဲ ..”

“ကိုစိုး ..”

“လူငယ်ချင်းကွ .. အကြံတူတော့ ရန်သူတဲ့ ..၊ အဆင်း က ရုပ်ဆို ပန်းဆိုး မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး .. ဒီနေ့ပဲ အတူတူလွှတ်လိုက်မိတယ် ဒီနေ့ ဒီစကား ထွက်လာတယ် .. မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်းထ လျှော့တွတ်သလား ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ပြောခွင့်ရဖို့ ဘယ်လိုမှ တိုးမပေါက်သဖြင့် ခေါင်းတစ်ခါ ဖြစ်နေမိသည်။

“မင်း သူ့ကို ဘာတွေစည်းရုံးနေတာလဲ ..၊ သူတို့ လက်ထပ်ဖို့ တဲ့အထိ ဝင်းထွန်း ရဲ့ဒရိုင်ဘာ ဆက်လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်လား .. ဒါထိ ဝင်းထွန်း တောင်းဆိုနေတာ ငါ သိတယ် ..”

“သူက လုံးဝ လက်မခံဘူး ..၊ ပြီးတော့ ...”

“ဘယ်လက်ခံမလဲ .. တစ်ပင်လုံးကို ချိုင်လို့ ရနိုင်ရက်နဲ့ တစ်သိ တစ်ပွင့်ခွဲပြီး လှည့်ပြန်မလား ..၊ ဒီမှာ ရီ .. မင်းတို့ စီစဉ်ရေးဆွဲနေတာ တွေကို ငါ ဝင်မပါခဲ့ပေမယ့် မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး နော် .. မင်း မသိ တာတွေလည်း ငါ သိတယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

ဒေါ်မျိုးရီ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်နှာ တစ်ချက် ပျက်သွားပေမယ့် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရင်း ...

“သူများပြောတာကို မင်း ယုံကြည်နားလည်တယ်ဆိုရင် ငါ သိချ တာတွေက မင်း မသိလည်း ဖြစ်တာတွေမို့လို့ ငါ မပြောဘဲနေတာ ဆိုရင် .. မင်း နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား ..”

“ဘယ်လို ကိုစိုး ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်သည်နှင့် ဒါ အကြီးကြီးဖြစ်သွား မှန်း ဦးစိုးဝဏ္ဏ သိလိုက်သည်။ သို့သော် မခံချင်စိတ်က ဦးဆောင်ခဲ့ဖူး

“မင်း ထားခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက အဖြစ်သဘောလား .. အပျက် သဘောလား ..၊ ပျက်နေတာတွေကို မင်း ထပ်သိတော့ရော ဒါကို မင်းရဲ့စာရင်းထဲမှာ အဖြစ်ထည့်မှာလား .. အပျက်ထည့်မှာလား ..၊ ဝင်းထွန်း ကို လူတော်လူကောင်း မဟုတ်မှန်း မင်းရောငါရော သိပြီး သား ..၊ ငါ့တူမို့ ငါက ဖုံးဖိနေတာလို့ အခု မင်း ထင်သွားတာဆိုရင် တော့ ဒါ ခုမှ ပြောင်းလဲနေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ပဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်ဝန်းတို့သည် အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားခဲ့ရင်းမှ တည်ငြိမ် ခြင်းသို့ ဖြစ်လျက် ...

“ခုမှပြောင်းလဲတာဆိုရင်ရော ပြောင်းလဲခွင့် မရှိဘူးလား ကိုစိုး...”
“ဘာကွ!...”

“ကိုစိုး ပြောသလို ဘာမှမထူးဆန်းတာတွေပါပဲ .. ဒါပေမယ့် ရီ သိထားချင်စာယ် ..၊ သိထားပြီးသားတွေကို အစိမ်းတစ်ယောက် ပြော လာရင် ဂရုမစိုက်စွာ နေပြလိုက်ရုံပဲပေမယ့် မသိလိုက်တာတွေရှိနေတာ သိလိုက်ရတော့ ရီ လန့်သွားတယ် ..”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ ..”

“စိတ်ကူး မရှိပါဘူး .. ခေါင်းထဲမှာ ဘာဆိုတာ မရှိဘူး .. ဒါပေ မယ့် ရီ ခံစားနေရတယ် ..၊ အဲဒါကိုလည်း ဘာဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ရဲ့အကြည့်တွေ ဒေါ်မျိုးရီ မျက်နှာပေါ်ကနေ နောက်ဖေး ခန်း အဝင်အထွက်ထောင့်ကွယ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုနေရာမှာ ဒေါ်သစ်သစ် က နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်မျိုးရီ ဘာကိုမှ မသိ ..။

အခန်း (၂၂)

“အိုခေ .. ကျေးဇူးပဲ အဒေါ် ..”
သူ မေးမြန်းစပ်စုနေတာကို တစ်လျှောက်လုံး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပြီး ဒီဘက်လှည့်ထွက်လာတာ မြင်မှ စောရန် က လက်ဖက်ရည် လှမ်းမှာ ပြီး ရေခွေးပန်းကန်တွေကိုပါ အဆင်သင့် သန့်စင်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ သိရဲ့လား ..”
“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ .. သူတို့က ပြောပြချင်နေတာ ..”
“ဟုတ်လား ..”

စောရန် က ကားပါကင်တွေဘက် ထွက်သွားသည့် ဒေါ်တဇုတ်မ ကို မမြင်ရတော့ပေမယ့် လှမ်းကြည့်မိပြန်ကာ ...

“သူတို့က အလုပ်သမားပေမယ့် သတ္တိတော့ မခေးနော် .. ဘယ် လိုလဲ .. အဆင်း အခြေအနေက ငါတို့ ထင်ထားသလိုပဲမို့လား ..”

ရန်သူ က စားပွဲကို ဘေးတိုက်ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်နှိပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးငွေ့တွေကို ခပ်ဖြည့်ဖြည့်ဖျတ်ဖျတ် ပြီးမှ ...

“မိထွေးလည်း ဟုတ်တယ် .. အဒေါ်အရင်းဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်လား .. လုပ်ကွက်တွေကတော့ မိထွေးသိအိုရီပဲ နော် ..”
လက်ဖက်ရည် ရောက်လာတော့ ဇွန်းတပ်ထားသည့်ဖန်ခွက်လေးတို့ ငဲ့ကြည့်ပြီး ရန်သူ က တွေးချင်ရာ တွေးနေ၏။ စောရန် က ကိုယ့်ဝန်းကန်ကို မွှေနေရင်း ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်နေသည်။

သူတို့ အမြဲတမ်းလိုလို ထိုင်ဖြစ်ကြတာက ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ကာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ကျကျနန ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ ဘယ်တော့မှမထိုင် ..။ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလို့ပဲ သတ်မှတ်သတ်မှတ် သူတို့ကြိုက်ကြတာ လက်ဖက်ရည် ..။

“မိထွေးဆိုရင်တောင်မှ ကောင်းတဲ့မိထွေးတချို့ ရှိကြပါတယ် .. ဒေါ်မျိုးရီကြီး က ဘာလဲကွ .. ကိုယ့်တူမကို ..”

“ဆက်ပြီး တာဝန်မယူချင်တော့လို့လို့ ပြောတာပဲ ..”

“ဒါဆိုလည်း နောင်ရေး စိတ်အေးရမယ့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွ .. ငါ အဲဒါကို စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သူ့လည်း ပိုင်ဦးမှာပဲ ..”

“ဘာမှမထားခဲ့လို့ နေမှာပေါ့ ..”

ရန်သူ စာစ်ခါတစ်ခါ ပြောလိုက်သည့်လေသံတွေက ထိရခြင်းတွေနဲ့ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်အောက်က မျက်ခုံးအစုံက တွန့်ကုပ်နေကာ စီးကရက်ရွိုက်ဖို့လည်း မေ့နေပုံ ပေါ်၏။

စောရန် က စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ .. မင်းက အဆင်း အတွက် ကြေကွဲနေတာလား ..”

“စဉ်းစားနေတာ ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ ..”

“ဟင်း ..”

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ဝက်ကျအောင် မော့ပစ်လိုက်ပြီးမှ သတိပြင်းချတာကို အသံရှည်ကြီး ပြု၍ ...

“ငါ သိပါတယ် .. မင်း ဝင်းထွန်း ကို စကွေ့ဟည်းက မလိုအပ်ဘဲ ရန်လိုနေတာ ..”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပုံက တင်းသွားသည့်မျက်နှာမို့ စောရန် က မျက်ခုံးတွေပင့်သွားလျက် ...

“တကယ်ပြောတာ .. မင်းမျက်နှာက အရမ်းသိသာတာ ..”
ဒါကိုပဲ ထပ်တိုးပြောသည်။

“ဝင်းထွန်း နေရာမှာသာ မင်းလိုကောင်မျိုး ဆိုရင် ..”

“ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ..”

“မင်းတို့တွေ ရန်ကုန်တောင် ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း သူ့အတွက် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဒီလောက အလေးအနက် ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“ရယ်စရာ ကြားရလို့ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

မျက်စောင်းထိုးမလိုဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို ကြည့်တော့ စောရန် ရဲ့ရယ်သံက ပိုတိုးလာ၏။ တခြားဝိုင်းက လူတချို့ လှည့်ကြည့် အရယ်ရပ်ကာ ...

“လေးနက်ပြီးသားကြီးမို့လို့ ဖယ်မရ ထုတ်မရဖြစ်နေလား အသားကြီး ရန်သူ ရာ ..။ ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“မင်း အဆင်း ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို အသံကြားလိုက်တာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ..”

ခနဲ ပါသွားတာ ..”

“ငါ အလုပ်လုပ်တာ”

“အလုပ်နဲ့မှ မတူဘဲ .. သူများပိုက်ဆံယူပြီး ဝင်းထွန်းနဲ့ မင်းရန်သွားဖြစ်တာ ..”

“စောရန် .. မင်း ပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြီး စားစရာရှိတာ စား ..”

“အေးပါ .. မင်းသာ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်နေတာလေး စိတ်ကို လျှော့ ..”

စီးကရက်ကို စားပွဲခြေထောက်နဲ့ ဖိကပ်ချေပြီး နောက်ထပ် မကျေနပ်သည့်အကြည့်တစ်ချက် ရောက်လာ၏။

“မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး .. ငါတော့ ဒါကိုပြောရမှာပဲ..”

စောရန် ကလည်း စကားကို ဇွတ်ရှေ့ဆက်၍ ...

“အဲဒီကောင်မလေးကို ကြံရင်တော့ မင်း ဘာမှ အမြတ်မရဘဲနဲ့ တိုက်ရခိုက်ရမှာတွေ အများကြီးပဲ .. သတိထားဖို့ ပြောတာ ..”

ရန်သူ မျက်နှာကြီး ပို၍ပုတ်ပွသွားတော့ စောရန် က မမြင်သလို လုပ်ပစ်ကာ ...

“မင်းပဲ နေရာတကာ ပြူးပြဲခွာလွန်းလို့ ပြောတာပါ .. ဟိုက အမှိုက်တစ်စလို့ ကန်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. ဒါပေမယ့် မင်းလည်း အလွယ်တကူ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မင်းကြီးတော်ကို မင်းဘကြီး ယူတုန်းက အရုံးအမြတ်ထည့်ချိန် ပြီး အလွယ်တကူ အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လာတာလား ..”

“မချိန်ဘူးလေ.. ခုပဲ ငါ ပြောနေတာ မင်းကို .. မင်းက အဲဒီလို ချိန်ရင် ချိန်မှာ ..”

“ခွေးသူခိုး .. မကျေနပ်ချက်တွေ ခုမှ စုပုံရှင်းနေတယ်၊ ရေခွေးနဲ့ ကောက်ပက်လိုက်လို့ မနက်ဖြန် မျက်နှာမသစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ဦးမယ် ..”

တည့်တည့်ပြောလိုက်တော့ စောရန် က စပ်ဖြူဖြူကြီးဖြစ်သွားသည်။

“တွေ့လား .. အဲဒါပဲ၊ ကြိုက်နေရုံတင်မကဘူး ကြံနေပြီမို့လား..”

“ကြံတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ကြိုက်နေတာကို ဝန်ခံလေ ..”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ .. ဒီည ငါ အိမ်ပြန်မအိပ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ .. တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးတော့မှာလား၊ သေချာတယ် .. ဒီတိုင်းပဲ ဆင်းလာတော့မှာ ..”

“စောရန် ပြောတာကို နားထောင် .. ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ..”

“ပြော .. ပြော ...”

“ပြီးပြီ ...”

“ဟမ် ..”

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ဖွေပြီး တစ်ကျိုက်ပဲ မော့သည်။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်းချထားခဲ့ပြီး နေရာမှထ၏။

“အဲဒါတွေ ရှင်းသွား ...”

“ဪ ...”

ချထားခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်ကိုပါ လှမ်းယူလိုက်ရင်း စောရန် မျက်နှာက ရှုံ့တွတွနှင့် ...

မင်းပဲ ကောင်းတယ် ..

အခန်း(၂၃)

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် .. သမီး ဘာလုပ်ချင်သလဲ .. သမီး တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ရင် ပြောလေ .. ဒေါ်ကြီးတို့ ဘာဖြစ်သွားသွား ကူညီပေးမယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ် .. မမ ဒီနေ့ လက်မှတ်ထိုးရတာမယ်ဆိုတာ မေမေကြီးလည်း သိတယ် .. မေမေကြီး မျက်ရည်တွေကျနေတာ သနားပါကယ် ..”

“သနားတယ် .. ငါလည်း ကြီးတော်ကို ငဲ့လို့ ဒါကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ..”

အဆင်း မျက်ရည်သုတ်ရင်း ရှိုက်သံလေးနှင့်ပြောသည်။ အပြာနုရောင် ပိုးရိုက်လေးနှင့် ရင်စေ့လက်ရှည် ပိုးပျော့အင်္ကျီအပြာနုလေးဟာ သူမအတွက်တော့ နူးညံ့အေးချမ်းမှု မလျှဉ်းမရှိပါ ..။

ပူလောင်တင်းကျပ်နေသည် ..။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ နေထိုင်မရအောင် တဖြည်းဖြည်း လောင်မြိုက်နေသကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။

အချိန်လစ်တာနှင့် အနားကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဝင်းထွန်းနဲ့ ပျာယာခတ်နေတတ်ပုံကို ရွံ့ရှာမိသည်။

ကိုယ့်အနားရောက်လာတိုင်း သူ့ရဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသောပြဿနာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနှင့် ပြန်ထွက်သွားရတတ်တာဟာ သူ့နဲ့ကိုယ် မဆုံစည်းနိုင်ခြင်းများလားလို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိသေး၏။

စကားပြောနေပြီဆို သူ့ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ချစ်စု တို့ကလည်း အကြောင်းရှာပြီး ရောက်လာပေးတတ်၏။ ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ် ရွံ့ခဲ့ရင်း ထွက်သွားရတတ်သော ဤလူနှင့် သူမ အကြောင်းမပါတာပဲ ဖြစ်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းနေခဲ့၏။

အားလုံးသော မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ဆုတောင်းခဲ့ရတာတွေဟာ ဒီနေ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“သမီး လက်ထပ်ပြီးရင် မမကြီးနဲ့ အကူကူနေရမယ်လို့ ရီလေးက ပြောလို့လား သမီးရယ် ..”

ဘာမှ အရာထင်လာမှာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝလုံး အနစ်နာခံသွားရမည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်တရုတ်မ က ထောက်ပြသည်။

“ကိုယ် ပေးရသလောက် ပြန်ရရင် တော်သေးတယ် သမီးရယ် .. သမီး ပြောတဲ့ပုံဆိုရင် ဝင်းထွန်း က ဝရမ်းပြေးလေး ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ သမီး သူပြေးသလို လိုက်ပြေးနေရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. ရီလေးက သမီး ဘာတွေရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ထည့်တွေးပေးမယ် မထင်ဘူး..”

“ဒေါ်လေးကို အဆင်း တောင်းဆိုထားတယ်။ ဒီမှာပဲ ကြီးတော်နဲ့ နေရမယ်တဲ့ ..”

“မသစ် ကရော .. သမီးက သူ့ချွေးမဖြစ်တော့မှာ .. အခု မသို့င် သလို နေလို့ရပေမယ့် ကိုယ့်ယောက်ျားမဖြစ်လာတဲ့အခါ သူ့ကို မိသားစုထဲ ထားရတော့မှာနော် .. သမီး လိုချင်တာကို သူ ပေးဖို့လည်း လိုတယ်..”

အဆင်း ရင်လေးသွားမိသည်။

ဒေါ်သစ်သစ် ကို သူမ ထည့်မတွက်မိခဲ့ပေ ။ ဒေါ်တရုတ်မ က အဆင်း မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ...

“တစ်နေ့က ဈေးအပြန် ဟိုကောင်လေး ဒေါ်ကြီးဆီ ရောက်လာ တယ် ။ သူလည်း ပြောပါတယ် .. တမင် လာစောင့်နေတာတဲ့ ..”

အဆင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ဒီဘက်ရောက်လာ၏။ ချစ်စု က ခေါင်းမှာ ပန်းလေးကပ်ပန်ပေးဖို့ ပြင်လိုက်တော့ ထိုလက်ကို ဖယ်ချပစ် ကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ဟင် ..”

“မင်းမင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးလေ .. ဒီကောင်လေးက မပြောချင် မဆိုချင်ပုံစံနဲ့ လူမိုက်ပုံ ပေါက်ပေမယ့် ဟိုနေ့က ရီလေး ကို ပြောသွား တဲ့ စကားတွေအရ ဒီကအကြောင်းတွေကို ဘာမှမသိမှန်း ဒေါ်ကြီး ခန့်မှန်းမိတယ်”

ဒေါ်တရုတ်မ က ဒေါ်မျိုးရီ ရဲ့ကွယ်ရာမှာတော့ ရီလေး လို့ပဲ ခေါ်တာပါ။ အိမ်က ပဋိပက္ခတွေကြောင့် ကိုယ် ကာကွယ်ရမယ့်ဘက် ကနေ အစစအရာရာ လိုက်ကြည့်ထားပေးရသည်။

မိသွားတဲ့အခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရသော်လည်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆို သည့် စိတ်နဲ့ပဲ အတွင်းရေး အပြင်ရေး ဘာအကြောင်းပဲကြားကြား နားထောင်ရသည်။ မသင့်တော်မှန်း သိပေမယ့် စပ်စပ်စုစုတွေ လုပ်ခဲ့ ရ၏။

ဒါတွေဟာ သူမလေးအတွက်ပဲမို့ မတတ်နိုင် ။

“အဲဒါတွေ ပြောပြချင်တာနဲ့ သူ လာမေးတော့ အတော်ပဲဖြစ်သွား တာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် သမီးကို ဒီစံအိမ်က အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်သွေးလေး ဆိုတာတော့ မပြောလိုက်ပါဘူး။

အဲဒီကိစ္စတွေမပါတဲ့နဲ့ သမီးကိုပဲ ‘ပ’ ထုတ်ချင်လို့ ယောက်ျားဘက်က တူနဲ့ ပေးစားဖို့ လုပ်တဲ့အကြောင်း ..”

“ဒေါ်ကြီးကလည်း ..”

“ဒါက ပြောရမယ်လေ သမီးရဲ့ ..”

“ဒေါ်လေးက အဆင်း ရဲ့အဒေါ်အရင်းဆိုတာ သူ သိပါတယ်”

“သို့သင့်တာတွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သေးတယ် .. သမီးကို အပြင်ကနေ အလွတ်ဖြေနှံပဲ ပညာသင်ပေးတဲ့အကြောင်း.. ဘာမှ မသိ နားမလည်အောင် တမင်လုပ်ထားခဲ့တဲ့အကြောင်း .. မမကြီးနဲ့ သမီး အခု ဖြစ်ပျက် ခံစားနေရတာတွေပါ ပြောလိုက်တယ် ။ ဒီကောင်လေး က ဝင်းထွန်း နဲ့ မတူဘူး .. သူလုပ်ချင်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်တတ် တဲ့အကျင့် ရှိပုံပဲ ။ ပြီးတော့ ...”

ဒေါ်တရုတ်မ က မှန်ရှေ့မှာ ဆားစာင်းထိုင်၍ တခြားကိုလှည့်ပေး နေသည့် အဆင်း ရဲ့နှာတံကော့ကော့လေးကို အပေါ်စီးကနေ မိုးကြည့် ကာ ...

“သူ သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ .. သမီးတို့က တခြားမှာ ဆုံခဲ့ဖူး တယ်ဆို ..”

“ဟင်!...”

“မသစ် နဲ့ ကိုစိုးဝဏ္ဏ တို့ ပြောနေကြတာ ကြားတာပါ .. သူတို့က ဘာမှဝင်မပါသလိုသာ ပါးစပ်ပိတ်နေကြတာ .. မသိတာ သိမိမို့ဘူး သမီး ။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သမီး သိခဲ့တာကို သူတို့သိတယ် .. ဒါပေ မယ့် ဒီကောင်လေးမှ ဒါမျိုးခိုင်းလို့ကောင်းတာဆိုပြီး မသိသလို နေကြ တာ .. ဒေါ်ကြီးက အဲဒါကိုကြားထားခဲ့လို့ ကောင်လေးကို အထဲခံသိမိ တာပါ ..”

အဆင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ချစ်စု က ကရင်(မိ)ပတ်(မိ)လေးတို့ပေးဖို့ မျက်နှာရှေ့ ရောက်လာတာကို ဝါ တွန်းဖယ်ပစ် လိုက်ကာ ...

“ငါ့ကို ဘာမှ လာလိမ်းမပေးပါနဲ့ ..”

“မမရယ် .. ငိုထားတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ..”

“ဟင့်အင်း .. ရှိရှိ မရှိရှိ”

ဒေါ်တရုတ်မ က ဘေးကနဲ့မှာ စိတ်မသက်သာသလို လေးဖင့်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“နောက်ဆုံး လက်မှတ်မထိုးခင်အချိန်ထိ သမီး လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲလို့ ဒေါ်ကြီးက ထင်ခဲ့တာလေ .. သူတို့တွေက မင်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်လေး အားကိုးနဲ့ သမီးကို မလွှတ်မြောက်နိုင်ဘူးလို့ ယုံနေကြတာ .. ဒီကောင်လေးကလည်း အရမ်းလျှင်တာကိုး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဒါကိုတော့ အဆင်း နာကျင်သံလေးယုံယုံနှင့် ထောက်ခံမိသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ သတိလက်လွတ် ရေထဲထိကျပြီး သေသွားခဲ့ရင်တောင် ကောင်းသေးသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အနီးအနားမှာမို့ သူမ သေခွင့်မရခဲ့ပေ ..

“အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီး ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြလိုက်တာပါ .. သမီး ချမ်းသာတာကို မပြောတာကတော့ ဒီလိုလူက မတော်လောဘ တက်လာရင် သမီးအတွက် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးတယ်လေ..”

“ပြောသင့်တယ်ဆိုတာကတော့ အဆင်း ကို ကူညီမယ့်လူလိုများ ဒေါ်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့လို့လား ..”

“သမီးရယ် .. မကူညီရင်တောင်မှ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ သိသွားရင် မကောင်းဘူးလားကွယ် .. တချို့လူတွေက ဆိုးရာက ကောင်းလာရင် လူကောင်းတွေထက် ပိုပြီး အနစ်နာခံပေးတတ်ကြ

တာ .. ဒါပေမယ့် သမီးကိုယ်တိုင်က အရှုံးပေးတော့မယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ အလကားပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အစတည်းက မျှော်လင့်စရာ မဟုတ်တာ .. ဒီလိုလူ ဆီက ဘယ်လိုကူညီမှုမှ မလာဘူးဆိုတာ အဆင်း သိတယ် .. ငွေ သိပ်မက်တဲ့လူ ..”

“မမ .. ဒေါ်ကြီး .. ဒေါ်ကြီး ..”

“ဟဲ့ .. ဘာလဲ ..”

အဆင်း ငိုပဲ ငိုနေလို့ ဒေါ်မျိုးရီ ဝင်လာတာနဲ့တိုးမှာ စိုးသဖြင့် ချစ်စု က အခန်းဝပြေးလိုက် .. ပြန်ဝင်လာလိုက်နှင့် အငြိမ်မနေနိုင်တာ ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါ သူမ ပျာပျာသလဲ ဝင်လာကာ ...

“ကိုမင်းမင်း ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဦးဦးစိုး တို့ ပြဿနာတက်နေကြတယ် ..”

“ဟုတ်လား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“နေဦး သမီး .. ခုနတည်းက ရှေ့နေတွေ ရောက်မလာသေးလို့ ကိုစိုးဝဏ္ဏ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတာ ကြားတယ် ..”

ဒေါ်တရုတ်မ က အဆင်း ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်သပ်၍ အငြင်ထွက်သွားသည်။ အစတုန်းက လူကြီးစုံရာဖိတ်၍ အိမ်ထဲမှာ ဧည့်ခံဖွဲ့လေးနဲ့ လက်မှတ်ထိုးကြဖို့ ဖြစ်သည်။

နောက်ကျတော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးစိုးဝဏ္ဏ တို့ စီစဉ်လိုက်သည့် ရှေ့နေနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ရှေ့နေနှစ်ယောက်နဲ့ ပါလာတဲ့ အဖော်က သက်သေဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးခြင်း ဖြစ်မြောက်ရုံ ..

“ကောင်းတယ် .. အဲဒါ ကျွန်မ သိတယ် .. မမ သိလား ..”

ချစ်စု က ဝမ်းသာအားရသံနှင့် နားနားကပ်လာပြီး ခပ်တိုးတိုး နှင့် --

“အစတုန်းက ဘာသိဘာသာနေပြီးတော့ ချက်ချင်း လက်မှတ်ထိုးဖို့ ထဖြစ်ကုန်တာ အဲဒါ အန်တီသစ်သစ် စီစဉ်တာ ..”

အဆင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူမအတွက်က ဘယ်သူ့စည်းပိုင်းထဲ ရောက်နေနေ ကျားစားခဲရဖို့က သေချာပြီးသား ..။

“ကျွန်မ ပြောသားပဲ .. သူတို့တွေပြောနေတာ ကြားပါတယ်ဆိုမှ..။ မမ အစ်ကိုလေးဝင်းထွန်း နဲ့သာ လက်ထပ်ပြီးရင် သူတို့အားလုံး လက်ဝါးကြီးအုပ်တော့မှာ ..။ မေမေကြီးကိုလည်း မမ ပြုစုခွင့်ရမယ် ထင်နေတာ .. ဟကယ်ဖြစ်လာရင် အဲဒီလိုဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ..။ ဒေါ်ကြီးတရုတ်မ က မမကွယ်ရာမှာ ပြောတယ် .. အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ တို့ကတော့ မမကို ထွက်ကို ပြေးစေချင်တာပဲ ..”

အဆင်း ငြိမ်နေမိဆဲ ..။

သူမ ကြီးတော်အတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ တကယ်ပဲ မှားယွင်းနေပြီလား ..။

“မမရယ် .. မေမေကြီးရော မမကြီးရော အားလုံး ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“မမကို သူတို့ ချွေးမတော်လိုက်ပြီးရင်ပေါ့ .. နုနေ ဘယ်လိုပဲ အာဏာစက်ပြင်းပါစေ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အမွေတွေကို ကိုလေးဝင်းထွန်း စီမံခွင့်ရသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ ..”

“တော်ပါတော့ ..”

အဆင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒါပေမယ့် မမရယ် .. ဒါ နောက်ဆုံးအချိန်လေး မေမေကြီး ခုချိန်ထိ မျက်ရည်တွေကျနေတာ မမ တွေးကြည့်ပါဦး .. မမ သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို ပျော်နေရဲ့လားလို့ ..”

အဆင်း နေရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ ဒေါ်မျိုးသီရိ ရဲ့အိပ်ခန်းဆီ ပြေ သွားမိသည်။ ချစ်စု က ပြေးလိုက်ပြီးမှ နောက်ကြောင်းမလှဲသေးဘဲ အမြင်ကို ပြန်ထွက်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းတွေကို သိပ်တော့မကြားရပေမယ့် အထဲကို ရိုက်ခတ်မလာနိုင်သေးတာမို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ဒေါ်တရုတ်မ ကတော့ ပြန်လှည့်မဝင်နိုင်သေးပေ ..။ ရန်သူ ခု မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်ပြီးတည်းက စိတ်က တစ်ခုခုကို ထပ်ပြီး သိချင် နေမိသဖြင့် ကွယ်ရပ်လေးမှာပဲ ရှိနေခဲ့၏။

ဧည့်ခန်းမှာ အိမ်ရှိလူကုန် ဖုံးနေကြလျက် အားလုံးက တစ်ဖက် .. ရန်သူ က တစ်ဖက် ..။

“မဖိတ်ဘဲ လာမိတယ်ဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် မလာရအောင် တစ်ခါတည်းပဲ ပြောခဲ့တော့မယ် .. ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ပြီးပြီ ..”

“သိတယ် .. မင်း ဒါပဲပြောနေလို့ ဒီပွဲကိုတောင် လာစရာမလိုဘူး လို့ ငါ ပြောပြီးသား ..”

ဝင်းထွန်း မျက်နှာက နီရဲတင်းမာနေသည်။

အမျိုးမျိုးသောနည်းတွေနဲ့ သူ တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ သူ့ကို စောင့်ဖမ်းမယ့်လူတွေက ကာကွယ်ပေါက်မှာ စောင့်နေတဲ့ ခြံနံ တွေလို့ ..။

အခြေအနေ ဒီထိ သူ ဆိုးသွားခဲ့တာ သူငယ်ချင်းတွေက အစ သူ့ဖောက်ခွဲကြသလို သင်းကြောင့်ပဲဆိုရင် ပိုမှန်၏။

တကယ်တမ်း ကိုယ့်ပြဿနာကိုရှင်းလိုက်ရင် ပြီးပြီ ။ သူက ရှောင်
ဖယ်ဖယ်လုပ်ဖို့ ဖြင်လိုက်တာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့လူကိုယ့်ဘက်
သား လုပ်သွားခဲ့ကြ၏ ။

မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် ဝင်လိုက်တာမှ ဒီအဖွဲ့ရဲ့လှူငှက်ချက်တွေ
သူ အတုန်သိနေတာ ပေါ်သွားခဲ့၏ ။ ခုဆို ဒီလူတွေက သူ့ကို အလွတ်
ပေးမှာ မဟုတ်တော့ပေ ။

သေမှာလား .. နေမှာလား ..၊ တစ်ခုခုကတော့ သေချာနေပါပြီ။
မသေချင်ရင်လည်း သူတို့အလုပ်တွေကို သက်ဆုံးတိုင် ကြိုးပမ်းဆောင်
ရွက်ပေးရတော့မှာဖြစ်ကာ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကြီးကိုလည်း ရှောင်လွှဲလို့
မဖြစ် ။

“ဒါက မေမေတို့ရဲ့ဘဝတွေနဲ့ ဆိုင်တယ် .. အဆင်း ကိုတော့
မင်း လက်မှတ်ထိုးယူရမှာပဲ ။ ကျန်တာ ဘာတွေရှိရှိ .. လောလော
ဆယ် အဆင်း ပိုင်သမျှ မင်း ပိုင်ပြီဆိုရင် ပြီးပြီ” တဲ့ ။

အဆင်း ကို လက်ထပ်ဖို့က သူ့ဆန္ဒနဲ့မဟုတ်တော့ဘဲ မဖြစ်မနေ
လုပ်ရမည့် တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏ ။

“မင်း ဖြုန်းတီးခဲ့တာတွေ များပြီ .. ငါတို့ကို ဒါလေးတော့ လုပ်
ပေး ..” တဲ့ ။

ကိုယ့်အဖြစ်တွေကို တွေးတောင် မတွေးချင်တော့ပေ။ ဒီနေ့ မနက်
ဖြန် မဆိုထားနှင့် ဒီနေရာကနေ ဟိုနေရာ ထသွားလျှင် ဘာဖြစ်တော့
မည်ဆိုတာကိုလည်း မတွေးရဲ ။

“ပြောတာကို လူလိုနားလည်ရင် မင်း ဒိုးလိုက်တော့ ဟေ့ကောင်..”

“နေပါဦး သားရယ် .. သူ့ကို လက်ထပ်ပွဲမပြီးခင်အထိတော့ ခြံထဲ
မှာ နေခိုင်းရဦးမှာမို့လား ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က တင်းနေသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ပြောလိုက်သံက

တခြားစီ ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝတ်ထားသည့် စိန်တွေကို ကြည့်
ရန်သူ က ပြုံး၏ ။

“ကျွန်မသား မဟုတ်ပါဘူး .. ရှိ သားပါ၊ အစ်ကိုစိုး တို့ သားပါ
ဆိုသည့် စကားတွေ တွင်တွင်ဆို၍ နောက်ကွယ်မှာ ကိုယ်ထောင်
ဖျောက်နေခဲ့သူ ။

ခုကျတော့ ဝင်းထွန်း ရဲ့အမေဆိုပြီး ပဝါနှစ်စ အသာချပြီး မားမား
မတ်မတ်ပါလား ။

“ကဲ .. ကဲ .. အားလုံး ထိုင်ကြစမ်း ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ရန်သူ နှုတ်ခမ်းက အပြုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာ
ကြီး တင်းနေလျက် ..

“ဒါ မင်္ဂလာယူရမယ့်အချိန် ..”

ဒေါ်သစ်သစ် နဲ့ ဝင်းထွန်း ကိုပဲ ဖိဟောက်လိုက်သည်။ ပြီး
ရန်သူ ကို အထင်မြင်သေးသလို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့်ကြည့်၍ ..

“မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ရှေ့နေတွေ ရောက်
မလာသေးလို့ ငါတို့လည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဆိုတော့ .. မင်းကိုလည်း ဧည့်ခံချိန်မရဘူး .. ဒီပွဲကိုလာတာဆို
ရင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟင်!..”

“ဘာကွ့!..”

ဝင်းထွန်း ထိုင်မလိုဖြစ်နေပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်သွား၏ ။
ဒေါ်သစ်သစ် လည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ပြန်ထိုင်မလိုအောင် ထိုင်
ဖြစ်သေး ။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မောင်မင်းမင်း .. မင်းပဲ ဝင်လာတုန်းက ပြောတော့ ...”

“လက်ထပ်ပွဲကိုလာတာပါလို့ ကျွန်တော် မပြောမိဘူးထင်တယ်”
“ဟိတ်ကောင် ..”

ဝင်းထွန်း ရှေ့တိုးလိုက်ပေမယ့် ဆွဲမယ့်သူမရှိဘဲ တုံ့ခနဲ ပြန်ရပ်၏။
လက်ထပ်ပွဲကိုလာတာပါ မပြောခဲ့ပေမယ့် ‘ဘာလာလုပ်တာလဲ’ လို့ သူဆီးကြိုမေးလိုက်တုန်းက ‘ဒီနေ့ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား’ ဆိုပြီး သူပဲ အကျအန ထိုင်ခဲ့တာ ..

ဒီလိုကောင် ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပြောင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိပေ ..

ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပြီလားလို့ တွေးတော့တွေးမိသား..။

“ဒါဆို ဘာလဲ .. မင်း ဒီထဲကို ဘယ်သူမှမခေါ်ဘဲနဲ့ ဝင်လာတာ ဇာခြားကိစ္စ ရှိသေးသလား ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က မေးမှ ရန်သူ က အိမ်ထဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“အကြောင်းကိစ္စ ပြောရမှာဆိုတော့ ခဏပြန်ထိုင်မှ ဖြစ်မယ် ..”

သူ ထိုင်ခဲ့သည့်နေရာတွေမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်တော့ လူတွေအားလုံး သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

အားလုံးက သိချင်မှ သိမှာပေမယ့် ရန်သူ တစ်ခုခု ပြဿနာရှာဖို့ ရှိနေပြီမှန်း ဝင်းထွန်း ကတော့ တွေးမိနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဒေါက် ..”
“ဟာ!...”
“ဆောရီး ..”
ဝတ်ထားသည့် လောင်းကုတ်၏ အောက်ဖျားစနဲ့ မုန့်ပန်းကန် ငြိမိကာ အောက်ပြုတ်ကျသွား၏။

“အိုကွယ် .. ယေကျံကုန်ပြီ ..”
“ရတယ် .. ရတယ် .. တစ်ရှူးနဲ့ သုတ်လိုက်မယ် ..”

“မင်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ သန့်စင်မပေးဘူး .. ကြမ်းပေါ်မှာ ယေကုန်တာတွေ လုပ်ရမှာ .. ဧည့်သည်တွေက လာသေးတာ မဟုတ်ဘူး..”

ဝင်းထွန်း က ဒေါသတွေ အပိုအလို ထွက်နေ၏။ ရန်သူ က အပြုမူဖျက်သလို သူ့ဘာသာ တစ်ရှူးယူပြီး ခြေဖျားပေါ်က မုန့်တွေကို သုတ်နေသည်။

“ကဲ .. ဘယ်သူမှ ဒီနားမှာ မရှိကြဘူးလား.. ဒေါ်တရုတ် .. ဟဲ့.. ချစ်စရာ ..”

“ကျွန်မ ရှိပါတယ် ..”
ဒေါ်တရုတ်မ ကမန်းကတန်း ထွက်လာ၏။

“အဲဒီဟာတွေ မြန်မြန်ရှင်းစမ်းပါ .. ဟဲ့ .. မင်းခြေထောက်တွေ ရော ရေဆေးချင် လိုက်သွား ..”

“မလိုပါဘူး .. အိမ်ထဲကို ပေးဝင်စရာ မလိုဘူး ..”
သံသယဝင်နေပြီမို့ ရန်သူ ကို ဝင်းထွန်း ခြေလှုပ်လက်လှုပ်ခွင့်လေး တောင် မပေးနိုင် ..

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြီးပြီလို့ ခုပဲ ပြောခဲ့တာ .. ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်လို့မရဘူး မေကြီး .. ဒီပွဲလာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ပြန်ပေါ့ ..”

“ပြန်မှာပါ .. အန်ကယ်လ်က ဘာလာလုပ်တာလဲမေးလို့ ဖြေမလို့ ပြန်ထိုင်တာ .. ဘာလဲ .. ခြေစရာ မလိုတော့ဘူးလား ..”

“မင်းကို ကျပ်က မေးတာပါ .. အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ .. ခြေထဲမှာလည်း မစောင့်ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ လာပြောတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့်တာဝန် ကျွန်တော် နားလည်

တယ် - လက်ထပ်စာချုပ် မပြီးမချင်း နေပေးဖို့ လာခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့်
ဧလိုအပ်ဘဲ နောက်ထပ် အကြာကြီး စောင့်နေရမှာစိုးလို့ နှစ်ဖက်စလုံး
အလုပ်မရှုပ်အောင် လာပြောတာ ..

“ဘာလဲ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က လိုရင်းတိုရှင်း သိချင်တဲ့သူ ..

“ရှေ့နေနစ်ယောက်က သူတို့ မလာနိုင်ဘူးလို့ လာပြောသွား
လို့..”

“ဘာ!...”

“ဘယ်လို!...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒေါ်တရုတ်မ ကတော့ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပြီး ဝေးရာကို
ကမန်းကတန်း ထွက်သွား၏။

ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်လုံးတွေက ရန်သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖူးစိုက်ရင်း
ကျဉ်းမြောင်းသွားကာ ...

“ကျုပ်တို့ ရှေ့နေနစ်ယောက် ငှားထားတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်
သိတာလဲ ..”

“နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောသွားလို့ သိတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒီကောင် တမင်မွှေတာ ဖေကြီး ..”

“နေဦး ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ဝင်းထွန်း ကို လက်ကာတားရင်း ...

“သူတို့မလာနိုင်တာကို ဖုန်းဆက်ရမှာ ငါတို့ကို ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းကို ဘယ်တုန်းက ပြောသွားတာလဲ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က တဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“နေပါဦး .. ဒီကိစ္စကြီးကို ဝင်လာလာချင်း မပြောဘဲနဲ့ မင်းဘာ
ဘာလဲ မင်းမင်း ..”

“ကျွန်တော် ဝင်လာလာချင်း ဘာမှမပြောရသေးခင် နှင်ထုတ်
တော့ စကားက လိုရင်းမရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ ..”

ပြောနေရင်း ထရပ်လိုက်ကာ ဝင်းထွန်း မျက်နှာကို မထိတထီ
ရယ်မြူးရိပ်တို့နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ရှင်းသွားအောင် ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်လို့ ရပါတယ် ..”

“ရှင်းတယ် .. ဘယ်သူမှ မရှင်းပေမယ့် ငါ ရှင်းတယ် .. မင်း
ဝင်ရှုပ်တာ ရန်သူ့ .. ရှေ့နေကြီးတွေ ရောက်မလာတော့တာ မင်း
ကြောင့် ..”

“သေချာသလား ..”

လူကြီးတွေအားလုံးရှေ့မှာ ရန်သူ့ မျက်နှာ က မထိတထီရှိလောက်
ပြီးတော့ ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဘက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“လူကြီးတွေ သေချာ ကျကျနန စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စတွေကို ငါလိုထူ
က ဝင်ရှုပ်လို့ ရပါ့မလား .. အဟုန်း .. လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ ..”

သေချာ ကျကျနန စီစဉ်ထားသည်ဆိုသည့် စကားအသွားအလာ
ကြောင့် ဒေါ်သစ်သစ် နဲ့ ဦးစိုးဝဏ္ဏ တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား၏။
သို့သော် ဒေါ်သစ်သစ် က ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အားလုံးမှားထနေ
ထွက်သွားသည်။

“သွားမယ် .. နောက်ထပ်ရှေ့နေတွေ ခေါ်မှာဆိုလည်း ငါ မြဲထဲမှာ
ပဲ ရှိမယ် .. ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး လက်ထပ်မပြီးမချင်း ငါ စောင့်ပေးမှာပဲ..”

“ဟောက်!...”

ဝင်းထွန်း လက်သီးပြင်ရင်း ကျန်ရစ်၏။ ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်မှောင်
ကုတ်နေမိသည်။

လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ သူ စောင့်ရမယ်ဆိုတာ သိနေသားနဲ့ ရှေ့နေ
တွေကို ဘာဝင်နောင့်စရာ လိုလို့လဲ ...

မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်တော့ ဝင်းထွန်း က ခေါင်းခါလက်ခါနှင့်...

“မဟုတ်ဘူး .. ဖေကြီး မသိပါဘူး .. ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဒီ
ကောင် .. ဒီကောင် သိပ်လည်တာ .. သူ မသိတာ မရှိဘူး .. မလုပ်ရဲ
တာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး .. လူဆိုး .. လူညစ် .. အလကားကောင်..”

“မင်းထက် ပိုပြီးတော့လား ..”

စိတ်တိုလာသည်နှင့် ဦးစိုးဝဏ္ဏ ထံမှ ထောင့်သံ ထွက်လာ၏။
အားလုံး စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ တွေးစရာ ရှုပ်ထွေးနေရတာတွေနဲ့
သင်းပဲ ရစ်ပတ်လို့ မပြီးနိုင် ...

တူလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ သူဌေးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးနိုင်
လို့ သူဌေးဖြစ်သွားရှာပြီဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်မလာ ...။

ဧရပ်ကြိုဧရပ်ကြား .. ရှုပ်ထွေးပွေလီနေလိုက်တဲ့ကြားက ဆွဲထုတ်
လာတာတောင် လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်လေးတစ်ချက်တင်
ဖို့ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ...

“ငါ တွေ့နေရတဲ့အထိတော့ ဒီကောင် မင်းထက် ဆင်းရဲပေမယ့်
ခေါင်းမဆင်းရဲဘူး ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ကိုယ့်နားထင်ကို ပြန်ထောက်ပြ
ကာ ...

“မင်းထက် ဒါ အများကြီး ကောင်းတယ် .. အခု မင်း ပြောသလို
ဒါတွေဖြစ်လာတာ သူ့ကြောင့်ဆိုရင် ပိုတောင်ဆွချာသွားပြီ .. အရမ်း
တော်တဲ့ကောင် ..”

“ဖေကြီးက ..”

“အမှန်အတိုင်း ပြောတာလေ .. ဘယ်လောက်တော်သလဲ မသိပေ

မယ့် ဒီထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေကို အလုပ်ပျက် စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင်
သူ လုပ်နိုင်တယ် ..”

“ဒါ တော်တာလား ..”

“မင်းလို တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေရတဲ့လူနဲ့စာရင် တော်တာတို့
ကွ ..”

“အစ်ကိုစိုး ..”

ဒေါ်သစ်သစ် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာကာ ဒေါ်မျိုးရီ ထိုင်သည့်နေရာ
ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မရှိတော့တာ မြင်မှ ဟိုဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ ရီ ..”

“ဘယ်သိမလဲ .. ပြောစမ်းပါ .. ရှေ့နေဆီ ဖုန်းဆက်တာမို့လား..”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုစိုး .. ဦးသန်းမောင် ရော .. ဦးမင်းခော်
ရော .. တစ်လေသံတည်းပဲ ..”

“ဘာလဲ ..”

“အဆင်းရူပါ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ အမွေတိစ္ဆ
တွေကို ရှေ့နေတွေနဲ့ အပ်နဲ့ စီစဉ်ထားခဲ့တာတွေ ရှိတယ်တဲ့ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ!..”

“ရှေ့နေကြီး ကိုင်ထားတဲ့ ကျ(စ်)မို့လို့ ရှေ့နေကြီး မပါဘဲ သူတို့
မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့ ..”

“ဟ .. ရှေ့နေကြီး ဦးတင်ထွန်း က ဘုရားဖူး နယ်လှည့်နေတာ
လေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြန်လာမှ လုပ်ပါတဲ့ ..”

“တောက်!..”

“သူတို့ပုံစံ ကြည့်ရတာ အဆင်း က သဘောမကျတာကို သိနေတဲ့
ပုံပဲ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ .. ဘာမှမသိတဲ့လူတွေ ငါ တမင်ခေါ်ထားတာ.. သိစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး ..”

“ကျွန်တော် ပြောတာ အဲဒါပဲ .. ရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် ဝင်မွှေတာပါ ဆို ..”

ဒေါ်သစ်သစ် က ရုတ်တရက်မို့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

“အစ်ကိုစိုး ရဲ့လူတွေကို သူက ဘာမို့လို့ ဆွဲဆောင်ရမှာလဲ ..”

“မေမေကလည်းဗျာ .. သူတို့က ရှေ့နေတွေလေ .. ကြေးစားလူ မိုက်တွေမှ မဟုတ်တာ .. ဥပဒေကြောင်းအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး ဆင်နေရင် နောက်ခ တ်သွားမှာပေါ့ .. ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေ ရန်သူ တို့ထောင်ပေးလိုက်တာပါ ဆို .. ပြောတော့ မယုံဘူး .. လူလည်လိုလို ပတ်ကားလိုလိုနဲ့ ဇွေးသူမိုး လူယုတ်မာ ..”

ဒေါ်သထွက်ထွက်နှင့် ဝင်းထွန်း ဆဲတော့သည်။ ဒေါ်သစ်သစ် က စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်လားသည့် စားသောက်ဖွယ်တွေကို အကြည့် ရောက်ရင် ခဏပိုင်နေကာ ...

“တော်ကြာ အိမ်နီးချင်းတွေ ရောက်လာကြတော့မှာ ..”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ရေရွတ်နေရင်း ...

“အစ်ကိုစိုး ကလည်း ရှေ့နေငှားပြီဆိုတည်းက ကိုယ့်ကိစ္စ နည်း နည်းပါးပါးတော့ ပြောပြရမှာပေါ့ .. ဒါမှလည်း ကိုယ့်လူဖြစ်မှာကို..”

“လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဖို့ ရှေ့နေ အသိသက်သေလေး ခေါ်တာ ငါက ဘာလဲ .. လူ ဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ဖူးပါတယ် .. စမောလ်ဆွဲဖူး တာ ဘယ်နှစ်ခါပါနဲ့ အားလုံး လက်မှတ်ထိုး ဝန်ခံထားရမှာလား .. အဓိပ္ပာယ် မရှိ ..”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့ပဲ အခု ကိုယ့်လူက သူ့လူ ဖြစ်သွားပြီလေ .. ဒါ ဒီကောင်လေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“ဒီလောက်ရှင်းနေတာကို မေမေရာ .. တောက်!...”
“ဟေ့ကောင် .. တက်ခေါက်တာတွေ လျှော့စမ်း .. ခင်း ဒါပဲ လုပ်တတ်သလား ..”

“ဖေကြီးကလည်း ..”

“အေး .. သတ္တိရှိရင် ဟိုကောင် ခြံထဲမှာရှိတယ် .. သွားထိုး ..”

“ဪ .. အစ်ကိုစိုးကလည်း တိုးတိုးပြောပါ .. ဒီလို သွားစွပ်စွဲ တိုင်း ရမှာ ကျနေတာပဲ .. အလိုလိုကာမှ ဟိုနောင်လေးက လှည့်ဝတ် ကွေ့ကောက်ပြီး ပြောတတ်လွန်းလို့ ခက်နေတာ ..”

“အဲဒီလိုကောင်ကြောင့်ပဲ အခု အားလုံး အိမ်တွေကုန်တာလေ”

“ဖေကြီးကလည်း .. ဖေကြီး စီစဉ်လိုက်တာကိုက ..”

“ဟိတ်ကောင် .. ခင်း တော်တော့ ..”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အခြေအနေက မကောင်း .. ထိုစဉ် ဧည့်သည်တွေ တက်လာကြပြီဖြစ်ကာ ...

“ဪ .. အဲ .. ကြ .. ကြပါရင် ..”

ဘာမှလုပ်မရသော အခြေအနေပေါ်တွင် ..

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၄)

“ရော့ .. သမီး မြန်မြန်ဖတ် ..”

အဆင်း ကိုင်ထားသည့် ဒေါ်မျိုးသီရိ လက်ကို အသာလေး ပြန်ချကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ .. သူ ပေးလိုက်တာ .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မုန့်ပန်းကန် မှောက်ကျသွားလို့ ဒေါ်ကြီး သူ့နားရောက်သွားတော့ ဒီစာလေး ကျညှပ်ပေးလိုက်တာ ..”

“လူတွေ အများကြီးထဲမှာ ..”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး .. မြန်မြန်ဖတ်လိုက် ..၊ သမီးအတွက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“မမ ဖတ်လေ ..”

အဆင်း မယုံနိုင်သလိုဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ မရှိတော့ဘဲ ပါးကိုပဲ ခဏခဏပူတ်သုတ်ရင်း စာကို ဒီတိုင်း ကိုင်ထားမိ၏။

ပြီးတော့မှ ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိလျှင် ...

အဆင်း -

ခု မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ ..

အပြင်မှာ အားလုံး စိတ်ပြိုစွဲ ..

“အို ..”

“ကောင်းတယ် .. သမီး ပြေးတော့ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“အို .. ဘာ ဟင့်အင်းလဲ .. ဟိုမှာ မမကြီး အားလုံးကြားတယ်လေ .. ကြည့်ပါဦး .. မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာအားရတွေ ဖြစ်နေတာ..”

“မေမေကြီး .. မေမေကြီး ကြားတယ်စို့လား ဟင် ..၊ မမကို သူ မိတ်ဆွေက ကူညီပေးမယ်တဲ့ .. ဒီက ပြေးဖို့လေ .. မေမေကြီး သဘောကျရဲ့လား ဟင် ..”

အဆင်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသဖြင့် ချစ်စု ကပဲ ဒေါ်မျိုးသီရိ ဘေးမှာ ဒူးထောက်လေးထိုင်ကာ နားနားကပ် မေးလိုက်၏။

“အင်း .. အင်း .. ဝူး ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ ခေါင်းလည်း ညိတ်သည်။ စကားတွေလည်း ပြောဆိုကြိုးစားရှာ၏။ အဆင်း ကြီးတော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကာ -

“ကြီးတော် .. အဆင်း လေ ..”

“အင်း .. ဝူး ..”

ဒေါ်မျိုးသီရိ က အဆင်း ရဲ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်ချင်သလိုမျိုး ခုတ်နိုင်သည့်လက်ကြီးကိုတောင် မချီမဆဲ အားယူ ကြိုးစားနေ၏။

ပြီးတော့ မျက်လုံးနဲ့ အခန်းဝကို ကြည့်ပြပြီး ပြေးတော့စို့ သည်။

"သူ ဒီခြံထဲမှာပဲ နေတာ .. သေချာစီစဉ်ပြီးလို့ ခေါ်ရုံတာပါ ...
သမီး ပြေး .. နောက်ဖေးပေါက်က ပြေး .."

အဆင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ကြီးတော်ကို တစ်ချက်ပြန်
ကြည့်မိ၏။

"သွားပါ သမီးရယ် .."

ပြောဆို လှုပ်ရှားသံများကြောင့် ဒေါ်မျိုးရီ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။

သူမ သိ၏။

အဆင်း ထွက်ပြေးတော့မည် ...

အခန်း (၂၅)

"ဘာဖြစ်လို့ လမ်းတွေထဲကို ပြန်ဝင်တာလဲ ... လိုက်လာကြတာနဲ့
မိသွားတော့မှာပဲ .."

"ဒါက ကျောဘက်လမ်း .. မင်းတို့ရဲ့ နောက်ခြမ်း .."

"အဲဒါ ဘာဝင်လုပ်မလို့လဲ ... ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ .."

"အဲဒီမှာ အောက်ထပ်တစ်ခြမ်းကို သုံးရက် ငှားထားတယ် .."

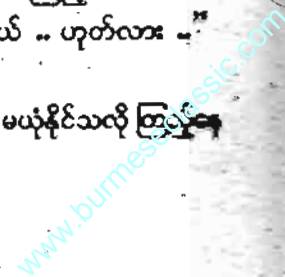
"ဘယ်လို!..."

အဆင်း တိုင်နေရာကနေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ ကားပေါ်
ကနေ တစ်လမ်းလုံးကို ကျိုးကန်းတောင်မှောက် ကြည့်မိဟာ ...

"အဆင်း .. အဆင်း ကို အဲဒီ မှာထားမယ် .. ဟုတ်လား .."

"ဟုတ်တယ် .."

အဆင်း မျက်လုံးလေး ပိုင်းနေလျက် သူ့ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေ
တာ လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်နေရသည်။

မသိတာကို ရှင်းပြတာလောက် စိတ်မရှည်တာ မရှိ ...

“မင်း ငါ့ကို ယုံကြည်လို့ လိုက်လာတာမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အစ်ကိုပဲ အဆင်း ကို ကူညီမယ်ဆိုပြီးတော့..”

“အခု ဘာလုပ်နေတယ် ထင်လို့လဲ ..”

“မသိဘူး .. အဆင်း ကြောက်တယ် .. သူတို့နဲ့ နီးနီးလေးမှာနေရင် မြင်သွားမှာပေါ့ ..”

“မင်းကို သူတို့နားမှာပဲ ပုန်းနေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ .. ငါ့လိုလူက တိုက်ခန်းငှားပြီး မိန်းမခိုးသွားမယ်ဆိုတာလည်း သူတို့ တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကားမောင်းနေရင်း .. ရှင်းပြနေရရင်း ရန်သူ က လှည့်ကြည့်ကာ...

“မင်းကို ငါ ခေါ်ထုတ်သွားမှန်း အားလုံး သိကြမှာပဲ .. ငါကလည်း ပေါ်တင်လုပ်ခဲ့တာ ..”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ အဆင်း နဲ့ ဘာမှမဆိုင်မှန်း သိနေကြတော့ အဆင်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတဲ့အထိ သူတို့က စောင့်မှာပဲ..”

အဆင်း ပုံစံလေးက သူမ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့တာကို သိလိုက်ပေမယ့် ရန်သူ ကိုလည်း အတိုက်အခံ လေ့လာချင်တော့သည့်ပုံလေး ပေါက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်းကို အစ်ကို ကူညီချင်စိတ်ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ကားဖြတ်သန်းနေသည့်ဘေးတစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“အစ်ကို စာပေးလိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးတို့က ဝမ်းသာအားရပြောကြပေမယ့် အဆင်း မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး .. အဟွန်း .. အစ်ကိုက အဆင်း ကို ဖမ်းပြီး ပြန်အပ်ဖို့ စောင့်နေတဲ့သူလေ ..”

ငိုလည်း ငိုနေတတ်ကာ ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ ပြုံးနေပြန်၏။ ငါ့သဘောက သူမကို ခပ်ချစ်ချစ် လှည့်ကြည့်ပြီး မှဲ၍ ...

“အဲဒီတော့ မင်းကို အခု ငါက ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတယ်လို့ ထင်လို့က်သလဲ ..”

“အဆင်း ကို ကယ်လိုက်တာလေ .. မဟုတ်ရင် ခုလောက်ဆို အဆင်း ဧည့်ခန်းထွက်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးနေရလောက်ပဲ ပြီ ..”

“သူ့ကို မင်း လက်မထပ်ပေမယ့် တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ သတိရရဲ့လား ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း ရဲ့ ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။

ကားက အနက်ရောင် သံပန်းတံခါးအထူကြီးနှစ်ချပ်ရေ့မှာ ရပ်သွားကာ ရန်သူ က ကားကို စက်မသတ်ဘဲ ထားခဲ့ပြီး တံခါးဆင်းခွင့်ပေး၏။ ပြီးတော့ ခြံကြီးထဲကို မောင်းဝင်၍ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးမှ ပေါ်တီထဲကို အောက်ကို သွား၍ ကားထိုးသည်။

“ဆင်းလေ .. ဒီအောက်ထပ်ကို သုံးရက်ငှားထားတာ ..”

အဆင်း က ကားထဲကနေ တိုက်ကြီးကို သေချာလိုက်ကြည့်နေကာ ဆင်းလာခဲ့တဲ့အထိ မျက်လုံးတွေ မခွာနိုင်ဘဲ ...

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ အဆင်း တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး ..”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း နေရမယ်လို့ ငါ ပြောမိလို့လား ..”

“ဒါဆို ...”

“ငါနဲ့ မင်း ..”

“ဟင်!...”

“ကဲ .. ဝင်ကွာ .. ကားပြန်ဖို့ရဦးမှာ .. မိုးမရွာမီပေါ့ ..”

ယောက်တည်း နေရဲတယ်မို့လား .. စားဖို့ ဝတ်ဖို့ လိုအပ်တာလေးတွေ ပြေးလွှား ဝယ်ရမှာ .."

အဆင်း လက်ကို ဆွဲ၍ စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာကြီးနဲ့ အထဲကို ခေါ်လာခဲ့၏။ လူနေပုံမရှိသည့်တိုက်ကြီးက ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုဖာတွေရှိပေမယ့် ခင်းထားတာ မဟုတ်ဘဲ စုပြုံကပ်ကာ ပလတ်စတစ်အထူကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်သလို အုပ်ထားသည်။

တီဗွီ ကွန်ပျူတာတွေက အစ ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ စုကပ်ပြီး အုပ်ဆိုင်းထားတာပဲ ဖြစ်၏။

"ရမလား .. ငါ အပြင်သွားရဦးမှာ .."

"နေဦးလေ .. အစ်ကို့ကိုလည်း သူတို့ ရှာကြမှာပဲ .. ပြီးတော့ အစ်ကို့ မရှိတုန်း ဒီထိ သူတို့ရောက်လာရင် အဆင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ .."

"ကြွက်တွင်းထဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ပုန်းနေလိုက် .."

ရွဲ့ပြောပြီး သူက အုပ်ထားသည့် ပလတ်စတစ်တစ်ချို့ကို လှန်၍ နှစ်ယောက်တို့ဆိုဖာ နီညိုရောင်ကြီးတစ်လုံးကို မရမက တွန်းတိုက် ထုတ်သည်။

ပြီးတော့ တွေ့တဲ့အဝတ်စကို ကောက်၍ တဘိုင်းဘိုင်း ခါထုတ်ပစ်တာ ...

"ထိုင်လို့လည်း ရပြီ .. အိပ်လို့လည်း ရပြီ .. ငါပြန်လာမှ အခန်းတစ်ခန်းလောက် ရှင်းပေးမယ် .. မီးဖိုခန်းက တံခါးမရှိဘူး - နှစ်ခန်းတို့ဆိုတော့ အကျယ်ကြီးပဲ .. ပစ္စည်းတွေလည်း အစုံရှိတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ချက်ပြုတ်စရာ ဘာမှမရှိဘူးပေါ့ .. ငါတို့အတွက် လိုလည်း ခေလို့ဘူးလေ .. ဝယ်စားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ .."

"အစ်ကို့ .."

"ဘာလဲ .."

ပြောပြနေရင်း အဆင်း က ခေါ်လိုက်တော့ ဆိုဖာပေါ် အိမ်နဲ့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မေးဆတ်၍ ...

"ပြောလေ .."

"အဆင်း တို့က ခိုးပြေးလာကြတာမှ မဟုတ်တာ .."

"မင်းကို ငါ အခု ခိုးလာတယ်လေ .."

"ဟုတ်တယ်လေ .. ခိုးလာတာ .. ဒါပေမယ့် ..."

"ဘာလဲ .. ခိုးပြေးတမ်း ကစားကြည့်တာလား .."

အဆင်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေး ဖြစ်သွားတော့ သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

"ဒီမှာ ထိုင် .."

"ဟင်! .."

"လာထိုင်လို့ ပြောနေတာ .."

အဆင်း က ဆိုဖာအစွန်းမှာ မရဲတရဲလေး ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။ ရန်သူ က သူမဝတ်ထားသည့် အပြာရောင် ပိုးပျော့ဝတ်စုံလေးနဲ့လူတို့ မျက်တောင်ဖျားတွေ မှေးစင်းကြည့်နေရင်း ...

"မင်းကို မင်းအဒေါ်က ဝင်းထွန်း နဲ့ လက်ထပ်ပေးနိုင်စေတဲ့ မင်းကလည်း ရင်ကွဲပက်လက် ခံစားနေရတော့ ငါက ကြည့်မနေနိုင်လို့ .."

ပြောပြီး မျက်နှာလွှဲကာ မနေတတ်သလို လက်က ဆံပင်တွေထဲ ရောက်လိုက် .. ကုပ်ပိုး ပွတ်လိုက်နှင့် ...

"ငါလည်း လူကောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့ အပြင် တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိတာ .. ခေါ်ထုတ်လာတာထက်ပို မင်းကို အိမ်ထဲက ကယ်ချင်တဲ့ခေတာနာပဲ .. ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာမျိုး မဖြစ်လို့လည်း မရဘူး .. ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာ .."

'ဒီလို'ပေါင်း များစွာနှင့် အဆင်း ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေပါ သူ့ လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း လိုက်ပါ လည်ပတ်နေရတာ ...

"ခိုးပြေးလာရတာကိုလား .."

"ဟား .. မောလိုက်တာ အဆင်း ရာ .. မပြောတတ်လို့ ပြောတတ် သလို ပြောနေရတာ .. တစ်က-ပြန်စမ်းနေတယ် ..၊ သေစမ်း .."

"ဟင့်အင်း .. မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မရှင်းလိုက်လို့ .."

"ဪ .. ဪ .."

"မရှင်းလိုက်ဘူးဆိုတာထက် ဟို .. အစ်ကို ပြောတာတွေကို နည်း နည်းလေး ရှုပ်သွားလို့ပါ .."

"တော်ပါတော့ကွာ .."

ရန်သူ့ မျက်နှာ ချဲ့ပဲ့သွားသည်။

သူ့တစ်သက်လုံးမှာ ပြောရခက်သော စကားကို ပြောရခြင်းက ဒါ ပထမဆုံးလား ..၊ မျက်နှာကြီးမှာ မီးပူဟပ်နေသလိုလို .. ပျားအုံ တစ်အုံလုံး ဝိုင်းတုပ်ခံထားရသည့် မျက်နှာကြီးလိုလား ..၊

တကယ်ကို ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် မိန်းကလေးကို သူ စေတနာတွေ ပို့ပြီး ခုလို ..၊

"အစ်ကို့ကို အဆင်း ယုံပါတယ် .. ဒါပေမယ့်လေ.. ဟို .. အဆင်း တို့က ခိုးပြေးရအောင် ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ .."

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် အဲဒါကို ခဏမေ့ထားလိုက်တော့ .. အခု လောလောဆယ် လိုအပ်တာကို မေးမယ် .. စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြော .."

"ဟုတ် .."

"မင်းကို ငါ အခွင့်အရေးယူပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံတာ မဟုတ် ဘူး .. အဲဒါကို ယုံရဲ့လား .."

"ယုံပါတယ် .."

"မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း နေနေပြီးမှ ဘာမှမဆိုင်ကြပါဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်သလို မင်းအတွက်လည်း အရမ်းခက်နာ တယ် ..၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်ကိုလုပ်ရမှာက မင်း ငါနဲ့ ခိုးရာလုံထဲနဲ့ တယ် .. ဒါပဲ .."

အဆင်း အသံမထွက်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို ငေးနေ၏။

"ခိုးပြေးကြတယ်ဆိုတော့ ငါတို့လက်ထပ်ကြရမှာ .. အဲဒီလို လုပ် ရတဲ့အခါ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်ရှင်းပျံ့မလား .."

"အစ်ကိုကရော .."

"ဘာလဲ .."

"အဆင်း ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ .."

"ဘာဖြစ်လဲ ပြော .."

"မပြောတတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ် .."

"မင်းက ငါ့ကို .."

"အစ်ကိုက အဆင်း ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာပါ .. အိမ်ထောင် ရေးကို အဆင်း စိတ်မဝင်စားဘူး ..၊ အချစ်တွေ .. ခံစားတာတွေလည်း အဆင်း မသိခဲ့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကယ်တင်တဲ့နည်း က လက်ထပ်ယူလိုက်ရတာမျိုးကြီး မဖြစ်သင့်ဘူးမို့လား အစ်ကို .."

"မင်းနဲ့ ငါ စတင် ဆုံစည်းခဲ့ကြတာကိုက ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲလေ .. မင်းကိုချစ်လို့ ငါက လိုက်စကားပြောခဲ့တဲ့ပုံစံမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ - ဒီထောင့် မင်းနဲ့ငါ မသိတဲ့လူစိမ်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး .. မင်းကို ငါ ကူညီချင်စိတ် ဖြစ်မိတာမျိုး .. မင်းကလည်း ငါ့ကို ယုံတယ် ..၊ ဒါပဲ တွေး .."

အဆင်း မျက်နှာလေး ငေးငိုင်းနေဆဲနှင့် ...

“အစ်ကိုက အဲဒီလိုလူဆိုတာ အဆင်း သိပါတယ် .. ဒါကြောင့် အစ်ကိုဘက်ကို အဆင်း ထည့်တွေးကြည့်တာ .. လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုတာ အစ်ကို ထင်ထားသလောက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ် ..”

“ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ ..”

“အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားပေးပါ .. အစ်ကို ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း အဆင်း လုံကြည်တယ် .. ကျေနပ်မယ် ..”

“လက်ထပ်ဖို့က လွဲရင်ပေါ့ ..”

“အစ်ကိုလည်း အဆင်ပြေအောင်လို့ပါ .. အဆင်း ကို လက်မထပ် ဝါနဲ့ ..”

သူက စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

ဒါကျတော့ မင်း လည်သားပဲ .. မိန်းမ ဝိသတယ် ..

အခန်း (၂၆)

“ဘယ်လို!...”

အော့ရန် မျက်စိလည်သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သေချာ ကြည့်လိုက်မိကာ ...

“လက်မထပ်ဘူး ဟုတ်လား .. အခု ဒီမှာနေကြတာ သုံးညအိပ် .. အဲဒါ လက်မထပ်ဘဲ နေမလို့ ..”

“ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ .. ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ..”

“ပြတာက ပြလောက်အောင် အံ့သြလို့ပေါ့ကွ .. နေဝါဦး .. နှစ်ယောက်စလုံးက ဒီတိုင်း ဖြစ်ချင်တာလား ..”

ရန်သူ ကိုပဲ ကြည့်ပြီး မေးတော့ ရန်သူ မျက်လုံးတွေ အဆင် သိ ရွှေလျားသွားတာကို အမိအရ ဖမ်းမိလိုက်ပြီး ...

“အဆင်း က လား ..”

“ဟင်!... ဟုတ် .. ဟို .. မဟုတ်ပါဘူး .. အဲဒါအ ..”

အဆင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း မဖြေရှင်းတတ်ဘဲ ...

“အဲ့ဒါက အဆင်း က ရိုးရိုးပဲ ပြောတာပါ ။ ဟိုလေ အဆင်း တို့က ချစ်သူတွေ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြတာလည်း မဟုတ်တော့ လက်ထပ်ဖို့ မလိုဘူး မဟုတ်လား ။”

“ဘာ!...”

“ဒီလိုလေ .. အဆင်း က အဲ့ဒါလေးပဲ ပြောကြည့်တာပါ ။ မရဘူး ဆိုရင်လည်း ..”

“ဟ .. ရတာ မရတာက ငါတို့ဘက်မှာ ပြဿနာမရှိဘူးလေ .. ညည်းဘက်မှာ ကြားလို့ကောင်းမလား ပြော .. ဒီတိုက်ထဲမှာ အတူတူ နေကြပြီးတော့ ညည်းတို့ချင်း ချစ်သလား မချစ်ဘူးလား ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ ။ ဘာလဲ .. နိုင်ငံခြားမှာလို လင့်ဗင်း တူဂဲသား(ရ) ဖြစ်ကြတာတွေ သဘောကျလို့လား ။ ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ ..”

“စောရန် မလိုအပ်တာတွေ လျှောက်ဖောမနေနဲ့ ..”

“လိုအပ်လို့ ပြောနေတာကွ ..”

ဒါကိုတော့ မပြောလို့ မဖြစ်ပေ ။ ဒီကောင်မလေး ‘အ’သလို ‘နံ’နဲ့ ဘာအချိုးချိုးမှန်း မသိ ။

“အဆင်း .. ညည်း နားလည်လား .. မလည်လို့ လုပ်တာလား တော့ မသိဘူး .. ညည်းတို့ လက်မထပ်ဘဲနေတာ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် လုံးဝကို မကောင်းဘူး နော် .. အေး .. မစာမနာ ပြောရရင် တော့ ညည်းက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘဲ နေရင် နေပေါ့လို့ ငါတို့က ထားလိုက်မှာပဲ .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညည်းက ကလေးမှ မဟုတ်တာ .. ဒါပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ် ..”

အဆင်း မျက်ဝန်းလေးတွေက ဒါကို တကယ် မသိနားမလည်ခဲ့တာမှန်း သိသာစွာ ရန်သူ ကို လှမ်းကြည့်တာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့် -

“ဘာ ဖြစ်နိုင်လို့လဲ ဟင် ..”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ .. ညည်းကို ပေါ်တင်ကြီး ဆွဲထုတ်လာတာ .. အဲဒီအိမ်ကလူကြီးတွေ ဘယ်လိုပြဿနာရှာမလဲ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိနိုင်ဘူးလေ .. ကယ်လည်း ကယ်ရသေးတယ် .. ဘာမှ ညာမှုတွေနဲ့ ထောင်ထဲရောက်ရင် ..”

“အို!... အဲဒီလို မဖြစ်ရပါဘူး .. အဆင်း ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ အဆင်း သိတာပဲ ..”

“ဥပဒေက သိတာပဲလို့ ဝင်ပြောတိုင်း ‘ဟုတ်မှာပဲ’ဆိုပြီး စီရင်ချက်ချတာ မရှိဘူး .. တရားကို နတ်စောင့်သလား မစောင့်ဘူးလားဆိုတာလည်း .. ထောင်ထဲ ရောက်သွားပြီလား .. ရောက်ရင် ရောက်တယ်မှတ် ပဲ ..”

“အဲ့ဒါတွေ အဆင်း နားမလည်လို့ပါ .. ပြီးတော့လေ .. အစ်ကို အဆင်း အတွက်ချည်းပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တာဝန်ပိုနေမှာစိုးလို့ ပြောခဲ့တာပါ ။ လက် .. လက်ထပ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ပါ့မယ် ..”

“နေပါဦး .. ညည်းတို့ ညဘက် ဘယ်လို အိပ် .. အဲ ..”

“စောရန် .. မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

စောရန် စကားမဆက်ဖြစ်အောင် အသည်းအသန် လမ်းကြောင်း ပိတ်ဖို့အတွက် ရန်သူ အသံက ကမန်းကတန်းကြီး ဖြစ်လျက် -

စောရန် က နှစ်ယောက်စလုံးကို လူကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ခပ်တည်တည် ကြည့်၍ ...

“မင်းတို့ကို အိမ်ရှေ့ဖို့ လာခေါ်တာ ..”

“အိမ်ရွှေမှာ မဟုတ်ဘူး .. ခုပဲ ထလိုက်လာရင် ရပြီ .. အပိုတွေ မပြောနဲ့ ..”

“ရန်သူ .. ခုချိန်မှာ ငါက မင်းတို့ရဲ့ နှစ်ဖက်လူကြီးနော် ..”

“ဘာလဲ .. ကိုယ့်ဘာသာ မဲပေးပြီး လူကြီး လုပ်လိုက်တာလား..”

“အခြေအနေအရ ဝင်လိုက်တာ ..”

“ဟွန်း ..”

ရန်သူ က ခဲ့လိုက်ပြီး နေရာမှ ထသည်။ ဆိုဖာနောက်မှီမှာ တင်ထားသည့် ဂျာကင်ကို ဆွဲယူဝတ်ကာ ...

“မင်း အဝတ်စားတွေ သွားယူ .. အိပ်ခင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ လိပ်ထား တာကို ထားခဲ့ ..”

“ထားခဲ့ရမယ် ..”

အဆင်း က ထရပ်လိုက်ပြီးမှ တအုံတညံ့ ပြန်မေးကာ ...

“အဲ့ဒါတွေ အစ်ကို ဝယ်တာလေ .. ဘာလို့ ထားခဲ့ရမှာလဲ ..”

“အမလေး ဗျာ .. ဟုတ်ပါတယ် .. ညည်းတို့ ဝယ်တာပါ .. အဲ့ဒီအိပ်ရာလိပ်ကို သယ်ဖို့တာဝန်ကျတာက ငါလေ .. အဲ့ဒါကြောင့် အေးဆေး ကားပေါ် သွားထိုင်နေပါ .. တကယ်ပါပဲ နှစ်ယောက်စလုံး မာတ်ကူနာမိကူ ..”

“ဘာ တူဘာလဲ ဟင် ..”

“အဲဒီမှာ မေးကြည့် ..”

စောရန် က ကျကျနန ဖြီးထားသည့်ဆံပင်တွေကို ထပ်ဖိချကာ အိပ်ခန်းဘက်ကို ဝင်သွား၏။

ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ ...

“ရန်သူ ရေ .. မင်း ကားမောင်းနဲ့ နော် .. အပြန် လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ် .. ခရီးကို မင်း မသိသေးဘူး ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းတို့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စ ..”

“ပုံကြီးချဲ့မနေနဲ့ .. ဟိုထယ်လ်မှာ ဒိတ်လုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး.. အိမ်ရောက်ရင် စာချုပ်နှစ်စောင် ပြန်ထွက်ဝယ်လိုက် ..”

“အံ့မာကွာ .. ပြောပေါ့ .. လူရှိန်တာပေါ့ ..”

ရန်သူ မျက်နှာ တင်းနေတာကို သူ မသိဘဲ နေမလား .. လူပါးပုလင်းကွဲရှုတော့ သူများထက် ပိုပြီး အထိနာပြီပေါ့ ..။ ဘယ်နေရာတွေမှာ ပါးနေမှန်း မသိ ..။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်ကို တုံးပါသည်။

ကောင်မလေးကို ဒီလောက် စိုးရိမ်တကြီး ကာကွယ်ချင်နေတာများ ဂရုမစိုက်သလိုလို .. မကြိုက်သလိုလို ..။ ကွယ်ရာမှာ ပြောတော့ ဆင်ဖမ်းမယ် .. ကျားဖမ်းမယ် ..။

ဆင်တွေ .. ကျားတွေ ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ မသိပေမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်ပြီး ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဘာပုံဖမ်းချင်တာလဲ ..။

“စောရန် ..”

“ဟမ်!...”

စိတ်ကူးတွေနဲ့ အသံတိတ် ကဲ့ရဲ့နေမိရင်း အိပ်ရာလိပ်ကို သေချာ ပြန်ပတ်နေတုန်း ရန်သူ နောက်က ဝင်လိုက်လာကာ ...

“ဟိုအိမ်မှာ ကျွိုင်တက်ကုန်ပြီ ဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ သိသားပဲ .. မင်း မနေညက အပြင်ထွက်တယ် နို့လား ..”

“မထွက်ဘဲနဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းနေရအောင် ငါက မီးနေသည်လား ..”

“မီးနေသည်တွေ အပြင်ထွက်လည်း သေချင်မှ သေတာ .. ခင်း-

ကိုက အတင့်ရဲလွန်းတယ် .. လမ်းက ကျောချင်းကပ်လေး .. ဒေါ်မျိုးရီ က သူ့တူမကို ဘာတွေကြံနေမှန်း မသိဘူး .. အဲဒီဒေါ်သတွေ မင်းဆီ ရောက်လာမှာလေ ..”

“အခု မရောက်ဘူးမို့လား .. နားပူလိုက်တာကွာ.. ဒီမှာ ဦးနှောက် စားနေရတဲ့အထိ ..”

“ဘာလဲ .. ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ် ရှာမရလို့လား ..”

ရန်သူ မျက်နှာကြီး တင်းသွားတော့ စောရန် က မသိသလို ကြည့် ချိ ..

“သေချာရှာပါဦး .. အထားမှားလို့ ဖြစ်မှာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ မင့်ကြီးတော် သီလရှင်ဝတ်ရင် ကျောင်း ဆောက်လှူမလို့ ရည်စူးထားတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုလည်း သီလရှင်ဝတ်တဲ့အထိ မစောင့်ပါနဲ့ ကွာ .. ငါ့ကြီးတော်ခမျာ ဆင်းရဲရှာပါတယ် .. မရှိတဲ့လူကို လှူလည်း ကုသိုလ်ရတာပဲဟာ ..”

“လှူချင်စရာပဲ ..”

“မင်းကလည်း ပြောချင်စရာလေ ..”

မျက်စောင်းထိုးမိတာချင်း တူကာ စောရန် က နှုတ်ခမ်းပါ မဲ့၏ ။

“ငါက အကောင်းပြောနေတာ .. ဝင်းထွန်း ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်ပြီး ဟိုသတ္တဝါတွေနဲ့လည်း ငြိထားသေးတယ် .. အဲဒါ တကယ့်အကြီးစား ဒိန်းဂျား နော် .. ဒီလိုကောင်တွေက ဂိုဏ်းနဲ့ .. အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ..”

“အဲဒီမှာ အကြီးဆုံးက ငါ့ဦးလေး ဝမ်းကွဲ ..”

“ဟင်!...”

“နယ်စပ်ပိုင်းမှာ အရောင်းအဝယ်တွေနဲ့ ငြိနေတဲ့ လက်ထောက် ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့သူငယ်ချင်း ..”

“ဟုတ်လား .. တကယ် ပြောနေတာလား ..”
ရန်သူ မျက်နှာက ရယ်မလို ပြုံးမလိုနှင့် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက် သည်။

ပြီးတော့ အိပ်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးနဲ့ မဆိုင်သော စကားကို ဆက်၍ ...

“ညာစရာလားကွ .. လူဆိုးသူခိုး ဆွေမျိုးတွေ ရှိနေတာ ဂုဏ်ယူ စရာ ကောင်းလို့လား .. မင်းရဲ့ ပွဲစိပွဲစိကို နားငြီးလို့ ပြောပြတာ ..”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ ..”

ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ပေမယ့် စောရန် ကတော့ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာ သွားသည့် မျက်နှာကြီးက ပြုံးအိလျက် ...

“ဒါဆို အငြိမ်းဖယားပဲကွ .. မင်းလိုကောင်မျိုး တကယ်ရှားတယ် နော် .. နည်းတဲ့ကုသိုလ်ကံ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မိတ်သံ ရန်သံတွေ အပြည့်အစုံနဲ့လေ .. လူကလည်း ဂျွတ်ဆတ် ဆတ် မာကျောကျော .. အားမကိုးပေမယ့် လိုအပ်ရင် အားကိုးစရာတွေ အပြည့် .. မကြောက်တတ်ပေမယ့် လာဖြူခြောက်မယ့်လူကို မရှိတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား .. ငါ့မှာ အဲဒီကောင်တွေကို တွေးကြောက်နေတာ မင်းက ဖြစ်လာရင်လည်း ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ငါပါ ပါနေတော့ ငါကတော့ ကြောက်တယ် ..”

ရန်သူ က စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိရင်း နေရာမှ ထသွားကာ -
“ငါက ဒီလိုလူတွေကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး အပေးအယူလုပ်ရအောင် ဘာမို့လို့လဲ .. ကြောက်စရာရှိရင် ကြောက်တတ်တာပဲ ..”

“နေပါဦး .. မင်းဦးလေးနဲ့ မင်းက အဆက်အသွယ် မရှိလို့ လား ..”

“ငါ့ပါဘူး .. သူ့ကောင်တွေမှန်းတော့ ငါ သိတယ် .. ဒါကြောင့် ငါ့နာမည် ပြောပြလိုက်ဆိုပြီး စိန်ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ..”

ပြောနေရင်း ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ငါ လုပ်ပြလိုက်တာ ဝင်းထွန်း ဆိုတဲ့ကောင် အဟွန်း .. ရယ် ရတယ် ..”

“အခု ဒီကောင်ကို လုံးဝ မတွေ့ဘူးကွ .. သူတို့အိမ်မှာလည်း အဝင်အထွက်တွေ ရှုပ်နေတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ငါတို့မသိတဲ့လူတွေ..”

“ဒီကောင် မလွယ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိသားပဲ .. ငါတောင် ဒီအဖွဲ့နဲ့ သွားငြိမိတာ ကံကောင်းလို့ ..”

“ဘာမလွယ်တာလဲ .. ဘာဖြစ်နိုင်လဲ ပြောစမ်းပါ ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ ရှုပ်ထားတာတွေက အများကြီးလေ .. ဟိုက ဆွဲဆေးထားရင် သူ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး .. ဟိုပြန်ပြေးဖို့ကလည်း နောက်ပိုင်းမှာ လမ်းကြောင်းမရှိတော့ဘူး .. ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရှုပ်ပစ်ခဲ့တာ ..”

“ဖြစ်နိုင်တယ် .. ဒီလိုလူနဲ့ အဆင်း ကို မင်းက ..”

“သူ့အဒေါ်က ခိုင်းတာလေ .. ငါက သူ့အဖေမှ မဟုတ်တာ..”

“ခုတော့ မင်းပဲ မနေနိုင်ဘူးဗိုလား .. အမြင်မတော်ရင် မနေတတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် သိရင် အစတည်းက အမြင်မတော် ဖြစ်နေတာကို ရှေ့မတိုးဘဲ နေရမှာ ..”

“အစက အမြင်တော်တယ် ..”

“အခုမှ အမြင်မတော် ဖြစ်လာတာဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဘက်က ပြောင်းလဲနေတာကို သူ သိအောင် ပြပေါ့ကွာ ..”

“တော်တော့ ဟေ့ကောင် .. ငါ အဲလောက်ထိ မရင့်သေးဘူး..”

“ရောဂါရင့်မှ ကုရခက်တယ်နော် .. လုပ်မနေပါနဲ့ ရန်သူ ရာ..”

အဆင်း ကြောင့်ပဲ မင်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာ မသိတာကျနေတာပဲ .. အခု အမြင်မတော် ဖြစ်လာတာက ငါရယ် ..”

“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ်လေ.. မင်း သူ့ကို ချစ်နေတာ သိသိကြီးနဲ့ ယောက်ျားတန်မယ့် မာနကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ .. ငါ ကြည့်နေရတာ အသည်းယားတယ် .. အဆင်း က သံကွန်ချာရနစ်ထပ်ထဲက ခုမှ ထွက်လာတာမို့ လို့နော် .. ဒီလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးကို ပုံမှန်အတိုင်းသာဆို မင်း စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် ရလိုက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး .. ချစ်မယ့်ခင်မယ့်သူ မရှိ - ဂုဏ်မနေမရှိတဲ့ အပယ်လေးပေမယ့် ..”

“ဘာလဲ .. အဆင်းရူပါ အတွက် ငိုချင်းချပေးမလို့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မင်း ရင်ထဲကို ကဗျာတွေ အလင်္ကာတွေ ထည့်ပေးနေတာ ..”

“မလို့ဘူး ..”

ရန်သူ က နေရာမှ လှည့်ထွက်သွား၏။

“နေပါဦး ..”

စောရန် က လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ...

“မင်းကို ငါ ပြောချင်တာက ဒီည မိုးမချုပ်ခင် လက်ထပ်ကြဖို့ လုပ် .. အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ .. တော်ကြာ အဆင်း ရှေ့မှာ မင်း အက်တင်ခံနေတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ .. ကြိုက်သလိုလို မကြိုက်သလိုလိုတွေ ပြောပြီး ..”

“သူ မကြိုက်ဘဲနဲ့ ငါက သေအောင်ကြိုက်ပါတယ် ဖြစ်နေတာပဲ ရော ..”

“ဟ .. ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့ .. အဆင်း က တော်ရုံဆို သူ တလေထဲကို မသိတာနော် .. ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ့အပေါ် မင်း..”

ရှိတာတွေ ထုတ်မပြဘဲနဲ့ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ချစ်နေတာတွေ ပြောတာ ..”

“ဘယ်သူက ချစ်နေပါပြီ ပြောနေလို့လဲ ..”

“မင်း ..”

“ဟွန်း ..”

“ဘာမဲ့တာလဲ .. တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်တာ တွေက ဒုက္ခပေးတတ်တယ် .. ပြီးကျမှ မပြောမရှိနဲ့ .. ငါကတော့ အိမ်မှာ မင်းတို့အိမ်ခန်းရော .. လက်မှတ်ထိုးဖို့ အသိသက်သေအတွက် ပါ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ ..၊ မင်းကို ပြောပြနေတာက ဟိုကောင်မလေး မအူမလည် ဖြစ်နေတိုင်း မာနတွေ ပြန်ထားမနေဖို့ ..”

“ထားသင့်ရင် ထားရမှာပဲ .. ငါ ဒီလိုဖြစ်နေရင် သူလည်း ဖြစ် သင့်တာပေါ့ .. သူက ဘာမှမဟုတ်ရင် ငါလည်း မဟုတ်ဘူးပဲ ..၊ လူကို နှာဘူးလိုလို တဏှာရူးလိုလို အကြည့်မခံနိုင်ဘူး ..”

“အေးပါ .. ငါ အဆင်း ကို ပြောထားပေးမယ် .. မင်းရန်သူ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြည့် ..၊ လေးလေးစားစား ကြည့် .. မျက်တောင်ပါ မခတ်နဲ့ .. မျက်စောင်းထိုးတယ် ထင်သွားဦးမယ်လို့..”

ရန်သူ့ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒေါသတွေ အတိအကျနှင့်...

“ခွေးဝံစား ..”

လက်သီးဆုပ်ကြီး အဖြောင့်တိုင်း ပစ်ဝင်လာ၏။

“ဟာ!...”

စောရန် အိပ်ရာလိပ်ကြီးပေါ် ကိုးယိုကားယား ခုန်တက်ပြေးရင်း ရယ်ကာ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. မင်း ကျေနပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မကျေနပ်သေးဘူး .. တောက် မင်းညီမတွေ ရှိသရွှာပါ အလိုက် ပေးမှ ..”

“ပေးမယ်.. လုံးဝ အားလုံး ပေးမယ်.. စတော့(ပ်) .. စတော့(ပ်) ..”

လက်သီးနဲ့လွှတ်အောင် ဆုတ်ရှောင်၍ လက်တကာကာနှင့် ရယ် ရင်း ...

“ပေးချင်နေတာ ကြာပြီဥစ္စာ ..”

နောက်ကနေ အော်ပြောနေသေးသည်။ ရန်သူ စီးကရက်ရွိုက်၍ ပြုံးနေမိလျက် ...

လိုချင်တာက တစ်ယောက်တည်း ..၊

အခန်း (၂၇)

ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်နှာကြီး နီရဲနေကာ ဒေါသစ်သစ် က စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ ထုတ်နေပြီးမှ ဒီတိုင်းကိုင်ထားကာ ...

“ပြောပါ .. ဆက်ပြောပါ .. ငါကလည်း ငါသား ဖျောက်သွား တည်းက အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားနေရတာပါ .. နင်လည်း နင့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ အထမမြောက်တော့ ဒေါသထွက်မှာပေါ့ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ခေါင်းခါ၍ ...

“ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အထမမြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး... မခိုင်တဲ့တံတားမို့လို့ ကျိုးတာ .. အမြီးအမောက်မတည့်လို့ ရုပ်လုံး မထွက်ခဲ့တာ .. အစတည်းက မကြံစည်သင့်တဲ့ကိစ္စကို နောက်ပိုင်းမှာ မရိုးသားမှုတွေ ရှိလာတာ သိနေပေမယ့် ရီ မိုက်မိုက်မဲမဲ ရှေ့ဆက်တိုး လို့ ..”

“ဘယ်လို!... နားထဲမှာ ရှုပ်သွားသလိုပဲ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က ဘာမှ မမေးခဲ့ မပြောခဲ့သလို ညီမဖြစ်သူ ပြောဆိုရ တာတွေကိုလည်း မထောက်ခံ .. မတားဆီး ..။

“မရိုးသားမှုတွေ .. ဟုတ်လား ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ဒေါ်မျိုးရီ က တည်ငြိမ်သည့်အကြည့်တို့ ဖြင့် ...

“နင် ဘယ်တုန်းက ငါ့အကြောင်းတွေ ဘယ်လိုပြောနေတာ ဘာညာ” .. အဲဒါမျိုးတွေ သင်္ကာရှင်းရတာ ရပ်ကွက်လေးထဲက စနိုက် တွေပါ မသစ် .. ရီ တို့ အဆင့်အတန်းတွေနဲ့ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ ထွက်လာ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ရှုပ်နေရင်တော့ ရှင်းရမှာလေ ..”

“မရှုပ်ခဲ့ပါဘူး .. ဘယ်သူမှ မရှုပ်ခဲ့ဘူး .. ရီ တစ်ယောက်တည်းပဲ သဘာဝလွန် အတ္တဆူးတွေနဲ့ အမှောင်ဖုံးခဲ့တာ ..”

မသစ် တို့ ပြောနေကြတာတွေကို ချစ်စု က အဆူအပြောခံပြီး လာတိုင်သည်။

သူမကလည်း မာန်မဲ ကြိမ်းမောင်းလွှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ပြီးသားတွေမို့ ဒေါသတွေ နှစ်ဆတိုးဖြစ်ခဲ့မိတာ ထိုစဉ်က ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည် ..။

မသစ် တို့ ဘယ်လို မျှီသိပ်နေကြတာ ..။ ဘာတွေ ကြံစည်နေတာ သူမ ကြိုသိပါလျက်နဲ့ မှားပြီဆိုတာလည်း သိနေလျက်နှင့် နောက် ဆုတ်ဖို့ ခက်နေပြီဖြစ်သည့် မာနတွေကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင် စီစဉ် .. ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့တာ .. အလို့ငှာ ထိ ရောက်နေကာမှ မှားပါပြီလို့ မငိုကြွေးချင် ..။

မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မှန်း သိလာတာက တခြား .. ဦးချစ် ..။ မပြေနိုင်သည့် အမှန်းငြိုးက သပ်သပ် ..။

ဒီလူရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကိုမှ မြေမှုပစ်ချင်သည်။ ကောင်းကောင်း တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဦးရူပါ မျှော်လင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အဆင်းရူပါ ရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားဖို့ ...

“အားလုံးမှာ အပြစ်မရှိဘူး .. ရီ၊ မှာပဲရှိတာ .. ဆင်းရဲတဲ့လူကို ချစ်သာအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာက ရီ .. ကိုယ့်တူမပေမယ့် ဦးရူပါ ရဲ့သမီးလို့ပဲ သတ်မှတ်ခဲ့တာလည်း ရီ ပဲ .. ချမ်းသာချင်လို့ အစစအရာရာမှာ ဝိုင်းဝန်း ကြိုးပမ်းကြတာ အပြစ်မရှိပါဘူး .. ရီ၊ လက်ထဲက အဆင်း ရုန်းထွက်ခဲ့တာလည်း အပြစ်မရှိဘူး ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က မျက်ရည်ဝေနေပေမယ့် ငိုချင်နေပုံ မရှိပေ .. မျက်ဝန်းတို့သည် အငွေ့တလူလူ တက်နေသည့် ရေခဲပြင်နှင့် တူနေကာ...

“အားလုံး မှန်တယ် .. ရီ ပဲ မှားသွားတာ ..”

“စကားလုံးလှလှတွေ သုံးမနေပါနဲ့ ရီ ရယ် .. နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဖို့နေတာတွေက ငါတို့ကို ဆဲနေသလိုပါပဲ .. အဲဒီအတိုင်း ဘာမှ မထူးဘူး .. နေပါဦး .. အဆင်း ကို နင်ကိုယ်တိုင် လမ်းဖွင့်ပေး လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ဒေါ်သစ်သစ် မျက်နှာကို ခံစားချက်မဲ့စွာ ကြည့်၏။

“မသစ် အဲလို ထင်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုမှ မဟုတ်ဘူး အစောကြီးတည်းက ထည့်တွက် ထားတာ .. နင် ဘယ်လိုပဲ ရက်စက်တဲ့ပုံတွေ လုပ်ပြပြ မမျိုး ကိုတော့ နင် စောင့်ရှောက်နေတာပဲ ..”

“ဪ .. ရီ၊ ပုံစံက အစ်မကို စောင့်ရှောက်တာတောင် အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေရတဲ့ပုံ ပေါ်သွားတာလား ..”

“နင် ပြောခဲ့တာတွေအရပေါ့ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ခံစားချက်မဲ့သည့်မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ ထွက်သွားရုံမဲ့လျက် ...

“အဲဒါကို ပြောတာ .. အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ စူပါနေထရယ်(လ်) ဖြစ်တဲ့ အတ္တတွေ ..”

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ ရီ .. အခု ဝင်းထွန်း က ပျောက်သွားတယ် .. ဖြစ်ပုံအရ သူ့အရှုပ်တွေကြောင့် ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာလည်း သေချာတယ် .. အဲဒီတော့ ငါတို့အားလုံး ဒီအပြစ်နဲ့ မလွတ်တတ်တာလား .. မင်း ပြောချင်တာ ငါတို့ကိုပါ ..”

“ရီ ဘာမှ မပြောရသေးဘူး ကိုစိုး .. ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ အကျည်တန်ဆုံး နာမည်ပျက် စွန်းထင်းကျန်ရစ်တာက ဝင်းထွန်း မဟုတ်သလို အဆင်း လည်း မဟုတ်ဘူး .. တခြား ဘယ်သူမှလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ပြောလိုက်ပါဦး .. ကျွန်မပါပဲလို့ ..”

“ဒါ အမှန်အတိုင်းပဲလေ ..”

“ထားလိုက်ပါ .. အဖြစ်မှန်တွေထဲမှာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဇာတ်ရဲ့သရုပ်က ပေါ်နေပြီပဲ .. မင်းက လူဆိုးဖြစ်သွားရင်တောင် မင်းပိုင်တဲ့ထဲက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခဲ့တာ .. မင်းက သူဌေး .. ငါတို့က ကြံရာပဲတွေသက်သက်ဆိုတော့ လူကြမ်းတွေပေါ့ .. လူကြမ်းဆိုတာ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဆက်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

ဒေါ်သစ်သစ် က အစ်ကိုဖြစ်သူကို ထိတ်လန့်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်၏။

“မင်း ပြောသွားတဲ့ထဲမှာ မင်းအပေါ် မရိုးသားခဲ့တာ ငါလည်း ပါတယ် နော် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က ဘာမှမပြောသလို လှည့်လည်း မကြည့် ..

“ဟုတ်တယ် .. ဦးရူပါ ကို မင်း မချစ်ဘဲ လူကြီးတွေသဘောထား ..”

လက်ထပ်ခဲ့တာလို့ ထင်ပြီး ငါ မင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ် .. လက်ထပ်ခဲ့တုန်းကလည်း ငါ မင်းကို ချစ်ခဲ့တာ အရင်အတိုင်းပဲ ရှိ .. ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ အဆင်း အပေါ်မှာ မုန်းတဲ့ အမုန်းတွေ ကြီးမားလွန်ကဲလာလေ .. မင်းရင်ထဲက မျိုသိပ်ထားခဲ့တဲ့ အချစ်တွေက ပွင့်အံ့လာလေ .. အဲဒီအချစ်တွေက ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက ဘာကို ကျေနပ်နေရမှာလဲ ..”

သူ စိုက်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်မျိုးရီ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပို၍ ကြည်လဲ့ ပြည့်တက်လာတော့ နာကျင်စွာ မဲ့မိသည်။ ဒါက ဝန်ခံနေသည့် မျက်ရည်တွေ ..

“အဲဒါတွေကို ငါ မခံစားနိုင်လို့ ပြောတယ် .. ဒါကို မရိုးသားဘူးလို့ ပြောရင် မင်း ပြောလိုက်စမ်းပါ ရှိ .. မင်းက ငါ ထင်သလို မတတ်သာလို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ကိုဂူပါ့ ကို မင်းချစ်လို့ ယူခဲ့တာ .. ဆင်းရဲတဲ့ ငါ့လိုလူထက် ပိုချော ပိုချမ်းသာတဲ့ မင်းရဲ့ခဲအိုကို မင်း အထင်ကြီးခဲ့တာ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ ထိုအမူအရာကြောင့် ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်နေခဲ့တာကိုလည်း သိသလား .. မသိဘူးလား .. ဒါလည်း မသိ ..။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မင်း ပါးစပ်က ပြောစမ်းပါ .. မင်းငါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာအတွက်လဲ ..”

“... ..”

“ငါက ဘာလဲ ..”

“ကျွန်မ ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူ ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်သွားခဲ့၏။

“ငါကတော့ မျက်စိရော နားရော လည်နေပြီ ရှိ .. နင် ဘယ်သူကို

မုန်းနေသလဲ .. ချစ်နေသလဲ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သိတယ် .. နင် ငါတို့ကို မရှိစေချင်တော့ဘူး ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်နှာက တစ်ဖက်ကို ပို၍ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ဒေါ်သစ်သစ် က မဲ့လိုက်ပြီ: ..

“ဇာတ်လမ်းဆုံးနေကာမှ ဘာဖြစ်လို့ ငိုကြွေးနေသေးတာလဲ အစ်ကိုစိုး .. ဒီလောက်ထိ အစွန်းရောက်နေတဲ့ မိန်းမဆီက မေတ္တာကို များ မျှော်လင့်နေသေးတာလား ..”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒေါ်မျိုးရီ က မဲ့ပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ နေ၏။ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိရမည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရမည် ..။

တိုင်ပင်ကြပါစေ .. ဒါ ကိုယ်က ဝင်ပြော အမိန့်ပေးရမည့်နေရာ မဟုတ် ..။

“သူ ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး သရုပ်ပြနေတာ အစ်ကိုစိုး မာနလေး ဘာလေး ထားစမ်းပါ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီအိမ်မှာ အဆင်း ကလွဲရင် အားလုံး ဘာမှ မပိုင်ကြတဲ့သူချင်း ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က အေးဆေးပြော၍ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်ရည်စတို့သည် ကျလည်း မလာ ..။ သို့သိပ် ပျောက်ဖျက်ဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့သည်မို့ မျက်ဝန်းမှာ ဒီတိုင်း တလက်လက် ဝေနေဆဲနှင့်—

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မျိုးမျိုးရီ ဝါ .. ဘယ်သူ့ကို ဘာအမိန့်မှ မပေးခဲ့ .. မပေးနိုင်တဲ့ မျိုးမျိုးရီ လို့ သတ်မှတ်ဖို့ အုပ်စိုးခြယ်လှယ်ခံနေရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေတာတွေကို မေ့ပျောက်ပေးကြပါလို့ ..”

“မလိုပါဘူး .. နင်ကိုယ်နင် မသိပေမယ့် ငါတို့က သိပြီး—

ငါ့အစ်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူသာ မသိတာ ငါ သိတယ် .. တကယ့် အဖြစ်မှာ အစ်ကိုက အဖြည့်ခံ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိုးရိမ်သည့်မျက်ဝန်းတို့သည် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်ဝန်းများနှင့် ကြာမြင့်စွာ ဆုံနေခဲ့ ပြီးမှ လွဲ၍ ...

“ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“မပြောပါနဲ့ ငါတို့က သွားမှာပါ .. အစ်ကိုစိုး လည်း သဘောပဲ..။ ဒီအိမ်မှာလာပြီး အစ်ကိုစိုး နဲ့ပတ်သက်တဲ့အရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာကို တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သစ်သစ် တို့က အခြေမဲ့ အနေမဲ့တော့ မဟုတ်သေးဘူး ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ပြီးတော့ မသွားသေးဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ရုပ်နေသည့် ဦးစိုးဝဏ္ဏ ကို ပြန်ငြဲကြည့် စ၏။

“အဟွန်း .. ‘မောင့်ဆိုးမျိုးကို ခံနိုင်သူ ကျွန်မဖြင့် ရှိမည်မထင်’ ဆိုတာ မိန်းမတွေ ဟစ်ကြေးနေကြတာပဲ ကြားဖူးတာ .. ခုမှပဲ..ဟွန်း..”

ရယ်ပြီးရင်း ရယ်ကာ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အကြာကြီး ရပ်နေ သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“နင့်ရဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ အတ္တထဲမှာ ငါတို့ အပါအဝင် ငါ့ အစ်ကိုလည်း မပါခဲ့ပါဘူး .. အချစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျား တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် အဖြည့်ခံလို သဘောထားသေးတာ.. ငါ့သား ဝင်းထွန်း ကို သားလိုမွေးပြီး ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနဲ့ အသုံးချခံရတာ ငါ ဖြေနိုင်ပါတယ် ..။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ် .. ငါ့သား ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး .. ဒါကို ငါ စုံစမ်းမယ် .. ငါ့သား ပျောက်သွားခဲ့တာ နှင့်ပယောဂဆိုလို့ကတော့ ..”

“မသစ် ..”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်နှာက သူမထက် အဆပေါင်းများစွာ အေးစက်နေ ခဲ့လျက် ...

“ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ရှင်းပြစရာ ဘာမှ မရှိသလို မသစ် တို့ကို အပြစ်မဖိုသင့်ဘူးဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ကျွန်မ မသစ် ကို သွားပါ .. နေပါ တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ဘူး နော် ..”

“ဟွန်း .. ပြောတာထက် ပြင်းထန်ပါတယ် ..”

“ဒါဆို အေးဆေး ထွက်သွားလိုက်ပါ ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စက်ဆို၍ ...

“စကားတစ်ခွန်းကို စခဲ့ပြီးမှ အဆုံးမသတ်ဘဲ မှောက်ချိုလှန်ချို မပြောချင်လို့ အစွန်းဆုံးထိ မိုက်ရိုင်းဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ .. ဖြစ် အောင်လည်း လုပ်ခဲ့တယ် .. အဲ့ဒါ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့စကား .. ကျွန်မရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မာနပဲ ..”

“ဖြစ်သွားတာတွေကတော့ တခြားစီပဲလေ ..”

“ပြောသလို ဖြစ်အောင် လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး .. မသစ် ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မစော်ကားပါနဲ့ ..”

“အထင်ကြီးစရာပါပဲ .. ငါတို့ကတော့ ညည်းလို စကားမတတ်ပါ ဘူး .. ဒါပေမယ့် မြင်သလောက် ပြောရရင် နင့်ရဲ့ ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မာနတွေက နင့်အမှန်းတွေအပေါ်မှာပါ ..။ နင့် မှန်းနေတဲ့လူအတွက် စိတ်မပါဘဲ နှင့် ဇွတ်တိုးလုပ်ခဲ့တာ .. တစ်ခါတလေ လူတွေက ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်မိမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်တတ်ကြတယ် .. ပြန်တွေးကြည့် လို့ ..”

ဒေါ်သစ်သစ် ခါးထောက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖြုတ်ချပြီး လှည့်တူ့ထဲ သွားသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ပြောင်းဆန်နေသည်မှန်း ဒေါ်မျိုးရီ သိနေသည်။

လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် အားလုံး သဘောတူညီစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မဖြစ်မနေ စီစဉ်ဖို့မှာ ဝင်းထွန်း ဟာ ဘယ်လိုလူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေနေ လက်ဆင်ဖြစ်သွားရဖို့သာ အဓိက ဖြစ်ခဲ့၏။

အဒေါ်ဖြစ်သည့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စကို ဦးဆောင် စီစဉ်နေခဲ့တာဖြစ်၍ အဆင်မပြေတာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘဲ လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ်ဖို့ကျမှ ပျက်ခဲ့၏။

“သွေးအေးလှချေလား ရီ .. ရှေ့နေတွေကိစ္စကို မင်းမင်း ဆိုတဲ့ကောင် ခလောက်ဆန်လိုက်တာ .. အဲဒီမှာ နင် သွေးအေးနေတည်းက ငါ အံ့ဩခဲ့တာ ..။ အခု အဆင်း မရှိတော့ဘူး .. ခိုးသွားတာက အဲဒီကောင်နဲ့ပဲ .. ဒါလည်း နင် မတုန်လှုပ်ဘူး .. ဒါတွေ နင်ကိုယ်တိုင် လုပ်နေတာများလား ..” တဲ့ ..။

ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာတည်းက သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် မပြောခဲ့ပါ။ သူတို့ မျက်စိလည်ကုန်တာ မဆိုထားနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် နားမလည်ခဲ့ပေ ..။

မင်းမင်း ရောက်လာပြီး ပြောသွားခဲ့တာတွေ.. ကြည့်တဲ့ အကြည့်.. ပြုံးတဲ့ အပြုံး ..။

ဒါတွေက လက်နက်တွေ ပစ်ခိုက်ခဲ့သလို ရင်ထဲမှာ ပြင်းရှုစွာ ကျန်ခဲ့လျက် ..။ တခြားသော ခံစားချက်တွေ .. စီစဉ်တာတွေ အားလုံးက အကန့်လိုက် ပျက်စီးခဲ့၏။

သူမ ဒီတိုင်း လုပ်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မမှန်ဘူးဆိုတာကိုလည်း နားလည်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ခုလိုမျိုး ကိုယ့်သားအရွယ်လေးက မဲ့မဲ့

တဲ့ရဲ့ခံလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ နားလည်လိုက်ခြင်းက လူကို ထုံထုံသွားတာနှင့် တူ၏။

ထို့နောက် သူမ ဒီပွဲ ပျက်ခြင်း မပျက်ခြင်းကို စိတ်မပါတော့ပေ။ အနာင်း ထွက်သွားတာကို သိလျက်နှင့် ကွယ်ရာကနေ တိဘဲဒားစွာ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဒါလည်း ဘယ်သူ့ကိုတော့ ဥပေက္ခာယူစေ .. ဘယ်သူ့ကိုတော့ မေတ္တာထားစေဆိုတာမျိုး မပါခဲ့ပေ ..။

ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေခဲ့မိတာ ရှက်ခြင်း ..။ နေ့ခင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့မှု..။ အသိစိတ်တွေက ကိုယ်လိုရာကို တွေးနေတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ကနေ အိပ်မက်မက်နေတာနဲ့ တူနေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ဘယ်သူ့လော့ ဘယ်လိုထွက်သွားသွား မသိလိုက်ဘဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လာသည့် ခြေထောက်အစုံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကိုစိုး ..”

ဦးစိုးဝဏ္ဏ က လက်ဆွဲအိတ် အကြီးတစ်လုံး အသေးတစ်လုံးနဲ့ သူမရှေ့မှာ တောင့်မတ်စွာ ရပ်လျက် ..

“ငါ သွားမယ် ..”

“ကိုစိုး က ..”

ဒေါ်မျိုးရီ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိကာ အိတ်တွေနဲ့ ယူကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်မိ၏။

“ဟကယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. နန်းတော်လိုတိုက်ကြီးနဲ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ငါ့ပညာမဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ရီ .. နောက်ထပ် ခော်ကား ပြောဆိုမှာ

တွေကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး - မင်းတို့ တူဝရီးတွေ ပြန်ပြေလည်သွားကြပြီ ဆိုတော့ .."

"နန်းတော်လိုတိုက်ကြီးက ရီ ပိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .."

ဒေါ်မျိုးရီ စကားသံတွေက တုန်ခါနေသည်။

"စော်ကားပြောဆိုတာ ခံရရင်လည်း အဒေါ်အရင်းဖြစ်ပြီး ရက်စက်ခဲ့တဲ့သူက ရီ ပါ ..။ အခု ရီ ပိုင်ဆိုင်သမျှလည်း ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ .. စော်ကားပြောဆိုခံရဖို့လည်း သေချာနေလို့ ကိုစိုး က ရီ တစ်ယောက်ပဲ ခံသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် သွားတာလား .."

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်စိများချင်းဆုံချိန်မှာ အရွယ်တွေ အိုမင်းခဲ့ပေမယ့် မဟောင်းအိုနီနီခဲ ဘာချစ်ခြင်း တို့သည် ..။

"ငါ လွန်လွန်ကျွံကျွံတွေ ပြောဆို ညှိမ်းဝါးခဲ့တယ် ..။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အချစ်တွေ တခြားမှာ သက်ရောက်နေတဲ့အတွက် မခံစားနိုင်ဘူး.. အဲဒီဝေဒနာတွေနဲ့ ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ .."

"ကိုစိုး ပြောခဲ့တာတွေကို ရီ နားလည်တယ် .. နောက်ထပ် စွပ်စွဲ ချက်ကလည်း လုံးဝဥသပ်တော့ မမှန်ပါဘူး .. မှန်းတဲ့ အမှန်းတိုင်းဟာ အချစ်က မြစ်ဖျားခံတာ မဟုတ်ဘူး ကိုစိုး .. ရီ ရင်ထဲက တစ်စွန်းတစ်စ သော အမှန်းတွေက ကိုစိုး အတွက်လည်း ပါတယ် .."

ဦးစိုးဝဏ္ဏ မျက်ခုံးတန်းတို့ တွန့်ကုတ်လျက် ..။ မျက်ဝန်းတွေက တခြားမှာ စူးစိုက်ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။

"ရီ ကိုစိုး အတွက် သားသမီး မမွေးပေးနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်လိုပြေရမလဲ ..။ ရီ ကို လက်ထပ်ပြီး ကိုစိုး ဘာမှ မရခဲ့ဘဲ .."

"ချစ်လို့ လက်ထပ်ကြတာမှာ လိုချင်တာတွေ အကုန်လုံး ရမရ တွက်ချက်နေကြသလား .."

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ရဲ့ စကားသံတွေကလည်း တုန်အတ်နေလျက် -

"ဒါဆို ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့ .. အခု မင်း ငါနဲ့ လိုက်နဲ့ .."

ဒေါ်မျိုးရီ နှုတ်ခမ်းသားတို့ လှုပ်ခတ်လာရာကနေ ပြုံးယောင် သမ်းလာခဲ့၏။ ကြေကွဲ၍ မကျခဲ့သော မျက်ရည်တို့က ဝမ်းသာကြည်နူး ခြင်းကြောင့် ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ရှေ့ကို တိုးလှမ်း၍ ဦးစိုးဝဏ္ဏ လက်ထဲက အိတ်ကို ကြမ်းပေါ် ချဖြစ်သွားအောင် လက်ချင်းထပ်ကိုင်၍ ဖိနှိပ်ချကာ -

"ရီ ဒီတိုင် သွက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး ကိုစိုး .."

"ဘာ! .." ဟု ဟောပြော

ဒေါ်မျိုးရီ ဦးစိုးဝဏ္ဏ ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖတ်တွယ် လိုက်ရင်း -

"ရီ ကို ကိုစိုး မထားခဲ့ပါဘူးဆိုတာ သိလို့ ရီ ခံစားခဲ့ရသရွှာ အားလုံး ကို မေ့ပစ်လိုက်နိုင်ပြီ .. ကိုစိုး ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .."

ဦးစိုးဝဏ္ဏ ၏ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေခဲ့သော မတည်ငြိမ်သေး သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့သည် ဒေါ်မျိုးရီ ရေးဆွဲလိုက်သော အနား သတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်း၏ အတွင်းမှာ ..။

www.burmeseclassic.com

“တဲ့ .. ဟိုတစ်ခါ မင်းကို ပိုက်ဆံပေး လာချေးတဲ့ ကောင်မလေး မို့လား ..”

“လှလိုက်တာဟယ် .. တောသူဆိုတာ အလကားပြောတာ နေမှာ ပါ .. ဒီလောက် ပွေးနေတာ ..”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး .. ဒီလို လာပူးပါတယ်ဆိုမှ ..”

“ငါတို့က အိမ်ကို လာခြားလှလက်ထံ ပါသွားမှာ စိုးရိမ်နေကြ တာ .. လူပါ ပါသွားမှပဲ ကိစ္စအေးတော့တယ် .. ဒီလို ငွေချေးနည်းက သိပ်လော့ မဆိုးဘူး ..”

မိန်းမနီးလာလာသိဆိုတာ ဘယ်သူကမှ ဖွဲ့ကဲနဲ့ ပွဲသွားသည်။ စိမ်းတဲ့လှကွေ့က လာရဲ့ .. မမေးရဲနှင့် ခပ်ငှမ်းပုခုံးက စပ်စုကြ သလောက် ငိုယိုဆွေမျိုးတွေပဲ မိမိပေါ်တက်လာပြီး စပ်ခဲ့သည်။

ခြံပြင်မရော့ခင် နှုတ်ချန်သူ့ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေကာ စောရန် က ဒိုက်ခဲ ပြေရင်းလည်း။

“ဦးလေး ဦးကြာညွန့် ကလည်း အဆင်း ဘက်က လူကြီးတွေထ သဘောမတူလို့ လိုက်လာကြမှာစိုးပါတယ်ဆိုမှ .. ဘယ်နှယ် တစ်ရိုး လုံးကို ခေါ်လာတာလဲ ..”

“ဟ .. လက်မှတ်ထိုးဖို့ သက်သေခေါ်တော့ မင်းတို့ပဲ လူကြီး တချို့ လက်ဖက်ရည်တိုက်တာလေ ..”

“အိုက ..”

“အေးလေ .. ဒါက ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကြီးသူကြီး အသိ အမှတ်ပြုအောင်မို့လား .. သိသင့်တဲ့လူကတော့ သိမှာပေါ့ကွ .. အခု ငါတို့တူကို လာထိကြည့်ပါလား .. လူကြီးသူကြီးနဲ့ လက်မှတ်ထိုးယူ ထားတာ ..”

“ကျွတ်!... ခက်တော့တာပဲ ..”

စောရန် လည်း ရှင်းလို့ မနိုင် ..!

“အဲဒါ မင်းပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ငါပါ ..”

ဝန်ခံပြီးတော့လည်း စောရန် ခေါင်းကုတ်နေတာ မပြီးနိုင် ..

“ငါလည်း မင်း ပြုသမျှ မကြီးမားအောင် အားကိုးရှာတာပဲကွ- အဲဒါကြောင့် ပြောသားပဲ .. ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ခရီးထွက်လိုက်ပါဆိုတာ ..”

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ .. ပိုက်ဆံကုန်တယ် ..”

ရှုံ့မဲ့နေသည့် စောရန် ထံမှ မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်လွင့်လာ၏။ ပြီးတော့ အတွင်းခန်းဆီ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ..

“ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်သိမ်းထားပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ - ဘုရားပဲ ခို့လား .. ကျောင်းဆောက်ဖို့လား ..”

“ဘာလုပ်လုပ် မင်းအပူ မပါပါဘူး ..”

“ပါတာပေါ့ .. အခု မိန်းမခိုးပြီး ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်နေတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးသလဲ ..”

“ကြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ဂရုစိုက်နေရင် ခေါ်ကို မလာဘူး ..”

“အေးပေါ့ .. ပြောပေါ့ .. ကံလေးက ကောင်းနေတာကိုး ..။ ဟိုဘက်ကလည်း ငြိမ်နေတယ် .. အဆင်း ကလည်း တိတ်နေတာပဲ ..”

“အဆင်း ကို ခေါ်တာလားဟင် ..”

ပြောလို့မဆုံးသေးခင် အဆင်း က ထွက်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အဝါရောင်ဂျင်းနီပင် ခြေသလုံးတစ်ဝက် ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် တုန်တွဲနေသော ခါးပွ လက်ပြတ် အဝါရောင်အင်္ကျီလေးကို ခါးပတ်သေးသေးလေး ထပ်ပတ်ထားသည်။

ပန်းလောက် ဆံနွယ်လေးတွေက နားတစ်ဖက်မှာ သိမ်းညှပ်ထားသဖြင့် ပါးရိုးလေးတစ်ဖက်မှာပဲ တခြမ်းစောင်းလေး ပြိုဆင်းနေသည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးက ဝင်းဝင်းပုံပုံလေး ဖြစ်နေကာ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည့် မျက်ခုံးနက်နက်ထူထူလေးတွေကြောင့် ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေတာကို ငေးခနဲတော့ ကြည့်နေမိကြ၏။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်ကြရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ရန်သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စောရန် က သူ့ခိုးဖမ်းသလို စပ်ဖြူဖြူနှင့် ...

“ငါက ရိုးရိုးကြည့်တာနော် ..”

အချင်းချင်းပဲ ကြားသည့်လေသံကို ဝိုက်လှံ၍ မျက်နှာလွှဲသည်။

“အင်ကိုတို့ ညစာ စားလို့ ရပြီ ..”

“ဟင်!...”

ခုမှ လေးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးသည် ..။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ကြက်ဥနဲ့ ကုလားပဲ ငါးကျပ်သားတစ်ထုပ် ဒါပဲရှိတာ ..။

“ဘာတွေချက်လိုက်တာလဲ ..။ ငါက ငါ ထွက်ဝယ်ရမှာလား.. အပြင်မှာပဲ ထွက်စားကြမှာလားလို့ ခုမှ တွေးတုန်း ..”

“အဆင်း က အိမ်ထဲမှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ထိုင်နေရတာလေ.. မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ကြည့်တော့ အားလုံး အဆင်သင့် ရှိနေတာနဲ့..”

“ဘာတွေ ရှိလို့လဲ ..”

“ကြက်ဥနဲ့ ပဲတွေ တွေ့တယ် .. တခြား အတိုအထွာလေးတွေလည်း တွေ့တာနဲ့ ဟင်းချက်လိုက်တာ ..”

“ဒါ .. ဒါဆို ခုနက ပဲကုလားဟင်းနဲ့ ထွက်နေတာ ..”

“အဆင်း ချက်နေတာ ..”

“ဟား!... ပွတာပဲ .. ဒါမှ အိမ်နဲ့ တူသွားတာ ..”

စောရန် က ချက်ချင်းထကာ မီးဖိုခန်းဘက်ကို အားတက်သဏ္ဍာန် ဝင်သွား၏။ အဆင်း က ရေပုံးလေးဆွဲ၍ ထွက်လာသဖြင့် --

“မင်းက အဝတ်စားမလဲဘဲ ဒီတိုင်း နေတာလား ..”

အဆင်း က သူ့နားရောက်မှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ --

“ရေမှ မချိုးရသေးတာ ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့ အဆင်း က လည်ပင်းလေး ပွတ်၍ ငုံ့၍ --

“အဆင်း အပြင်ဘက် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ မချိုးခဲ့ဘူး ..”

“ဟင်းက ကောင်းလိုက်တာကွာ .. ကြက်ဥနဲ့ ပဲနဲ့ ချက်ထားတာ ရှယ်ပဲ ..။ ဟေ့ကောင် .. မင်း နောက်ဆိုရင် ဒီထက်ထောင်ထားတာ လာတော့မှာ ..”

“မင်း ပါးစပ်ကြီး သွားရည်သိမ်းပြီး ရေစည်နာမှာ ထမင်းနုနုနဲ့ ကာဖို့ လုပ်စမ်းပါ ..”

“ဟင်!...”

စောရန် က အပြင်နဲ့အထဲကို အဆင်း မျက်နှာလေးနဲ့ တွဲကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“ရေမချိုးရဲဘူးလား ..”

အဆင်း က တောင်းပန်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ် .. ဟိုလေ .. အဲဒီနားမှာ ကာပေးလည်း အဆင်း မချိုးရဲဘူး ..”

“ဘာ!...”

ရန်သူ အော်လိုက်သဖြင့် အဆင်း ပန်းလေး ကျုံ့သွားသည်။

“မင်းကလည်း ဖြည်းဖြည်းဘာ .. ပါ .. ငါတောင် လန့်ထယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဘာလဲ မင်းကို တိုက်ဆောက်ပေးရမှာလား..”

“ဟင့်အင်း .. နှစ်ရက်လောက်တော့ ဒီတိုင်းနေပြီး ..”

“ဘာ!...”

နောက်ထပ် 'ဘာ ..' တော့ အဆင်း က ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါပြု၍ ..

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီလိုပဲ .. ဟင်းရွက်ထွက်ဆေးရင်း အဝတ်လျှော်ရင်းနဲ့ အကျင့်လုပ်ပြီး ..”

“တော်ပြီ ..”

ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“စောရန် .. ငါတို့ နောက်ဖေးအစွန်ခန်းကို ရှင်းပြီး စည်ပိုင်းလေး တစ်ခု ချပေးလိုက်မယ် .. နောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ စည်ပိုင်းပြတ် မင်း သွားဆေး ..”

ချက်ချင်း ခွဲတမ်းချ၍ အကောင်အထည် ဖော်၏။

“နေပါဦး .. မီးဖိုချောင်နဲ့ ကပ်နေတဲ့အခန်းလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မင်း ယုန်တွေမွေးတုန်းက ထားတဲ့အခန်း ..”

“ဟား!...”

“မဟားနဲ့လေ မင်းကလည်း အဲဒီအခန်းက ပျဉ်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ မညာနဲ့ ဆွေးတဲ့နေရာက ဆွေး .. ရေချိုးခန်းလုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီး မြန်မြန်ဆွေးသွားမှာပေါ့ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ .. ရေ နှစ်ရက် သုံးရက် မချိုးဘဲ မင်း နေနိုင်လား ..”

“ငါ့ကို မမေးပါနဲ့ .. သူ့ကို မေးပါ .. သူတောင်မှ နေနိုင်လို့ဥစ္စာ”

“အဆင်း ခြေလက်ဆေးပြီး ရေဖိုပတ်လေးနဲ့ ပွတ်လိုက် တိုက်လိုက်ရင် ရပါတယ် ..”

“မင်း တော်တော် ညစ်ပတ်ပါလား .. စကားရှည်မနေနဲ့ .. အဲဒီပုံးလည်း ချထားလိုက် .. ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“ရေဆွဲမလို့ .. ပန်းကန်ဆေးရအောင်လို့ ..”

“မဆွဲနဲ့ .. ခင်ဗျားကို ကြည့်ရှုပေးဖန်ဖို့ ခြံမှာ တန်းစီစောင့်နေကြတာ အလှပြချင်လို့လား ..”

“လှလို့ ပြခွင့်ရတာပဲကွာ ..”

“စောရန် မင်းအလုပ် မင်း လုပ်စမ်းပါကွာ .. စိတ်တိုရတဲ့အထဲ ..”

“မင်း ရှည်တာကို မတွေ့ဖူးဘူး ..”

စောရန် ခေါင်းကုတ်ရင်း ခြံထဲ ဆင်းသွားသည်။ ရန်သူ ထာ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ လိုဦးမယ် ထင်တယ် - သုံးခုလောက်ပဲ ငါ ပယ်ပေးထားတာ ..”

“ဟုတ် .. လိုတော့ လိုပေမယ့် ..”

ကိုယ့်အတွက် ဟိုဟာ အဆင်မပြေဖြစ် .. ဒီဟာ အဆင်မပြေဖြစ်နဲ့ နေရာတကာ လိုအပ်ချက်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်ရောက်လာမှ ဒါတွေကို ထောက်ပြနေသလို ဖြစ်ရတော့...

“လောလောဆယ် ဖြစ်ပါသေးတယ် .. အစ်ကိုလည်း ဘာမှလုပ်လို့ မရသေးဘဲနဲ့ ..”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြောလိုက် အဆင်း .. ညည်း မပြောမချင်း သူလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း လန့်သွားသလို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မှ အဝတ်စုတ်တစ်စုတ်ကိုင်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာသည့် စောရန် က နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍ ...

“အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ရန်သူ က ဒေါသထွက်နေသည့်အကြည့်တို့နှင့် သူ့ဘက် လှည့်၍ ...

“သူများစကားထဲ ဝင်ပါချင်လွန်းလို့ မြန်မြန် ပြန်ပြေးတက်လာတာလား ..”

“ပြေးတက်လာစရာကို မလိုဘူး .. မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှာ ဘာပြောပြော အပြီးအမောက်တည့်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါက သိပြီးသား .. ဟွန်း .. တစ်ယောက်က မလှုပ်တလှုပ် .. တစ်ယောက်က ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်လို့ သေမယ့် မြွေအလွယ်ဆရာ ..”

ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေမှန်း အဆင်း က မသိပေမယ့် ရန်သူ က သိနေသည်။ စောရန် မထိတထိ ဝင်ပြောလာတိုင်း အဆင်း နဲ့ သူ့ရဲ့

ဘာမှမဟုတ်သည့်အခြေအနေကိုပဲ အားမလိုအားမရ ရွံ့မဲ့ ကဲ့ရဲ့တာမျိုး ...

ရင်းနှီးခဲ့တာလည်း မရှိ .. ဟိုလိုဒီလို အကြည့်လေးတွေ .. အထိလေးနဲ့တောင် ခံစား နားလည်ခဲ့ကြတာမျိုး မရှိခဲ့ဘဲ ...

ဒီနေ့ လက်ထပ်ပြီးစီးခဲ့ကြတာ ဘယ်လို ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းသင်းရမလဲ ...

ပိုပြီး စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာက ကိုယ့်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း ဘုရားစင်အောက်မှာ ထွက်အိပ်ရ .. စီးကရက်သောက်ရင်း မိုးလင်းရ ...

သူ့မဘက်က အေးဆေး ...

“ရန်သူ ရာ .. မင်းကလေး ဗိုလ်ကျတတ်လိုက်တာ .. လည်လိုက်တာများ မွေးလာတည်းက သြစာသီးပေါ်ချိန်မှာ မွေးသလား .. မျက်စိလေးလုံးနဲ့ မွေးလာသလား မှတ်ရတယ် ... တုံးတဲ့နေရာကျတော့လည်း...”

သူ့ဘာသာ ဆက်ပြောပြီး ဒီတိုင်း ပြန်ဆင်းသွားသဖြင့် ...

“ဘာလာလုပ်တာလဲ .. အလုပ်မပြီးသေးဘဲနဲ့ ..”

“သွားကို မသွားရသေးဘူး .. ရေစည်ပိုင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီးရင် ကိုင်လို့ဖြစ်အောင် အရင် သုတ်သင် ရှင်းလင်းရဦးမှာလေ .. သစ်ပင်အောက်မှာ အမှိုက်စုတ်တွေနဲ့ ပစ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... အဲဒါကြောင့် ဒီနားလေးမှာ အဝတ်စုတ် လိုက်ရှာနေတာ ..”

ကိုင်ထားသည့် အဝတ်စုတ်ကို ပြုပြီးမှ မျက်နှာလေး မချိုမချင်ပုံနှင့် ...

“သွားမယ် ..”

“သွားချင် သွား... မသွားချင် နေ .. ပြန်ချောင်းနေလည်း ရတယ်”

“မချောင်းပါဘူး .. မင်းတို့ ပြောနေတာကို မကြားချင်မှအဆုံး... ဒီမှာ အဆင်း .. နင့်ကို အဝတ်စား ထပ်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောနေတာ .. အဲဒါ သွားဝယ်ရင်းနဲ့ ထိပါ ထိုး ..၊ ရန်သူ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါက သူ့ဗိုက် သူတောင် သထားတာ မဟုတ်ဘူး .. ညတဟ်ဆို ထမင်းစားပြီးမှ မျိုမချ ဘဲနဲ့ ပြန်ထုတ်ထားတာ ..”

“ဟာ!... ကြည့်စမ်း ..”
“မနက်ကျမှ ပြန်စားတော့ ဘရေဖက်(စ်)အတွက် သက်သာသွား ရော ..”
“ဝဲစား ..”

“ဒါပေမယ့် ငါလည်း မပြောရဲပါဘူး .. စော်ကြွာ အိမ်ပေါ်က ကန်ချမှာလေ ..”
“ဟုတ်တယ် .. ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငါ ပြန်ထုတ်ထားတွေ မင်းပဲ မျှီချနေတာလေ ..”

ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ပြန်ထိတော့ စောရန် မျက်နှာ မဲ့သွားသည်။ အဆင်း ရယ်ချင်လာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ခုံလေးကပ်၍ ရယ် နေမိ၏။

သို့သော် ရန်သူ မျက်နှာကြီး ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာသော လက် လေး ဖျတ်ခနဲ ချကာ သတိအနေအထားနဲ့ ပြန်တည်လိုက်ရ၏။ သူမ ဖြစ်သွားတဲ့ပုံကို မြင်လိုက်ကာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသတောင် ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိဘဲ ရန်သူ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်သည်။

ဒီလောက် ကြောက်ရွံ့ လေးစားနေရအောင် သူ ဘာလုပ်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ ..၊

“ဒါတင်မကသေးဘူး .. ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆေးတဲ့ရေနဲ့ အဝတ် လျှော်တာနော် .. သွန်ပစ်ရမှာ အလကားဖြစ်မှာစိုးလို့ တဲ့ ..”

“အဲဒီရေတွေ မင်းကို မတိုက်မိဘူးလား..၊ ငါ ခေသွားတာ -”
“ခွေးသူခိုး ..”

စောရန် ဒီတစ်ခါ ပြောလည်း ပြော .. ဆဲဆည်း ဆဲပြီးမှ ထွက် သွား၏။

အဆင်း မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ ပြုံးရယ်နေတာတွေ မမြင်တော့ဘဲ ...
“အစ်ကိုက တကယ်လား ဟင် ..”
“ဟုတ်တယ် ..”

အဆင်း က သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေပြီး ဘာကို တွေးနေသည် မသိ ..၊ သူကလည်း မေးလာရင် ဖြေမလို့ တမင် စောင့်နေလိုက်သည်။ ကောင်းကောင်းမေးတာဆို ကောင်းကောင်း ဖြေမည် ..၊ မကောင်းတာ ဆိုရင်တော့ ...

“ဒါဆို .. အဆင်း အတွက် အစ်ကို အရမ်း အပမ်းကြီးမှာပဲ .. ဟိုတိုက်ကြီးကို ငှားရတာတွေ .. ကားတွေနဲ့ ..၊ အခု လက်ထပ်ဖို့ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရတာတွေရော ..”

စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူနဲ့ ကိုယ်က ဘာမှ မသက်ဆိုင်ကြတဲ့လူတွေလား ..၊

“အခု အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ကိုလေ ..”
“ပူမနေနဲ့ .. မင်းဆီက ရထားတဲ့ ငွေတွေ အများကြီး ရှိသေး တယ် .. သတို့သားလောင်းကို စောင့်ရှောက်ခဲတွေရောပေါ့ -”
“ဟင်!...”

ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ အဆင်း ငိုငိုနဲ့ လေး ကျန်ရစ်၏။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့် ရေပုံးလေးကို ဖြိုကြဲ မိသည်။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သူ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ ...။ ရန်သူ ဟာ ဟိုလိုဒီလိုသဘောနဲ့ ဝတ်သက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမအတွက် စိမ်းသက်တဲ့သူ မဟုတ်ပေ ...။

ပြီးတော့ ဆုံစည်းခဲ့ကြတာက ခင်မင်စရာကြောင်း မပါခဲ့လို့သာ ခင်ခင်မင်မင် မဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ရန်သူ ကိုဆို သူမရင်ထဲက အလိုလို ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။

ဘယ်သူမှ အာမခံစရာ မလိုဘဲ အစစအရာရာ ယုံကြည်ခဲ့၏။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ရင်းကို ပြောပြ ရင်းနှီးချင်တာတောင် ရန်သူ မျက်နှာကြီး အချိန်တိုင်း တည်တင်းနေတာ ဒီတာဝန်တွေကြောင့်လား ...။

ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီမို့ သူမ မျှော်လင့်ခဲ့တာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြဖို့ ...။
ခုတော့ ...။

အခန်း(၂၉)

“ရေဆွဲတင်ရတာနဲ့ အိမ်ပျက်စီးတာနဲ့ ရှုပ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်... အဆင်း အောက်မှာပဲ ဆင်းချိုးပါ့မယ် ...”

အခန်းက နောက်ပေးခြမ်း ဖွင့်ထားတာမို့ ပျဉ်ဟောင်းတွေနဲ့ ထုရိုက် ကာရံနေတုန်း အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်းက သူ့နောက်မှာ ...

“အားလုံး ပြီးနေပြီ .. ရေဆွဲတင်ဖို့လည်း ပူမနေနဲ့ .. ရေလာရင် ပိုက်တပ်ထားလိုက်ရုံပဲ .. ခြံထောင့်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ရေပိုက်အခွေလိုက်ရှိတယ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ ရေချိုးခန်းထဲကို ..”
စကားပြောနေတုန်း အခန်းဝမှာ စောရန် ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ အထဲကို ကုန်းကွကြည့်၍ ...

“အားလုံး ငါ သေချာ လုပ်ခဲ့တာပါ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ပျဉ်ကြားတွေ ကျနေလို့ ပျဉ်စားထိုးတာ ..”

“ကျနေလည်း မင်း ချောင်းမှပဲ .. ဘယ်သူမှ နောက်ဖေးထိ လာမချောင်းဘူး ..”

“ဟဟကောင် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်း ကိုယ့်ပစ္စည်းကျတော့ သည်းသည်းလှုပ်နေတာကိုး ..”

“စောရန် .. မင်း နော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ရှက်နေလိုက်တာ ..၊ ဘာဖြစ်လဲကွ .. လင်မယား ဖြစ်နေမှပဲ ကိုယ့်မိန်းမမို့ သည်းသည်းလှုပ်တာ လှုပ်ခွင့်ရှိတာပဲဟာ ..”

“မင်း သွားစစ်ပါကွာ .. ရေစည် ရေဖြည့်ဖို့ ..”

“ရေသမား သွားခေါ်စရာ မလိုဘူး .. ငါ ဆွဲဖြည့်ထားတာ မမြင်ဘူးလား .. ဘယ်မြင်မလဲ .. အချိန်တိုင်း အဆင်း မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတာကိုး ..”

အဆင်း နဲ့ သူ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ သူ့နောက်မှာ ဒူးလေးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ပိုက်လေးတင်၍ ထိုင်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နီးနီးလေး ..၊

“ညညလည်း ငါ မြင်နေတာ မင်းကို အပြင်မှာချည်းပဲ .. ဘာလဲ .. လင်မယား အတူတူ မအိပ်ကြဘူးလား ..”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာလေး နီမြန်း ပျက်ယွင်းကုန်ကြ၏။ စောရန် ကလည်း ရန်သူ လေလုံးကြီး နားထဲ ဒိုင်းခနဲ ပြေးမဆောင့်ခင် ပြောဖို့ လိုအပ်တာကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောဖို့ ..၊

“ဘာလဲ ... မညားသေးဘူး ရန်ဖြစ်နေကြပြီလား ..”

“မ .. ဟုတ်ပါဘူး ..”

အဆင်း ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါ၏။

“ဒါဆို .. ညည်းပဲ မောင်းထုတ်တာ ဖြစ်ရမယ် ..”

“အို .. မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုစောရန် ကလည်း ..”

“ကြားတယ် နော် ရန်သူ .. သဘာဝမကျတာတွေ လုပ်မနေနဲ့.. လက်ထပ်ကြတယ်ဆိုတာ ကြင်နာဖို့ ..”

ပြောနိုင်တာ ပြောပြီးပေမယ့် ကိုယ့်စကားက လိုရင်း မရောက်သေးတာမို့ ခြေလှမ်းပြင်ထားရင်း ...

“သနားလို့ မိန်းမခိုးလာပါတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး .. အဆင်း ဟိုကောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခပဲဆိုပြီး ..”

“စောရန် ..”

“ဘာတုံး .. မင်း ဖြစ်နေတာ အဲဒီအတိုင်းပဲလေ ..၊ အဆင်း ဒုက္ခဖြစ်မှာလား .. မင်း ဖြစ်မှာလားတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲ .. ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်ပြီး မင်း ခိုးပြေးတာ .. အားလုံး မျက်စိလည် ကျန်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ ..”

မှတ်ထား ..၊

ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့ .. ပြောမှ သိမှာကို မပြောဘဲ ဘယ်ထိ နေမှာလဲ ..၊ ဟိုကောင်မလေးကစရာ ဘာလဲ ..၊ ဒီလောက် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေတဲ့ကောင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိ .. ပြန်တုံ့ပြန်ရာ နားမလည် ..။

ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းကျမှ ထိုင်ချလိုက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေမိသည်။

တော်ကြာ အဆင်း အိမ်က လာခေါ်သွားကြရင် ဘယ်သူ ငှက်တုတ်မေ့ ကျန်ခဲ့မလဲ ..၊ တရားတွေတာတွေ အစွဲခံရလျှင် သွားဖို့ ..

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့ကြသည့် အဆင်း နဲ့ ရန်သူ အဖြစ်ကတော့ ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြတာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ...

ထိုအခါ လှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ ကြမ်းခင်းပျဉ်တစ်ချပ်က ညွတ် ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရေစည်ပိုင်းက ဂျိမ်းတုတ်တုတ် ဖြစ်သွား၏။

ငုံကြည့်ပြီး ရန်သူ က တူကိုင်လျက်သားနှင့် ရေစည်ပိုင်းနား လျှောက်သွားသည်။

“ဒီကောင် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ရေစည်ကို ဟိုဘက်ကနေ သစ်သားစနဲ့ ခုထားတာကိုး ..”

ရေစည်ပိုင်းလေးပေမယ့် ရေအပြည့်နီးပါး ရှိနေသဖြင့် အလွယ် တကူ ‘မ’လို့ မလွယ် ...။

အဆင်း က သွားတိုက်ဆေးဘူးတွေ .. ဆပ်ပြာဘူးတွေ အဆင် သင့် တင်ပေးထားသည့် စင်မြင့်လေးကို ကြည့်၍ အဝတ်တန်းလေး ထည့်ထားတာကိုလည်း ကိုင်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ရန်သူ နားကို လျှောက်သွားကာ ...

“ခုခံ မနေပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ် .. အဆင်း ဒီထဲမှာ ရေချိုးချရင် ကြမ်းခင်းပျဉ်တွေ ဆွေးကုန်မှာပေါ့ .. ပျဉ်တွေက ရေ ကြာကြာစိုလာရင် ဆွေးတာပဲ .. ခုတောင်မှ ..”

“ပြိုကျရင် ပြန်ဆောက်လို့ ရတယ် .. ဘာလဲ .. ငါ ဆင်းရဲတယ် ဆိုပြီး သနားသလိုလို .. ညှာချင်တာလိုလို ..”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ် .. အစ်ကို မဆင်းရဲပါဘူး .. အဆင်း က ..”

“ပြောမနေနဲ့ .. မင်း တားနေလေ .. ငါက ငမေကြီး ဖြစ်နေ လေ..”

“အစ်ကိုကလည်း ..”

အဆင်း မျက်နှာလေးက ကလေးတစ်ယောက်လို စူပုတ်ပုတ်လေး ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ဆံပင်လေးသပ်၍ ချက်ချင်း ပြန်မော့လာကာ ...

“အဆင်း ဘာပိုင်းကူရမလဲ ဟင် ..”

“မလို့ဘူး .. သွားတော့ ..”

အဆင်း က သူ ကိုင်ထားသည့်တူကို ငုံကြည့်၍ ထွက်လည်း မသွား ...၊ ပြီးတော့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ...

“အစ်ကို ..”

“ပြော ..”

“အဆင်း ကို အစ်ကို ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ဆက်ပြောလေ ..”

“မသိတော့ဘူး .. ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက အဆင်း နဲ့ မရင်းနှီး အောင် တမင်တကာ နေသလိုပဲ ..”

“ရင်းနှီးတော့ ..”

“ဟင်!...”

“ရင်းနှီးတာ .. မရင်းနှီးတာကို မေးတာ ..”

“အဆင်း တို့ တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေကြတာပဲ အစ်ကို - ဟိုအရင်က ပုံစံမျိုးနဲ့ အစ်ကိုက အဆင်း ကို ..”

“အခု ဘယ်လိုပုံစံ နေသင့်သလဲ .. ပြောပါဦး ..”

“ဒုန်း ..”

“အမှေ့!...”

တူကို ပစ်ချလိုက်သဖြင့် ဒုန်းခနဲ အသံကြောင့် အဆင်း ထိုထံ ဆေး တွန့်သွားသည်။

ပြီးတော့ သူ့နား ကပ်လိုက်တာ ဈေးခနဲ ။ ပန်းစွန်းချင်း ထိမိကာမှ ကိုယ်လေး ပြန်ရိက္ခာ ...

“လန်သွားတာပဲ ..”

“ငါ မေးတာ ဖြေပါဦး .. မင်း မပြောချင်လည်း မင်းကို ငါ အဲဒီစကားတွေ ပြောရတော့မှာ .. ဒါပေမယ့် ငါ ပြောမိရင်တော့ နားဝင်ချိုမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဆင်း ကို ဆို အစ်ကို ဟိုအရင်ကထက် နည်းနည်းမှ ပိုမရင်းနှီးဘူး .. အစ်ကို စကားတွေက ..”

“ပြောလေ .. စကားပြောရင် မရတရဲနဲ့ အဲဒါမျိုး ငါ မကြိုက်ဘူး ။ ပြောချင်တာ .. ဖြစ်ချင်တာကို ထိန်းချုပ်ထားရတာလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင်မပြေတာ မရှိဘူး ..”

“အဆင်း ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင်မပြေတာထက် အစ်ကို့ မျက်လုံးထဲမှာ အဆင်း ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုပဲ စိတ်ပူတာ ။ အစ်ကို့ကို အဆင်း ခင်ပါတယ် .. အစ်ကိုကလည်း ခင်မှာပဲလို့ ထင်ဟာ ..”

“ဟွန်း ..”

ရန်သူ က မဲလိုက်ပြီး ရေစည်ပိုင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ် တင်ပြီး နောက်ပြန်ထိုင်သည်။

“အစ်ကိုက ဘာရယ်တာလဲ ဟင် ..”

“မင်း ပြောတာကိုပါ .. အခု မင်းမျက်လုံးထဲမှာရော ငါက ဘယ်လိုနေလဲ ..”

“အဆင်း ပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား ..”

“ပြောပါ ..”

အဆင်း က မျက်လွှာလေး ချလိုက်ပြီးမှ ...

“အဆင်း ကို မခေါ်ချင်သလိုပဲ ..”

ပြောပုံက ကလေးစကား ။

ပြီးတော့ ဒါနဲ့ မဟုတ်သေးဘဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဆင်း ကို သနားလို့ ခေါ်လာပြီးမှ နောင်တရနေတာနဲ့ တူတော့ အဆင်း နေရခက်နေတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သနားလို့ ခေါ်လာတာ .. အခု နောင်တရပြီဆိုတော့ မင်း ပြန်သွားသင့်ပြီဆိုတာ တွေးမိရောပေါ့ ..”

“ဘယ်လို!...”

“မင်းကို ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ..”

“ပြန်ပို့မယ် ..”

အဆင်း မျက်လုံးလေး ပိုင်းနေကာ ဆံပင်ကို ဘယ်ရောညှာရော ကမန်းကတန်း သိမ်းလှိုက်ရင်း ...

“အဆင်း ကို အစ်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား .. အဆင်း တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီလေ ..”

“သေချာလို့လား .. ငါ့ကိုယ်ငါ လက်ထပ်ထားတာ ဟုတ်မဟုတ် တောင် မသိတော့ဘူး ..”

အဆင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဟာတဟနှင့် ငေးနေ၏။

ပြီးတော့ မျက်ရည်နှင့်တူသော တလက်လက် ငွေ့ရည်ဖွဲ့ခြင်ဆို့ ဖြစ်တည်ကာ ...

“အစ်ကို ဟကယ်လား ဟင် .. အဆင်း က ..”

“မင်းက ဘာလဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ပြန်စဉ်းစားပါ ။ ငါ ဒီအိမ်ပေါ် ရောက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းပေါ့ ..”

“အစ်ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဟင် .. အဆင်း ကို အစ်ကို တစ်ခုခု မကျေနပ်နေတာလား .. အဆင်း ဘာလုပ်ထားလို့လဲ ..”

“ဘာမှ လုပ်မထားဘူး .. ဒါပေမယ့် ဘာမှ မသိသလိုနေတာကို အသည်းယားနေတာ .. မင်းကို ငါ ..”

ကြည်ပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်တို့ ကွက်စိပ်လေးနှင့် အဆင်းပုံစံလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။ လက်တိုလေးကို လက်ဖျားတွေ ထပ်လိပ်တင်ထားသဖြင့် လက်မောင်းသားလေးတွေ ပွေးနု ဝင်းနှစ်နေတာက ပေါ်လွင်နေ၏။

ပြီးတော့ ဆံနွယ်လေးတွေ တလွန်လွန်နှင့် ဖြူးနေသည့်မျက်နှာလေးက လူကဲ့ပဲ အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို စိုက်ခနဲ ငေးလိုက် .. ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့ ဖြစ်လိုက် ..။

“အဆင်း ..”

သူ အဆင်း လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အဆင်း သူ့နားကို စိုက်ခနဲ ကပ်လာတော့ ကြမ်းပြင်က ညွတ်ခနဲ ထပ်ဖြစ်၏။

ရွှေအိမ်စံ မင်းသမီးနဲ့ တံအိုပျက်လား ...။

ဒါမှမဟုတ် စင်ဒရဲလားနဲ့ အညတရမင်းသားလေးလို့ပဲ ပြောရမလား ...။

ပုံပြင်မဟုတ် .. ဒဏ္ဍာရီမဟုတ် .. မနေ့တစ်နေ့က အတိတ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်မှာ သူတို့အဖြစ်က မကြုံပေမယ့် ဆုံခဲ့ကြသည်။ အသည်းမစွဲခဲ့ပါဘဲ အမြဲ တွဲရဖို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီမှန်း မသိတော့ပါ ...။

သူ ငေးကြည့်နေတော့ အဆင်း က လက်ကို ပြန်ရုန်းသည်။ ထိုလက်လေးကို သူ ခပ်တင်းတင်း ဖိဆုပ်ထားကာ ...

“မင်းကို ငါ သနားလို့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဆင်း ဒုက္ခရောက်နေလို့ အစ်ကို ကယ်လာ

တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ .. သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ သူပေါ့ .. ဒီအိမ်ပေါ်မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ မင်း ထပ်တွေ့သလား .. ငါ ကယ်တင်ထားခဲ့တာတွေ ..”

အဆင်း ဘာမှ နားမလည်တော့ဘဲ ခေါင်းခါသည်။ လက်ကိုင်ရုန်းနေမိလျှင် ရန်သူ က လက်ကောက်ဝတ်လေးကိုပါ နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိဆုပ်ထားလိုက်ကာ ...

“ပြော .. မင်းအတွက် ငါက ကယ်တင်ရှင်ပဲလား ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အဆင်း က အစ်ကိုကို ခင်ပါတယ် ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“အစ်ကိုကသာ အဆင်း ကို ..”

“မင်းကို ခင်မင်ကြဖို့ လက်ထပ်ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟင်!...”

“မင်း ..”

“အမှေ!...”

အားလုံးသည် အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်ကာ အဆင်း လက်လေးကို ထပ်မံဆွဲ၍ ရင်ထဲရှိတာတွေ ပြောဖို့ စိတ်ကူးသည် ...

“ကျွတ်!...”

“ဝုန်း ..”

“ဒုန်း ..”

“အား!...”

တစ်အိမ်လုံး တုန်ခါ ဆူညံသွား၏။

“ဘာလဲ .. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ..”

စောရန် ပြေးလွှားရောက်လာခဲ့လျှင် ...

“ဟာ!... သွားပြီ ..! ရန်သူ .. ရန်သူ .. ဟောကောင် ..”

“ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ .. အဆင်း ကို ထူလိုက် ..”

ရေစည်ပိုင်းကြီး တစ်ခုလုံး ကျွဲကျားသွားရာတွင် လူနှစ်ယောက်က

ဖက်လျက်သား ခရာယောင် ပိပြားလျက် ..!

အခန်း (၃၀)

“ဟဲ့ .. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာတုံး ..”

“အေး .. ငါတို့လည်း ဝုန်းဆို ကြားလိုက်လို့ ..”

“ကျွတ်!...”

ဝေဒနာက တစ်မျိုး .. ဒီဘက်က အသံကိုပဲ နားစွင့် ခြေလှမ်း ပြင်ပြီး စောင့်နေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး ..! ရန်သူ မျက်နှာမှာ ဝေဒနာပေါင်းစုံနှင့် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“စောရန် ..”

“ဟင် ..”

“အဲ့ဒီလူတွေရှေ့မှာ မင်း ပါးစပ်ကို စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေ ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ရေစိုအဝတ်တွေ လဲပြီးတာ အဆင်း လိမ်းဆေးပုလင်းလေး ကိုင်ထားတာ လိမ်းလည်း အလိမ်းရမ်းပါ..။

လရောင်ကျူးရင့်

ရှေ့ဆုံးက ရေစက်အိမ်က ဒေါ်သက်မာ ဖြစ်ကာ နောက်က ခေါင်းရင်းအိမ်က သားအိမ်နှစ်ယောက် ..

"ဘာပြုကျတလဲ ဟင် .. အိမ်အောက်မှာ ရေစည်ပိုင်းကြီး တွေ တယ် .."

အေးချစ် ဆိုသည့် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေးက သူ့အမေကို ကျော်ပြီး မရဲတရဲ ခေါင်းလေးပြု၍ မေးခွန်းထုတ်၏။

ပြီးတော့ ရန်သူ မျက်နှာကြီး တင်းမာနေတာကို မြင်ကာ လှစ်ခနဲ ပြန်ကွယ်သွားသည်။

ဒီအိမ်ကို သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြတည်းက အဆင်း ကိုပဲ သေချာ ကြည့်သွားလိုက် .. ချောင်းကြည့်လိုက်နှင့် သူမမှာ အားမရနိုင်.. ဒီဘက် အိမ်လာဖို့ဆို သူမ အမြဲ အားနေသလား မသိ ..

"ဒီလို အန်တီ .. ရန်သူ က သူ့မိန်းမအတွက် အိမ်ပေါ်မှာ ရေချိုး ခန်း လုပ်တာ .."

"အိမ်ပေါ်မှာ .."

မျက်လုံးတွေ ပြူးခနဲ ဖြစ်ကုန်ကာ အိမ်ကို ဝေ့ကြည့်ပုံက တအံ့ တကြဲ ..

"ဟဲ့ .. အိမ်က အတောင့်ကြီးပါ .. ငါတို့တောင် ပြောနေကြသေး တယ် .. လူကြီးတွေက စနစ်တကျ လုပ်သွားတော့ သားစဉ်မြေးဆက် နေလို့ ရတာပေါ့ ဆိုပြီးတော့ .."

"အေးလေ .."

"အိမ်က တောင့်သေးပေမယ့် တချို့တစ်နေရာမှာတော့ ဆွေးတာ ရိတာ ရှိမှာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် မင်းမင်း ရယ် .. ဒီလိုအိမ်မျိုးက အိမ်ပေါ် ရေချိုးခန်းထည့်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ရမှာလဲ .. မသကာ နောက်ဖေးမှာ စင်လေးထုတ်ပြီး ထရုံ ကာလိုက်ရင်တောင် တော်သေးတယ် .."

"အမေကလည်း ကိုမင်းမင်း က သူ့မိန်းမ ရေချိုးတာကို လူကြီး မှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့ .."

"မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ် .. ဟို .."

"ကဲ .."

အဆင်း ရှင်းပြုဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာနှင့် ရန်သူ အသံ မလိုလာ စွာ ထွက်၏။

"ဒေါ်သက် နဲ့ အန်တီကြူ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ သိပြီးပြီဆို လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆေးလိမ်းမလို့ .."

"အေးလေ .. လိမ်းလေ.."

"ပြီးရော .. အဆင်း ကိုယ့်တင်ပါးမှာ ဒဏ်ရာရှိတယ်.. ကောင်းခါးပတ် လာဖြုတ်ပေး .."

"ဟင်!.."

"နေဦး .. နေဦး .. လာ .. အေးချစ် ရေ .. အမေတို့ ပြန်အောင် .."

"အေးပါအေ .. ငါလည်း ပြန်ပါဦးမယ် .."

လူကြီးတွေ ကမန်းကတန်း ပြန်ကြတော့ စောရန် ရယ်မိသည့် ဒီနားကလူတွေ ရန်သူ ရဲ့ ပျူငှာတတ်တဲ့အကျင့်ကို တော်တော် အထာကျနေကြပြီဟု တွေးမိရင်း ခေါင်းပါ ညိတ်မိ၏။

"ငါက ကလေးတွေဖို့လို့ ပြောဆို စောင်မရအောင် လာတာပဲ အေး .."

"အဲ့ဒီကောင်လေးက ပြောလိုက်ရင် ဒီတိုင်းပဲ .. တုတ်ထိုးပေး ပေါက် .."

"တုတ်နဲ့ထိုးရုံနဲ့ အိုးပေါက်မပေါက်တော့ မသိဘူး .. ဝေင် .. ဆိုတဲ့ကောင်လေး တစ်ခွန်းပြောလိုက်ရင် တစ်ခွန်းပဲ .. အိမ်ပေါ် စောနဲ့ .."

မူတ်ထုတ်လိုက်တာထက်တောင် မြန်သေးတယ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ပြန်စေချင်ရင် ပြန်တော့ တစ်ခွန်းပဲ .. လူမှုရေးလည်း မသိ .. သိလည်း ဂရုမစိုက် .. တကယ်ပါပဲ ..”

ပြောသွားကြတာတွေကို စောရန် က လည်ပင်းရှည် နားစွင့်နေလို့ အကုန်လုံး ကြားလိုက်သည်။

ရန်သူ က အပြောလေး ရိုင်းပေမယ့် မိဘမဲ့လည်း ဖြစ်သော်ငြား စည်းလေးကမ်းလေးနဲ့ နေတတ်တော့ ဘာပြောပြော စိတ်ဆိုး မုန်းတီး မယ့်သူ မရှိပေ ...။

တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်မို့ ခွင့်လွှတ်နေကြတာမျိုး ..။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ..။ ခုမှ တစ်ရေးနိုးပြီးတော့ ..”

“တချို့ဟာတွေက တွေးရင်းမှ ရယ်စရာ ဖြစ်လာတာကွ ..”

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း အဆင်း က ဆေးဘူးကိုင်ရင်း ချွေးပြန်မတတ် ဖြစ်နေကာ ...

“အစ်ကို .. ဟို .. ဘောင်းဘီ .. ဘောင်းဘီက .. တကယ် ..”

“ဘာ!...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဒီတစ်ခါ စောရန် က ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်းပဲ ခါးပတ်ဖြုတ်ခိုင်းပြီးတော့ ..”

ရန်သူ တကယ်ပဲ ခါးနာသွားတာမို့ အဆင်း ကို ကြည့်ပြီး မဲ့ .. ဆံပင်တွေ ဖွမိ .. မဲ့မိနှင့် ...

“မင်းကရော အင်္ကျီလဲပြီး အထဲမှာ မနေဘဲ ဘာလုပ်ဖို့ ထွက်လာတာလဲ ..”

“အစ်ကိုဟာ ရောင်လာတယ်ဆိုလို့ ဆေးလိမ်းပေးမလို့လေ ..”

ရန်သူ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စောရန် ရယ်ရလွန်း၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားရတာ တစ်ကိုယ်လုံးပါ လှုပ်နေ၏။

“ရန်သူ .. မင်း ဘယ်ဟာ ရောင်တာလဲ ..”

“မင်းက တစ်မျိုးစောရန် .. ငါ သည်းခံချင်စိတ် မရှိဘူး နော်- ကြိုပြောထားတာ ..”

“ငါလည်း မင်း ပြောတာ ကြားတယ်လေ .. အဆင်း ကို အခန်းထဲ တွန်းပို့တုန်း မင်းပဲ ‘ချက်ချင်းရောင်လာသလား မသိဘူး’ ဆို အဲ့ဒါ ဘယ်နားလဲလို့ ..”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသလို နီရဲ တင်းမာလာကာ ရန်သူ နေရာမှ ထရပ်၏။

သို့သော် ကျောနောက်ကို လက်နဲ့ ပြန်ဖိ၍ ကုန်းကုန်းကွကွ ပြန်ထိုင်၍ ...

“ကျွတ် .. ကျွတ်!...”

“တွေ့လား .. ရောဂါ တကယ်ရနေတာကို မာနက ကြီးသေးတယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် .. အဆင်း ဆေးလိမ်းပေးပါ့မယ်...”

“အေးလေကွာ .. တကယ် တင်ပါးမှာလား ..။ ဘောင်းဘီခါးပတ်ဖြုတ်လိုက်လေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ခါးအောင့်သွားတာ ..”

“ဘာတွေ လုပ်လိုက်လို့လဲ .. ရေစည်ကြီးပါ ပြိုကျတဲ့အထိ ..”

စလာပြန်ပြီ ..။

ရန်သူ မျက်လုံးကြီး စူးခနဲ ရောက်လာ၏။

“ငါ မသိလို့ ခုမှ မေးရတာလေ ..”
 ပြောပြီးမှ မျက်နှာက စပ်ပြီးပြီး ဖြစ်သွားကာ ...
 “အေးပါ .. ညားကာစ လင်မယားကို ငါက အလိုက်မသိ ..”
 “စောရန် .. မင်း ..”
 “အဆင်း ကရော .. နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေ မြင်လိုက်သလားလို့..၊
 ဟုတ်တယ် .. အောက်နှုတ်ခမ်း ဒီဘက်နားမှာ ရောင်နေတယ် .. သိပ်
 တော့ မသိသာပါဘူး ..”
 အဆင်း က လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ပြန်စမ်း၍ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
 ညှိတ်၏။
 “ဟုတ်တယ် .. အစ်ကိုလေ ..”
 “ဟုတ်လား ..”
 ‘ကျွတ်!...
 ရန်သူ့ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ..၊
 ဒေါသထွက်ရတာတောင် အားနာလာရတဲ့အဖြစ် ..၊
 ဒီလောက် အပိုးမကျိုးတဲ့မျက်နှာနဲ့ မေးနေတာကို ငကြောင်မ
 လေး ..၊
 “ငါ ထင်ပါတယ် .. ဒီကောင်ကြောင့် ဆိုတာ ..”
 “သူက တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ ..”
 “အေးပေါ့ .. ဒီလိုကြီးဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်လုပ်မလဲ ..၊ ဒါနဲ့
 နင့်ကျတော့ ဘယ်မှာမှ ဒဏ်ရာ မရဘူးလား ..”
 “နာတော့ နာတယ် .. အစ်ကိုက အပေါ်ကနေ အရှိန် နည်းနည်း
 များတော့ ..”
 “အဆင်း ..”
 “ရှင်!...”

“စောရန် .. မင်း သွားတော့ .. သွား ..”
 “ငါက ..”
 “မင်း မသွားဘူးလား ..”
 “သွားပြီ .. သွားပြီ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”
 “မင်းမျက်နှာရော .. မင်းရယ်သံရော .. ဒီနေ့ မမြင်ချင်ဘူး ..”
 “အေးပါ .. စိတ်ချပါ ..၊ အေးဆေး ရန်ဖြစ်ကြ .. အဲ့ဒီမှာ ..”
 ဆေးလိပ်ပြာခွက် ကိုင်ထားသည့် ရန်သူ့ ဒေါသကို ယူ သိသည်။
 ဟိုကောင်မလေးက မသိတတ်ဆိုးဝါးပြီး ရှက်စရာကို ရှက်စရာမှန်း
 မသိဘဲ ပြောနေသမျှ ဒီကောင် လိုမ့်ဆူတော့မှာပါ ..။
 “အစ်ကို အရမ်းနာနေလို့လား ဟင် ..”
 စောရန် ကို ဒေါသမပြေစွာ ကြည့်နေသည့်မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ
 လှည့်လာ၏။
 “နာနေတယ် ထင်ရအောင် ငါက ‘အောင်မယ်လေး’ .. ‘အဘ
 လေး’ အော်နေလို့လား ..”
 “မသိဘူးလေ .. အစ်ကိုက အကုန်လုံးကို ဒေါသထွက်နေတာ
 ကိုး ..”
 “ဟုတ်တယ် .. အကုန်လုံးထဲမှာ မင်းကို ရိုက်သတ်ချင်စိတ်
 ပေါက်နေတာ ..”
 “အဆင်း ကို ..”
 “ဟုတ်တယ် .. မင်း ဟိုကောင် လျှောက်နောက်နေတာကို ဘာလို့
 တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ဖြေနေတာလဲ ..၊ ကိုယ့်ကို အကောင်းပြောမှန်း -
 နောက်ပြောင်နေမှန်းတောင် မသိဘူးလား ..”
 “သိပါတယ် .. အစ်ကိုစောရန် က ဘယ်မှာ နောက်လိုက် ..၊
 အဆင်း ဒဏ်ရာရသွားသလား မေးတဲ့ဥစ္စာ ..”

“ဟုတ်လား .. နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာကို မြင်သားနဲ့ အပိုအလိုတွေ ဖြည့်မေးနေတာကိုရော စေတနာတွေ ထားနေတယ်ပဲ ထင်တယ်ပေါ့ ..”

အဆင်း မဖြေရဲတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းမှာ လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ မထိတထိ ကပ်၍ မျက်လွှာချသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကို ခံစားမိလိုက်မှန်း မသိဘဲ ထိုမျက်နှာလေးကို မေးဖျားလေးကနေ ဆွဲမော့စေကာ ထပ်ပြီးတော့လည်း ဆူချင်သေးသည်။ ပြီးတော့ ချောမော့ ကြင်နာချင်၏။

သူမဟာ တကယ်ကို အရိုင်းဆန်တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်သာ ..

“အဆင်း ..”

“ဟင် ..”

“လူပျိုလူရွယ် မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေ လူကြီးလူငယ် အားလုံးပဲ နှုတ်ခမ်းမှာ ဒဏ်ရာဖြစ်ရင် ရှက်ကြတယ် ..”

“ရှက်တယ် ဟုတ်လား .. ထိခိုက်ဒဏ်ရာဆိုတာ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ ..”

မျက်နှာလေးက ဒါကို ရှက်စရာအဖြစ် ပြောနေတဲ့လူကိုပဲ မစာနာဘူးလို့ ပြောချင်တာမျိုး ..

ဒဏ်ရာရှိနဲ့နဲ့ ထူအမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ပို၍ နီမြန်းနေသည်မို့ စိုက်ကြည့်ရင်း သူ ခပ်လွန့်လွန့် ပြုံးမိသည်။

အဆင်း က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်လေးနှင့် ကြည့်နေဆဲ ...

“အဲ့ဒါကို ရှက်စရာလို့ ဘာဖြစ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာလဲ .. မင်းတကယ် မသိဘူးပေါ့ ..”

အဆင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ ပြောမှာ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ အပြင်းအထန် စဉ်းစားကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက စူးစိုက်နေ၏။

ရန်သူ ကလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ မျက်နှာလွဲကာ ...
“ဒါက လေ့လာမှတ်သားသင့်တဲ့ပညာ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒဏ် ချထားလိုက် ..”

ခဏ ..

ဘာကို ခဏလဲ .. မှော့ဆိုလည်း မမှော့လိုက်ပေါ့ .. အဆင်း တွေးနေဆဲ ရှိနေတာကို သိနေလေ သူ ရယ်ချင်လေ ..

နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေသည့် ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကိုပါ ဖိုတ်ကျသွားအောင် နမ်းပစ်ချင်၏။

ပြီးတော့ သူမ မသိနားမလည်တာတွေကို တတ်သိ နားလည်သွားအောင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ သင်ပေးချင်သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ..

အခန်း (၃၁)

“ဟတ်ချီး ..”

ဟော ...

ခုပဲ သူမ ဖျားနေပြီဆိုတာ ပြောရင်း လျှောက်ဝင်လာကြတော့ အခန်းရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဟတ်ချီးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“တွေ့လား .. ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကို ဆေးဝယ်ခိုင်းတည်းက ဖျားတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ် .. မျက်နှာလေးကို နီရဲနေတာ သနားပါတယ် ..”

“အဲဒါ ငါ့ကို ပြောပါလား ..”

“ပြောရအောင် မင်းက ခါးနှာလို့ဆိုပြီး ပလတ်စတာလေး ကပ်ပြီး တာနဲ့ ထွက်သွားလိုက်တာလေ ..”

“တော်တော့ ..”

“အေးပါ .. တော်ပါပြီ .. ဆေးခန်းသွားဖို့ လိုရင်လည်း ထွက်ခဲ့ကြ .. အချိန်လေးရှိတုန်း ..”

စောရန် က ဒါကျတော့ အားကိုးရသည်။ အရေးအကြောင်း ကြုံလာကာမှ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပို၍ နားလည်လာခဲ့တာ ဆိုရင် ပိုမှန်မလား မသိ ..။

ဈေးထားသည့်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့လည်း သူ တစ်ခါမှ ဝင်မကြည့်ခဲ့သော မင်္ဂလာမောင်နှံအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အိပ်ခန်းလျှောက် မဆန်းပြားပေမယ့် အထိုက်အလျောက်လေးတော့ ခမ်းနားနေသည်သာ ..။

အဆင်း က နှစ်ယောက်အိပ်မေ့ရာပေါ်မှာ ခြေချထိုင်လျက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ မျက်နှာလေး ကပ်၍ နှာချေတာကို အသံ မထွက်အောင် ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားနေတာမျိုး ..

“ဟတ်ချီး .. ဟတ်ချီး ..”

ဆက်တိုက် နှာချေကာ မျက်နှာလေးနှစ်၍ အကြာကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။ ပြီးမှ မျက်လုံးခိုတ်လျက်နှင့် မျက်နှာလေး မော့လာကာ --

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“ခေါင်းတွေ ကိုက် .. ကိုယ်တွေ ပူနေပြီလား ..”

“ဟင်!...”

သူမ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ငဲ့၍ မျက်နှာရွှေမှာ လက်လေးကာသည်။ ပြီးတော့မှ လှည့်ကြည့်၍ ...

“အစ်ကို ..”

“မင်း နေမကောင်းလို့ လာကြည့်တာပါ .. ပြူးတူးပြုတ် ဖြစ်နေနဲ့ .. ခဏပဲ ..”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

အဆင်း က ခုတင်ပေါ်က ထရပ်ကာ နှာခေါင်းပွတ်နေသလိုနှင့် မျက်နှာကို ငုံ့ပဲ ငုံ့နေသဖြင့် ရန်သူ က သေချာကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. နေမကောင်းရင် ထိုင်နေလေ ..”
 “မဟုတ်ဘူး .. အစ်ကိုရော ခါးနာနေတာ ကောင်းသွားပြီလား..”
 “ကောင်းသွားပြီ .. မင်း မျက်နှာ နည်းနည်းမော့ ..”
 “ဟင်!...”

မော့လာပေမယ့် လက်လေးကာလျက်သား ဖြစ်၏။ ရန်သူ မျက်နှာ
 ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်သွားကာ ရှေ့တိုးလာတော့ အဆင်း က နောက်
 ဆုတ်၏။

“အဆင်း ..”
 “ရတယ် .. အဆင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ဘိပ်မနာတော့ဘူး ..”
 “ဘာ!...”

မသိစေချင်ကာမှ စကားထဲမှာ ပါသွားပြီမှန်း သိကာ အဆင်း
 တစ်ဖက်ကို ချာခနဲ လှည့်ပစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ...

“ဟတ်ချိုး ..”
 “နာချေချင်လည်း ဒီဘက်လှည့်ချေလို့ ရတယ်.. ဟေ့.. ဒီဘက်ကို..”
 “ဟင့်အင်း ..”
 “မရဘူး .. လှည့်စမ်း ..”

ရန်သူ ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာကာ အဆင်း ရဲ့ပခုံးလေးနှစ်
 ဖက်ကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလက်ကို ဖယ်လိုက် ..”
 အဆင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်ထားသည့်လက်ကို
 ဖယ်လျှင် သူ သိလိုက်၏။

“ဘာလဲ .. နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာလား ..”
 ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ထပ်ဖြစ်သွားတာနှင့် သူမလက်
 ကလေးကို သူ ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”
 “ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာ .. မော့ ..”
 အဆင်း မျက်နှာလေးကို သူ အတင်းမော့စေလိုက်ကာ ...
 “ဟင်!...”

အောက်နှုတ်ခမ်းလွှာ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ သွေးစလေးတွေနှင့်ဒဏ်ရာ
 က နှုတ်ခမ်းအလှလေးနဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ ...

“အဲလောက်ထိ ဖြစ်သွားတာလား ..”
 “ရပါတယ် ..”

အဆင်း အတင်းပြန်ရုန်းသည်။ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်၍ ဒဏ်ရာ
 ဘေးမှာ ရောင်နေသည့်အဖြစ်ကို မြင်ရတိုင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ဒဏ်ရာဖြစ်
 တာ ရှက်စရာ ဆိုသည့်စကားကို စဉ်းစားကြည့်ခဲ့၏။

ဘာဆိုတာ သေချာ မသိပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားမိလာခဲ့
 သည်။ ရှက်စရာမှန်း သိအောင် ပြောခဲ့ပြီးမှ သူ့ကို အဆင်း က ဘာဖြစ်
 လို့ ပြရမှာလဲ ..

“ဟေ့ .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..! ဒီမှာ ရောင်နေတာကို ကြည့်
 တာ ..”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုမှ ..”
 “မရဘူး .. ငြိမ်ငြိမ်နေ ..”
 “အစ်ကို နော် ..”

အတင်းဆွဲချုပ်ထားလိုက်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဆင်း ကိုယ်
 လေး မြှုပ်ကွယ်မတတ် ...

“အရမ်း နာနေတာလား ..”

ရှောင်လို့ မရတော့သဖြင့် မော့ထားရသည့် မျက်နှာလေးထဲ
 နေကာ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ လှဲနေ၏။

ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၍ ...

“နာလို့ ငိုချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အစ်ကို အတင်းကြည့်နေတာကိုး ..”

ကရုဏာစိတ်တို့နှင့် သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိကာ ...

“မင်းပဲ နှုတ်ခမ်းနာသွားတာ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ လူတွေရှေ့မှာ ပြောခဲ့ပြီးတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါ အစ်ကို့နဖူးနဲ့ ဆောင့်မိတာကို ပြောတာလေ ..၊ အဲဒါ အစ်ကိုပဲ အဆင်း ကို အရှက်မရှိဘူးဆို .. ပြီးတော့ ..”

“အရှက်မရှိတာမျိုး ကိုယ် မပြောပါဘူးကွာ .. နေပါဦး .. အဲဒီလို ပြောလိုက်တာနဲ့ မင်း ရှက်နေတာလား ..၊ တကယ် သိသွားလို့လား..”

“ဟင့်အင်း .. သိသိ မသိသိ အစ်ကို့ကို မပြချင်လို့ ..”

အတင်းဖယ်ချနေသည့် လက်လေးတွေကို ဂရုမစိုက်စွာ ဖက်ထားမိရင်း သူ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ နဖူးချင်းထိသွားအောင် ငုံ့လိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါ ကိုယ် ကုပေးမှ မင်း သက်သာမှာ ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း ဘာမှ မမေးလိုက်ရဘဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဓွန်းကျပ်သွားကာ အမြင်အာရုံတွေပါ မှောင်ကျသွားခဲ့သည်။

သူမ မသိတာတွေကို လက်တွေ့ သင်ပြပေးသွားခဲ့သည့် သူ့ရဲ့ သင်ခန်းစာတွေထဲမှာ အနမ်းကြောင့်ဖြစ်သော ရင်ခုန်သံများနဲ့ ပတ်သက်၍ ..

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားထားလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ .. ဒါမျိုးတွေတော့ ငိုပေါ့ .. မင်း ကိုယ့်ကို နမ်းခွင့်လေး မပေးချင်နိုင်ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. အဆင်း ရှက်လို့ပါ ..၊ အစ်ကို သွားပါတော့ ..”

ဘယ်ကိုထိထိ ဖယ်ချနေလျက်ရှိကာ သူမကို နောက်ထပ် တွေ့ရတာ ထားလိုက်မှာစိုးကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ရန်သူ က သူမဆေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ..

“အခု နာမွန်နေတာပါ ပျောက်သွားပြီမို့လား ..”

အဆင်း ဟိုဘက်ရွှေ့ထိုင်လိုက်ကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်လက်ဖဝါးတွေကို ပြန်၍ ဆုပ်ချောနေမိတာ မပြီးနိုင် ..

“အဆင်း ..”

“ဟင့်အင်း ..”

သူမ လက်ကလေးတွေကို ကိုင်လိုက်တာနှင့် ခါချပစ်မှာကို သိတာ သူ အတင်း ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ ‘ဟင့်အင်း’ ချည်းပဲ ဖြစ်နေတာလဲ .. ကိုယ်တို့ တော့ပြောရအောင် ..”

“နောက်နေ့မှ ပြောပါ .. အဆင်း ..”

“ခုပဲပြောမှ ဖြစ်မှာ .. ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ..”

အဆင်း ရဲ့ပခုံးလေးကို သူ ဖက်ထားလိုက်ကာ — “ထမပြေးနဲ့ .. ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ဘူး ..”

အဆင်း က နှုတ်ခမ်းကို လက်ခံလေးနဲ့ ကပ်တွယ်ထားခဲ့ကြည့်သည်။ ရန်သူ က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ကတိပေးတယ် .. ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပြီး နားလှောင် ..”

ပန်းသွေးရောင် ညဝတ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွလေးနှင့် ပန်းရောင် သမ်းနေသည့် အဆင်း မျက်နှာလေးက မီးရောင်အောက်မှာ ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းအောင် လှနေသည်။

ဆံစလေးတွေ စိမ်းမြဝင်းစိုနေသည့် နဖူးပြေပြေလေးက မြတ်မြတ် နိုးနိုး နမ်းရှိုက်ချင်လောက်အောင် ချစ်စရာ ကောင်း၏။

သူ အဆင်း မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိ ငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက် ရှိုက်မိလျက် ...

“ကိုယ် မင်းကို ..”

“ရန်သူ .. ဟေ့ .. ငါ ဝင်ခဲ့မယ် အရေးကြီးလို့ ..”

တံခါးလည်း ခေါက်သည် ။ အသံလည်း ပေးကာ တံခါးတွန်း၍ စောရန် အူယားဖားယား ဝင်လာ၏။

ပြီးတော့ ရန်သူ လက်ဖြုတ်လိုက်တာ .. နှစ်ယောက် အတူတူ ထိုင်နေတာကို ကြည့်ကာ တုံ့ခနဲ ခဏရပ်သွားပြီး ...

“ငါ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ ..”

“အေးပါ ပြော .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“လမ်းထဲကို ဒေါ်မျိုးရီ နဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာ တယ် ..”

“ဟင်!...”

“ဒေါ်လေး .. ဟုတ်လား ..”

အဆင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ ရန်သူ က သူမလက်ကောက် ဝတ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်ကာ ...

“မင်း တွေ့လိုက်တာလား စောရန် ..”

“တွေ့တာမှ ငါ့ကို တိုက်ရိုက် လာမေးတာ ..”

“ဟင်!...”

အဆင်း မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။ စောရန် က အဆင်း ကို ကြည့်၍ ...

“ငါတော့ ညာပြောလိုက်တယ် .. သူတို့ ခဏပဲ လာတာလို့ .. ဟန်းနီးမွန်းဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတာ ဘယ်ကိုမှန်း မသိဘူးလို့ ..”

“ပြန်သွားပြီလား ဟင် ..”

“မပြန်ဘူး .. ဒေါ်မျိုးရီ က လည်တယ် .. ဒီမှာဆိုတာ အတိအကျ သိပြီးမှ လာတာတဲ့ ။ ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးကတော့ လိမ်မှာ မဟုတ် ဘူး .. တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို လှည့်မေးမယ်တဲ့ .. ညာနေမှန်သိရင် လူကြီးခေါ်ပြီး ရှာဖွေဝရမ်းနဲ့ ပြန်လာမယ်တဲ့ ..”

“အံ့မာ ကွာ ..”

“ဟေ့ကောင် အံ့မာမနေနဲ့ .. ခြိမ်းခြောက်ပြောသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် .. ရှာဖွေဝရမ်းနဲ့ .. ပြန်ရောက်လာရင်လည်း မင်း ပါသွား မှာပဲ .. သူတို့ကြည့်ရတာ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ချုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. အပီကစ်မယ့်ပုံ ..”

“အစ်ကို ..”

အဆင်း က ရန်သူ ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းလိုက်ပြီး မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကာ ...

“အဆင်း အတွက်နဲ့ အစ်ကို ခဏခဏ ဒုက္ခများနေရတာ - အဆင်း ဒေါ်လေးနဲ့ တွေ့လိုက်တော့မယ် ..”

“တွေ့ပြီး .. ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“အစ်ကို့ကို အထင်လွှဲနေတာ အဆင်း ရှင်းပြမှာပေါ့ - အဆင်း တို့က အခြေအနေကြောင့်သာ လက်ထပ်လိုက်ရတာ .. တထောင်ပန်း နိုးပြေးကြတာမှ မဟုတ်တာ .. အစ်ကိုက အဆင်း ကို နိုးပြောတာထက် ထင်ပြီး ဒေါ်လေးက ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ ..”

“အဲဒီတော့ မင်းက ပြန်လိုက်သွားမယ်ပေါ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကိုတော့ အထင်မလွဲအောင် ရှင်းပြရမှာပေါ့ .. အစ်ကို အများကြီး ကူညီထားခဲ့တာ အဆင်း ဘက်က တစ်ခါမှ ..”

“တော်တော့ ..”

မျက်နှာရမလားလို့ ရှင်းပြနေမိတာတောင် အော်ငေါက်ခံလိုက်ရ သဖြင့် အဆင်း မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။

“ကဲ .. မင်းတို့ကလည်း တစ်မျိုး .. ဟိုက ပြန်သေးတာ မဟုတ် ဘူး .. ဘာလုပ်ကြမှာလဲ ..”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး .. မင်း သွားတော့ အပြင်ကနေ သော့ခတ် ထားလိုက် ..”

“ဟင်!...”

“အစ်ကို အဲဒီလို ..”

“စောရန် မင်း သွားတော့ ..”

စောရန် ဧကပဲ ကြောင်ကြည့်နေကာ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွား ၏။ ရန်သူ က အဆင်း လက်ဖောက်ဝတ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“လာပါ .. ငါ မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ အဆင်းလူပါ .. မင်းနဲ့ငါ အတွေ့အကြုံသစ်ရအောင် အပျော်တမ်း ခိုးအံ့ပြီးခဲ့ကြတာလား .. အခု မင်း အိမ်ပြန်ချင်လို့ ပြန်မယ် .. ဒီလိုလား ..”

“အဆင်း သိတယ် အစ်ကို ..”

“ဘာသိတာလဲ .. သိတာတွေကို ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မသိတတ် သမျှကို သည်းခံမျှသိပ်နေရတာ ကြာရင် လူသတ်မိတော့မယ်။ ပြော.. မသိတာတွေ ဘာတွေလဲ .. ဘာတွေကို သိထားသလဲ ..”

“အဆင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးကြတာကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် -”

“ကူညီတာတွေ ကယ်တင်တာတွေ ပြောမလို့လား .. ဘာမှမဟုတ် ကြတာတွေ ကြေညာပြီး ငါ့ကို ပြန်ကျေးဇူးဆပ်မယ် ဒါတွေလား ..”

“အစ်ကို ..”

“မပြောနဲ့တော့ .. အခု ငါ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိပြီ .. မင်းကနဲ့ ငါ သနားလို့ ကယ်တင်ရှင်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အို .. အစ်ကို ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“မင်းနဲ့ ငါ လင်မယားတစ်ဝမ်းကွဲတော်နေတာ အခု ပြီးပြီ ..”

“အဲဒါက .. အို .. ဟင်အင်း .. မဟုတ်ဘူး .. အစ်ကို အဆင်း ရှင်းပြ ..”

“ချောက် ..”

အဆင်း သေလုမြောပါး ရှင်းပြနေပေမယ့် အရာမထင် .. ချောက်ခနဲ အသံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ကျသွားခဲ့၏။ ပြောသလိုလုပ်တတ်သည့် ရန်သူ က ရာဇဝင်ကို အပျက်မခံ .. ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် ..။

အခန်း (၃၂)

“အစ်ကို .. အစ်ကို ..”

“ဟင် ..”

“စုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ .. အစ်ကိုစောရန် က တံခါးလည်း လာမဖွင့်သေးဘူး ..”

“သူလည်း အိပ်ပျော်နေတာ နေမှာပေါ့ ..”

“အဆင်း အပြင်ထွက်ချင်လို့ ..”

“နောက်ပေးတံခါး ဖွင့်ပြီး ထွက်လေ”

“ရေအိမ်သွားမလို့ မဟုတ်ဘူး .. အဆင်း နေမြင့်အောင်မှ မအိပ်တတ်တာ ..။ မျက်နှာသစ်ချင်ပြီ ..”

“မသစ်နဲ့ဦး ..”

အဆင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရန်သူ က အိပ်ရာထဲမှာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးက မဖွင့်..။

“အစ်ကို ..”

“ဟာကွာ .. နားငြီးလိုက်တာ ..”

“အား ..”

အဆင်း ကိုယ်လေးကို ခါးကနေ ဆွဲဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်ပြီး -

“ဒီမိန်းမ .. ယောက်ျားက စိတ်ဆိုးပြနေတာလည်း ပြောရာပြောကြောင်းပြောပြီး ချောမယ်မရှိဘူး .. အပြင်ထွက်ဖို့ချည်းပဲ ချိန်နေတယ်”

“ဟင် .. အစ်ကိုက စိတ်ဆိုးနေတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်း ကိုယ့်ကို ဘာမှ နူးညံ့လိုက်လျောတာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကောင်မှန်းတောင် မသိဘော့ဘူး..။ ပြော - ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူနိုင်ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဘာ!...”

“မဟုတ်ဘူး .. ဟင့်အင်း ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ ..”

အဆင်း ဖျာဖျာသလဲ ရှင်းပြတော့ သူ ရယ်သည်။ ဒီကောင်မလေး အရှက်သည်းနေတာကို သိသည်။ နေရာတကာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်နေတတ်တာကိုက ရင်ခန့်စရာပဲ။

ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ မိုးမလင်းခင် အိပ်ရာမထကောင်းဘူး ဆိုတာတော့ သိတတ်အောင် ပြောမှ ဖြစ်မည်။

“အခု ခဏလွှတ်ပါဦး .. တော်ကြာ အစ်ကိုစောရန် တံခါးခွင့်ရင် ဒီတိုင်းကြီး ...”

“လင်မယား အိပ်နေကြတာကို ခေါင်းဖြူမကြည့်ဘူးဆိုတာတော့ သူ သိပါတယ်ကွာ .. ရှက်ရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာထပ်ထား ..”

အဆင်း တကယ်ကို ပြောသလို နေရှာသည်။ သူ့ခါးထို ခြင်္သေ့ထားပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ အဝတ်ထုပ်လေးလို ပုလုံးနေအောင် လုပ်ထိုက်၏။

“အဆင်း ..”

“ဟင် ..”

“မင်းက ကူညီကယ်တင်နေတယ်လို့ ထင်ပေမယ့် အခု ကိုယ် ရမ်းကားပစ်လိုက်တာ ယုတ်မာလိုက်တာလို့ မထင်ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဒါဆို သယ်လိုသဘောထားလိုက်လဲ ပြော .. ကိုယ် မင်းရင်ထဲကို သိချင်တယ် ..”

“မသိဘူး ..”

“ဟင့်အင်းတွေ .. မသိဘူးတွေချည်းပဲ အဆင်း ရာ .. အဲဒီလို ဘာမှန်းမသိတဲ့ အဖြေတွေ ကိုယ် မကြိုက်ဘူး ..”

မျက်နှာလေးကို မော့ယူလိုက်တော့ အဆင်း က အတင်းပြန်ကွယ် ပစ်ကာ ...

“အစ်ကိုကလည်း အဆင်း တကယ်မပြောတတ်ဘူး ..”

“မင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးတောင် ရင်မခုန်ဘူးလား”

ရင်ခုန်လာတာက ခုမှ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမေးတဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဆင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေ၏။ သူ ဘာကို သိချင်တာလဲ ။ ကိုယ့်အဖြေ မှားသွားရင် သူ ဒေါသထွက်သွားမှာလား ...။

သူ့ဒေါသတွေကို ကြောက်လန့်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ ...။ ထိုစဉ် ...

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ဟော .. အစ်ကိုစောရန် လာပြီ ..”

“လာပေစေ ..”

အဆင်း အတင်းရုန်းထတော့ သူ လွှတ်မပေးဘဲ ထားလိုက်သည်။ အပြင်ကနေ သော့ဖွင့်သံနှင့်အတူ ...

“တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ပါလား .. အဖွဲ့နဲ့ .. ခုမှ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရဉ့် ပဲ ။ ခွေးကောင် ..”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သွားသည့် စောရန် ရဲ့ ရယ်ကျဲကျဲအသံ ကြောင့် အဆင်း က သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်နှာလေး မော့လာကာ ...

“အစ်ကိုစောရန် က ဒီလိုမျိုး တုတ်တုတ်လှုပ်လိုက်တာတော့ မဟုတ် လောက်ပါဘူး နော် ..”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“သူက အဆင်း တို့ကို အခန်းခွဲအိပ်တယ်ဆိုပြီး အမြဲပြောနေတာ လေ .. ညက အတူတူအိပ်ဖြစ်အောင် တမင်ခြောက်လှန့်ပြောတာလားလို့”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ .. သူ အဲဒီလောက်တော့ မနောက် တတ်ပါဘူး ..”

“အဆင်း တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ် ..”

“ဘာလဲ .. ပြောလေ ..”

“ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက် ဆုံးဖြတ်နေကြတယ်ဆို တာ အဆင်း သိချင်တယ် .. အခု ဟိုဘက်က ငြိမ်နေတယ်ဆိုပြီး အဆင်း တို့ အေးချမ်းစွာ နေလို့ရတာ ..”

“ငြိမ်မနေနည်း ဘာလုပ်မလဲ အဆင်း ရယ် .. မင်းအဒေါ်ကို ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး .. မင်းပဲ အရေးကြီးတာ ။ သူနဲ့ ဝေးဝေးပြေးချင် နေတာလား .. ကိုယ်နဲ့ မနေချင်တာလား ..”

“ဘယ်လို ..”

“မင်းကို သူ မလိုလားစွာ ‘ပ’ ထုတ်ဖို့ ကြံနေတဲ့ကြားက ထိုထ် မင်းကို ရအောင် ခိုးထုတ်ခဲ့တာ ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဝင်းထွန်း ခဲ့ ဖြစ်စေချင်တာလား .. မင်းကိုပဲ အမှိုက်တစ်စလို့ သဘောထားတာလား .. အဲဒါ မသိဘူး ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို စိတ်ဆင်းရဲ တို့ယ်သင်ချ

ဖြစ်နေတာ မလိုချင်ဘူး .. နောက်တစ်ခုက ကိုယ်မသိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မင်း ရောက်နေတယ် .. ဒီနှင်ချက်က ရောထွေးနေပေမယ့် မင်းကို ခိုးလာပြီးမှ ခိုင်မာသွားတာက ကိုယ် မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့တာပဲ .."

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ရှိနေသည့် အဆင်း ရဲ့ နဖူးဆံစလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ကပ်ထားမိရင်း နွေးနေသည့်ကိုယ်လေးကို ပို၍ တင်းအောင် ဖက်ထားမိသည်။

"တစ်ခါတလေမှာ အချစ်က ခေါင်းစဉ်ပျောက်နေတတ်တယ် .. အချစ်ကြောင့် ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားမှုအရာရာဟာ အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ဖုံးကွယ်ပြီး ကျန်တာတွေအားလုံးကို ဖုံးပေါလအော ပေးနေတတ်တယ်၊ အချစ်က ဘာနဲ့တူသလဲ သိလား .."

သူ့မျက်နှာ ငုံ့လာပြီး အဆင်း ရဲ့ပါးဖိုလေးဟော့ကို မြတ်နိုးစွာနမ်း၍ ရယ်လည် ရယ်ကာ ...

"ကိုယ့်လည်း မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို့ကတော့ မကောင်းဘူး... ဒါ အချစ်လား ဆိုပြီး အဖြေရှာလေ မတွေ့လေ..၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရင်ထဲက ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း လက်ခံလိုက် .. ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ .."

'ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်' လို့ပြောတော့မည် ထင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် အနမ်းများသည်သာ နွေးနွေးဖြာဖြာ ဖြန့်ကျဲလာခဲ့လျက်...

"မင်း မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး .."

အဆင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာသွားသည်။ သူမ ဝမ်းနည်းစိတ်လေးနှင့် တွေးလိုက်မိတာက ...

လိုချင်တိုင်းလည်း မရ ...

အခန်း (၃၃)

"မင်းတို့ တကယ်လား .."

"တကယ်ပါဆိုမှကွာ .. လောလောဆယ် ချောင်းသာသွားမယ်.. နောက်ထပ် ရောက်ရာပေါက်ရာပဲ ..၊ ငါ ပြန်မလာမချင်း မင်း ထိုထိုဝမ်း ကိုယ်ကျောင်း .. အိမ်တစ်လုံးလုံး အလကား ငှားထားခဲ့မယ် .."

"အေးပေါ့ .. မိဘက အမွေဖြစ် မစွန့်လွှတ်သေးတော့ သာဖြစ်တဲ့ သူ ဝမ်းသာရတာပေါ့ .."

ဖောရန် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

ရန်သူ နဲ့ အဆင်း အဆင်ပြေသွားကာမှ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ပလန်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး တည်တည်တံ့တံ့ ရပ်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်သည်။

မဟုတ်သေးဘူးဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး ပုံစံတွေက ဘယ်နေ့ ဘာ
တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တော့မှာလဲ ရင်ထိတ်နေရလောက်အောင် တစ်ခမ်း
ပြင်ပြင် ..

“သွားကြပါ .. မင်းတို့ ပြန်လာရင်တော့ အိမ်စောက်ထိုးလုပ်ပြီး
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် စောင့်မနေပါဘူး ..”

“နေကြည့်ပါလား .. ပြေးပေါက်မှားသွားမှာပေါ့ ..”

“သိပါတယ် .. အရင်တည်းက ကျုပ်စေ့ကို နှစ်ထပ်ပူးကြီးဆိုပြီး
နှစ်စေ့ဖြစ်လာအောင် ခွာဖို့ လုပ်တဲ့ကောင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းတိုးအေတောင် ခွာကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး ဝက်အူ
လှည့်တွေ .. ပဲလယ်ယာတွေ ထရှာသေးတယ် ..”

“ငါ့သွားအေရော မပါဘူးလား ..”

“ပါတယ် .. မင်းတိုးအေနောက်က ပါလာပြီးမှ ထဘီအထက်ဆင်
စောက်ထိုးကြီးဖြစ်လာလို့ ပြန်ပြေးဝင်သွားတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

စတဲ့သူရော ရွဲ့ပြောနေတဲ့သူပါ ပြုံးစိစိတွေဖြစ်ရာကနေ ရယ်ကြ
သည်။

အဆင်း မရယ်နိုင် ..

“ဟိုတစ်ယောက် ငိုငင်လှချည်လား .. ဘာလဲ .. ဟန်းနီးမွန်း ထွက်
ရတော့မယ်ဆိုပြီး အကြို ရင်ခုန်နေတာလား ..”

စောရန် လှမ်းစမှ ရန်သူ က လှည့်ကြည့်သည်။

အဆင်း အခန်းပြင်ထွက်လာပြီ ထင်ပေမယ့် တံခါးဝမှာပဲ ရပ်နေ
ဆဲရှိတာ ခုမှ သတိထားမိ၏။

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ လာလေအဲ့ ချောင်းသာသွားမလို့ လက်
မှတ်ဖြတ်ခိုင်းနေတာ .. မင်းလည်း ခရီးဝေး မသွားဖူးဘူးမို့လား ..”

“ဟုတ် ..”

အဆင်း က ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိ .. ရန်သူ မျက်
မှောင်ကုတ်သွားကာ သူမရှေ့ကို လျှောက်သွားမိသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ..”

“ကောင်းပါတယ် ..”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ .. မသိရင်လည်း မေး .. မလိုရင်လည်း
ထွက်ခဲ့ ..”

လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်တော့ သူမ ပါလာသည်။

ကြည့်ပြာရောင်မျောမျော တိရစ္ဆာန်လက်တိုလေးနှင့် ရေချိုးပြီးစ မျက်
နှာလေးမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးတွေတင်ထားတာ တစ်ဝက်တစ်
ပျက်က မခြောက်သေး ..။

“ဟား .. သနပ်ခါးတွေ လိမ်းလို့ပါလား .. ဘာလဲ ..”

“ဟေ့ကောင် စကားများမနေနဲ့ .. ဒါ မင့်အပိုင်း မဟုတ်တော့
ဘူး .. သွားတော့ ..”

ရန်သူ က အဆင်း ပံ့ခုံးလေးကိုဖက်၍ ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ငဲ့နှမ်း
သည်။

အဆင်း မျက်နှာလေး ငဲ့ရှောင်မိကာ ..

“ဟာ .. နေဦးလေ .. ငါ ဖိနပ်စီးမလို့ပဲ ရှိသေးတယ် ..”

“အစ်ကိုကလည်း ..”

“ဘာလဲကွာ .. ကိုယ်နမ်းဖို့ လိမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. အဆင်း သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကျောက်ပျဉ် တွေထို့ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အဲဒါတွေ ကိုယ် ဝယ်ပေးထားတာ .. ခြောက်
လည်းကွာ .. စိတ်ချမ်းသာအောင် နည်းနည်းပါးပါး စကားလုံး ကျွမ်း
ပါ ..”

အဆင်း ရဲ့ မသိနားမလည်မှုတွေကို စိတ်တိုမနေနိုင်ဘဲ ရောင်ဖယ်
နေသည့် လက်လေးတွေကို ဖယ်ရှားကာ သူမ မျက်နှာလေးကို မရမက
နမ်းဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ထိုစဉ် ...

“လာနေပြီ .. ခြံရံကို ရောက်နေပြီကွ .. ဒေါ်မျိုးရီ တို့ ..”

“ဟင်!...”

စောရန် တဖားဖား ပြေးဝင်လာပြီး သတိပေးပေးမယ့် ကားက
ခြံဝမှာ ရပ်နေပြီဖြစ်ကာ ...

“မကြောက်နဲ့ ..”

သူ အဆင်း ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး
တံခါးဖွင့်ထွက်သည်။

ကြောက်ရွံ့စိတ် နည်းနည်းမှ မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ...

အခန်း (၃၄)

“ဘယ်လို ..”

သူ နားကြားမှားသွားတာလား ...

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်း က မျက်လွှာချပစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်မျိုးရီ ဆေးမှာ ရပ်နေသည့် ဒေါ်တရုတ်မ ဆို အကြည့်
ရောက်သွားသည်။

ထိုမျက်ဝန်းတို့သည်လည်း ဒီတိုင်း ညှဲ၏။

“ဪ .. မင်းက မသိတဲ့ပုံစံပါလား ..”

ဒေါ်မျိုးရီ က သူတို့ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ခြေချင်းချိတ် လက်
ခိုက်ထားကာ မပြုံးဘဲ ရယ်နေသောမျက်ဝန်းတို့၏အကြည့်တ နှု
လျက် ...

“မင်း ဒီလောက်လည်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရဲတင်းကာ အဆင်း
ထို သူဌေးသမီးမှန်း မသိခဲ့တဲ့အက်တင်တွေ မလုပ်နဲ့လေ .. ဘယ်တို့
လုပ် သဘာဝကျမှာလဲ .. မသိခဲ့တာတွေက အစက .. သိတာနဲ့ သင်
ခေါ်သွားတာပဲ ..”

ရန်သူ့ မျက်နှာ အနီရောင် သမ်းလာသည်။ နောက်ထပ် အကြည့် တစ်ချက်နှင့် အဆင်း ကို ငေးရင်း အံကြိတ်ထားမိ၏။

သူများပြောမှ သိရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်က လှောင်ရယ်ခံရတာ နည်း ပါသေးသည်။

တကယ်တော့ သူဟာ သိုးကိုက်တဲ့ ကျား ...

ခံပြင်းစိတ်နှင့် မျက်ရည်များတောင် လည်ခဲ့သည်။

သူမထံမှာ ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိနိုင် ...၊ မုသားစကားကို သူမ မဆိုတတ် ...။

ဤသို့သော ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ သူ စုံလုံးကန်းခဲ့၏။

ဒီမြှုပ်ကွက်ကို သိရပါမှ သူမထံမှ မသိတတ်ခြင်းများစွာနဲ့ ဟန် ဆောင် ရှောင်ဖယ်ခဲ့တာတွေက တရေးရေး ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းရန်သူ .. ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိကောင်းပါစေ အမှန်တရားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့ မင်း ဆွံ့အသွားပြီခိုလား ...၊ ငွေမက် လို့ပဲ ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်းထွန်း လိုလူနဲ့ လက် မထပ်ဖြစ်အောင် မင်း အသက်စွန့် ကြိုးပမ်းခဲ့တာ ...”

“အဲဒါ ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးရမှာပါ ...”

“မှန်တယ် .. မင်းပဲ ငါ့ကို မေးခဲ့တာလေ ...၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ် .. အထင်လည်း ကြီးခဲ့သေးတယ် .. ခုလိုမျိုး သူဌေး သမီးမှန်း သိတာနဲ့ ခိုးထုတ်မသွားခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့ ...၊ မင်းကို ကျေးဇူး တင်တာတွေ ပြန်ပြောဖြစ်ဖို့တောင် ရှိသေးတယ် .. တကယ်တော့ မင်း ငွေမက်တာက ဘာနဲ့ဖုံးဖိထားလို့မှ မရတော့အောင် သိသာ ပြောင် မြောက်လွန်းတာကိုး ...”

“ဒေါ်မျိုးရီ ..”

“ပြော ...”

“အခု ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာရတဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ ...”

“ငါ့တူမကို လာပြန်သိမ်းတာ .. မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတာ သိ တယ် ...၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလည်း မင်းဘက်က ထောက်ခံနေကြတာ လေ .. ဒါပေမယ့် ငါက မင်းနဲ့ အကြောင်းသိ ဓာတ်သိကြီးဖြစ်ခဲ့တော့ မထားလိုက်နိုင်ဘူး ...၊ မင်းနဲ့ ငါ့တူမကို သဘောမတူဘူး ...”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ် .. အဆင်း ကို အခုတစ်ခါ တည်း လက်ဆွဲခေါ်သွားလိုက် .. ကျွန်တော့်ဘက်က လုံးဝ အေးအေး...”

“ဘာ!...”

ဒေါ်မျိုးရီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ဒေါသမျက်နှာနှင့် စိတ်ကြည့် ၏။ ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ...

“မင်းကို အေးအေးနေခွင့် ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ မင်းရန်သူ - ငါ့တူမ က ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ တရားဝင် အမွေလွှဲအပ်ခံရမယ့် ‘မေတ္တာခံအိမ်ကြီး’ က သခင်မ ...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ...”

“မင်းကို ထောင်ကျအောင် ချမယ် ...”

ရန်သူ တင်းခနဲ အံကြိတ်သည်။

“ရတယ် .. သူ့ကိုပဲ ပြန်ခေါ်သွား .. ကျွန်တော် ဒီတနေ့ တစ်ခါသာ မခွာဘဲ ရုံးက ဆင့်ခေါ်စာကို စောင့်နေမယ် ...”

“ဒေါ်လေး ..”

“ဟေ့ .. တိတ်တိတ်နေစမ်း ..”

အဆင်း တုန်နေအောင် ကြောက်ရပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာပြောကြား တော့ ကြိုးစားမိ၏။

ဒေါ်မျိုးရီ က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“မင်းကို အမွေတွေမက်ပြီး ငါ့တူမကို ခြိမ်းခြောက်လို့ သူ့နဲ့ တရား ...”

စွဲမယ် .. နောက်ထပ် အရှက်မရှိတဲ့ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ထပ်မတိုးချင်ရင် မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ထွက်မပြေးဘဲ စောင့်နေလိုက် ..”

မာနနဲ့ ဒေါသကြောင့် ဆုပ်ကျွပ်ထားသည့်လက်သီးက ဆတ်ဆတ် တုန်၏။

“အစ်ကို ..”

“သွား .. အဆင်း .. မင်း သွားလိုက်တော့ ..”

ငိုရွှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်သည်။

ဘာအတွက် ငိုတာလဲ .. ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ ..။

ထွက်ခွာသွားသည့်ကားသံက ရင်ဘတ်ကို ဖြတ်ကြိတ်သွားသလို နာကျင် ကျန်ရစ်၏။

ဘာကို နာကျင်နေတာလဲ ..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်တွေးလို့ မဖြေသာသည့် အဆုံး ..

“ဟာ .. ကွာ .. တောက်!...”

“ဒုန်း .. ဝုန်း ..”

“ချွမ် .. ချလွမ် ...”

“ရန်သူ .. ဟော့ကောင် တော်တော့ ..”

လက်သီးချက်တွေ အထိန်းအကွပ်မဲ့ ကျသွားခဲ့တာ ပျဉ်နံရံနှင့် ပြတင်းပေါက်မှန်တွေပေါ် ..

“စိတ်ထိန်းစမ်းပါကွာ မင်းကလည်း .. တော်ပါတော့ ..”

“ဖယ်စမ်းပါ .. မင်း .. မင်း ဖယ် ..”

“တော်ပြီပေါ့ .. အားလုံး ကျိုးယွက် ပျက်စီးကုန်ပြီ .. မင်းလက် မင်း ပြန်ကြည့်ဦး ..”

“မင်းမင်း .. လူလေး တော်ပြီလေကွယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် .. ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲဟာ .. အဆင်း က တော်တော်ချမ်းသာတာကိုး ..”

“ဟုတ်ပဲ .. စိန်တွေ ညွတ်အောင် တမင် ဝတ်လာပြပြီး မျိုးခဲ့ပြော သွားတာ ..”

အရေးကြုံတော့ အားလုံးက အနီးအပါးမှာ ရှိနေပေးကြသည်။ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်မပါရုံကြပေမယ့် လိုအပ်လျှင် ပြောဆို ပေးကြတို့ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မျိုးရီ ပြောသွားတာတွေကို မကြားပေမယ့် ဖြစ်တတ်သည့် အစဉ်အလာတွေအတိုင်း ခန့်မှန်းပြီး ဝိုင်းဝန်း ပျောင်းပျက်၏။

သူတို့က ကြားမှ မကြားကြဘဲ ..

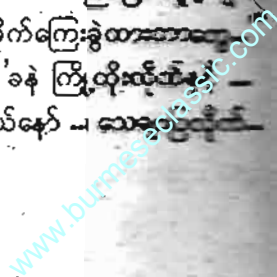
‘အဆင်းရူပါ .. သိပ်ကို တော်ပါတယ် .. မင်း ..’

အခန်း (၃၅)

“ဟိတ်ကောင်... မင်း တော်တော့ .. တစ်ခါမှလည်း မသောက်ဘူး
ဘဲနဲ့ ဒီလောက်တောင် ..”
“ဖယ်စမ်းပါ ..”
“မရဘူး တော်တော့ ..၊ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်တာ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူးဆို .. မင်းပဲ သူများကို ကဲ့ရဲ့တာ ..”
“အခု ဆိုင်တယ် .. သွားစမ်းပါကွာ .. ပေး .. ငါ့ကို ဖန်ခွက် ..”
“မပေးဘူး ..”
“မပေးရင် ငါ ဒီတိုင်းမော့မယ် .. မြန်မြန်မှူးမှ မြန်မြန်မေ့မှာ ..”
“အစ်ကို ..”
“ဘာလဲ .. ဖယ်ဆို ဖယ်ကွာ ..”
ပုလင်းမှာ လာကိုင်လိုက်သည့်လက်ကို ဖြုတ်ချပစ်ဖို့ ဖမ်းဆုပ်
လိုက်မိလျှင် သူ့လက်က ဆုပ်ထားမိတဲ့အတိုင်း ရပ်တန့်သွား၏။
ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ ပိတ်ကွယ်မတတ် လေးလံနေတာကို ပြုံးပြဲ
မော့ကြည့်မိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အရိပ်က နှစ်ရိပ် ...၊ တစ်ရိပ်သည် ဘေးချိန်
မှန်း သိသည်။ နောက်ထပ်အရိပ်က ပန်းနုရောင်လေး ..၊
“အဆင်း လား ..”
“ဟုတ်တယ် .. မင်းရဲ့ အဆင်း ..၊ ကဲ .. ကျေးဇူးတင်စာယ်
အဆင်း ရာ .. လုပ်စမ်းပါ ဒီကောင့်ကို .. ပြောမရရင် တုတ်နဲ့ ဖင်လှန်
ရိုက် ... တံခါးဝမှာ တုတ်တစ်ချောင်း လာထားပေးမယ် ..”
ကိုင်ထားသည့်လက်သည် ပြုတ်ကျသွားခဲ့လျက် ရန်သူ ခေါင်းထိတ်
စိုက်ပြန်ဖြစ်၏။
ပြီးတော့ အာလေးလျှာလေးနှင့် ...
“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”
“အစ်ကို့ဆီ ပြန်လာတာလေ .. အစ်ကိုက အဆင်း ကို ခေ့ခို့
ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား ..”
“ဟွန်း ..”
မဲ့ပြီးနှင့် ပခုံးတွေပါ တွန့်၏။ ပြီးတော့ သူထိုင်နေသည့် စာအုပ်အုံ
ကိုဖွင့်၍ အထဲက စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်တာ တခင်တထား
အဆင်သင့် ပြင်ထားတာမျိုး ..၊
“ဒီမှာ ယူသွား ..”
ရှုမှားချပေးလိုက်တာ ဘဏ်စာအုပ်မှန်းလည်း အဆင်း ခေါ်ငါ
စိတ်လည်း မဝင်စား ..။
“ယူလေ .. အဲဒီမှာ မင်းဆီက ငါ .. ငါ လိမ်ညာပြီး ယူခဲ့ရ ..”
ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .. မင်းအဒေါ်ဆီက မိုက်ကြေးခွဲထားတာတွေ
ခေါင်းက စိုက်ခနဲ ဖြစ်လိုက် .. ‘အေ့’ခနဲ ကြိုးထိုးထိတ်နိုး ..
“မင်းအဒေါ် ရယ်စရာတွေ ပြောဦးမယ်နော် .. သာဓကပြလိုက်
အဲဒါ ..”

မူးနေတာက လက်ညှိုး ဖြောင့်ဖြောင့်မထိုးနိုင်တော့အောင် ဖြစ်ကာ စာအုပ်ကို ညွှန်ပြဖို့လက်က စားပွဲပေါ် ဖြန်းခနဲ ပြန်ကျလျက် ...

“သေချာပြလိုက် နားလည်လား .. အက်တင်တွေလုပ်ပြီး ခုမှ ချက်ချင်း ပြေးအပ်ထားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို ငါ ခိုးပြေးတဲ့ နောက်နေ့တည်းက မင်း .. မင်းရဲ့ငွေတွေကို မင်းနာမည်နဲ့ သွားအပ် ထားတာ .. ခုချိန်ထိ ဒီငွေကို ငါ လက်ဖျားနဲ့တောင် .. အဲ .. မဟုတ်ဘူး ထိတယ် .. ဒီလက်ကြီးနဲ့ကိုင်ပြီး သွားအပ်ခဲ့တာ .. ညာတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. အတည်ပြောတာ .. တကယ် .. တစ်ပြားမှ ငါ မသုံးဘူး ..”

“အစ်ကို .. အစ်ကို့ဆီကို အဆင်း လာတာက ..”

“ယူသွားပါ .. သေချာ စစ်ကြည့် ..”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုမှ ..”

“ဘာလဲ .. ကွာရှင်းစာချုပ်လား .. ဟား.. ဟား.. ဟား .. မင်း.. မင်း .. ငါ့ဆီက ကွာရှင်းစာချုပ်ယူရမှာ မဟုတ်ဘူး .. လက်ထိပ်လေ.. လက်ထိပ်..”

“ငါ သိတယ် .. ဒီကောင် ခေါင်းမာမာနဲ့ ရစ်နေတော့မယ်ဆို တာ ..”

စောရန် နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်လာတော့ ရန်သူ စကားရင်သွားကာ...

“စောရန် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထပါကွာ .. မသောက်နဲ့တော့ .. အိပ်ရာထဲသွား.. မင်းတို့လင်မယားချင်း အထဲရောက်မှ အိမ်ပဲ မီးပုံရှိရှိ၊ ထ .. မင်း အခန်းထဲ မရောက်မချင်း ငါ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အစ်ကို စောရန် ..”

အဆင်း မျက်ရည်တွေဝဲနေတာကို လှည့်ကြည့်ကာ စောရန် စိုးရိမ် သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“နင် .. သူ့ဆီ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အဆင်း ကြောက်တယ် ..”

“ကြောက်မနေနဲ့ .. ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြလိုက် ..”

“ဘာလဲ .. ဘာတွေ ပွစ်ပွစ်ပြောနေကြတာလဲ .. ငါ ကြာတောင် နော် .. ဟောကောင် ..”

“ကဲ .. ရုန်းမနေစမ်းပါနဲ့ .. ထပါ ..”

“အဆင်း ရော ..”

“ဪ .. ဪ .. မူးတဲ့လူက အဆင်း ကိုတော့ သိနေသာပဲ .. ဒါနဲ့ မူးရင် မေ့သွားမှာဆို ..”

“ငါမှ မမူးသေးတာ ..”

“အေး .. နောက်နေ့မှ ဒီထက်မူးအောင် စောင့်ကြည့်မယ် .. ခုတော့ တော်ပြီ ..”

“ငါ မတော်သေးဘူး .. ဖယ် ..”

တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် ရန်သူ အိပ်ခန်း ရောက်လာသည်။ အိမ်နဲ့ ထိုင်မိလိုက်တာနဲ့ လက်နဲ့ထောက်မိသည့်မွှေ့ရာက သူ့အိပ်ရာ ဓေတုတ် မှန်း သိလိုက်သည်။

“တောက် .. ငါ့ကို ဘယ်ထဲပို့ခဲ့တာလဲ .. ခွေးဝဲစား အနတ်ထုတ် ကောင် ..”

မူးနေသည့်ဒေါသက အားနည်းနေသည့်လူမမာနှင့် တူထူး မသိ ..

တက်ခေါက်ပြီး ထရပ်လိုက်ပေမယ့် ယိုင်ခနဲ စိုက်ထွေးတတ် .. “အစ်ကို ..”

သူ့ရင်ခွင်ထဲကို နွေးသည့်ကိုယ်လေး ပူးကပ် ခိုဝင်လာခဲ့သည်။ တော့ သူ့ခါးထဲ တင်းကျပ်စွာ ..

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာပဲ နေပါ .. ထပ်မသောက်ပါနဲ့တော့ .. အဆင်း တောင်းပန်
ပါတယ် ..”

ရွှိက်သံလေးကိုပါ သူ ကြားနေရ၏။

ဒါ တကယ်လား .. မူးနေတဲ့ ထွေပြားမှုတွေလား ..။ ရန်သူ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ခိုင်ခိုင်ရပ်၍ ရင်ခွင်ထဲက သူမကို ပြန်ပွေ့လိုက်မိသည်။
ပြီးတော့ ဆံစတွေကို ဖွဖွပွတ်သပ်၏။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ကျောပြင်

နုနုလေး ..။

“အဆင်း ..”

“ဟင် ..”

“မင်း .. မင်း တကယ်ရှိနေတာလား .. ဘာလာလုပ်တာလဲ ..။

ငါ .. ငါ မူးနေတဲ့စိတ်ကူးတွေ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“စိတ်ကူးတွေ မဟုတ်ပါဘူး .. အဆင်း အစ်ကို့ဆီကို အပြီးပြန်လာ
တာ ..။ အစ်ကို စိတ်ဆိုးရင် ပြောပျောက်တဲ့အထိ အဆင်း ကို ရိုက်ပစ်
လိုက်ပါ အစ်ကိုရယ် .. မေ့တော့ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ ..”

“အဆင်း ရယ် ..”

သူ ပျော်သွားသည်။ ဒါ တကယ်ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား..။
ဘာမှန်းမသိပေမယ့် သူ လိုအပ်နေတာ သူမ ..။

“မင်းကို လွမ်းလိုက်တာ အဆင်း ရယ် .. ထွက်မသွားပါနဲ့ ..။
မင်းကို ကိုယ့်လေ ..”

သူ အဆင်း ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ကာ အဆုံးအစမဲ့သော အနမ်း
များနှင့် ရင်ခုန်ခဲ့မိသည်။

အိပ်မက်တွေဆိုရင်တောင် ဒီအိပ်မက်တွေကို ပျောက်ပျက်သွားမှာ
စိုးကာ အမိအရဖမ်းဆုပ်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိ၏။

“ဟင်!...”

သူ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လာတော့ နံနက်ခင်းရဲ့ နေလင်း
ပြောက်ကျားက အိမ်ထဲကို မယိမ်းမယိုင် တိုးဝင်နေပြီဖြစ်သည်။ ရင်ခွင်
ထဲကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ သူ့ခါးကိုဖက်ပြီး အိပ်ပျော်နေတာ အဆင်း ..

သူ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားခဲ့တာ အိပ်မက်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..။
“အဆင်း ..”

“ရှင် ..”

သူမ ဘယ်အချိန်ကျမှ အိပ်ပျော်ခဲ့သည် မသိ..။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်
လာပြီးမှ မဖွင့်နိုင်သလို ပြန်မှိတ်သွားကာ လက်ဖဝါးတွေနဲ့ အုပ်ပစ်၏။

“မင်း .. မင်း .. ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ..။ ညက မင်း ထုတ်
လာတာ တကယ်လား ..”

သူ သတိမလစ်ခဲ့ပါ ..။ ဒါပေမယ့် မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်နေသည့်
အသိတွေက အားလုံးကို သိနေခဲ့ပါလျက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထေ့-

အဆင်း သည် ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ငိုထားမှန်း သိသာစေ
သည့် မျက်နှာလေးက အလှမပျက်ဘဲ မှုန်ညက်ညက်လေး ရှိနေလျက်-

“အစ်ကို့ဆီ အဆင်း ပြန်လာတာ ..”

“မလာနဲ့ ..။ မင်းကို ငါ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြန်ထွတ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး .. ကျွတ်!...”

ညတည်းက အဆင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေခဲ့တာကို ဘာကြိုက်
သာယာခဲ့မိတာလဲ ..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်သည့်ဒေါသထ သူမကို
လည်း ချမ်းသာခွင့် မပေးနိုင် ..။

“သိုးယောင်ဆောင်တဲ့ ကျားကို ဖမ်းမိဖို့ လွယ်တေမယ့် ငါ့အိပ်
မုသားအဖြူတွေမှာ ငါက ငတုံးပဲ အဆင်း .. နောက်ထပ်အဆင့်ဆင့်
ကားမခံနိုင်ဘူး..။ မင်း သွားတော့ .. ခု ထွက်သွားကွာ .. ငါ့အိပ်မက်
လွန်ပြီး မင်းကို ဖော်ကားခဲ့မိတာအတွက် ..”

“တော်ပါတော့ အစ်ကို .. အဆင်း အစ်ကိုကို တောင်းပန်မလို့ လာတာပါ .. အဆင်း ကို ကိုယ့်သားမယားလို ဆက်ဆံခဲ့တာအတွက်နဲ့ တော့ လျော်ကြေးပေးတာ .. တောင်းပန်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ .. အဆင်း က အစ်ကိုဇနီးပါ ..”

“ဟား.. ဝယ်ရော့တဲ့ ငါ့ပြောနေပြန်ပြီကွာ.. တော်ပါတော့ .. အခု လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုပဲ ပြော .. မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ တာတွေ မပါစေနဲ့ .. ငါက မတန်မရာမှန်းပြီး ခြိမ်းခြောက် ပေါင်း သင်းခဲ့တာ .. မင်း ငါ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ကျရှုံးခဲ့ရတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. ငါ ခိုးပြေးကတည်းက မင်း ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ .. ငါနဲ့ ထိတွေ့မိတိုင်း မင်း ထိတ် လန့် ရှောင်ရှားနေတာတွေရော .. တကယ်တော့ မင်းက ဝင်းထွန်း လက်က လွတ်မြောက်ချင်တာ .. မင်းအဒေါ် ပြောတာ မှန်တယ် .. ငါက အမေ ခြိမ်းခြောက် ..”

“အစ်ကို တော်ပါတော့ .. အဲသလောက် ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ မပြော ပါနဲ့တော့ ..”

အဆင်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ကပိုကရီပုံစံကို ဆွဲချ ပြုပြင်ရင်း မျက်ရည်သုတ်သည်။ ရန်သူ ကလည်း ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး အတိုအထွာ တွေ ပုံထပ်နေသည့် ဆေးလိပ်ခွက်ထဲက အရှည်ဆုံး စီးကရက်တို တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးခြစ်ကိုပါ ကောက်သည်။

ပြီးတော့ အခန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားရင်း ...

“ဘာမှ ပြောဖို့မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မင်း ပြန်တော့ .. မင်းကို ဘာလဲ စာအုပ်ပေးဖို့ ငါ သေချာပြင်ထားတယ် .. အပြင်မှာ ယူသွား ..”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကို ..”

အဆင်း က သူ့နောက်ရောက်မှ ခြေစုံရပ်ကာ ...
“အစ်ကိုက အဆင်း ကို မခြိမ်းခြောက်ပါဘူး .. အခုခေမတ်တဲ့ အပြင် ဘာမှကို အားကိုးမရှိတော့တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်ပြီး ကူညီခဲ့ တယ် .. လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့အထိ စေတနာထားခဲ့တယ် .. အဲဒါတွေ အားလုံးကို ဘယ်သူ ယုံယုံ မယုံယုံ အဆင်း ယုံတယ် .. အားလုံး ထုံ စေချင်လို့ ဒေါ်လေးတို့ကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီ ..”

ပြောနေရင်း ရှိုက်သံတွေပါလာကာ အဆင်း ကလေးလို ရှိုက်ငိုတဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ရန်သူ ထွက်သွားမှာစိုးကာ စကားပြော မရလိုက် နားလိုက်နှင့် ရှင်းပြနေရဆဲ ရှိလျက် ...

“ဒေါ်လေးတို့လည်း ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ .. အဆင်း ယုံကြည်ခဲ့ တဲ့အတိုင်း ရှင်းပြခဲ့တာ .. အဆင်း ကို အစ်ကို မောင်းထုတ်သည်ဖြစ် စေ .. မထုတ်သည်ဖြစ်စေ .. အစ်ကိုကို ဒေါ်လေးတို့ ပြဿနာမရှာတော့ ဘူး .. အဲဒါကို အရင် သိထားပေးပါ ..”

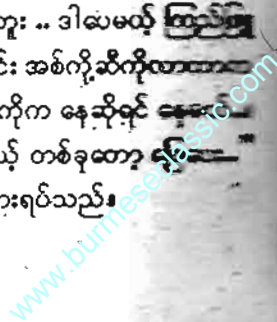
“ဪ .. ကျေးဇူးတင်ထိုက်နေပြီပဲ ..”

အရွတ်ဆန်သည့်မျက်နှာနှင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ တောင်း ပြန်လှည့်သွားကာ ...

“အခု မင်းကို လွှတ်ပြီး ကွာရှင်းခွင့် တောင်းခိုင်းလိုက်တာပေါ့ - ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို မင်းကို ကွာရှင်းပေးရင် အပြစ်ကလွတ်မယ် ဆိုပြီးတော့ ..”

“ကွာရှင်းခွင့်တောင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ကြည့်ရင် ပေးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး .. အစ်ကို .. အဆင်း အစ်ကိုဆီကိုလာတာ ဘယ်သူခိုင်းစေချက်နဲ့မှ မဟုတ်ဘူး .. အစ်ကိုက နေဆိုရင် နေပေမယ့် မနေရဘူးဆိုရင်လည်း ပြန်မှာပါ .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ..”

အဆင်း က ရန်သူ မျက်နှာရှေ့ထိ သွားရပ်သည်။

လွှဲနေသည့် မျက်နှာကို မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မော့ငေးနေပြီးမှ ...

“အစ်ကိုက .. အစ်ကိုက .. အဆင်း ကို ..”

အရစ်ဆိုသည့် စကားနှစ်ခွန်းကို ဘယ်လိုပြောပြော မထွက်ရပါလို ဇာနည် ဆိုသည့် ဆုတောင်းများ ရှိခဲ့လေသလား ။ အားခဲ မောင်းတင်ထား ခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မထွက် ...

ရန်သူ့ မျက်ဝန်းတွေ စူးရဲကျဉ်းမြောင်းလာတာကို ရင်ဆိုင်ကြည့် ရင်း မေးဖို့ ခွန်အားတွေသာ မှဲလာခဲ့လျက် ...

“အစ်ကို ရက်စက်တယ် ..”

မျက်ရည်စက်တွေ ဖြိုက်ခဲနဲ့ ကြွဆင်း၏ ။ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိကာ ...

“ဟိတ် ..”

သူမ လှည့်ပြေးမိတာနှင့် ရန်သူ က ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ ...

“ဘာပြောသွားတာလဲ ..”

“အစ်ကို ရက်စက်တာတွေ .. အစ်ကို တကယ်ကို နေနိုင်ရက် တယ် .. သိလား ..”

“တာ!...”

“အဆင်း .. အဆင်း အစ်ကို့ဆီက ကြားချင်ခဲ့တာ လိုအပ်ချက် တွေ မဟုတ်ဘူး ။ အဆင်း ၎င်း လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာတွေ အဆင်း နားမလည်ဘူး .. အစ်ကို့အတွက် လိုအပ်နေတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေရတာ ကျေနပ်စရာကောင်းသလား ။ မကောင်းဘူးလား ဆိုတာလည်း မသိ ဘူး ..”

“ဒါဆို ပြော - မင်း ဘာကို လိုချင်တာလဲ ။ အလိုအပ်ဆုံးဆိုတာ ထက် ဘာကို တန်ဖိုးကြီးတယ် ထင်နေတာလဲ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

အဆင်း မပြောရဲတော့ပါ ။ သူ ဘယ်တော့မှ မသိဘူးဆိုလည်း ရှိပါစေတော့ ။

“မင်းကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာကိုလား ..”

အဆင်း ရဲ့ ရှိုက်သံလေးတွေ တိုးကျသွားသည်။

“မင်းက .. မင်းက ငါ့ဆီက ဟုတ်လား ..”

အဆင်း မျက်နှာလေး မော့လာကာ ...

“အစ်ကိုက ကယ်တင်လိုခြင်းသက်သက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်လို့ ပဲ အဆင်း သိထားခဲ့တာ ..”

“ဟွန်း ..”

ရန်သူ က ပခုံးမှာ ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုပါ ဖြုတ်ချပြီး ဆံဝင် တွေကို ထိုးသိပ်တင်၏ ။

“ဒါပေါ့ .. ငါလိုကောင်က ချစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ဘယ်ထင် မလဲ .. ကြေးစားလူမိုက်လေ ။ အဲဒါကြောင့် မင်းအမွေတွေကို ကြံစည် မှာဖို့ပြီး သနားစရာ မိန်းကလေးလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာ ..”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို .. အစ်ကို့ကို အဆင်း ..”

ပြောရင်းနဲ့ ရက်ရွံ့ခြင်းက ဝင်လာပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် သည် ယောက်ျားရဲ့ အတ္တမာနတွေကို ကိုယ်ကသာ ဖွင့်ဟ တောင်းဆိုနေမည် အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီမို့ ...

“သနားခံရတာထက် ပိုပြီး လိုချင်ပေမယ့် သနားထွဲမိတ်နဲ့ ချစ်ကိုက ကူညီမှာမို့လို့ ဘာမှမပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ ။ ပြီးတော့ ဒါကြောင့် တရုတ်မ ကိုယ်တိုင် အစ်ကို့ကို ညာခဲ့တာဆိုတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းကို ငါ ကြံစည်မှာ စိုးလို့လေ .. ဒါတောင် ဝင်းထွန်း ထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ရာ ပြောတာ ..”

ပြောခဲ့ပါသည် ..

မညာတတ်သည့် အဆင်း ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ က ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံနေတာနှင့် တူနေ၏။ ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သူ တွေခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်၏။

ရိုးသားသည့် ထိုအကြည့် အမူအရာလေးတွေကို သူ့မှာ မြတ်နိုးလို့ မဝအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ..

“ပြောတယ် .. အစ်ကို တွေးလိုက်တာ ပြေးကြည့်လိုက်သလို မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အဆင်း အစ်ကိုကို ယုံကြည်နေတယ်ဆိုရင် မကျေနပ်နိုင်ဘူးလား အစ်ကို ဟင် ..”

“ကျေနပ်စရာမှ မရှိတာ .. မင်း ..”

ရန်သူ စကားသံက မာထန်နေဆဲ ..

“အခု ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်း မချစ်ခြင်းက ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါနေ သေးသလဲ ..”

“အဆင်း အစ်ကိုနဲ့ပဲ နေချင်တယ် ..”

စကားသံတွေ ခေတ္တ တိတ်သွားခဲ့၏။

“ဒါပေမယ့် .. အဆင်း လေ .. အဆင်း ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုတင်တွေး ပြီး မျှော်လင့်မနေချင်လို့ပါ .. အဆင်း ကို အစ်ကို လက်ထပ်တုန်းက ဟို .. မ .. မချစ်ဘဲနဲ့လား ဟင် ..”

ရန်သူ မျက်ခုံးတွေ ထိဆက်မတတ် ကုတ်ကျသွားသည်။ ပြန် ဖြေသံ မကြားရသည့်အဖြစ်မှာ အဆင်း မျက်ရံညှိတွေ ဝေလည်လာ ခဲ့လျက် ..

“အဆင်း က ..”

အချစ်နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ နေချင်ပါ၏။ မပြောဘဲလည်း သိစေချင် သည်။

ဒါပေမယ့် သူမ အလူးအလဲ ညှစ်ထုတ်မွေးဖွားဖို့ ကြိုးစားနေရ သည့်စကားသံတွေကိုပဲ သူက ရက်စက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ -

“အဆင်း အစ်ကိုကို ချစ်တယ် ..”

ရှက်ရွံ့ရင်ခွန်ခြင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုပဲ တွန်းပို့ပစ်ခဲ့ပြီး သူ့ခါး ကိုပါ တင်းကျပ်စွာ မက်ထားမိ၏။

“အစ်ကိုကို အဆင်း စတွေ့တည်းက .. ချစ်တာ ..”

ရန်သူ မျက်ခုံးတွေ ပြေကျသွားသည်။ ခြောက်သွေ့လာသည့် လည်ချောင်းမှာ တံတွေးမျိုမိရင်း သူမ ကျောပြင်လေးကို ဖွဖွလေး သိုင်း ဖက်သည်။

ပြီးတော့ တရစ်ရစ် တိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်မိရင်း -

“မင်းကို ကိုယ် ပြောဖူးပါတယ် .. တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်ထ ခေါင်းစဉ်ပျောက်နေတတ်တယ် ဆိုတာ ..”

သူ အဆင်း ရဲ့ ဆံစလေးတွေကို လက်ချောင်းတို့ဖြင့် ဖွရင်း နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် ဖိကပ် နမ်းနေမိကာ ...

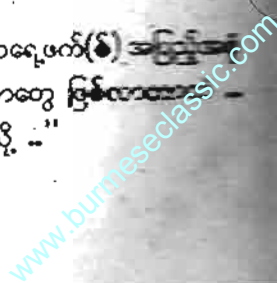
“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ချစ်တယ်ဆိုတာထက် လေးနက်တယ် - ခင်း မရှိတဲ့ ခဏလေးနဲ့တောင် ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ အလူးအလှိုင်း ခံစား ခဲ့ရသလဲ .. မင်း သိလား ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

ခံစားချက်တွေ ဖွင့်အံ့လို့ မပြီးနိုင်သေးခင် တံခါးခေါက်သံ ထွက် ပေါ်လာကာ ...

“ကဲ .. နီးနေကြပြီမို့လား .. အပြင်မှာ ဘာလေဖက်(စ်) အကြည့်အစား ခင်းကျင်းထားတယ် .. ထွက်ခဲ့ကြပါ .. ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ - ဘာတွေ လုပ်ကြမှာလဲ .. ငါလည်း သိချင်လို့ ..”

“ဒုတ် .. ချက် ..”

လရောင်ကျူးရင့်

“အံဗာ ..”

တံခါးကို အကျအန ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ အထဲက လော့ခ်ချလိုက် သံကြောင့် စော့ရန် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“အံဗာ တံခါးတောင် ပိတ်ထားလိုက်သေးတယ် .. အေးပါ .. လုပ်ကြ .. မွန်းမတည့်သေးဘူး .. စောသေးတယ် ..”

အချစ်တို့ဖြင့် ထုံလွမ်းသော မင်္ဂလာအိပ်ခန်းလေးက တိတ်ဆိတ် နေမြဲရှိကာ သူ့သာလျှင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေရတဲ့ အရူး လို့ ..

တစ်ခုခု ပြန်ပြောလိုက်မလားဆိုပြီး နားစွင့်ထားရင်း စော့ရန် မြေထောက်တွေက ရှေ့ကိုတိုးရင်း နောက်ပြန်ဆွဲနေ၏။

ဒါပေမယ့် ခဏ ခဏ နောက်လှည့်ကြည့်လည်း အခန်းထဲက ဒီတိုင်း တိတ်ဆိတ်လျက် ...

“တိတ်ထိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနိုင်အောင် နေနော် .. တစ်ခုခု အသံ ထွက်ကြည့် ..”

နောက်ထပ် ကြိမ်းမောင်းရင်း အရူးထစ်ယောက်လို့ ..

လရောင်ကျူးရင့်

